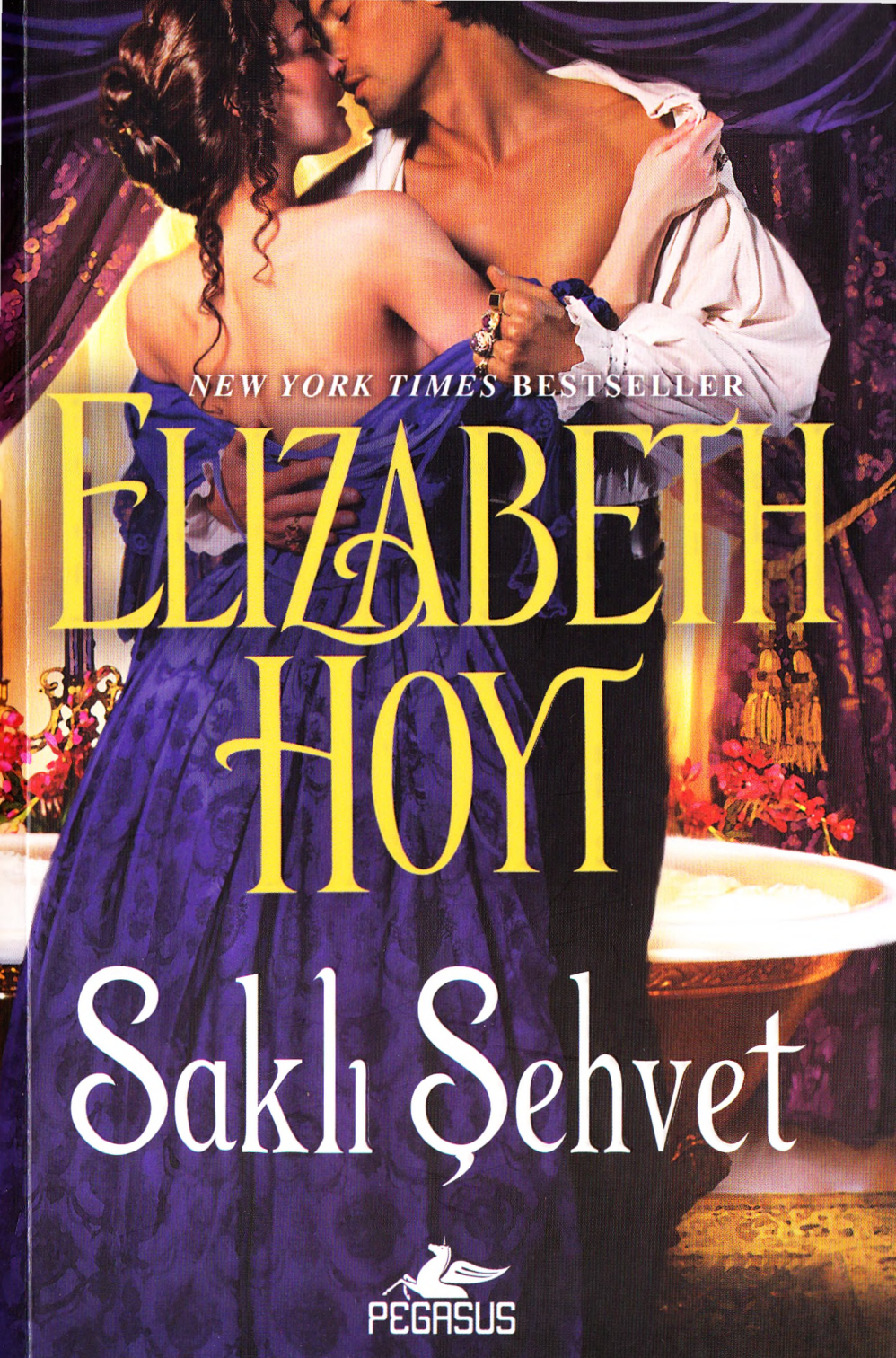




NEW YORK TIMES BESTSELLER

ELIZABETH HOYT

Saklı Şehvet



PEGASUS

Saklı Şehvet

Pegasus Yayınları: 1170
Bestseller Roman: 521

Saklı Şehvet

Elizabeth Hoyt

Özgün Adı: Scandalous Desires

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015

ISBN: 978-605-343-705-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Nancy M. Finney, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Grand Central Publishing, New York'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

SAKLI ŞEHVET

İngilizceden Çeviren:

Nalan Yüce

PEGASUS YAYINLARI

*Benden kadın kıyafetleri giymeyi seven bir erkek
kahraman ya da psikopat katil bir kadın kahraman
hakkında bir kitap yazmamı isteyen kızım Honor'a.
Evet. İstedğin olmadı ama yine de bu kitabı sana
ithaf ediyorum. Seni seviyorum! ;-)*

Teşekkür



Yazar olmanın en iyi yanı kitapların oluşum sürecinde işin perde arkasına bakma şansının olması. *Saklı Şehvet*'in kapak çekimine katılma fırsatına sahip oldum ve bu işte katkısı olan tüm profesyonellere teşekkür ederim: harika editörüm Amy Pierpont'a, onun mükemmel asistanı Lauren Pluda'a, Grand Central Publishing'in sanat yönetmeni Diane Luger'a, fotoğrafçı Shirley Green'e, kapak fotoğrafı tasarımcısı Sharon'a, kapak illüstratörü Alan Ayers'a, modeller Ewa daCruz ve Emmanuel Fremin'e ve son olarak olağanüstü yayın hakları temsilcim Susannah Taylor'a.

Çok eğlendim ve harika bir iş çıkardınız. Teşekkür ederim!

Birinci Bölüm



*Bir zamanlar deniz kenarında bir krallığı yöneten bir kral
varmış. Oğlu yokmuş fakat üç erkek yeğeni varmış ve en
küçüğünün adı da Akıllı John'muş.*

—Akıllı John'dan

Londra, İngiltere
Nisan, 1738

Silence Hollingbrook'un da iyi bildiği gibi kurtlar merhamet ya da onurdan habersiz, zalim ve yırtıcı hayvanlardır. İnsan kılığına girmiş bir kurtla karşı karşıya gelindiğinde, kişinin hissettiği korkuyu belli etmesi iyi olmaz. Onun yerine omuz geriye atılmalı, çene havaya kaldırılmalı ve lanet olası canavarın gözünün içine bakılmalıdır.

En azından bu, Silence'ın, Londra'nın en azılı nehir korsanı olan "Yakışıklı" Mickey O'Connor'ı gördüğünde kendi kendine yapacağını söylediği şeydi. Onu izlediği sırada, Bay O'Connor gerçek bir kurdun yapacağından çok daha dehşet verici bir şey yaptı.

Ona gülümsedi.

Silence yutkundu.

Korsanlar kralı Mickey O'Connor, abartılı şekilde dekore edilmiş odanın içindeki kırmızı kadifeyle kaplı tahtta oturuyordu. Duvarlar altın şeritlerle, yerler bin bir renkli, gösterişli mermer

mozaikleriyle kaplanmıştı. Etrafına baktığında da çalıp çırttığı malların odanın her köşesine yığılmış olduğunu görebiliyordu: kürk ve ipek kumaşlarla dolup taşan sandıklar, içi çay ve baharatla dolu küfeler ve dünyanın her köşesinden hazineler. Hepsi de yük gemilerinden çalınmış ve Londra'nın rıhtımlarına getirilmişti. Silence bu yasadışı servetin ortasında bir davacı gibi duruyordu.

Yine.

Bay O'Connor Silence'ı incelerken bir yandan da küçük bir çocuğun tepside ikram ettiği şekerlemeyi almış uzun, yüzüklü parmaklarının arasında tutuyordu. Geniş ve hassas dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Işıldayan ela gözlerinize bakmak her zamanki gibi büyük bir zevk, Bayan Hollingbrook ama ben yine de bu güzel günün öğleden sonrasında beni niçin görmeye geldiğinizi merak ediyorum."

Silence bu alaycı sözler üzerine gerildiğini hissetti. "Buraya neden geldiğimi gayet iyi biliyorsunuz, Bay O'Connor."

Korsan siyah, yay gibi kıvrılmış kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten biliyor muyum?"

Kendisiyle birlikte taht odasına giren ve korumalarından biri olan Harry, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken tedirgindi. Yüzü yara bere içinde olan Harry'nin zor bir hayat yaşadığı aşikârdı ama yine de Mickey O'Connor'ın karşısında tedbiri elden bırakmıyordu.

"Sakin olun bakalım, bayan," diye fısıldadı Harry, Silence'ın kulağına, "onu sinirlendirmek istemezsiniz, öyle değil mi?"

Bay O'Connor elindeki şekerlemeyi ağzına atarak çiğnemeye başlayınca, siyah gözleri bir anlık zevkle kapandı. Çok yakışıklı bir adamdı. Silence onu fazlasıyla itici bulsa da bu gerçeği görmezden gelemezdi. Berrak ve koyu gözlerini çevreleyen kirpikleri gür ve simsiyahtı, yanık tenliydi ve cildi pürüzsüzdü. Gülümsediğindeyse... Yanağındaki gamzeleri onu hem bir şeytan kadar tehlikeli hem de bir çocuk kadar masum gösteriyordu. Rönesans döneminin

ustalarından biri şeytanın baştan çıkarıcılığını resmetmek istese, Yakışıklı Mickey O'Connor'ın portresini çizebilirdi.

Silence derin bir nefes aldı. Bay O'Connor şeytanın ta kendisi gibi tehlikeli biri olabilirdi ama onunla daha önce de karşılaşmış ve tam anlamıyla hasarsız olmasa da, hayatta kalmayı başarmıştı. "Mary Darling için geldim."

Korsan, şekerlemesini yutarken gözlerini tembel bir edayla açtı. "Kim?"

Ah, bu çok fazlaydı artık! Silence, Harry'nin kendisini tutan kolunu silkeleyip ondan kurtulurken yüzünün yandığını hissederek doğrudan o saçma sapan tahtın üzerinde durduğu küçük kürsünün dibine kadar yürüdü. "*Kimden* bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz! Mary Darling, bir yıldan fazladır bakıp büyüttüğüm tatlı, küçük kız çocuğu. Annesi olarak sadece beni tanıyan Mary Darling. İkimizin de yaşadığı yetimhaneden aldığınız Mary Darling. Onu bana *derhal* geri verin!"

Öfkesi o kadar büyüktü ki Silence, parmağını neredeyse Bay O'Connor'ın yüzüne değdirerek yaptığı bu çıkışın sonunda nefessiz kalmıştı. Parmakları adamın burnunun sadece birkaç santim uzağındayken bir an için donakaldı. Odadaki herkes nefesini tutmuş gibiydi. Mickey O'Connor'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ve yüzünü aydınlatan bu ifade olmadan fazlasıyla ürkütücü görünüyordu.

Silence'in eli yanına düştü.

Korsan oturduğu yerden, uzun kol ve bacaklarını yırtıcı bir hayvanın zarif edasıyla uzatarak yavaşça doğruldu. Ayağa kalktı, siyah parlak çizmelerini yere *uurarak* kürsüden indi.

Silence geriye kaçmak istedi ancak bu korkusunu belli ederdi.

Üstelik o anda olduğu yerde kök salmış olabileceğini düşündü. Havada limon ve günlük sakızı kokusu vardı. Mickey O'Connor'ın pürüzsüz, güneşten yanmış, *çıplak* göğsü neredeyse burnuna değeceken, çenesini kendini savunmak istercesine havaya kal-

dırdı –adam öylesine kibirliydi ki gömleğinin düğmelerini bile iliklemeğe gerek duymamıştı– ve gözlerinin içine baktı.

Bay O'Connor öne eğildi ve dudağını hafifçe Silence'ın kulağına değdirerek mırıldanmaya başladı. "Pekâlâ, bunu bana neden en başından beri söylemedin, tatlım?"

Silence ona bakarken adam gözlerini genç kadının gözlerinden ayırmadan doğruldu ve parmaklarını şaplattı.

Bir kapının açılmasıyla Silence nihayet kendinde gözlerini adamın siyah, delici bakışlarından ayıracak gücü bulabildi. Ve sonra da Mickey O'Connor'la ilgili her şeyi bir anda unuttu. İçeriye giren hizmetçi kız, kucağında bu dünyadaki en tatlı, en güzel varlığı taşıyordu.

"Anneee!" diye ciyakladı Mary Darling. Hizmetçi kızın kollarında zıplamaya başlamıştı. "Anneee! Anneee! Anneee! Hop!"

Silence, bebeğin kızın kollarından düşmesine fırsat vermeden aceleyle öne atılarak onu yakaladı. "Tuttum seni. Tuttum seni, bir tanem," diye mırıldandı, Mary Darling yumuşak, tombul kollarıyla Silence'ın boynuna sıkıca sarılırken.

Silence süt ve bebek karışımı kokuyu içine çekerken gözleri yaşlarla doldu. Bebeğin kaybolduğunu düşünüp onu belki de bir daha hiç göremeyeceğinden korkarken kalbinin küçücük, donmuş bir nesneye dönüştüğünü hissetmişti.

"Anneee," diye iç çekti Mary Darling ve kollarını uzatarak Silence'm yanaklarını okşadı.

Silence elini Mary Darling'in siyah buklelerinde gezdirdikten sonra tenine dokundu ve onu sıkıp ovuşturarak küçük kızın yarım gün önce son gördüğündeki kadar iyi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Son altı saat, bir daha asla tekrarlanmasını istemediği, hayatının en korku dolu saatleri olmuştu.

"Öh öh," diye mırıldandı yakınından gelen erkeksi bir ses ve Silence aniden nerede olduğunu hatırladı.

Mary Darling'i göğsüne bastırarak nehir korsanının yüzüne bakabilmek için döndü. "Teşekkür ederim. Bu... bana onu geri

vermeniz çok nazik bir davranış. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.” Silence geriye doğru bir adım atarken gözlerini Yakışıklı Mickey’nin yüzünden ayırmaya cesaret edemiyordu. “Ben... artık gideyim...”

Bay O’Connor gülümsedi. “Ah, elbette tatlım, nasıl istersen, ama sanırım bu ufaklık benimle kalacak.”

Silence donakaldı. “Buna hakkınız yok!”

Korsan mürekkep siyahı kaşlarından birini kaldırarak Mary Darling’in saçına uzandı. Bebeğin küçücük başındaki eli kocaman görünüyordu. “Ah, öyle mi? O benim kızım.”

“Kötü!” Mary Darling Mickey O’Connor’a dik dik baktı. Siyah gözler siyah gözlerle buluştu, siyah buklelerin çevrelediği ve Bay O’Connor’ın kendi suretinin dışı bir minyatürü olabilecek bir yüzdü bebeğinki.

Bu benzerlik neredeyse yıkıcıydı.

Silence yutkundu. Mary Darling bundan neredeyse bir yıl önce kapısının önüne terk edilip bırakılmıştı. O zamanlar Silence bebeğin, erkek kardeşi Winter Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu’nu idare ettiği için bırakıldığını düşünmüştü. Şimdiyse bunun altında başka hangi şeytani sebeplerin yattığını merak ediyordu. Mary Darling’i sonsuza dek kaybedebileceği korkusuyla bebeği iyice kendine bastırdı.

“Onu kapımın önüne bırakıp terk etmişsiniz,” diye şansını denedi Silence.

O’Connor başını kaldırarak eğlendiğini gösteren bakışlarla yüzüne baktı. “Onu sana emaneten bırakmıştım.”

“Neden?” diye fısıldadı Silence. “Neden ben?”

“Çünkü...” Elini indirdi. “Sen hayatımda gördüğüm en saf şeydin. Hâlâ da öylesin, tatlım.”

Silence kafa karışıklığıyla kaşlarını çatı. Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu ve ayrıca asıl konudan uzaklaşmışlardı. “Onu sevmiyorsunuz.”

“Hayır. Ama *sen* sevdiğin sürece bunun bir önemi olmadığını düşünüyorum, sevgili Bayan Hollingbrook.”

Silence nefesinin göğsünde tıkanıldığını hissetti. “Bırakın onunla birlikte gideyim.”

“Hayır.”

Mary Darling bebeklere has bir huysuzlukla mızlanmaya başlamıştı. “Aşağıya!”

Silence onu kollarından yere bırakarak içi ganimetlerle dolu büyük bir sandığın yanına gidişini izledi. O kadar küçük ve değerliydi ki. “Bunu neden yapıyorsunuz? Bu hayatta bana yeterince zarar vermediniz mi zaten?”

“Ah, kesinlikle yeterince değil, sevgilim,” diye mırıldandı Mickey O’Connor. Silence, adamın elini kendisine uzatışını görmekten çok hissetti. Belki de Mary Darling’in saçını karıştırdığı gibi onunkini de karıştırmak istiyordu. Silence başını hızla çekince adamın eli yana düştü.

“Niyetiniz nedir?” diye sordu Silence kollarını göğsünde kavuşturup korsanın yüzüne bakarak. Bir yandan da Mary Darling’i göz hapsinde tutuyordu.

O’Connor silkinince gömleği üzerinden kayarak kaslı omzunu iyice açığa çıkardı. “Korkarım, benim durumumdaki bir adamın çok düşmanı vardır. Masumiyetin ya da çocuk olmanın birtakım korkunç ve vahşice şeyleri yapmalarına engel olmadığı art niyetli, kötü yaratıklardan bahsediyorum.”

“Neden şimdi onu benden alıyorsunuz?” diye sordu Silence. “Sözünü ettiginiz bu düşmanlar yeni mi ortaya çıktı?”

Mickey’nin dudakları yeni bir gülümsemeyle kıvrılrsa da bu kez neşesinden eser yoktu. “Kesinlikle değil. Ama düşmanlarım şu son zamanlarda biraz daha... ısrarcı olmaya başladılar, anlarsınız ya? Bu, kısa sürede halledebileceğimi umduğum, tamamen işle ilgili bir konu. Ama bu arada çocuğu bulacak olurlarsa...”

Silence, emekleyerek sandıklardan birinin yanına gidip içinden koyu renkli bir kürkü çıkarmaya çalışan Mary Darling’i

izlerken ürperdi. “Lanet olsun size. Onu nasıl böyle bir tehlikenin içine atabildiniz?”

“Ben atmadım,” dedi Mickey hemen, sesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. “Hatırlarsanız, onu size vermiştim.”

“Ve benimleyken güvendeydi,” dedi Silence çaresizce. “Ne değişti?”

“Nerede yaşadığınızı öğrendiler.”

Silence bakışlarını kaldırıncı Mickey’nin sadece bir adım ötede durduğunu görerek şaşırđı. İçinde bulundukları oda oldukça büyüktü ve Harry’yle şekerleme dağıtan çocuk dışında Bay O’Connor’ın tahtının etrafında oturan bir grup korsan daha vardı. Yoksa konuştuklarını duymalarından mı endişeliydi?

“Bırakın bende kalsın,” diye fısıldadı Silence. “Sizi tanımıyor, sevmiyor. Eğer gerçekten bir tehlike varsa o zaman onu yaşadığımız yerde korumaları için birkaç koruma gönderin ama en azından yuvada kalmasına izin verin. Eğer içinizde biraz olsun iyilik varsa onu alıp götürmeme izin verirsiniz.”

“Ah, tatlım.” Mickey O’Connor başını eğince omzuna uzun, kömür karası saçlarından bir perçem değdı. “Artık bu günlerde *iyilik* kelimesinin bana hiç ama hiç yakıştıramayacağından haberin yok mu senin? Hayır, ufaklık bu iş sonlanana kadar ona gece gündüz göz kulak olabileceğim yerde, yani benim ve adamlarımın yanında kalacak.”

“Ama beni annesi sanıyor,” diye tısladı Silence. “Bizi nasıl ayırabilirsiniz...”

“Ayırmaktan bahseden kim?” diye sordu Bay O’Connor yapmacık bir şaşkınlıkla. “Bebegin benimle kalmasını istediğimde senin de kalamayacağını söylemedim ki?”

Silence aldığı derin nefesi bırakırken zorlandığını hissetti. “Buraya gelip *sizinle birlikte yaşamamı mı istiyorsunuz?*”

Bay O’Connor, Silence’a işin püf noktasını nihayet çözmüş olan bir köpek yavrusuymuş gibi bakıp gülümsedi. “Evet, tek çözüm bu gibi görünüyor, tatlım.”

“Sizinle yaşayamam,” diye çıkıştı Silence öfkeyle. “Herkes şey düşünecektir...”

“Herkes ne düşünecektir?” Mickey O’Connor’ın bir kaşı havaya kalktı. Silence yutkundu. “Sizin fahişeniz olduğumu.”

“Tüh,” dedi Mickey yumuşak bir sesle. “Ama bunun olmasına izin veremeyiz, öyle değil mi? Leke sürülmemiş namusunuza ne olur o zaman?”

Silence farkında olmadan elini kaldırarak yumruğunu sıkıyordu. Ona vurmayı, yüzündeki o sahte gülümsemeyi yok etmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama Mickey artık gülümsemedi. İfadeyi bir yüz ve yarı kapalı gözlerle Silence’ı, kuzunun sürüden ayrılmasını bekleyen kurt misali izliyordu.

Silence titreyerek elini indirdi.

Mickey hafif bir hayal kırıklığı ifadesiyle omuzlarını silkti. “Ah, neyse, benim çatımın altında yaşamamız zaten pek uygun kaçmazdı. O bakımdan doğru kararı verdiğinizden eminim.”

Arkasını dönerek yavaş adımlarla tahtına doğru yürümeye başladı. Belli ki Silence’la görüşmesi sona ermişti, artık gidebilirdi. Artık onu, oyun oynayacak kadar ilginç bulmuyordu.

Silence o anda içinde hissettiği öfke ve üzüntü ve tabii bir de sevgi sarmalının etkisiyle kararını verdi.

“Bay O’Connor!”

Arkasını dönüp yüzüne bakacak nezaketi göstermese de durdu. “Evet?” derken sesi yumuşacık bir mırıldanmadan ibaretti.

“Kalacağım.”

Ah, bu zafer denen duygu ne kadar da güzel bir şeydi. Mick gülümserken sırtı hâlâ genç dula dönüktü. O kadar öfkeliydi ki siyah tozlu tüyleri her yana saçılmış gibiydi, belli ki o küçük ayaklarına dolanan ağın farkında bile değildi. Onu kendi iradesiyle buraya, pantosuna, sadece bebeği kaçıracak getirmek çok kolay olmuştu.

Dönüp şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Burada, benimle birlikte kalmaya karar verdiğiniz mi söylüyorsunuz, Bayan Hollingbrook?”

Silence, sanki ona kendi şatosunda meydan okumak istercesine çenesini kaldırdı. Şu Silence Hollingbrook ne tuhaf bir yaratıktı. Güzeldi elbette –öyle olmasa ona en başta dönüp bir daha bakmazdı zaten– ama genelde hoşlandığı kadın tipine hiç uymuyordu. Yok, hayır. Cazibesiyle gösteriş yapan, elbisesinin derin yakasından fırlayan göğüsleriyle ya da bir yan bakışıyla erkekleri baştan çıkaran kadınlardan değildi. Aslına bakılırsa hiçbir zaman çıkarmaya çalışmamıştı. Kadınlığını kapalı kapılar ardında gizli tutması biraz kafa karıştırıcı bir durumdu.

Bu durum kafa karıştırıcı olmakla birlikte aynı zamanda baştan çıkarıcıydı ve bir erkeği, kadının kilitlerini açacak anahtarı bulmaya teşvik ediyordu.

Düz siyah elbisesinin eteğine çamur bulaşmıştı. Şalı ve kepi eski püsküydü ama gözleri yine de meydan okurcasına bakıyordu. Ah, o gözlere gelince –büyük ve muhteşem elâ renkli– altın kahvesi ve çimen yeşiliyle, hatta biraz da gri mavi karışımının olduğu bir renkteydiler. Yüzü bir erkeğin rüyalarına girecek ve onu geceleri ter içinde, bacaklarının arasında hissedeceği derin arzuyla uykusuz bırakacak türdendi. Bu daha küçükken yemek yemesine izin verilmediği için ve de sırtında kamçı izlerinin yol açtığı acıyla ağlayarak geçirdiği gecelerde, annesinin ona anlattığı hayalet hikâyelerini anımsattı. Geceleri sırsıklam olmuş, sevdiklerini arayan, ağıtlar yakan kadınların hikâyesini.

O masallar elbette güzeldi ancak sabah uyandığında karnı açlıktan hâlâ ağrıyor, sırtıysa hâlâ sancıyordu.

“Evet,” dedi Bayan Hollingbrook burnunu gururlu bir edayla havaya kaldırarak. “Gelip burada, bu... *yerde* yaşayacağım. Sa-dece Mary Darling’le ilgilenmek üzere, başka bir amacım yok.”

Ah, bu sözler üzerine gülümsememek çok zordu ama Mickey güçlüydü, yüz ifadesini bir yargıcınki kadar ciddi tutmayı başardı. “Başka amaç derken aklınızda olan şey nedir ki zaten?”

Silence’ın solgun yanakları bir anda kızardı, gözleri parlıyordu. Mickey uzvunun seğirdiğini hissetti. “Hiçbir şey!”

“Emin misiniz, Bayan Hollingbrook?” diye sordu Mickey, genç kadının kaçıp kaçmayacağını denemek için ona doğru bir adım atarken. Aralarındaki bu tartışmadan büyük bir zevk aldığı halde onun burada kendi çatısı altında yaşayacak olması ciddi bir meseleydi. Bundan böyle bütün hayatı buna bağlı olacaktı.

Ama genç dul olduğu yerde duruyordu. “Kesinlikle eminim, Bay O’Connor.”

“Ah, bana Mickey deyin, lütfen,” diye mırıldandı Mickey.

“Bay O’Connor,” diye karşılık verdi Silence gözlerini kısarak. “St. Giles halkının geri kalanı ne düşünürse düşünsün, siz ve ben, ikimiz de onurumun zedelenmemiş olduğunu gayet iyi biliyoruz ve bu gerçeği unutmamanızı sizden önemle rica ediyorum.”

Oldukça cesur biriydi Silence Hollingbrook. Çenesi havada, ela gözleri sabitti, solgun dudaklarıysa titriyordu. Başka bir adam olsa alıp nazık Çin porseleni gibi yere fırlatıp yerle bir ettiği bu küçük masumiyet karşısında suçluluk ya da pişmanlık duyardı.

Mickey O’Connor dışında herhangi biri olsaydı.

Çünkü Mick O’Connor suçluluk, pişmanlık ya da ruh denen şeylere ait ne varsa, on altı sene önceki bir kış gecesinde son zerresine kadar kaybetmişti.

Şimdi de acımasızca incittiği bu kadına vicdanı sızlamadan gülümsüyordu. “Ah, unutmayacağımdayan emin olabilirsiniz, Bayan Hollingbrook.”

Silence adamın sesindeki alayı fark edince dudaklarını birbirine bastırdı ama kararlı tutumunu sürdürmeye karar verdi. “İşlerinizi kısa sürede yoluna koyacağınızı söylemişsiniz.”

Mick O’Connor başını ilgiyle eğerek kadının nasıl bir açık yakaladığını düşündüğünü merak ediyordu. “Evet?”

“Ve... düşmanlarınızla işiniz bittiğinde, Mary Darling de artık herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmayacaktır.”

Mickey hiçbir şey söylemeden kadının yüzüne baktı ve sabırla konuşmasını sürdürmesini bekledi. Silence derin bir nefes alarak cesaret toplamaya çalışıyor gibiydi. “Bütün bunlar olduğunda –düşmanlarınız yenildiğinde ve Mary artık herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olmadığına– buradan ayrılacağım.”

“Elbette,” dedi Mickey O’Connor hemen.

“Mary’yle birlikte.”

Hiç de aptal sayılmazdı, öyle değil mi? Bunun üzerine Mickey, “O benim kanımdan, canımdan,” diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. “Londra’da benimle akraba olan tek kişi; ya da en azından benim bildiğim öyle. Böylesine düşkün bir babayı küçük kızından ayırmak olur mu?”

“Onu sevmediğinizi söylediniz.” Bayan Hollingbrook Mickey’nin süslü kelimelerini duymazdan geldi. “Ben ona sevgi dolu bir yuvayla, hayatı boyunca sürdüreceği saygın bir yaşam sunabilirim.”

Evet, az önce saygınlığı çoktan bir kenara bırakmış olduğunu kabul etmişti, öyle değil mi? Dudağını sertçe büktü. Kürklerle oynayan bebeğe baktı. Öne eğilmiş başındaki saçlarının rengi kendi saç renginin –aslına bakılırsa annesinin de– tıpatıp aynıydı ama buna rağmen ona bakarken içinde en ufak bir duygu kıvrıntısı hissetmiyordu.

Bakışlarını yeniden Bayan Hollingbrook’a çevirdi. “Ben tehlikenin geçtiğine ve gidebileceğinize karar verdiğimde, evet, işte o zaman onu alıp gidebilirsiniz.”

Silence hafifçe iç çekti. Mickey, genç kadının söylediklerinden hoşlanmadığını düşündü; hem de hiç. Ne de olsa gidebileceği tarihle ilgili en ufak bir şey söylememişti ama artık pazarlığını yapmıştı, öyle değil mi?

“Pekâlâ. Yuvaya dönüp hem kendi eşyalarımı hem de Mary’ninkileri almam gerekiyor. Toparlanır toparlanmaz buraya tekrar...”

“Vah, vah.” Mickey gülümseyerek başını iki yana salladı. St. Giles’a daha dün geldiğini mi sanıyordu yoksa? “Ufaklık burada benimle kalacak. Yanınıza iki adamımı alarak gidip istediklerinizi getirebilirsiniz.”

Silence biraz ileri gitmiş olduğunun farkındaydı. Dudaklarını büzerek başını sallamakla yetindi ve eğilip her şeyden habersiz bebeğin başına bir öpücük kondurdu. “Hemen döneceğim tatlım,” dedikten sonra arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

Mick Harry’ye, küçük dulu takip etmesi için başıyla bir işaret vermeden önce kısa bir süreliğine genç dulun kalçalarının sağa sola sallanışını izledi. Harry parmağını alına götürdü ve aceleyle Silence’ın peşinden gitti. Yardımcısı Bert’le birlikte Bayan Hollingbrook’a yetimhaneye gidip geri gelirken eşlik edeceklerdi.

Mick dizlerinin dibinde bir ciyıklama sesi duydu. Mick aşağıya bakınca Bayan Hollingbrook’un odadan çıktığını gören bebeğin yüzünün hafifçe kızardığını gördü. Bu gelen tek uyarıydı.

Sonrasında ise bir anda kıyamet koptu.

“Yuvaya kadar benimle gelmek zorunda değilsiniz,” diye mırıldandı Silence birkaç dakika sonra sinirli bir şekilde.

“O gelmek zorunda olduğumuzu söylüyorsa, gelmek zorundayız,” diye yanıtladı Harry sözleri ağzında geveleyerek.

Silence’ın attığı her iki adım Harry’nin bir adımına denk geliyordu, adam sanki bir öğleden sonrası yürüyüşünde gibiydi. Geniş göğsünün üzerinde düğmelediği yıpranmış kahverengi mantosunun üstünde, ensesine doladığı ve uçlarını umursamaz şekilde omuzlarına sarkıttığı parlak kırmızı bir atkısı vardı. Atkı hırpalanmış yüzü ve kocaman, kırık burnuyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Harry deneyimli yani çok dayak yemiş bir boksöre benziyordu. İlkbahar sabahının esintisi biraz serin ve nemliydi ama başına havalı şekilde taktığı kalkık uçlu eski şapkasıyla adımlarını atarken Harry bunların farkında değil gibiydi. Yardımcısı için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi.

“Bu durumda şatoyu kimlerin koruduğunu merak ediyorum doğrusu,” diye homurdandı Bert o sırada. Harry’den beş santim kadar kısaydı ve şişe yeşili mantosunun yakasının içinde bir kaplumbağa gibi kamburlaşarak yürüyordu. Büyük, gri atkısını hem yüzünü hem de hırpani peruğunu örtecek şekilde doladığı için başı orantısız şekilde büyük görünüyordu. “Bizi böyle günün ortasında bir haspanın peşine takması!”

“On iki kişilik bir ekip şu anda şatoda,” diye vurguladı Harry. “Ve Bob.”

“Bob mu? Tanrım! Bob,” dedi Bert iğrenerek. “Bob bir kedi yavrusunu bile koruyamaz. Bob’muş.”

“İçkiyi fazla kaçırmadığı zamanlar koruyabilir,” dedi Harry mantıklı bir tavırla.

“Sürekli zil zurna sarhoş dolaşıyor!”

“Sözlerine dikkat et,” dedi Harry ve sonra da Silence’a dönerek sözlerini sürdürdü. “Bert’in bugünkü öğlen çayını kaçırarak olması onu biraz huysuzlaştırıyor. Normalde adamlarımız arasında en iyi huylu olanıdır bizim Bert.”

Silence “bizim Bert”in iki dişinin boşluğu arasından tükürürken az bir farkla kırma bir köpeği ıskalamasını izledi. Bu adamın çay olsun ya da olmasın, günün herhangi bir zamanında neşeli olduğundan şüpheliydi ama bu düşüncesini paylaşmamanın daha doğru olacağına karar verdi. Sebebini bilmeseydi de Harry kendisinden az da olsa hoşlanmış gibiydi, bu uyumu tehlikeye atacak bir girişimde bulunmak istemiyordu.

Eğer Yakışıklı Mickey O’Connor’la yaşayacaksa etrafta dost bir yüzün olması iyi olacaktı.

Yüce Tanrım. Şu anda St. Giles’in kirli sokaklarında yürürken verdiği kararın yüzüne çarptığını hissedebiliyordu. St. Giles’taki en azılı adamlar aynı evde oturmayı istemişti, bir yıldan fazladır korktuğu ve nefret ettiği adamlar. Geçen yıl az da olsa yeniden onarmayı başardığı onuru şimdi yeniden ve gerçekten paramparça

olacaktı. Ama başka çaresi var mıydı? Mary Darling'ın yüzüne bir kez olsun bakması, ateşlere yürümesi için yeterliydi.

Silence ürpererek mantosuna sıkı sıkı sarındı. Mickey O'Connor aslında onu gerçekte hiç incitmemişti –en azından fiziksel olarak– ve genç kadın Harry'yi müttefiki olarak görüyordu. Kendi ayakları üzerinde duracak, yalnızlığına sığınacak ve Yakışıklı Mickey ve yanındaki adamlardan, düşmanları yenilip evine dönebilecek duruma gelinceye kadar mümkün olduğunca uzak duracaktı.

Bunun bir an önce olabilmesi için de dua edecekti.

Dar bir yola sapıp Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu'nun gösterişsiz kapısına geldiler. Burası, gerçek yetimhanenin bir yıl önce talihsiz bir yangında yerle bir olmasından sonra açtıkları *geçici* yuvaydı. Yetimhanenin yeni binasının inşaatına başlanmıştı ancak birtakım pürüzlerin ortaya çıkması oraya taşınmalarını geciktirmişti.

Silence daha dokunamadan kapı hızla açıldı.

“Onu buldunuz mu?” Yetimhanenin güvenilir hizmetçisi Nell Jones hevesliydi ama mavi gözlerinin parıltısı Silence'ın kollarının boş olduğunu görünce söndü. Nell'in güzel yüzü kızarmış, saçından kurtulan sarı bir bukle kulağının üzerine düşmüştü; üstünün başının karışıklığı Mary Darling'i ne kadar merak ettiğinin bir göstergesiydi.

“Mary Darling'i buldum,” dedi Silence telaşla. “Ancak... yani bu çok uzun bir hikâye.”

“Peki bunlar kim?” diye sordu Nell şüpheli bir sesle, Harry ve Bert'e bakarak.

Harry, “Hanımefendinin eve sağ salim gelmesi için yardımcı olduk,” diye cevapladı Nell'i. Başındaki eski püskü şapkayı çıkarınca, seyreilmiş olan kahverengi saçı görüldü. Cüssesine bakılacak olursa, eğilerek yaptığı reverans oldukça zarif sayılırdı.

“Hıh,” diyerek burun kıvırdı Nell, sesi tavrından daha az rahatsız ediciydi. “O zaman içeri girseniz iyi olur.”

Yuvaranin koridoru dar ve sıkışık ve iki adam sanki sadece tüm alanı değil, aynı zamanda havanın tamamını zapt etmiş gibiydiler. Nell onları onaylamayan bakışlarla süzdükten sonra meraklı gözlerle onları seyreden arkasındaki küçük oğlan çocuğuna döndü.

“Joseph Tinbox, bu şey... *beyefendileri* mutfağa götürüp Mary Whitsun’a onlara çay hazırlamasını söyle.”

“Ah, çok nazıksınız hanımefendi,” dedi Harry gözleri ışıldayarak.

Silence, Nell’in sert yüz ifadesini muhafaza etmeye çalıştığını görünce şaşırdı.

“Orada hiçbir şeyin kaybolmamasına dikkat edin,” dedi hizmetçi kız hırçın bir tavırla. “O mutfaktaki eşyaların hepsini, sirke şişelerine varıncaya kadar tanırım.”

Harry elini kalbinin üzerine koydu. “Gözümü Bert’in üzerinden ayırmayacağım. Bir kaşığı bile alıp cebine koymasına izin vermem.”

Yanında homurdanan Bert’le birlikte Joseph Tinbox’ın peşinden mutfağa gittiler.

“Acele et,” dedi Silence, merdivenlere yönelirken. “Mary Darling’i orada bırakmam gerekti ve bir an önce yanına dönmek istiyorum.”

“Nereye döneceksiniz?” diye sordu Nell nefes nefese Silence’ın peşinden merdivenleri çıkarken.

“Mickey O’Connor’ın evine.”

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Nell. “O notu okuduktan sonra oraya mı gittiniz yoksa? O şeytanı görmeye?”

Silence o sabah alışverişten döndüğünde Mary’nin kaybolduğunu fark etmişti. Yetimhanedeki herkes, yirmi sekiz çocuk, üç kadın ve bir erkek hizmetli hemen onu aramaya başlamıştı. Silence’ın aklına, ancak saatler sonra kendisine getirilen gizemli bir not üzerine Mickey O’Connor gelmişti.

“Gelen not Bay O’Connor’a aitti, elinde isteyebileceğim bir şey olduğunu yazıyordu,” dedi Silence nefes nefese yetimhanenin

en üst katına ulaştıkları sırada. Mary Darling'le paylaştığı oda orada, saçakların altındaydı. "O Mary'nin babası."

"Ne?" diye bağırdı nihayet yetişip elini Silence'ın koluna koyan Nell. "Bunu ne kadar zamandır biliyorsunuz?"

Silence dudağını ısırды. "Bu durumdan bir süredir şüpheleniyordum. Mary'nin şu gizemli hayranını hatırlıyor musun? Hani merdivenlere hediye bırakan kişiyi?"

"Evet." Nell kendini Silence'ın odasındaki dar yatağın üzerine bıraktı. Yüzünde büyük bir endişe vardı.

"Birkaç ay önce, tam Noel öncesinde, bana bir perçem saç bırakmıştı." Silence yatağın altından küçük bir sandık çıkardıktan sonra doğrularak Nell'e baktı. "Perçem Mary Darling'in saçının benzeriydi."

"Mickey O'Connor'ın onu sizin için bıraktığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Silence omuzlarını silkerek. "Ama öyle olduğunu sanıyorum. Onu geçtiğimiz sonbaharda beni ve Mary Darling'i birkaç kez gözetlerken görmüştüm."

"Eğer o adam Mary Darling'in babasıysa bebeği niye sizin yanınızda bırakmış olabilir ki?"

"Onu düşmanlarından koruduğunu söylüyor." Silence sandığın içine elbiselerini doldurmaya başladı. "Belki de onu bana bırakarak güvende olacağını düşündü. Ya da belki de sadece eğlenmek için bir oyun oynadı."

Nell şaşkınlık içinde başını sallıyordu. "Ama ya bebeğin annesi? Eminim ki onun da bu konuda söyleyecekleri vardır?"

Elini Mary'nin elbiselerinden birini almak üzere askıya uzatmış olan Silence donakaldı. Başını çevirerek Nell'in yüzüne baktı. "Annesi! Aman Tanrım, kadından hiç bahsetmedi bile."

"Belki de ölmüştür," dedi Nell kaşlarını çatarak. "Mickey O'Connor'ın daha önce evli olup olmadığını biliyor musunuz? Ben hiç öyle bir şey duymadım ama ne de olsa o gizemli alçağın teki, değil mi?"

“Bilmiyorum.” Silence bebeğin elbisesini titreyen parmaklarıyla alıp dikkatlice sandığın içine yerleştirerek kapağını kapadı. “Bildiğim tek şey, şimdi gidip onunla yaşamak zorunda olduğum.”

“Ne?” diye bağırdı Nell bir kez daha ayağa fırlayarak.

Silence sandığın kapağını kilitledi. “Mary’nin, düşmanlarının yol açtığı bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu ve bu yüzden şatosundan ayrılmasına izin veremeyeceğini söyledi. Eğer Mary’nin yanında olmak istiyorsam, onunla birlikte o şatoda kalmaya mecburum.”

Nell inledi. Sandığın bir ucunu kaldırarak Silence’ın taşımasına yardım etti. “Ama size yaptıklarından sonra...”

“Başka şansım yok, görmüyor musun?” Silence aralarındaki ağır sandıkla birlikte kapıya doğru ilerledi.

“Ama ya yetimhane?”

“Ah, Tanrım!” Silence durdu ve Nell’e baktı.

Mary Darling için endişelenmekle o kadar meşguldü ki verdiği kararın yetimhaneyi nasıl etkileyebileceğini düşünmemişti bile.

Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu son yılda bir dizi aristokrat hanımefendinin himayesi altına girmişti. Bunlar, görünüşe ve itibara son derece önem veren hanımefendilerdi. Yetimhane onların bağışlarıyla ayakta durabiliyordu. Silence’ın bir erkekle—daha doğrusu bir *korsanla*—evlenmeden birlikte yaşadığını öğrenecek olurlarsa...

Silence’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Nerede olduğum konusunda hiç kimseye bir şey söylememelisin. Şehir dışındaki hasta teyzemi ziyarete gittiğimi söyleyebiliriz mesela.”

“Peki ya Bay Makepeace?” diye mırıldandı Nell merdivenleri inmeye başladıkları sırada. “Ona ne dememi istersiniz?”

Silence tökezleyince sandık neredeyse elinden düşecekti. Winter’ın itirazlarıyla başa çıkması gerektiğini nasıl da unutmuştu. Winter iş için Oxford’a gitmişti ve Mary Darling’in kaybolduğu anlaşıldığı sırada burada değildi. Silence’ın daha bu sabah küçük kızı bulabilmek için kardeşinin desteğine o kadar çok ihtiyacı

vardı ki. Şimdiyse burada olmadığına şükrediyordu. Winter, okulda öğretmenlik yapan ve aynı zamanda da yetimhaneyi yöneten iyi huylu bir adamdı, ama Silence'ın Mickey O'Connor'ın evine gitmesine izin vermektense onu odasına kilitleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sırf bu düşünce bile adımını hızlandırması için yeterliydi. "Winter'a söyleme görevini sana yıktığım için gerçekten çok üzgünüm Nell ama kalamam. Mary Darling'in yanında olmak zorundayım."

"Elbette zorundasınız," diye karşılık verdi Nell cesurca.

Silence genç kıza gülümsedi. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil ve Bay Makepeace de bunu anlayacaktır."

"Umarım öyle olur, hanımefendi."

Merdivenin geri kalanını inerken Silence endişe ve koşuşturmadan ter içinde kalmıştı. Winter'ın geri gelmesine daha günler olsa da mutfak kapısı açılınca sıçramadan edemedi.

"Onu ben alayım isterseniz?" dedi mutfaktan çıkan Harry. Elinde bir çörek tutuyordu. Sandığı bir kulpundan tutup kaldırdı ve hiç zorlanmadan geniş sırtına yükledi. Nell doğrularak ellerini beline dayadı ve Harry'ye kötü kötü baktı. "Dikkat edin de hanımefendinin eşyalarını düşürmeyin."

"Düşürmem tabii." Bert, rahat bir tavırla konuşan Harry'ye bakarak homurdandı. Silence'a bakan Nell'in yüzü çökmüş gibiydi.

"Ah, hanımım!" Önlüğüyle yüzünü örtüp yüksek sesle hıçkırdı.

"Her şey yoluna girecek Nell, merak etme," dedi Silence kendini çaresiz hissederek. Söylediklerine kendisinin inanıp inanmadığını bilemiyordu ancak başka ne diyebilirdi ki? Onun gözünden de yaşlar akmaya başlamıştı. Bir senedir bu yuvada yaşıyordu. Kocasını William'ın ölüm haberini burada almış, bir eşten fazlası olabileceğini, kendi ayakları üzerinde durabileceğini ve başkalarına faydalı olabileceğini burada öğrenmişti. Şimdiyse aniden ve habersizce ayrılıyordu. Zeminin ayaklarının altından kaydığını

hissediyordu. Artık bir evi yoktu –zaten William’ın ölümünden bu yana da gerçekte yoktu– sahip olduğu tek şey Mary Darling’di.

“Döneceğim,” diye fısıldadı, gerçeği söyleyip söylemediğinden bile emin olmadığı halde. Nell, kızarmış yüzünden önlüğü çekti, saçları tokalarından çıkıp dağılmıştı. Harry’nin yanına giderek elini adamın göğsüne sapladı. “Ona göz kulak olacaksın, beni duyuyor musun, seni koca adam. Saçının teline bile zarar gelirse, peşinden geleceğim kişi *sen* olacaksın, bunu sakın aklından çıkarma.”

Ne kadar da gülünç bir tehditti. Harry Nell’in yanında, üzerine eğilen bir kule gibi duruyordu. Silence gözlerini kırptı, Bert’in bakışları sert, kaşları çatıktı ama Harry’nin kendisi oldukça vakurdu. Nell’in elini büyük avcunun içine alarak geniş göğsüne, tam kalbinin üzerine yasladı.

“Siz hiç endişe etmeyin, hanımefendi,” dedi sadece. “Hiç endişe etmeyin.”

Silence kapıdan çıkıp yeni hayatına doğru yol alırken, elbisinin etekleri rüzgârın etkisiyle bacaklarına dolanıyordu.

Whitechapel Papazı olarak da bilinen Charlie Grady kendine büyük bir maşrapa bira doldurdu. Whitechapel civarındaki ve hatta Londra’nın doğusundaki imalathanelerde üretilen cinin her damlasını nasıl kontrolü altında tuttuğuna bakılacak olursa, bu bira zevki biraz tuhaf karşılanabilirdi. Ama durum buydu. Charlie birayı seviyordu, o yüzden de bira içiyordu.

Ve bira zevkini gerçekte tuhaf bulan *varsa* bile, bugüne kadar bunu yüzüne söyleyecek kadar aptal kimse çıkmamıştı.

“Ne buldun?” diye sordu kalaylanmış maşrapanın içindeki köpüğün yavaş yavaş sönüşünü izlerken. Masasının önünde dikilmiş olan Freddy’nin kendi büyük ayaklarına baktığını bilmek için başını kaldırmasına gerek yoktu.

“Bebeği bugün kendi şatosuna taşıdı.” Freddy kaba ve güçlü bir adamdı, görüldüğünden daha zekiydi ama fazla konuşmaktan pek hoşlanmazdı.

Charlie yüzünün sadece bir tarafını hareket ettirerek sırttı. “Her zaman akıllıydı şu Yakışıklı Mickey. Saklandığı yerden çıkarıp kendi şatosuna getirttiğine göre o bebeğe yapacaklarımdan gerçekten de çok korkmuş olmalı.”

Freddy huzursuzlukla ayaklarını yere sürttü. “Fazlası da var.”

“Neymiş?”

“Kadının biri onu görmeye gitti.”

Charlie bir kakhaha attı, sesi tuhaf bir cızırtı gibi çıkmıştı.

“Bu yeni bir haber değil ki?”

Bakışlarını kaldırdığı anda Freddy gözlerini kaçırdı. Yüzü kızarmıştı, kızarıklık çukurlaşmış teninde benekler oluşturmuştu. “Ama bu seferki farklı.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Bu o yetimhanede yaşayan kadın, saygın biri. Bebeği büyüten.”

Charlie başını hızla kaldırınca yüzünün ve ensesinin sol tarafındaki eski yaraların gerildiğini hissetti. “Ah, bak işte bu yeni bir haber. Yakışıklı Mickey’nin saygın olanları sevdiği pek söylenemez, öyle değil mi?”

Freddy cevap vermemesinin daha doğru olacağını biliyordu. Charlie’nin birasından aldığı yudumun keskin tadı boğazını yıkadı. Maşrapayı masanın üzerine bırakarak sol eliyle –başparmak ve işaret parmağını pençe gibi tutarak– zarları aldı. Bu zarları yıllardır kullanıyordu. Artık iyice pürüzsüzleşmişlerdi; oyulmuş girintilerin boyası atmış, kenarları yuvarlaklaşmıştı. Onlar avcunun içindeki eski dostlarıydı ve onları nazıkçe attığında, çıplak tahta masanın üzerinde neredeyse ses çıkarmadan yuvarlanıyorlardı.

İkili ve üçlü gelmişti. Beş. Ah, beş ya iyi bir şeydi ya da çok iyi. Bu duruma göre değişirdi işte.

Geçen sonbaharda St. Giles’a taşınmaya niyeti vardı. Oradaki cin üretimini de ele geçirip tüm Londra’nın cin kralı olacaktı. Bu planları kendi içki fabrikasını ve beraberinde de Charlie’nin adamlarının yarısını havaya uçurmaktan çekinmeyen bir aristokrat yüzünden suya düşmüştü. Ve Charlie o zamandan bu yana

yeniden adam toplamaya vakit bulamamıştı. Üstelik şimdi başka bir hedefi vardı.

“Gracie’m öldü ve toprağın altına girdi. Yapmamı istediği ne varsa, yapmama engel olduğu... onlar da artık yok.” Charlie büyük bir hayranlıkla elindeki yağlı zarlara baktı. Sanki ona sinsice göz atıyor gibiydiler.

“Tüm bahisler kapanmıştır ve Yakışıklı Mickey O’Connor da kadınlarını korursa iyi eder.”

Gözlerini tam zamanında kaldırıp doğrudan Freddy’nin dehşete kapılmış bakışlarıyla karşılaştı.

“En iyisi köstebeğimiz bu kadının Mickey için ne kadar değerli olduğunu öğreniversin.”

İkinci Bölüm



Kral'ın elbette bir sarayı, sarayın yanında da büyük ve güzel bir bahçesi vardı. Kral her sabah bahçelerin arasında dolaşarak en büyük gurur ve sevinç kaynağı olan meyve ağaçlarını kontrol ederdi. Öyle ki o sabahların birinde en sevdiği kiraz ağacının yanına yaklaşp ağacın dibindeki toprağın etrafa saçılmış kiraz çekirdekleriyle dolu olduğunu gördüğü anda Kral'ın yaşadığı şoku düşünün...

—Akıllı John'dan

Silence, Harry ve Bert'le birlikte Mickey O'Connor'ın aşırı renkli ve görkemli “sarayına” vardığında alacakaranlık çökmüştü. İçeri girdikleri anda Silence çığlıkları duydu.

Bu öfkeli yaygara onun için çok tanıdıktı.

Silence, Harry'nin endişeli seslenişine aldırmadan merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Çığlıklar Bay O'Connor'ın taht odasına yaklaştıkça yükseliyordu. Büyük kapının iki kanadını birden iterek açtı ve çelimsiz gardiyan Bob'un yanından geçip doğrudan odanın ortasında duran, ellerinde hiç susmadan haykıran Mary Darling'i tutmakta olan Mickey O'Connor'm yanına yürüdü.

Küçük kızın ağlamasına hiç şaşmamak gerekirdi. Korsan bağırان kızını sanki kokan bir lazımlıkmış gibi kol mesafesinde kendinden uzak tutuyordu.

“Ne yaptınız?” diye soran Silence bebeği adamın ellerinden çekti aldı.

Mary Darling'in çılgınlıkları Silence'ı gördüğü anda kesildi ama hâlâ ağlıyordu. Minik suratı kızarıp şişmişti, omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya devam ediyordu. Silence durumu kavramakta zorlanmadı: Mary uzun zamandır ağlıyor olmalıydı.

Bebeğin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını öperek kulağına sakinleştirici bir şeyler fısıldarken Mickey O'Connor'a suçlayan gözlerle baktı.

Mickey ellerini havaya kaldırdı. "Bana öyle bakmayın. Velede dokunmadım bile ve buradaki hiç kimse de onu bir türlü susturamadı!"

Silence elleriyle Mary'nin kulaklarını kapadı. "Ne cüretle?"

Mickey O'Connor'ın kaşları çatıldı, bu kez eskisi kadar çekici görünmüyordu. "Buradan çıkıp gittiğiniz anda feryat etmeye başladı. Çıldırılmış bir banshee¹ gibiydi. Neredeyse kulaklarımı sağır edecekti, size bu kadarını söyleyebilirim."

"Belki de burada olmaktan hoşlanmamıştır, ne dersiniz?" Silence Mary'nin hâlâ titreyen başını çenesinin altına koyarak bebeği kollarında salladı. "Belki de *sizden* hoşlanmamıştır?"

Bay O'Connor burnundan soludu. "Asıl *ben* ondan hoşlanmadım ve bu bir gerçek. *Belki*'si filan yok."

Silence nefesini tuttu. "Ama o sizin kızınız!"

"Peki bunun bu durumla ne ilgisi var?" diye sordu Mickey dudaklarını alayla büzerek. "Annesi bir hafta bile yanımda tutmadığım fahişenin tekiydi. Bu bebekten, o şıllık ölürken babası olduğumu yazarak bıraktığı notla haberim oldu. Yaşlı bir genelev patroniçesi gelip bebeği bırakırken yaptığı bu sözde iyilik için bir de benden para istemişti. Emin olduğum bir şey varsa o kadının yalan söylediği ve bu bebeğin de kesinlikle benim kanımdan olmadığıdır."

1 Kelt mitolojisinde çılgılığıyla ölümü haber verdiğiğine inanılan dişî ruh. (ed.n.)

Silence elini Mary'nin yumuşak saçında gezdirdi, tam anlamıyla şoka uğramıştı. Hiç mi bir şey hissetmiyordu? "Gerçekten de böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bunun bir önemi yok, öyle değil mi?" Arkasını dönerek geniş omuzlarından birini zarifçe kaldırdı. "Kızım olsun olmasın, onu *sevsem* de sevmesem de, o şimdi bana ait, onun için başka düşüncelere kapılmasanız iyi edersiniz. şimdi uslu bir kız olun da beni izleyin, size odanızı göstereyim."

Silence'ın gerçekten de "uslu bir kız" gibi peşinden gitmesini bekleyerek önden yürümeye başladı. Genç kadının başka şansı olsa, olduğu yerden ayrılmazdı. Ama Mary omzunda neredeyse uyuyakalmış olduğu için, peşinde Harry ve Bert'le sert adımlarla o korkunç adamın arkasından yürümeye başladı.

Onu iki kanatlı kapıya yönlendirince, Bob açmak için hızlıca koştu, böylece Mickey'nin durmasına gerek kalmadı. Mickey kendisine gösterilen bu nezaketin farkına bile varmadan bir kral edasıyla Bob'un yanından geçti fakat Silence Mickey'nin peşinden hızlı adımlarla yürürken başını eğerek cılız gardiyana teşekkür etti.

Mickey O'Connor önce kısa bir koridordan, sonra da binanın arka tarafına çıkan başka bir kapıdan geçti. Burada da gardiyanlık yapan iri bir adam duruyordu. Altın duvarlar ve mermerle kaplı zemin kapıya geldiklerinde son bulsa da bu durum evin bu tarafındaki zenginliğin daha az olduğu anlamına gelmiyordu. Balmumuyla özenle cilalanmış olan oyma ahşap panelli duvarlar parlıyordu, ayaklarının altındaki zemin ise kalın halılarla döşenmişti. Bay O'Connor merdivenlerden çıkarken Silence da telaşa peşinden gidiyor, birdenbire ortaya çıkan o dehşet verici anıları bastırmaya çalışıyordu. Mickey O'Connor onu daha önce de buraya getirmişti, ancak genç kadın buradan çıktıktan sonra bir daha asla eskiden olduğu Silence olamamıştı.

Önden yürüyen korsanın ayak sesleri ve cilalanmış ahşap panellerin taze balmumu kokusu o geceye ait hatıraların can-

lanmasına neden olmuş ve başının üzerinde kapanan bir sel gibi onu adeta boğuyordu.

Sevgili kocası William, onun gemisinin yükünü çalmakla suçlanmıştı; Mickey O'Connor'ın el koyduğu yükü.

Bunun üzerine Silence, William'a karşı hissettiği sevgi ve ölümcül bir toyluk nedeniyle, ahmakça bir cesarete sarılarak St. Giles'a gelmiş, Mickey O'Connor'la William için pazarlık yapmıştı. Kurtların merhametin anlamını bile bilmediklerini unutarak bir kurdun merhametine sığınmıştı.

Bay O'Connor kaybolan yükü iade edeceğini söylemiş, karşılığında ise Silence'tan, geceyi kendisiyle birlikte geçirmesini talep etmişti. O zaman tahtından kalkıp onu tam da bu koridorlardan geçirmişti.

Silence o gün paniğe kapılmış bir haldeydi. O iyi, namuslu bir kadındı ve korsanın kendisini baştan çıkaracağını düşünmekten başka bir şey yapamamıştı. Fakat adam onu görkemli yatak odasına götürmüş ve şöminenin yanına oturtuktan sonra da kendisine akşam yemeği getirilmesi için emirler vermişti. Hizmetçileri Silence'ın hayatında gördüğü en güzel yemekleri getirmişlerdi. Tatlılar, et yemekleri ve seralardan toplanmış meyveler. Silence'ın yemesi için ısrar etmiş, o da yemekler ağzında kül tadı bıraksa da ona itaat etmişti.

Sonrasında ise Silence'ı büyük yatağında yatmaya zorlamış ve üzerindeki gömleğini çıkardıktan sonra Silence'ı görmezden gelerek şöminenin yanında yarı çıplak halde evraklarını okumuştı. Silence daha fazla dayanamayınca yatakta doğrularak onunla konuşmaya çalışmıştı. "Benimle ne yapmak niyetindesiniz?"

Mickey O'Connor ona şaşırarak bakmıştı, şöminenin ateşinden yüzüne vuran gölgeler ona neredeyse şeytani bir görünüm kazandırmıştı. "Hiçbir şey, Bayan Hollingbrook. Sizinle ne yapacağımı düşündünüz ki?"

"O halde beni buraya neden getirdiniz?"

Mickey O'Connor Silence'in bu sözleri üzerine gülümsemişti. Neşeden yoksun bir gülümsemedeydi bu. Hayır, sanki bir kurdun geyiğin boğazını parçalamadan önceki son gülümseyişi gibiydi. "Yarın kocanızın kollarına döndüğünüzde ona ne anlatacaksınız?"

"Ne mi anlatacağım? Ona doğruyu söyleyeceğim: birlikte akşam yemeği yediğimizi fakat bunun ötesinde hiçbir şeyin olmadığını."

"Ve o da size inanacak mı?"

"Elbette!" Silence çileden çıkmıştı. "William beni seviyor."

Mickey başını eğmekle yetinmişti. "Eğer sizi seviyorsa, söylediklerinize inanacaktır tabii."

Adamın bu sözleri bir lanet gibiydi. Silence gösterişli yatağın üzerinde otururken, onurunu bu adam uğruna feda etmek zorunda kalmayacağını öğrendiği anda hissettiği rahatlama duygusuna rağmen garip bir önseziyle ürpermişti.

Mickey O'Connor ertesi sabah Silence'tan elbisesinin önünü açarak göğüslerini neredeyse ortaya çıkarmasını istemişti. Saçını salıp karıştırdıktan sonra yüzüne doğru savurmasını ve de bu haliyle sokakta yürüyeceğine söz vermesini istemişti.

Geceyi onun yatağında geçirmiş olan sıradan bir fahişe gibi.

Bu çok zor olmuştu, hayatında o ana kadar yaptığı en zor şeydi ama sokakta o halde yürümüş, gece evlerine dönen fahişelerin yuhalamalarına maruz kalmıştı. Endişe ve üzüntüden neredeyse hasta olan ablası Temperance'ı sokağın sonunda kendisini beklerken bulmuştu. Bu korkunç büyüünün üzerinden kalkmış olmasını ümit ederek ablasının kollarında bayılmıştı.

Ancak üstü başı dağınık halde sokaklarda yürümesi başına gelen en kötü şey değildi, hayır kesinlikle değildi. Çünkü o gecedan sonra ona kimsenin inanmadığını öğrenmek zorunda kalmıştı. Ne Winter, ne Temperance, ne köşedeki kasap ne de Wapping'deki komşuları ona inanmıştı.

Hiç kimse.

Hatta sevgili kocası William bile ona inanmamıştı. Hepsî Yakışıklı Mickey O'Connor'ın ona tecavüz ettiğini düşünmüştü.

William son seferine çıkmadan önce yüzüne bakmakta bile zorluk çekmişti. Genç kadının görüntüsü onu utandırıyormuş ya da ona itici geliyormuş gibi başını yana çevirmişti. Ve Silence sevdiği adamın evden ayrılışını, o günden altı ay sonra denizde kaybolacak olan gemiye gidişini izlerken, Mickey O'Connor'ın sözleri kulağında yankılanmıştı.

Sizi seviyorsa, söylediklerinize inanacaktır.

Silence gözlerini kırparak geniş bir sahanlığın yanından geçmekte olduklarını fark etti. Gözüne tanıdık gelen altın yaldızlı, çift kanatlı kapıların yanından geçerken bakışlarını telaşla başka yöne çevirdi. Mickey O'Connor onu bir üst kata ve o koridordaki ilk kapıya yönlendirdi.

Kapıyı abartılı bir jestle açarak duvarları pembeye boyalı ve beyaz dekorlu zarif bir yatak odasını gözler önüne serdi. Silence kısa bir an için şaşkınlıkla duraksadı. Bir köşede üzerinde çiçek nakışlı perdeler asılı olan bir yatak duruyordu. Yanında dış kenarları boydan boya süslenmiş tırabzanlarıyla bir karyola vardı; belli ki bu bir çocuk yatağıydı. Şöminenin önünde, küçük bir kanepesi olan oturma alanı bile vardı. Harry, Silence'ın sandığını yatağın ayak ucuna yerleştirirken Bert de bir koltuk alıp kapının dışına koydu.

Odanın içinde bulunan her şey çok hoştu ancak kötülüklerini olan bu yere yaraşan hiçbir yanı yoktu.

Silence kaşlarını çatarak Bay O'Connor'a döndü. "Bu odada normalde kim yaşıyor?"

Mickey O'Connor, Silence'ın odayı incelemesini izlerken geniş omzunu şöminenin rafına dayamıştı. "Ah, hiç kimse, tatlım. Ne o? Burada tüm o ahlaksız zevklerime amade olan bir bakire sürüsünü rehin tuttuğumu mu düşünüyorsunuz yoksa?"

O'Connor'ın bu alaycı sözleri üzerine Silence yüzünün kızardığını hissetti. "Sadece merak etmiştim."

“Ah, pekâlâ, daha fazla merak etmeyin o halde. Bu oda size ve sadece size aittir.” Şeytani kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Hımm... hayır.”

“O zaman ben gideyim, siz de bir an önce yerleşin. Akşam yemeğini saat sekizde yiyeceğiz. Tam sekizde. Harry size yolu gösterecektir.”

Konuşurken şömineden uzaklaşan O'Connor sonra da bir daha arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

Silence nehir korsanının arkasından sessizce kapanan kapıya bakarken şaşkındı. “Sefil adam!”

Yatağın yanından hafif bir soluma sesi duyduğuna, Silence dönüp bebek karyolasının yanında oturan genç kıızı fark etti. Mary Darling’i taht odasına getiren hizmetçi kızdı bu.

Arkasında duran Harry büyük bir gürültüyle boğazını temizledi. “Bu Fionnula, bebekle ilgilenmesi için görevlendirildi.”

“Hanımefendi,” diyen Fionnula tuhaf bir reverans yaparak yere eğildi. Güzel bir kızdı, on sekizine bile gelmemişti; yüzü çilliymi ve hoş kıızıl sarısı saçıysa tokalarından kurtularak buklelerden oluşan bir bulut halinde yüzünü çevreliyordu.

“Bayan Hollingbrook bebekle birlikte burada kalacak, Fionnula,” dedi Harry. “Beyimizin emridir, hanımın söylediklerini yerine getireceksin, anlaşıldı mı?”

Harry’nin talimatları üzerine hiç sesini çıkarmayan Fionnula başını evet anlamında salladı.

“Pekâlâ,” dedi Harry bu garip sessizlik anından sonra. “Ben çıkayım o halde. Beyimiz Bert’le birlikte size burada olduğunuz süre zarfında göz kulak olmanızı emretti, Bayan Hollingbrook. Herhangi bir şeye ihtiyaç duymanız halinde bize haber vermeniz yeterli olacaktır. Kapının dışında bekliyoruz olacağız,”

Sonra Harry de odadan çıktı.

Silence, adamların çıktığı kapıya doğru kızgınlıkla baktı. “Bazen erkeklerin muazzam birer geri zekâlı olduklarını düşünüyorum.”

Fionnula telaşla gizlemeye çalıştığı şaşkın, küçük bir kahkaha attı. Bunun üzerine Silence da kıza mahcup bir şekilde gülümsedi. Ne de olsa Bay O'Connor'ın böylesine zorba bir korsan olması kızın suçu değildi.

“Ufaklık fazlasıyla yıprandı,” dedi Fionnnula başıyla hâlâ Silence'ın kollarında olan Mary'yi işaret ederek. Konuşmasındaki İrlanda aksam belirgindi.

“Gerçekten de çok yoruldu, öyle değil mi?” diye fısıldadı Silence. Mary'yi karyolaya taşıyarak nazıkçe yatırırken, uyanır mı diye bir an için duraksadı.

Ama Mary ağlamaktan o kadar yorgun düşmüştü ki çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Silence doğrularak şöminenin yanına giderken Fionnula'ya da gelmesi için işaret etti. “Demek bugün Mary'yle sen ilgilendin, öyle mi?”

“Evet,” diye karşılık verdi genç hizmetçi kız çekingen bir sesle. “Evinden ayrıldığı için oldukça huzursuzdu. Ama yine de çok sevimli bir bebek. Sanki beyimizin hık demiş burnundan düşmüş.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı Silence kanepeye otururken. Mary'nin kaybolduğunu keşfettiği andan beri dinlenecek bir dakikası bile olmamıştı ve yorgunluktan kol ve bacakları tamamen halsiz kalmıştı. “Senin odan da mı burası şimdi?”

Fionnula'nın gözleri büyüdü. “Ah, hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla bu oda sizden başka hiç kimseye ait değil. Ben diğer hizmetçilerle birlikte tavan arasında kalıyorum ama Beyefendi artık orada uyumamam gerektiğini söyledi.” Eliyle duvardaki küçük bir kapıyı gösterdi.

“Ah, öyle mi?” Silence ayağa kalkarak Fionnula'nın küçük odasına bir göz attı. İçine bir karyolanın zorla sığabileceği büyük-lükteydi ve duvarda ise bir dizi askı vardı. Geri dönerek kendini yeniden kanepenin üzerine attı ve genç kıızı meraklı gözlerle süzmeye başladı. “Bay O'Connor için ne zaman çalışmaya başladın?”

“Bir aydan biraz daha uzun bir zaman oldu.” Fionnula’nın güzel yüzü bir anda kızardı. “Benim... burada yaşayan bir arkadaşım var.”

Silence genç hizmetçinin yüzünün kızarmasından bu “arkadaşın” bir erkek olduğunu anladı. “Yoksa Harry olmasın?”

Fionnula kıkırdadı. “Ah, hayır, hanımefendi.”

“Ya da Bay O’Connor?” diye sordu Silence bu kez kalbinde tuhaf bir sızıyla. Yoksa Silence’a göz kulak olması için metresini mi göndermişti?

“Yüce Tanrım, hayır,” dedi Fionnula. “Beyimizi eğlendiren hanımlar çok süslü ve hepsi de birbirinden güzeldirler. Ben ne onlar kadar güzelim ne de havalı biri sayılırım.”

“Ah, elbette,” dedikten sonra Silence eski püskü sandığını boşaltmak için ayağa kalktı.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği onu kasıp kavuruyordu. Kendini tamamen kötü bir adamın ellerine teslim etmişti; kadınları sadece kendisini “eğlendirmeleri” için kullanan bir adamın ellerine. Bu ne Mary Darling ne de kendi için istediği bir şeydi. Bir kez daha Mickey O’Connor’ın kazanmasına izin vermişti. İçinden bir anda yükselen panik duygusuyla neredeyse boğulacak gibi oldu.

Fionnula çekingen bir tavırla, “İyi misiniz hanımım?” diye sordu.

Başını kaldıran Silence genç hizmetçinin kendisini endişeli gözlerle süzdüğünü gördü. “Ah, evet, iyiyim, sadece biraz yorgunum.”

Ayağa kalkıp bir çorap yığınının dolaba yerleştirirken bir karara vardı: Yeniden Mickey O’Connor’ın şatosuna gelmiş olabildi ama bu, durumun bu kez de geçen seferki gibi sonuçlanması gerektiği anlamına gelmezdi. Korsan bu kez Silence’ın kendi aklı ve iradesine sahip olduğunu görecekti.

Ve ona bir daha asla körü körüne itaat etmeyecekti.

Mick o akşam daha sonra masanın üzerine büyük bir harita açarken genç dulun şatosundaki varlığının kürekkemiklerinin

arasının kaşınmasına neden olduğunu düşündü. Bu gittikçe artan bir histi; kısmen merak, biraz da şehvetle karışık, içinde bir dirhem rahatsız edici ihtiyatın olduğu bir his.

Geçen yılın tamamını Silence Hollingbrook'u tam da şu anda olduğu yere –kendi gücünün ve çatısının altına– getirmek için plan yaparak geçirdiğinden böyle hissetmesi oldukça tuhaftı. Bütün bunlar aslında bir heves olarak başlamıştı. Ağlayan bebeği o yaşlı genelev patroniçesinin kucağında gördüğü anda onun Papaz'dan saklanması gerektiğini anlamıştı. *Neden o olmasındı? Neden dürüst Bayan Hollingbrook olmasındı?* Belki de kendi taht odasında alev alev ışıldadığı ve yüzüne vurduğu o saf iffetinin bir parçasına sahip olabilmesinin tek yolu buydu? Hiçbir zaman kazanamayacağı bir şeyin suretini elde etmesi mümkün olabilirdi. Canından olan bir parçayı dünyada en çok zarar verdiği kadınla birlikte saklamak ona acı tatlı bir tatmin duygusu yaşatmıştı. Silence'ı kendine annelik sevgisiyle bağlamak bu tatmini güçlendirmişti.

Ve işte şimdi onu nihayet sarayına geri getirebilmişken bu tuhaf duyguyu değil de biraz olsun zafer sarhoşluğu hissetmesi gerekmez miydi?

“Oldukça rahat görünüyor.” Harry'nin geniş, çirkin yüzü, söylemek istediği şeyin gerçekte “rahat” olup olmadığını düşünürken kırıştı. “Onu Fionnula'yla bıraktım.”

Mick gözlerini önündeki büyük, altın yaldızlı masanın üzerinde serili duran haritaya çevirmeden önce Harry'ye alaycı bir bakış fırlattı. Bir söylentiye göre bu masa bir kraliyet sarayı için düşünülmüştü. Ama bu, Mick masayı kendisine ve mürettebatına karşı sorumluluğundan sıyrılmaya çalışan bir kaptandan aşır vergisi olarak almasından önceydi. Şu anda burada, planlama odasında durması durumu daha da güzel hale getirmişti elbette.

“Onu yalnız mı bıraktın?” diye sordu Mick sesinde hafif bir keskinlikle. Silence şu anda sarayındaydı ve onu da diğer hazineleri gibi korumak istiyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Harry telaşla. “Bert onu koruyor.”

“Güzel,” dedi Mick homurdanarak. “Birinizin gözü sürekli onun ve bebeğin üzerinde olabilirse sevinirim. Çok iyi korunmaları gerekiyor.” Haritayı açtı ve her iki koluyla üzerine eğilerek incelemeye başladı. “Aklındaki şu rıhtım hangisiydi?” diye sordu Mick, odadaki üçüncü adama.

“Şurada, aşağıda,” diye karşılık verdi Bran Kavanagh, eliyle Thames nehrinin aşağısını işaret ederek. “Dedikodulara göre sahiplerinin borçları varmış. Ucuza satacaklarmış.”

Delikanlı kültürlü biri gibi davranmaktan hoşlandığını unutarak büyük bir hevesle öne eğildi. Bran yaklaşık altı yıldır Mick’in yanına çalışıyordu. Yirmili yaşlarda, yakışıklı bir çocuktan ve gözleri berrak açık maviydi, kızıl kahverengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Genç kızlar ona hayrandı ama son derece ağırbaşlı bir genç olan Bran’in bu durumdan pek hoşlandığı söylenemezdi.

Şu an beyninin içinde bir plan şekillenmeye başlamıştı.

Mick, Bran’in gösterdiği bölgeyi incelemeye koyuldu. “Onunla ne yapabileceğimizi düşünüyorsun?”

“Rıhtım satın alıp kullanımları için kiralayabiliriz,” dedi Bran hiç duraksamadan. Belli ki bu plan üzerinde uzun zamandır düşünüyordu. “Veya gelecekte daha yüksek bir fiyata yeniden satabiliriz. Dar zamanlar için bir çeşit sigorta gibi düşünebiliriz.”

“Hımm,” diye mırıldandı Mick. Bran’e söylememişti ama “sigortası” zaten hazır. “Sigorta fikrini sevdim.”

Bran’in gülümsemesi ani ve umutlu. “O halde rıhtımı alacak mısınız?”

Mick iç çekti. Delikanlıyı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama iş işti. “Rıhtım ve bunun gibi şeyleri satın almaya başlarsam lanet olası yerleri işletecek genel müdürler ve sekreterleri de işe almam gerekecek. Kârdan çok zarar ettirebilir.”

Bran’in ağzını büzdü, bu çocuk daha duygularını gizlemeyi öğrenememişti. “Eğer beklerseniz başkalarına satacaklardır. Rıhtımı kaybederiz ve satın alacak birilerinin çıkması yıllar sürebilir.”

“Ve eğer çok erken davranırsam da paramdan olurum,” diye karşılık verdi Mick. “Bu çok ilginç bir fikir Bran, delikanlım, ama üzerinde biraz düşünmem gerekir.”

“Ama...”

Mick başını bir kez salladı ve çocuğa sert bir bakış fırlattı. “Üstelik önce halletmem gereken başka işlerim var; bunlar Papaz’ı da ilgilendiren işler.”

Bran bakışlarını başka yöne çevirdi. “Nasıl isterseniz.”

“Olması gereken budur,” dedi Mick yumuşak bir sesle ve haritayı katlamaya başladı. “Benim için ne öğrenebildin?”

Bran iç çekti. “Bugün öğleden sonra Bayan Hollingbrook’un çıktığı sırada adamlarının yetimhanenin çevresinde dolaştığını gördüm. Sanırım bebeği oradan tam zamanında çıkardınız.”

“Herkesin gözü ününde mi dolaşıyorlardı?”

“Evet,” diye yanıtladı Bran. “Papaz’ın adamları oldukça cesur davranıyorlar. Artık hiç umursamadan, St. Giles sokaklarında dörder beşer kişilik gruplar halinde dolaşıyorlar.”

“Lanet olsun onlara,” diye homurdandı Mick. “St. Giles benim bölgem ve o kahrolası piçlerin buradan kaçtıkları günü görmek için sabırsızlanıyorum.” Boynunu esnetti. “Ama asıl merak ettiğim şey, Papaz’ın bebeğin varlığını en başta nasıl öğrendiği.”

“Onu izleyen adamlarınız vardı,” diye karşılık verdi Bran.

Mick gözlerini kısarak başını kaldırıncı Harry’nin düşünceli bir tavırla başını salladığını gördü.

“Onların varlığı Papaz’ı doğrudan bebeğe yönlendirmiş olabilir,” dedi Harry.

Mick homurdandı. Papaz’ın adamlarının kendi hatası sonucunda yetimhaneyi ve bebeği bulmuş olabilecekleri düşüncesinden hiç hoşlanmadı. Başka bir ihtimal daha vardı: Kendi adamlarından biri ona ihanet edip sırrını Papaz’a açıklamış olabilir miydi?”

“O zaman şimdi bebeğin burada benim yanımda olduğunu da biliyor,” dedi Mick yavaşça.

Bran hoşnutsuzlukla başını salladı.

Mick iç çekti. “Çocuğu güvenli bir yerde tutacağımı hiçbir zaman gizlemedim zaten. Ona ulaşabilmesi için saraya saldırması gerektiğini biliyor; ve sanırım bu yapmak istediğı son şeydir.” Bran’ın yüzüne baktı. “Papaz’ın kendisi hakkında neler öğrenebildin?”

“Etrafında sürekli olarak yarım düzine kadar adam dolaşıyor,” diye yanıtladı onu Bran. “Gerçeğı söylemek gerekirse, sizden daha iyi korunuyor. Onun yanına yaklaşmak bile oldukça zorlu bir iş olacaktır.”

“Ah, ama ne olursa olsun ona yaklaşmak zorundayız. Daha kış sona ermeden lanet olası cin fabrikaları için hububata ihtiyacı olacaktır. Adamlardan biri kimlerden satın aldığı öğrensın. Satıcılara Papaz’a mal satmamaları için karşı koyamayacakları bir teklif sunmaya niyetliyim.”

“Pekâlâ.” Bran önce duraksadı, sonraysa kendini tutamayarak konuşmaya başladı. “Ama ben sizin ikinizin neden savaştığınızı anlamış değilim. Onun cin fabrikaları var, sizinse nehriniz. Çıkarlarınız neden çatışıyor?”

Gözünün önünde üzgün kâhverengi gözlerin ışıltısı canlanırken, kulağında da *sevgilim Mickey* diyen kıvrak İrlandalı bir ses yankılandı.

Mick yüzünü ekşiterek anıları bir kenara itti. “Bu şahsi bir mesele. Senin kafanı yormanı gerektiren bir durum değil.”

Bran, Mick haritayı bir kenara kaldırırken kaşlarını çatı. “Bu sizin şahsi meseleniz ama biz Papaz’la ilgili vaktimizi harcıyoruz ve karşılığında da hiç para kazanmıyoruz.”

“Evet, bunun farkındayım,” dedi Mick. “Buna son vermem mümkün olsa yapardım. Ama Papaz’ın sağduyulu bir beyefendi gibi davranabileceğinden şüpheliyim.”

“O zaman onu öldürmeniz gerekir.” Bran’ın açık mavi gözlerindeki ifade tecrübesiz ve tamamen acımasızdı.

“Bunu yapmak isterdim ama senin de söylemiş olduğun gibi adam çok iyi korunuyor.” Mick düşünceli bir tavırla masaya

elini bir kez vurduktan sonra bir karara vardı. “Dolaylı yollardan gitmenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Hububatını elinden alarak, onu işinden ederek ve aç bırakarak en sonunda St. Giles’tan temelli olarak ayrılmasını sağlamalıyız. Bu arada da adamlarımızın birkaçını onun St. Giles’ta dolaşan adamlarını kaçırmaları için görevlendirin.”

Bran başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz.”

Mick bir kaşını kaldırdı. Delikanlı, emirlerini verdiği halde yanından ayrılmıyordu. “Aklında başka bir şey mi vardı?”

“Şu Bayan Hollingbrook denen kadına ne olacak?” diye sordu Bran üst dudağını büzerek. “Çocuğu burada tutmak istemenizi anlayabiliyorum –eğer gerçekten sizin olduğundan eminseniz– ama o haspanın da burada kalması için ısrar etmek, dikkatimizi dağıtmaktan başka bir işe yaramayacaktır.”

Mick’in çenesi gerildi. “Kusura bakma ama kararlarımı sana açıklamak zorunda olduğumun farkında değildim, delikanlı.”

Bran’in yüzü birdenbire kızardı. Sağ gözünün altındaki bir kas seğirdi ve arkasını dönerek aceleyle odadan çıktı.

Sırtını köşedeki duvara yaslamış olan Harry’nin de kafası karışmıştı. “Bu çocuk çok sabırsız.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandı Mick.

“Çok zeki çocuk, şu bizim Bran,” dedi Harry yine düşünceli bir tavırla. “Ama biraz düşüncesiz olduğunu söyleyebilirim.”

Mick kaşlarından birini alayla kaldırıp Harry’ye baktı ve bekledi. Harry doğruldu. “Bayan Hollingbrook’tan hoşlanmamış olabilir ama tam olarak haksız olduğunu da söyleyemem. Onu burada tutmanın gerçekten de iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Mick’in tepkisi ani ve sarsıcıydı. Silence ona aitti ve ne pa-hasına olursa olsun burada kalacaktı.

“Kararlarımı mı sorguluyorsun, Harry?” diye sordu Mick kadife gibi bir sesle.

İri adam korksa da geri adım atmadı. “Hayır, böyle bir şeyi asla yapmayacağımı bilirsin, Mick. Ama bak, keskin dilinin arka-

sında saklamaya çalışsa da Bayan Hollingbrook oldukça hassas bir kadın. Kolayca kırılabilir, tam bir hanımefendi. Daha önce istediğini elde ettin. Onunla bir kez daha oynamana gerek var mı gerçekten?”

Mick bakışlarını elindeki kâğıtlara indirdi. Avcunun içinde kırışmışlardı. *Gecenin içinde ağlayan elâ gözler*. “Bu akşam kendimi oldukça keyifli hissediyorum Harry, öyle olmasa böyle bir sorgulamaya izin vermeyeceğimi bilmen gerekir.”

“Bunu biliyorum, gerçekten,” dedi Harry büyük bir ciddiyetle.

“O zaman lanet olası sorularına bir kereliğine mahsus cevap vereceğimi de biliyorsundur,” dedi Mick gözlerini Harry’ye dikerek. “Daha geçen hafta kapımın önünde bulunan kızı hatırladığımı varsayıyorum.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Daha birkaç gece öncesinde onu yatağıma almadığım halde burada, benim sarayımda kalmıştı.” Kızın vücudunu hatırlayan Mick’in sesi çatallaştı. Yüzü sanki eriyerek başından akmış gibiydi. *Yüce Tanrım*. Bu, kendisi hayatta olduğu sürece Silence’in başına gelmeyecekti. “Papaz’ın az da olsa değer verdiğim birine yapacaklarını hayal edebiliyor musun acaba?”

Harry huzursuzlukla başını çevirdi. Cesedi bulan kendisi olmuştu. “Evet, ama Mick, Papaz onu beğendiğini bilmiyor, öyle değil mi?”

“Bunu bilemeyiz.” Mick’in çenesi bu itirafla kenetlendi. “Bebeğin de bilinmeyen bir sır ve güvende olduğunu düşünüyorduk ama demek ki değilmiş, öyle değil mi?”

Harry başını ciddiyetle salladı.

“Ya artık biliyor ya da yakında öğrenecektir; Papaz aptal biri değil. Bayan Hollingbrook’u burada yanımda tutmam çok önemli,” dedi Mick sakın bir sesle. “Bu bir sorun teşkil ediyor mu?”

Harry yutkundu. “Hayır.”

“Güzel,” dedi Mick başını eğerek. “Ve Harry?”

Kapıya dönmüş olan Harry olduğu yerde kaldı. “Evet, Mick?”

Mick hafifçe gülümsedi. “Bayan Hollingbrook’la yaptığım şey her neyse, onunla oynamadığım kesindir.”

Aldığı bu bilgi Harry’nin yüzünün aydınlanması için yeterli olmadı. Planlama odasından çıkarken çirkin yüzü hâlâ asıktı.

Mick içinden bir küfür savurarak kendini kadife bir kanepe-nin üzerine bıraktı. Aylardır çevirdiği dolap ve entrikalar nihayet meyve vermeye başlamıştı ama yine de içindeki his... ne diyebilirdi ki? Gerçekte bir şey kazanmadığına dair tuhaf bir duygu muydu bu? Mick homurdandı. Üstelik bir korsanın herhangi bir duygu hissetmesi mümkün müydü? Kadın elindeydi işte, onu istediği zaman istediği gibi gözetleyebilecekti. Genç Hollingbrook dulunun nasıl hiç alışkın olmadığı istekler duymasına ve kendisini neden sürekli huzursuz bir kurt gibi hissetmesine neden olduğunu öğ-renmeye de fırsat bulacaktı. Daha geçen gece seviştiği genç kızın yüzünü bile unutmuştu ama Silence Hollingbrook’un kocaman elâ gözleri onu aylar boyunca uykusundan etmişti.

Mick kendi kendine mırıldanarak muhasebecisi Pepper’ı çağırttı. Kısa sürede yanına gelen, kelleşmeye yüz tutmuş bir serçeye benzeyen adam bir sonraki saat boyunca Mick’in başını ağrıttıncaya kadar gemiler ve inşaat malzemeleri hakkında hiç durmadan konuştu.

Yine de bu sürenin sonunda birileri soracak olsa, Mick, Pepper’ın anlattıklarından hiçbir şey anlamamış olduğunun farkına vardı.

İç çekerek muhasebecisini yolladı ve elini yüzünü yıkayarak akşam yemeğine gitmek üzere odadan çıktı.

Yemek salonunun mağaraya benzer bir yapısı vardı –Mick akşam yemeğini adamlarıyla birlikte yemekten hoşlanırdı– ve bu yüzden de salon oldukça gürültülüydü. Ama bu akşam yemek salonuna girdiği anda, sohbet konusu her ne idiyse, ortalık birdenbire sessizleşiverdi.

Etrafına bakındı. Bran Fionnula’nın yanına oturmuştu. Pepper onun karşısındaydı, boş tabağının üzerinde açık duran bir defter vardı. Mick’in şu anki kadınlarının ikisi birlikte bir

köşeye çekilmişlerdi, Bert ise onları salonun diğer köşesinden gözetliyordu. Mick'in gece ekibinden bir düzine kadar kişi de birleştirilmiş masaların en ucuna yerleşmişti. Çok tehlikeli adamlardı, kurnaz bir takım olarak tanınıyorlardı ama yine de hiçbirisi Mick'in gözünün içine bakamıyordu. Şekerlemeci çocuk Tris bile, ona hizmet etmek üzere hazır bir vaziyette, Mick'in koltuğunun arkasında oturuyordu.

Bayan Hollingbrook dışında herkes oradaydı.

Mick kaşlarını çatarak Fionnula'ya baktı. "O nerede?"

Genç kız titriyordu. "Aşağıya yemeğe gelemeyeceğini söyledi."

Mick kıza doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Gelemeyeceğini mi söyledi, yoksa *gelmeyeceğini mi*?"

Hizmetli kız yutkunarak cesaretini topladı. "Gelmeyeceğini."

Mick derin bir nefes alarak göğsünde kabaran öfkeyi hissetti. Topuğunun üzerinde dönerek tek bir kelime etmeden salondan çıktı. *Hiç kimse* onun akşam yemeği davetlerini görmezden gelemezdi; bu Bayan Hollingbrook'un zor yoldan öğrenmesi gereken bir dersti.

Silence odasında Mary Darling'i tam doyurmuştu ki Mickey O'Connor yatak odasının kapısını çalma gereği bile duymadan içeriye daldı. Silence şaşırarak başını kaldırdı ve adamın sert dudaklarını görünce gerildi.

Mary Darling kaşlarını kızgınlıkla çatarak yüzünü buruşturdu. "Kötü!"

Mickey O'Connor gözlerini kısarak bebeğe baktıktan sonra yüzünü Silence'a çevirdi. "Akşam yemeği saati geldi. Yoksa duymadınız mı?"

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Evet, duydum. Fionnula bana haberini vermişti."

"O halde neden diğer herkes gibi siz de yemek salonuna teşrif etmediniz, küçük hanım?" diye sordu fazlasıyla nazik bir biçimde.

Üzerinde olağandışı bir sakinlik vardı, başını sanki genç kadının nefesini dinlercesine uzattı.

Silence heyecanla dudaklarını yaladı. Daha bugünün öğleden sonrasında verdiği sözü hatırladı: Bu adama bir daha gözü kapalı bir şekilde itaat etmeyecekti. Mickey O'Connor'la yemek yemeyi reddetmek küçük bir meydan okuma gibi görünebilirdi ama şu anda yapabileceği tek şey buydu. "Odamda, Mary'yle birlikte yemeyi tercih ederim."

"Benim çatımın altında yaşayan herkes aşağıda birlikte yemek yer."

Silence çenesini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Mickey. "Kalkın."

Sesi öylesine hükmediciydi ki Silence az kalsın onun sözünü dinleyecekti. Büyük bir dikkatle nefesini bıraktı ve bebeği kucığından kaldırarak yere indirdi. Mary kanepenin kenarına tutunarak yürümeye ve odayı keşfetmeye koyuldu.

Silence gözlerini adaminkine dikti. "Hayır."

"Ne?"

Ne dediğini duyduğunu bildiği için, Silence cevap olarak kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi. Bu şekilde durması ellerinin titremesini de gizliyordu.

Mickey O'Connor ona bakarken yakışıklı yüzünde öfke vardı ama aynı zamanda belli belirsiz bir hayvani merak da sezilenebiliyordu. "Nedenmiş o?"

Silence derin bir nefes alarak kalbinin çarpıntısını sakinleştirmeye çalıştı. "Belki ekmeğimi korsanlarla paylaşmak istemiyordumdur. Belki de *sizinle* yemek istemiyordumdur. Ya da sadece kendi odamda oturmayı tercih ediyordumdur. Bunun bir önemi var mı? Sebeplerim ne olursa olsun, size itaat etmeye hiç niyetim yok."

Mickey O'Connor onu sessizce dinlerken Silence sanki bir saldırıyı bekler gibi nefesini tutuyordu. Önünde durduğu şöminenin ateşi dar pantolonunun kash bacaklarının üzerindeki duruşunu yansıtıyordu, yumruklarını sıkırmıştı, geniş omuzları gerilmişti.

Yüzü tamamen duygusuzdu ve Silence bir kez daha adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü; yakışıklı ve tehlikeli bir biçimde vahşiydi.

“Pekâlâ, Bayan Hollingbrook,” dedi sonunda homurdanarak. “Bu elbette sizin seçiminizdir ancak korkarım soframı onurlandırmadığınız sürece hiç yemek yiyemeyeceksiniz.”

Silence’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Kendi çocuğunuzu aç mı bırakacaksınız?”

Elini havaya kaldırınca parmağındaki yüzükler alevin ışıltısıyla parladı. “Bebegin yemeyeceğini söylemedim. Onun için yeterli miktarda erzak göndereceğimden emin olabilirsiniz ama sizin için değil, hayatım. Bu gerçeğin tadını çıkarmaya ne dersiniz?”

Mickey O’Connor sözlerini bitirdikten sonra odadan çıktı.

Ah, şu saçma sapan, despotça emirleri yok muydu? Silence bir an için şoka uğramış halde, kapalı olan kapıya bakakaldı. Onu açlıkla cezalandırmış olamazdı, öyle değil mi? Elbette bunu yapabilirdi. Mickey O’Connor yaşamını ilkel bir kral gibi sürdürüyordu ve bir kralın alışkın olduğu şey, evinde herkesin kendisine koşulsuz şartsız itaat etmesiydi. Gözü daha önce Mary Darling’in akşam yemeği için gönderilmiş olan küçük tepsiye ilişti. Üzerinde birkaç parça peynir ve pişirilmiş elmanın sonu kalmıştı. Silence onları yiyebilirdi ama Mary çoğu zaman yatmadan önce bir şeyler atıştırmayı severdi. Silence bebeği bundan asla mahrum etmek istemezdi.

Öfkeyle soludu. Bay O’Connor onun yemeğini nerede yediğini niçin bu kadar önemsiyordu ki? Gerçekten de etrafında adamları ve pek çok güzel kadın varsa, onun orada olup olmadığının farkına bile varması mümkün olamazdı. Bütün bunların tek sebebi kontroldü: Bay O’Connor’ın, Silence’ın yemek masasına oturmasını istemesinin tek nedeni ona kendi isteklerini kabul ettirebildiğini göstermekti. Böyle bir diktatörün, istediklerini her zaman elde edemeyeceğini görmesi iyi olacaktı.

Ayrıca onu gerçekten de aç bırakmazdı, yoksa bırakır mıydı?

Bu endişe verici düşüncelerle Mary'yi yatırmaya hazırlandı. Elleri ve yüzü yıkanıp üzerine temiz bir elbise giydirilen Mary birazcık mızımsızlandı. Yatak öncesi oynadıkları el çırpma oyununun yarısında esnemeye başlayan bebek küçük karyolasına yatırıldığında neredeyse uykuya dalmıştı bile. Silence karyolanın yanına diz çökerek bebek başparmağını ağzına götürüp gül goncası dudaklarının arasında emmeye başlayıncaya kadar Mary'nin sırtını okşamaya devam etti.

Silence hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Mary uykusunda tıpkı bir meleğe benziyordu. Uyanık olduğu zamanlarda nasıl da küçük bir canavara dönüşebileceğinden kimsenin haberi yoktu. Silence onu bugün neredeyse kaybedecekti. Bu düşünceyle nefesi kesilerek öne eğildi ve bebeğin kızarmış küçük yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

Doğrularak şöminenin önünde duran tepsie baktı. Kalan son peynir parçacıkları uyku öncesi oyun esnasında yenmişti ama kâsenin dibinde pişmiş elmanın kalıntıları vardı. Silence midesini ovuşturdu. Mary'yi arama telaşında öğle yemeğini de kaçırmıştı ve şimdiyse Bay O'Connor'ın zorba tavrına karşı koyma çabası ona biraz gereksiz görünmeye başlamıştı.

Kâseye uzandığı sırada odasının kapısı açıldı. Silence suçluluk duygusu içinde elini hızla geri çekti ve arkasını dönerek Fionnula'nın odaya girdiğini gördü.

"Ah," diye seslendi hizmetçi kız. Silence'ın bu ani hareketi karşısında nefesini tuttu. "Sizi korkutmak istememiştim, hanımım."

"Önemli değil," dedi Silence nefesini bırakarak. "Ben de yatmaya hazırlanıyordum."

"Elbette, hanımım," diye karşılık verdi genç kız çekingenlikle. "Ben çabucak ortalığı toparlayayım isterseniz?"

Silence özlem dolu gözlerle Fionnula'nın tepsiyi alıp kapıya götürüşünü ve dışarıda duran başka bir hizmetçiye verişini izledi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Silence.

“Rica ederim,” diye karşılık verdi Fionnula. “Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız olur mu?”

“Sanmıyorum,” diye söze başladı Silence.

Fionnula onun sözünü heyecanla kesti. “Ah, ama ben size giyecek temiz bir elbise getirdim. Bebeğin üzerinizi ıslattığını biliyorum, belki elbisenizin yıkanmasını istersiniz.”

Fionnula bunları söylerken elindeki bohçayla Silence’ın yanına geldi. Silence bohçayı alır almaz kumaşların arasında bir şeylerin gizlenmiş olduğunu fark etti. Soran gözlerle Fionnula’ya baktı. Hizmetçi kız gözlerini uyarırcasına açarak sessizce hâlâ aralık duran kapıyı işaret etti.

“Eğer hepsi bu kadarsa size iyi geceler dilemek isterim.”

“Evet.” Silence elindeki bohçayı telaşla masanın üzerine bıraktı. “Teşekkür ederim, Fionnula.”

Genç hizmetçi kendi odasına geçtikten sonra Silence odanın dış kapısına doğru yürüdü. Bert, koridorun karşı tarafındaki duvara yaslanmış bir koltukta oturuyordu.

Silence ona bakarak başını salladı. “İyi geceler, Bay... şey, Bay Bert.”

Bert ona sert bir bakış fırlatarak başını gönülsüzce eğdi. Silence yatak odasının kapısını sıkıca kapadı. Tanrım! Silence nöbetçilerin kendisinin ve Mary’nin emniyetini sağlamak yerine acaba onları ortalıkta dolaşmaktan men etmek için mi bulunduklarını düşünmeye başlamıştı. Başını sallayarak masanın üzerinde duran bohçanın yanına gitti ve dikkatle açmaya başladı. Temiz kumaşın arasında bir dilim susamlı çörek ve bir parça kızarmış et vardı. Midesi guruldadı. Bay O’Connor, Fionnula’nın emirlerine karşı geldiğini öğrenirse ne yapardı acaba? Yarın hizmetçi kızla konuşması gerekiyordu; onu kendisi için riske atılmaması için telkin edecekti. Ama şimdilik...

Evet, şimdilik bu yemekler için son derece minnettardı.

Susamlı çöreği ve eti yiyerek yatağın yanında duran komodinin üzerindeki sürahidenden su içti. Ondan sonra da elinden geldiğince

yıkanmaya çalıştı. Mumları söndürüp karanlıkta üzerindeki elbiselerini çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalarak büyük, gölgelikli yatağa tırmandı.

Silence uzun bir süre hiçbir şey görmeden, gözlerini karanlığa dikerek öylece yattı. Daha bu sabah yetimhanede her zamanki gibi olağan ve telaşlı bir güne uyanmıştı. Akşamında ise tüm ailesinden ve arkadaşlarından ayrı kalmış halde, burada yatıyordu. Mary Darling'in sessiz soluklarını dinlerken kendi kendine şu yemini etti: Bebeğin iyiliği için her ne gerekiyorsa katlanacaktı.

Ve her ne olursa olsun, Mickey O'Connor'ın hükümlerine yenik düşmeyecekti.

Mick gecenin en karanlık kısmında, erkeklerin gün içindeki cesaretlerinden arındıkları ve ruhlarının şu kimsesiz dünya üzerinde var olup olmadığını düşündükleri bir anda uyandı. Gözlerini karanlığa dikerek yanında yatmakta olan kadınların nefes alışverişlerini dinlerken, uykusunu bölen rüyayı düşündü.

Ela gözleri yaşlarla doluydu, yanaklarından süzülen hüznün ve suçlama dolu gözyaşları vardı. Bir seneden daha uzun zaman önceki o gecede bile hiç ağlamadığını düşünecek olursa bu oldukça tuhaf bir durumdu. Rüyalarına neden bu şekilde girdiğini bir türlü anlayamıyordu. Onlarca adam öldürmüştü, üstelik bazıları o kadar gençti ki boyları omzuna bile erişmemişti. Rüyalarına girip uykusunu bölecek bir şey varsa, bu elbette ki onların çoktan cehennemi boylamış olan ruhları olmalıydı.

Hâlâ hayatta olan bir kadının renkleri hep değişen gözleri değil.

Nasıl olduysa genç kadın benliğinin bir parçası haline gelmişti, Mick bunu istese de istemese de. Annesinden bu yana hiçbir kadına kendini bu kadar yakın hissetmemişti; bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı. Hissettiği sıcaklık ve her bir yanında yatan kadınlardan yayılan cinsellik dolu koku bir anda midelerini bulandırdı. Mick sessizce yerinden kalktı ve çıplak ayaklarıyla odanın içinde yürüyerek üzerine bir pantolon geçirdi. Odasından çıkıp sarayının

karanlık koridorlarında ilerleyerek Silence'ın odasının kapısının önüne kadar geldi. Mick'in yaklaştığını gören Harry tek kelime etmedi. Mick büyük bir dikkatle kapının kolunu çevirdi. Daha önce menteşelerin yağlanması emrettiği için kapı sessizce açıldı.

Burası kendi odasından küçüktü ama yine de havası sanki daha taze, daha temizdi. Çocuğun uykusundaki derin, genç kadınınsa daha yumuşak ve sakin nefesini duyabiliyordu. Yatağın yanına gidip ona bakarken, odanın içi karanlık olmasına rağmen kadının örtülerin altındaki belli belirsiz hatlarını görebiliyordu. Bu görüntü bir şekilde ruhunun sakinleşmesini sağladı. Burada, evinde, yatağında yatıyordu ve kendisiyle ne tür bir anlaşma yaptığını düşünürse düşünsün, Mick gerçeği biliyordu.

Onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu; asla.

Üçüncü Bölüm



*Kral, krallara has bir öfkeyle kükreyerek üç yeğenini çağırdı.
“Hanginiz bu gece hırsızını bulursa, benim vârisim olacaktır!”
diye gürledi.*

*Yeğenleri önce birbirine baktı sonrasında ise silahlarına
sarılarak kiraz ağacının altına oturdular ve gece ile hırsızı
beklemeye koyuldular...*

—Akıllı John’dan

Silence’ın o günkü üçüncü yemeği, öğleden sonra saat ikiyi geçer geçmez hiç beklemediği bir kişi tarafından getirildi.

“Sakın sesinizi çıkarmayın, olur mu?” dedi Bert hırçınca, parmağını burnunun yanına dayayarak.

Silence bekçiye teşekkür etmeye fırsat bulamadan adam aceleyle odadan çıktı.

Silence, Mickey O’Connor’ın hizmetçilerinden aldığı ödülleri karşısında gülümsedi. Korsanın kendi adamlarının bile emirlerine karşı çıkarak kendisine yemek getireceklerini asla tahmin edemezdi. Bay O’Connor’ın Silence’a yemek verilmemesi emrini hiçe sayan bu ayaklanmayı duyduğu takdirde ne yapacağını merak ediyordu.

Başını sallayarak Bert’in eline tutuşturduğu mendili sertçe açtı ve içindekileri inceledi: üç tane ceviz, küçük bir parça güvercinli börek ve üzeri pembe kremayla kaplanmış, ezilmiş bir dilim pasta.

Daha önce ise Fionnula ona bir dilim pastırma ve çörek, Harry ise bu mevsimde az bulunan bir erik ve ördek kanadı getirmişti.

Odanın kapısının yavaşça açılmasıyla Silence aceleyle dönerek elindeki mendili ve içindekileri yatağın üzerindeki yastığının altına itiverdi. Korsanın kendisini göreceği beklentisiyle arkasını döndü fakat karşısında duran genç bir adamdı. Oldukça yakışıklı biriydi; neredeyse Mickey O'Connor kadar yakışıklı sayılırdı ama görüntüsü ağırbaşlı ve boyu daha kısaydı. Yirmi yaşında ya vardı ya yoktu.

Genç adam da onun görünce şaşırды. “Ah... şey, ben Fionnula’yı arıyordum.”

“Ah,” dedi Silence. “Sen onun arkadaşı olmalısın.” Genç adam, bu sözler karşısında kızarınca daha da genç göründü.

“Ben Bayan Hollingbrook’um,” dedi Silence genç adamı rahatlatmak amacıyla. “Fionnula, Mary Darling’ın banyosu için sıcak su getirmeye gitti.”

Genç adam başını anlayışla salladı. “O halde ben gideyim.”

“Yakında döner,” diye devam etti Silence. Oğlan gerçekten de çok heyecanlı görünüyordu. Belki de yabancılarla konuşmaya pek alışkın değildi? “Neden beklemiyorsun?”

“Ah,” dedi genç adam gözünü kırıp bakışlarını başka yöne çevirerek. “Şey, ben...”

Birdenbire Silence’ın etrafından dönerek Mary Darling’i yerden kaldırdı. “Şömineye dikkat et, ufaklık. O küçük parmakların için hiç de iyi olmayabilir.”

“Aman Tanrım!” Silence Mary’nin ateşe yaklaştığını görmemişti ama küçük kız bu öğleden sonra oldukça meraklıydı. Tek bir odaya tıklıp kalmaktan sıkıldığı için öğleden beri huysuz ve kıpır kıpırdı.

Silence genç adama minnettar gözlerle baktı. “Teşekkür ederim, şey...”

“Bran,” dedi genç adam Mary Darling’e gülümseyerek. “Bran Kavanagh.” Küçük kız yabancıları gördüğünde genelde huysuzla-

şırdı ama Bran'den hoşlanmış olmalıydı ki genç adamın yüzüne büyük bir merakla bakıyordu.

Silence da genç adamın gülümsediğinde oldukça çekici göründüğünü kabul etmek zorunda kaldı. “Senden hoşlandım.”

“Evet.” Cebinden ince bir halat çıkararak büyük bir ustalıklarla parmaklarının arasından geçirmeden önce bir düğüm atarak Mary'ye yaptığı küçük kedi beşiğini gösterdi. “Çocuklar beni genelde sever. Annemin bir düzine çocuğu vardı ve ben de benden küçük olanlara bakardım.”

“İrlandalı mısın?” Aksanı neredeyse Fionnula'nın ya da Bay O'Connor'ınki kadar belirgindi.

Genç başını kaldırıp temkinli gözlerle bakınca kumral saçının bir perçemi alnına düştü. “Burada, Londra'da doğup büyüdüm ama evet, hem annem hem babam İrlandalı. Babam Spitalfields'li bir dokumacıydı.”

“Ne oldu...” diye söze başladı Silence fakat Fionnula o anda elinde bir ibrik dolusu sıcak suyla içeriye girdi.

Bran'i gören hizmetçi kız kısa bir an için duraksadı, yüzü aydınlandı. “Ah! Burada olduğunu bilmiyordum.”

“Sana bu gece gideceğimi söylemeye gelmiştim.” Bran Mary'yi nazıkçe kanepenin yanına indirdi ve düğümlü halatı eline verdi. “Bilmek istersin diye düşündüm.”

Fionnula'nın kaşları çatıldı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Konu yine Papaz mı?”

Bran kaşlarını çatarak Silence'a doğru hızlı bir bakış fırlattı.

“Hangi Papaz?” diye sordu Silence gözlerini ikisinin arasında gezdirerek. “Bir din adamıyla korsanlık işiniz mi var?”

“Hayır, hayır,” dedi Bran telaşla. “Whitechapel Papazı herhangi bir kiliseye mensup değildir. Kendisi bir cin üreticisidir ve de...” diye söze başlayan Bran sanki Silence'ın kibar kulağını rahatsız etmeyecek bir kelimeyi arar gibi etrafına bakındı.

“O kötü biri,” diyerek Bran'ın sözünü tamamladı Fionnula. Haç çıkardı. “Oldukça kötü.”

Silence Fionnula'nın sesindeki ciddi dehşet karşısında ürperdiğini hissetti ve kanepede üzerinde kendi halinde oyun oynayan Mary'ye baktı.

"O Mickey O'Connor'ın düşmanı, öyle değil mi? Bay O'Connor'ın Mary'ye zarar verebileceğini düşündüğü kişilerden biri de o."

Bran cevap vermedi ama Mary'ye bakarken takındığı yüz ifadesi zaten her şeyi yeterince açıklıyordu.

"O zaman bir an önce gitsen iyi olur," dedi Fionnula yumuşak bir sesle.

Bran başını salladı ve başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Silence nefesini bıraktı ve eğilerek Mary'yi kucağına aldı. Aklının bir köşesinde, Bay O'Connor'ın düşmanlarının olduğuyla ilgili ufak da olsa bir şüphesi vardı, Mary'ye zarar verebileceklerini söylediği kişilerin aslında var olmadığını düşünmüştü. Belki de kendince bir oyun oynuyordu ve anlayamayacağı birtakım sebeplerden dolayı kendisini ve Mary'yi burada sarayında görmek istiyor olabilirdi. Şimdiyse bu şüphesinin tamamen yersiz olduğunu anlıyordu. Fionnula'nın yüzündeki korku fazlasıyla gerçektir, Bran'ın sesi ise Papaz'dan bahsederken kendinden emindi. Bu Papaz her kimse –ve teşkil ettiği tehlike de her ne ise– oldukça gerçek görünüyordu.

Mickey O'Connor zorba bir korsan olabilirdi ama hiç değilse burada, sarayında yeterince emniyettediler. Silence iç çekerek Mary'yi yıkamak üzere soymaya başladığı sırada düşünceleri başka yöne kaydı. "Bran oldukça iyi birine benziyor."

"Evet." Sıcak suyu büyük bir dikkatle bir leğenin içine döküp dirseğiyle sıcaklığını kontrol ederken genç hizmetçinin yüzü kızardı.

"Ve çok da yakışıklı," diye tamamladı Silence sözünü hafif bir umursamazlıkla.

Fionnula yerinden sıçrayınca suyun bir kısmı yere döküldü. Genç kız önce su birikintisine baktı sonra da üzgün bakışlarını Silence'a çevirdi. "Benim için fazlasıyla yakışıklı biri, öyle değil mi?"

Silence gözlerini kırptırdı. Niyeti genç kızı kırmak değil, şakalaşmaktı. “Ah, hayır, kastettiğim şey bu değildi.”

“Ama öyle,” dedi Fionnula sıkıntıyla. “Gözleri öylesine mavi ve yüzü de o kadar yakışıklı ki. Başka kızların ona baktığını gördükçe içimden onların saçlarını yolmak geliyor.”

“O da o kızlara bakıyor mu?” diye sordu Silence Mary’yi ılık suyun içine oturturken.

“Hayır,” dedi Fionnula sanki emin değilmişçesine kelimeyi uzatarak.

“O zaman senin yerinde olsam üzülmezdim,” diye karşılık verdi Silence, Mary’nin sırtını süngerle yıkamaya başlarken. Mary hâlâ elindeki küçük halatla meşguldü, önce suya batırıyor sonra ise göbeğinin üzerine koyuyordu. “Seni oldukça güzel bulduğundan eminim.”

Fionnula hâlâ emin değilmişçesine alt dudağını büktü fakat sonra yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Önlüğünün cebinden küçük bir bohça çıkardı.

“Sizin için biraz daha yiyecek getirdim, hanımım,” diye fısıldadı elindekini Silence’a uzatırken.

“Ne kadar nazıksın,” dedi Silence neşeyle, dördüncü öğününü açığa çıkarırken; ya üçüncü öğle yemeğiydi ya da erken akşam yemeği de sayılabilirdi. Söylemesi zordu. Böyle devam ederse, Bay O’Connor’ın açlık grevine mahkûm edildiği halde şişmanlaması işten değildi.

Silence, Mickey O’Connor’ın çalışanlarına verdiği emre rağmen gizlice yemek getirdiklerinden gerçekte haberdar olup olmadığını merak etmiyor değildi. Bu düşünce ürpermesine neden oldu.

Böyle bir ayaklanma durumunda vereceği ceza ne olabilirdi?

Winter Makepeace ertesi sabah kaslarının ağrısıyla uyandı. Odası hâlâ karanlıktı; yeni gün ancak bir saat sonra ya da daha geç doğacaktı. Yine de Winter saatin tam beş buçuk olduğunu biliyordu çünkü vücudunu bu saatte uyanmaya alıştırmıştı. Dar yatağının

içinde doğrulurken, kalçalarında, bir önceki günün tamamını at üstünde geçirdiği için oluşan sancıları hissetti.

Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu'nda yaşamaya başladığından bu yana, gündüzleri küçük ve disiplinli olmayan erkek çocuklarına ders verdiği okulun çok yakın olmasından dolayı genelde ata binmesine gerek kalmıyordu. Ama Oxford'a yaptığı seyahat bunu gerektirmişti. Yarım dakika boyunca bacaklarını ovduktan sonra ayağa kalktı ve ağırları aklından uzaklaştırdı. Önemsiz oldukları için nasılsa çok yakında geçecekti.

Yüzünü yıkamak için evyenin üzerine eğilirken başını da eğmek zorunda kaldı. Odası saçakların altındaydı ve çatısının kenarları keskindi. Ama böylesine sıkışık bir alanda aylarca yaşamak odanın çarpıklıklarına alışmasına yardımcı olmuştu ve artık başını karanlıkta bile hiçbir yere çarpmadan hareket edebiliyordu.

Winter üzerine beyaz bir gömlek, siyah bir yelek, pantolon ve ceketini giydikten sonra çatı katının penceresini açarak evyedeki suyu boşalttı. Pembe gri bir renge dönüşen gökyüzü, St. Giles'in gelişigüzel dizilmiş bina çatılarının silüetini çiziyordu. Winter bu manzarayı bir an için seyredip pencereyi sıkıca kapadıktan sonra bir mum yaktı. Bir sonraki saatini dar masasının üzerinde yazı yazarak ve okuyarak geçirdi. Çalışmasının bir kısmı o günün dersleri için yaptığı hazırlıktı ama aynı zamanda İngiltere'de ve Kıta Avrupası'ndaki felsefe ve din bilginleriyle yazışıyordu. Aslına bakılırsa Oxford'a olan son seyahatini eski bir tanıdığını –ölüm döşeğinde yatan yaşlıca bir filozofu– ziyaret amacıyla yapmıştı.

Gökyüzünün tamamen aydınlandığı sırada Winter ayağa kalkarak gerindi ve mumu söndürdü. Sürahiye alarak yatak odasının kapısını özenle kilitledi ve kız kardeşi Silence'ın kapısına bir göz attı. Altından süzülen bir ışık yoktu. Muhtemelen hâlâ yatıyordu. Onu uyandırmayı düşünse de sonradan vazgeçti. Silence'ın dinlenmek için bulabildiği her dakikaya ihtiyacı vardı.

Merdivenleri inerken basamakların dibinde şüpheli bir biçimde dolanan küçük bir erkek çocuğuyla çarpıştı.

Winter çocuğun yakasına yapıştı; daha kariyerinin başlarında genç haylazların eğitimiyle uğraşırken en iyisinin onları önce yakalamak, sonrasında da sorguya çekmek olduğunu öğrenmişti. “Niçin diğer çocuklarla kahvaltıda değilsin sen, Joseph Tinbox?”

Çocuğun çilli yüzü Winter’ın elinde tuttuğu ceketin arkasında gizlenmişti. Gözlerini kaldırıp yuvarladı. “Şimdi aşağıya iniyordum, Bay Makepeace.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Winter şüpheyle. Sürahiye yere bırakarak Joseph’in sırtında saklamaya çalıştığı elindeki nesneye doğru hızlı bir hamle yaptı. “Peki ya bu sapanla ne gibi bir niyetin vardı?”

Joseph’in gözleri, yüzünün önünde sallanan sapanı gördüğünde sahte bir masumiyet ifadesiyle kocaman oldu. “Onu merdivenlerde buldum, size doğruyu söylüyorum.”

Winter bir kaşını kaldırarak gözlerini çocuğun yüzüne dikti. Joseph bakışlarını kaçırdı.

“Joseph,” dedi Winter sakın bir sesle. “Bu evde yalana tahammül edemediğimi gayet iyi biliyorsun. Bir erkeğin malvarlığı ne kadar az olursa olsun en değerli hazinesi sözüdür. Onu düşünmeden heba etmesi sadece aptallığın değil, aynı zamanda büyük bir dolandırıcılığın göstergesidir. Şimdi söyle bakalım. Bu sapan senin mi?”

Joseph zorlukla yutkundu. “Evet, efendim.”

“Sapanla oynadığını duymak hiç hoşuma gitmedi,” dedi Winter sakince. “Ama bana doğruyu söylemene memnun oldum. Sapanla oynadığın için ceza olarak senden mutfaktaki ocağın küllerini süpürmeni ve şöminenin etrafındaki fayansları temizlemeni istiyorum.”

“Ama!” diye söze başladı Joseph ama Winter’ın yüzündeki ifadeyi görünce hemen sustu. “Peki, efendim.”

“Güzel.” Winter çocuğun yakasını bırakarak sapanı cebine koyduktan sonra sürahiyi aldı ve Joseph’e önünden merdivenleri inmesi için işaret etti.

Sessizce merdivenleri indiler ama son basamağa vardıklarında çocuk duraksadı.

“Efendim?”

“Evet?” Winter oğlanın yüzüne baktı. Çocuk ağırlığını bir ağağının üzerinden diğerine veriyordu.

“Affedersiniz, efendim.”

“Hepimiz hata yaparız, Joseph,” dedi Winter nazıkçe. “Önemli olan sonrasında nasıl davrandığımızdır. İşte bu davranış dürüst bir erkeği bir dolandırıcıdan ayıran en önemli şeydir.”

Joseph, Winter’ın yaptığı bu açıklamayı dinleyip düşünürken kaşlarını çattı. Sonra yüzü aydınlandı. “Evet, efendim.”

Oğlan mutfaka girerken şen şakrak tavrını geri kazanmıştı bile.

Çocuğun peşinden yürüyen Winter’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu Joseph’le bu türde yaptığı ilk konuşma değildi ve son olacağını da sanmıyordu ama o özünde çok iyi kalpli bir çocuktü.

Aydınlık mutfakta çocuklar gürültülü bir biçimde sohbet ediyorlardı. Kalabalık odanın ortasındaki iki uzun masadan biri erkekler, diğeri de kızlar için hazırlanmıştı. Joseph Tinbox erkeklerin masasına doğru ilerleyerek uzun banklardan birinin üzerine oturdu.

“Günaydın, Bay Makepeace.” Yuvanın çalışanlarından biri olan Alice aceleyle Winter’ın yanına geldi.

“Sana da günaydın, Alice,” diye karşılık verdi Winter ona sürahiyi uzatarak.

“Ah, teşekkür ederim efendim, beni merdivenleri çıkma zahmetinden kurtardınız.” Dökülen bir süt bardağını yakalamak için aceleyle uzaklaşan Alice’in genelde endişeli olan yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Çocuklar.” Yetimhanedeki hizmetçilerin başı olan Nell Jones sesini yükselterek gürültüyü bastırmaya çalıştı. “Lütfen Bay Makepeace’e günaydın deyin.”

“Günaydın, Bay Makepeace,” diye seslendi çocuklar hep bir ağızdan.

“Günaydın, çocuklar,” dedi Winter banklardan birine otururken.

Nell elinde bir kâse dolusu yulaf ezmesi ve çaydanlıkla Winter’ın yanına koştu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Winter kaynar çayı yudumlamadan önce. Gözü masanın öbür tarafında oturan ve uykulu bir halde burnuyla oynayan küçük esmer çocuğa takıldı. “İyi uyudun mu, Henry Putman?”

Bu Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu’nda Henry Putman dışındaki bütün erkek çocuklar Joseph, kızlar ise Mary diye çağırılırdı. Henry dört yaşlarındayken yetimhaneye geldiği sırada isminden vazgeçmemek için büyük bir mücadele vermişti. Ve yuvadaki daha küçük olan ve henüz konuşmayı bilmeyen çocukların aksine, bu hak kendisine böylece tanınmış oldu.

Henry, Winter’ın sözleri üzerine elini aceleyle indirdi. “Evet.”

Yanında oturan yaşça daha büyük olan çocuk Henry’yi dirseğiyle dürttü. Henry çocuğa öfkeyle baktı.

“Efendim!” diye tısladı yaşça büyük olan çocuk.

“Ah,” diye bağırdı Henry. “Evet, *efendim*. İyi uyudum. Sadece kötü bir rüya gördüm.”

Çocukların rüyalarının kahvaltı süresinin neredeyse tamamını kapsayabileceğini bilen Winter, “Öyle mi?” diye mırıldanmakla yetindi.

Ama Henry konuşmaya başlamıştı bile. “Kurbağalarla ilgili bir rüyaydı. Büyük kurbağalar. Neredeyse bir *inek* kadar büyüktüler.”

Henry kollarını yana açıp efsanevi kurbağaları betimlemeye çalışırken neredeyse yanında oturan arkadaşının yulaf ezmesini deviriyordu.

Winter kâseyi uzun yılların verdiği alışkanlık ve rahathğıyla yakaladı.

Daha büyük olan çocuğun tasası başkaydı. “Kurbağaların o kadar büyümesi mümkün değil. Bunu herkes bilir!”

Winter çocuğun yüzüne yumuşak bir ifadeyle baktı. “Joseph Smith, belki de Henry’ye rüyasında gördüğü kurbağaların büyük-lükleri hakkındaki düşüncelerini biraz daha nazik bir biçimde aktarabilirsin.”

Çocukların, az önce söylediklerini sessizlik içinde düşünmelerini fırsat bilen Winter yulaf ezmesinden bir kaşık aldı.

Sonra Joseph Smith konuşmaya başladı. “Ben kurbağaların inekler kadar büyük olabileceklerine inanmıyorum.”

“Benim rüyalarımnda olabiliyorlar,” diye cevap verdi Henry Putman bunun üzerine. Böylelikle bu konu da halloldu.

Winter ani bir çığlık üzerine kızların masasına doğru baktı ve Silence’ın hâlâ kahvaltıya inmemiş olduğunu fark etti. Nell Jones’un bakışlarıyla karşılaşarak onu yanına çağırdı.

“Artık kız kardeşimi uyandırmamız iyi olur diye düşünüyorum.”

Nell mavi gözlerini önce yere indirip bakışlarını kaçırmaya devam edince Winter kızda hafif bir huzursuzluk sezdi. “Şey... o konuya gelecek olursak efendim...”

“Evet?” diye hemen atıldı Winter, kızın aradığı kelimeleri bulamadığını görünce.

Nell gözlerini sıkıca yumdu. “O burada değil.”

Winter gözlerini kırptı. “Ne?”

“Bayan Hollingbrook dünden önceki gün yetimhaneden ayrıldı,” dedi Nell hızlıca, bu rahatsız edici konuşmayı bir an önce bitirmek istercesine. “Ve Mary Darling’i de yanına aldı.”

Çocuklar az sonra ortaya çıkacak tehlike ve heyecanı sezmişçesine sessizleşmeye başlamışlardı.

“Nerede?” diye sordu Winter son derece nazik bir biçimde. “Kız kardeşim nereye gitti?”

Nell yutkundu. “Bir süreliğine Yakışıklı Mickey’nin sarayına gitti.”

Silence tam Mary Darling’i kahvaltısı için bir küçük kâse dolusu yulaf ezmesiyle beslerken uzaktan erkeklerin bağırışma seslerini duydu. Fionnula başını kaldırdı. Silence elinde Mary’ye uzattığı kaşıkla duraksadı. Küçük kız kahvaltısına olan ilgisini kaybetmiş ve kaşığı görmezden gelerek parmaklarını yapışkan kâseye daldırmaya başlamıştı.

Silence bebeğin omzuna dokundu. “Mary, yulaf ezmeni bitir.”

Bağrılar yeniden yükselince içlerinden tanıdık bir ses duyuldu.

Silence ürperdiğini hissetti. Elindeki kaşığı bir kenara atarak kapıya doğru koştu.

“Hanımefendi, gidemezsiniz...,” diye seslendi Fionnula arkasından, Silence kapıyı hızla açarken.

Bert’in asık suratıyla karşılaşan Silence, “Aşağıda kim var?” diye sordu sert bir sesle.

Adam ağzını açtı ancak Silence hızla yanından geçip gitmişti bile.

“Ah,” diye bağırdı Bert öfkeyle.

Silence merdivenleri koşarak inerken, aşağıda hüküm süren sessizlikten korkuyordu. Ona ne yapmışlardı?

Alt koridora inip kapılardan koşarak geçtikten sonra yolunu kapayan iri bir adamın sırtına çarptı.

“Ahh,” diye mırıldandı Silence, Mickey O’Connor’ın bedeninin etrafından geçmeye çalışırken. Tam bir düzine korsanın ortasında sessizce duran Winter’ı görmüştü ki Bay O’Connor onu yakalayarak göğsüne doğru çekti ve ellerini genç kadının beline koyarak onu tuttu.

Silence bu dokunuş üzerine derin bir nefes aldı. Etrafını buhurun egzotik kokusu sarmıştı. Onu geçen gece akşam yemeği konusunda yaşadıkları tartışmadan sonra bir daha görmemişti ve adamın çarpıcı varlığını unutmuş gibiydi.

Winter'ın dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Kız kardeşime dokunma."

"En ufak emrinize uymayı çok isterdim, sevgili Bay Makepeace," diyen Mickey O'Connor'ın göğsü Silence'ın sırtına değiyordu. "Ama yine de hanımefendinin kendisi istemedikçe bunu yapmam mümkün değildir."

Winter kardeşinin yüzüne baktı. "Silence?"

Silence yutkundu. Winter'ın görüntüsü son derece tehditkârdı. Her zamanki koyu renkli kıyafetlerini giymişti, boş ellerini yumruk yapmıştı ve başının üzerinde siyah, yuvarlak bir şapka vardı. Bütün diğer erkek kardeşleri gibi o da koyu kahverengi saçlarını açık bırakmayı sevmez, atkuyruğu şeklinde toplardı. Etrafını sarmış olan silahlı korsanların tehlikeli görüntüsü neredeyse komik sayılırdı. Ama yine de bir şekilde ana kapıdan geçerek Mickey O'Connor'ın oldukça iyi korunan sarayının içine kadar girebilmişti.

Belki de Winter'ın sakın otoritesinin gücü sayesinde korsanlar onu durdurmaya gerek görmemişlerdi.

Silence Bay O'Connor'ın kollarının arasında dönerek adamın yüzüne baktı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki adamın siyah kirpiklerinin her birini ve koyu kahverengi gözlerinin etrafını çevreleyen incecik çizgileri görebiliyordu. "Onunla konuşmama izin verin."

Adamın zeki gözleri ona daha da çok yaklaştı; korsan hiç de memnun görünmüyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Silence.

"Nasıl isterseniz." Mickey O'Connor kollarını yana açarak kadının başının üzerinden ağabeyine baktı. "Beş dakikanız var, Bay Makepeace. Daha fazla değil. Sevgili kız kardeşinizle kütüphanemde konuşabilirsiniz."

Mickey O'Connor'ın bir kütüphanesi mi vardı? Silence'ın dikkati, son derece vahşi olan bu erkeğin tozlu kitaplar üzerine eğilmiş halini göz önüne getirince bir an için dağıldı.

Kütüphaneye giden yolu gösterdiklerinde bu görüntü yok oldu. Tabii ki Bay O'Connor'ın kütüphanesi bugüne kadar gördüklerinden çok farklı olmalıydı. Burası orta büyüklükte bir odaydı ama üzerlerindeki gül ağacından yapılma tavanından tutun da ayaklarının altındaki kalın Pers halısına varıncaya kadar muhteşem bir yerdi. Odanın her bir yanına şüphesiz gemilerden çalınan antik heykelcikler sıralanmıştı. Bir tarafta, yanında av köpeklerinin koştuğu, uçan bir Diana heykeli duruyordu. Başka bir yerde ise antik bir ruhani liderin büstü vardı. Ve tüm o kitaplar! Her satır üzerinde açık duran bir kitap vardı, her biri rengârenk resimlerle doluydu. Egzotik hayvanların süslediği sayfaların yanı sıra altınla kaplanmış küçük bir dua kitabı göze çarpıyordu.

“Yüce Tanrım!” Silence şaşkınlıkla derin bir nefes aldı ve bu nefes odanın içinde kendi etrafında dönerek bakındı. “Hiç böylesine güzel bir yer gördün mü, Winter?” Kaşlarını çatı. “Gerçi birkaç rahat koltuk olsa hiç fena olmazdı ya.”

“Şu anda odadan ziyade seninle ilgiliyim, kardeşim,” diye cevap verdi Winter kuru bir sesle.

Silence yüzü kızarak kardeşine baktı. Düz kahverengi kaşları endişeyle çatılmıştı.

Derin bir nefes alarak eliyle bu sabah alışkanlığından dolayı taktığı önlüğü düzeltti. Kırışmış olduğunu daha yeni fark ediyordu. “Yuvadan böylesine ani bir şekilde ayrıldığım için üzgünüm. Bunun sana sıkıntı vermiş olacağının farkındayım...”

“Sıkıntı vermek mi?” diye tekrarladı Winter Silence'ın sözlerini dümdüz bir sesle.

Silence dudağını ısırıldı.

“Burada kendi isteğin dışında mı tutuluyorsun?”

“Ah, hayır,” dedi Silence.

Winter başını eğdi. “Ben kolay kolay isteriye kapılan bir adam değilim. Öyle olsaydım, buraya kadar gelirken yol boyunca saçımı başımı yolmaktan kel kalmıştım. Mickey O'Connor, öyle mi Silence?”

Winter son sözlerini nazikçe söylemişti ama altında yatan ima çok fazlaydı. Winter onu geçen sefer Bay O'Connor'ın yanından ayrıldığı zaman görmüştü. Adamın kız kardeşine ne yaptığını biliyordu.

Üstelik çok daha kötüsünden de şüphe ediyordu.

“O Mary Darling’in babası,” dedi Silence.

Winter’ın kaşları merakla havaya kalktı.

“Mary’nin, düşmanlarından gelebilecek tehlikeye karşı korunabilmesi için burada kalması gerektiğini söylüyor. Benim de Mary’yle ilgilenebilmem için burada kalmama izin verdi.”

Winter kısa bir anlığına kapadığı gözlerini açtığında büyük bir hüznle doluydular. “Eğer çocuk gerçekten onunsa o zaman onu tutmaya hakkın yok. Mary’yi bırakmalısın.”

“Hayır!” Silence yutkunarak sesini alçalttı. “Anlamıyorsun. Bay O'Connor Mary’yi bana bırakacağına söz verdi –*temelli olarak*– ama düşmanları bir tehdit oluşturmaktan vazgeçince. Görmüyor musun? Onu şimdi buradan götüremem.”

“Bay O'Connor’ın sözüne güvenmektense bir yılanınkine güvenmeyi tercih edeceğimi düşünüyorum.”

“Ama...”

Winter bir adım öne gelerek nazikçe kız kardeşinin dirseğine dokundu. “Seni kullanıyor, kardeşim. Belki de seni sadece bir eğlence olarak görüyordur, belki de planı çok daha kötüdür ama her durumda tek bir şeyden emin olabilirsin: Mickey O'Connor sadece kendi memnuniyetini düşünen biri. O ne seni ne de Mary Darling’i önemsiyor.”

“Bu, burada kalmam için daha da geçerli bir sebep,” diye fısıldadı Silence. “Ben Mary’yi seviyorum. Benim için sanki kendi doğurduğum bir çocuk kadar değerli. Onu bir daha eve götürme umudum olmasa bile, burada tek başına bırakmam mümkün değil. Ama ümidim olduğu için de şu an içinde bulunduğumuz duruma biraz daha dayanmaktan başka çarem yok.”

“Eğer burada kalırsan itibarın yerle bir olacaktır.”

“Benim itibarım zaten çoktan yerle bir edildi.”

“*Onun* yüzünden.” Winter sesini çok ender yükselten, duygularını çok az belli eden biriydi ama Mick O’Connor’ı kasteden bu sözlerini büyük bir nefretle dile getirmişti.

Silence’ın gözleri büyüdü. Winter’ın Bay O’Connor’dan hoşlanmadığını biliyordu ama kardeşinin korsana karşı beslediği bu nefretten haberi yoktu.

“Winter...”

“Seni ve senin yüzünden de yetimhaneyi mahvedecektir.” Winter’ın konuşması kısa ve kontrollüydü. “Şu an için namusunla ilgili dedikoduları kaldıracak durumda değiliz, kardeşim. Kendini düşünmesen bile yetimhaneyi düşünmek zorundasın.”

Silence gözlerini yumdu, kendini hasta hissediyordu. Kardeşini yüzüstü bırakıyor, güvenini sarsıyordu ama... “Çok üzgünüm. Yetimhane için gerçekten çok üzgünüm ama burada söz konusu olan *Mary Darling*, Winter. Lütfen. O elimde kalan tek şey.”

“*Tanrım.*” Kardeşi arkasını dönerek kitap raflarından birinin yanına gitti ve görmeyen gözlerle pahalı deriyle kaplanmış kitapların arkalıklarına baktı.

Kütüphanede kısa bir sessizlik oldu.

Silence dudağını ısırarak kardeşine baktı. Güvenini tamir edilemez bir biçimde kaybedip kaybetmediğini anlamaya çalıştı. Winter erkek kardeşlerinin en küçüğü, kendi yaşına ve kalbine en yakın olanıydı.

Onu incelemese omuzlarının bir nebze de olsa düştüğünü fark edemeyecekti. “*Mary Darling*’in senin için ne ifade ettiğini biliyorum, kardeşim. Bu geçen yılda hem yasına hem de hayat sevincinin yeniden yeşermesine şahit oldum. Bunun en önemli sebebi de bu bebektir. Eğer *Mary Darling*’e sahip olmanın tek koşulu buysa, kalmalısın.”

Silence iç çekerek kardeşine teşekkür etmek üzere ağzını açtı.

Winter ani bir hareketle dönerek ona bakınca Silence normalde hep sakın olan gözlerinin alev alev yandığını gördü. “Ama

Mickey O'Connor'ın sana yaptıklarını da gördüm. Gözlerindeki yıkımı gördüm. Seni bu delice plandan alıkoyamam belki ama senin Mickey O'Connor'ın kirli ellerinin arasında olduğunu bile bile sevinçten havalara zıplamamı da bekleme benden.”

Arkalarından gelen tek bir alkış sesi kütüphanenin sessizliğini böldü.

Silence irkilerek arkasına döndü.

Mickey O'Connor dar kapı girişinin oymalarla süslenmiş ahşap kaplamasının ardında kurnazca gizlenmişti. “Bu nitelikli onayınıza müteşekkirim, Makepeace. Kalbimi ısıtıyor, gerçekten.”

Winter sessizce Silence'in yanına geldi ve Silence da kardeşinin kendini güçlükle kontrol ettiğini hissedebiliyordu. Gizlemeye çalıştığı şiddet eğiliminin pamuk ipliğine bağlı olduğunun farkındaydı. Ne kadar da saçma bir durumdu. Winter tanıdığı en mülayim erkekti.

Fakat buna rağmen eliyle kardeşini kolundan tuttu. “Lütfen.”

“Senin istediğini yapacağım,” dedi Winter kız kardeşine, gözünü Bay O'Connor'ın yüzünden bir an bile ayırmadan. “Bugün buradan gidiyorum ama bir sonraki gelişimde seni beraberimde götüreceğim. O zamana kadar kendini en ufak bir tehlikede hissedecek olursan bana hemen haber gönder. Senin için koş a koş gelirim, gece gündüz demeden.”

“Peki, Winter,” diye karşılık verdi Silence uysalca, kardeşinin içinde bulundukları durum üzerinde bir kontrolü olmasına ihtiyaç duyduğunu hissederek.

Mickey O'Connor'ın Silence'a bakan siyah gözlerinde alay vardı.

Neyse ki Winter bu bakışı fark etmemiş gibiydi. Eğilerek Silence'in yanağına bir öpücük kondurdu ve doğrulurken onun kulağına bir şeyler mırıldandı. “Unutma: ne zaman ihtiyacın olursa.”

Silence başıyla onayladı. Boğazında oluşan düğümünden dolayı konuşamayacak haldeydi. Winter'ın kendisine düşkün olduğunu hep biliyordu ama bugünkü davranışları kardeşlik sevgisinin en derin ifadesi gibiydi: Onun için Mickey O'Connor'ın sarayını tek

başına basmıştı. Kardeşinin kendisini bu kadar çok sevdiğinin farkında değildi ve birdenbire ve de mantığa aykırı bir biçimde, daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybettiği hissine kapıldı. Silence istediği için onu burada bırakıp gidecekti. Sadece kız kardeşini gerçekten sevdiği için.

“Adamlarım size çıkışı gösterecektir, Makepeace,” dedi Bay O’Connor o sırada. “Yalnızca burayla sarayın ana kapısı arasında kaybolmanıza engel olabilmek için.”

Winter korsana bakınca Silence erkeklerin bu sözsüz iletişimi karşısında bir an için nefesini tuttu.

Sonra Winter arkasını dönüp odadan çıktı.

Silence, Mickey O’Connor’a düşmanca bir bakış fırlattı. “Onu kışkırtmanıza gerek yoktu.”

“Öyle mi?” Korsan doğrularak kapı aralığından çıktı ve Silence’a yaklaştı.

“Evet, öyle.” Silence’ın kaşları çatıktı. “Biz anlaşmamızı yapmıştık zaten ve benim sözümden dönmek gibi bir niyetim yok. Winter sadece benim iyiliğimi istiyor. Onu kışkırtarak oldukça kötü bir tartışma başlatabilirdiniz.”

Mickey omuzlarını silkti. “Ama bakın tatlım, bir konuda sizinle aynı fikirde değilim. Kardeşiniz oldukça sert bir adam. Kurallarımı bir kez daha ortaya koymasaydım, sizi daha göz açıp kapayana kadar buradan çıkarıp götürebilirdi.”

Winter mı sert bir adamdı? Bu ne kadar da tuhaf bir düşünceydi. Silence başını hayır der gibi salladı. Erkekler bazen gerçekten çok garip olabiliyorlardı. Bay Connor’ın, parmaklarını çok sayıda renkli haritanın üzerinde gezdirişini izledi, yüzükleri parıltıyordu.

“Asla böyle bir odaya sahip olduğunuzu tahmin etmezdim,” dedi Silence.

Adamın siyah kaşları alayla havaya kalktı. “Bu tür şeylerin vahşi bir korsan için fazlasıyla kibar olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır,” diye karşı çıktı genç kadın gerçekte düşündüğü şey tam da bu olduğu halde. “Ben... ben sadece düşündüm ki...”

Mickey’nin parmağını Diana’nın çıplak göğüs ucunda gezdirdiğini gören Silence’ın sesi bir anda kesildi.

Mickey arkasını dönerek Silence’ın bakışlarını yakaladı. “Evet, Bayan Hollingbrook?”

Silence’ın yüzü alev alevdi fakat yine de adamın gözlerine bakmaya devam etti. Winter bu adamın karşısında geri adım atmamıştı ve o da atmayacaktı. “Böyle bir odaya gerek olmadığını düşündüm.”

“Gerek yok mu?”

Silence düşüncelerini doğru kelimelere büründürebilmek için uğraşıyordu. “Taht odanız abartılı bir gösterişe sahip fakat yine de başkalarının görmelerine izin veriyorsunuz. Orası neredeyse halka açık bir yer, ne de olsa ziyaretçilerinizi kabul ediyorsunuz. O gösterişin belli bir amacı var. Herkesin gözünü korkutuyorsunuz. Ama bu kütüphane...”

“Evet?”

“Buraya ihtiyacınız yok çünkü başkalarını etkilemek için kullanmıyorsunuz.”

Mickey başını kaldırarak kadının yüzüne meraklı gözlerle baktı. “Ne kadar da ilginç bir kadınsınız, Bayan Hollingbrook. Eğer kütüphanemi başkalarını etkilemek için kullanmıyorsam, hangi amaçla kullandığımı düşündüğünüzü sormamın bir sakıncası var mı?”

“Sadece merak ettiğim buydu,” dedi Silence. “Bu kütüphane neden var?”

Doğrudan sorduğu bu soru Mickey O’Connor’ı şaşırtmışa benziyordu. Genç kadına bir an için tereddütle baktıktan sonra bir karara varmış gibiydi. Büyük bir kitabın olduğu yere yöneldi. Silence merakla peşinden giderek açtığı kitaba omzunun üzerinden baktı.

Ortaya çıkan, bir çeşit egzotik bir bitkinin gövdesine tutunmuş, zümrüt rengi bir böcekti. Rengi öylesine şaşırtıcı, öylesine canlıydı ki kanatlı hayvan neredeyse sayfanın içinden çıkıp gelecek gibiydi.

Mickey O'Connor parmaklarını sayfanın köşelerine hafifçe dokundurdu. "Sanırım bundan yaklaşık sekiz sene önce, Batı Hindistan'dan gelen bir gemideki bir sandığın içinde buna benzer bir kitap bulmuştum."

"Çaldığınızı söylemek istiyorsunuz yani," dedi Silence ciddiyetle.

Mickey ona gülümseyince bembeyaz parlayan bir sıra dişi göründü. "Öğrendiğim kadarıyla, oradaki arazi sahiplerinden birine aitti. Şekerkamışı yetiştirmek ve kendisini zengin etmek için çalıştırdığı yüzlerce kölesi olan bir adammış. Evet, öyle birinden çaldım ama bu yüzden bir tek gece bile uykumun kaçmadığını bilmenizi isterim."

Silence bakışlarını yeniden kitaba çevirdi. Hırsızlığı onaylamadığı gibi insan ticaretine de karşıydı. "Kitabı şey... buna benzer bir kitabı sekiz sene öncesine ait bir gecede *bulduğunuzu* söylemiştiniz."

"Evet," diye karşılık verdi Mickey O'Connor. Kendisi de yeniden kitaba baktı. "Buldum, açtım ve büyülendim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İçi kelebek resimleriyle doluydu. Kelebeklere Londra'nın büyüdüğüm kesimlerinde pek rastladığım söylenemez, üstelik o kelebekleri görünce de," nazık parmakları sayfaları o günü hatırlarcasına okşuyordu, "yani demek istediğim şu ki insanın neredeyse Tanrı'ya inanası geliyor, anlatabiliyor muyum?"

Silence yutkundu. Kendisi de Londra'da büyümüştü ama parklara yaptıkları gezintiler, Greenwich ve diğer şehirlere yaptıkları geziler olurdu. Kelebekler ve çok daha fazlasını görürdü; uysal geyikler, yabani kuşlar, olağanüstü güzellikteki bahçeler ve de çiçekler. Hiç kelebek görmemiş birinin çocukluğu nasıl geçmiş olabilirdi ki?

“Londra’nın neresinde büyüdünüz?” diye sordu Silence yumuşak bir sesle.

“St. Giles’ta,” diye cevap verdi Mickey, parmakları hâlâ yaldızlı sayfaların üzerinde geziniyordu. “Buradan çok uzakta sayılmaz.”

Silence onun çocukluğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Tabii ki çok güzel bir çocuk olmalıydı, ince ve zarif. Bu düşünceyle irkildi. Güzel geçen çocuklukların ömrü St. Giles’ta pek uzun süreli olmazdı. “Ailenizle mi yaşıyordunuz?”

“Ben, annem... ve o.”

Son kelimeye yaptığı vurgu Silence’in kaşlarını çatmasına neden oldu. Babasını mı kastetmişti yoksa başka bir erkeği mi? Mickey’ye bir bakış fırlattı ama sonra farklı bir soru sormaya karar verdi. “Aileniz hâlâ St. Giles’ta mı yaşıyor?”

Mickey ona alaycı bir ifadeyle bakarak büyük resimli kitabı kapadı. Belli ki ona cevap verme niyetinde değildi.

Ne sinir bozucu bir adamdı bu böyle. Küçük kütüphanede etrafına bakındı.

“Hangi kitaptı?”

“Ne?”

Silence eliyle kitaplarla dolup taşan rafları gösterdi. “Kelebek kitabınız nerede?”

Mickey O’Connor başını salladı. “Onu burada bulundurmuyorum.”

“Ama...”

“Ne kadar da meraklı bir şeysiniz,” dedikten sonra arkasını dönerek elindeki kitabı raflardan birine yerleştirdi.

Silence derin bir nefes aldı, hayal kırıklığına uğramıştı. “Benden ne istiyorsunuz?”

Mickey O’Connor ona dönüp baktığında yüzünde anlamsız bir ifade vardı. “Sizden herhangi bir şey istediğimi de nereden çıkardınız, tatlım?”

Ama Silence’in sorusuna cevap almadan rahat vermeye niyeti yoktu. Ona doğru bir adım atınca Mickey sanki geriye gidecek gibi

bir hamle yaptı. “Mary Darling’i bana vermeye mecbur değildiniz. Beni hayatınıza hiçbir şekilde dahil etme zorunluluğunuz yoktu. Bütün bu yaptıklarınızın anlamı nedir?”

Mickey’nin çenesinde bir kas seğiriyordu, bakışlarını başka yöne çevirdi. “Sizi ve bebeği koruyorum, hepsi bu. Yapmanız gereken tek şey odanızda kalıp sakın olmaktır.”

Odasında mı kalmalıydı? *Sakin* mi olsundu? Silence’ın gözleri inanmaz bir ifadeyle büyüdü. “Oyuncak bebeğe benzer bir halim mi var sizce?”

Mickey’nin göz kapakları düşünce o güzel kirpikleri yanaklarına değdi. Bakışlarını yeniden kaldırarak genç kadının yüzüne baktı. “Hayır, siz çok güzel bir kadınsınız. Sizi herhangi bir oyuncakla karıştırmama imkân yok.”

Silence’ın dudakları duyduğu bu özel sözler karşısında aralandı.

Adamın hassas ağzı Silence’m şaşkınlığını görünce küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu akşamki yemeğimizi erken saatte yiyeceğiz, saat yedide, eğer sizin için de uygunsa. Güzel varlığınıza bizi onurlandıracığınızı varsayıyorum.”

Silence gerildiğini hissetti. Kendisini bu kadar hazırlıksız yakalamasına izin vermeyecekti. “Aksine. Sizinle akşam yemeğini yemek gibi bir niyetim yok, Bay O’Connor.”

Mickey’nin yüzündeki gülümseme anında kayboldu, geriye kalan hoşnutsuz bir ifadeydi sadece. “O zaman odanızda aç kalmaya devam edeceksiniz tatlım, ta ki fikrinizi değiştirmeye karar verinceye kadar.”

Bu sözler üzerine kendi etrafında dönerek hızla odadan çıkıp gitti.

Dördüncü Bölüm



Fakat son derece garip bir şey oldu. Kral'ın bahçesine akşam karanlığı çökerken yeğenlerin üçünün de başları öne düştü ve her biri kısa sürede uykuya daldılar. Ertesi sabah uyandıklarında hiçbiri olanları hatırlayamıyordu. Yeğenleri Kral'a mahcup bir ifadeyle hırsız yakalayamadıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Ama Akıllı John elini saçında gezdirirken parlak yeşil bir tüy yere düştü...

—Akıllı John'dan

“Ama bunu yapamazsınız,” diye seslendi Fionnula ertesi sabah.

“Kim demiş?” Silence inatçı bir tavırla bakışlarını odasının dışındaki koridorda gezdirdi. Harry kahvaltı ediyordu ve Bert'i de bir hizmetçiye çağırması için göndermişti. Nöbetçiler meşgulken en fazla bir dakika kadar zamanı olduğunu biliyordu.

“Bunu diyen efendimiz,” diye bağırdı Fionnula sessiz bir çığlık atarak. “Kendisiyle yemek yemeyi kabul edinceye kadar odanızdan çıkmamanızı emretti.”

Silence burnundan soluyordu. “Mickey O'Connor benim efendim değil.”

“Öyle olmayabilir,” diye karşılık verdi ona Fionnula, “ancak emirlerine itaat edilmesine alışkındır.”

“O zaman Bay O'Connor'ı bekleyen bir sürpriz var demektir.”

Silence kollarında Mary Darling'le beraber odadan çıkarak hafif adımlarla koridorun arka tarafına, Bert'in çıktığı merdiven-

lerin aksi yönüne doğru koşmaya başladı. Daha sakince yürümeye devam etmeden önce köşede durup nefesini düzenlemeye çalıştı.

Omzunda hissettiği bir dokunuşla neredeyse çığlık atacaktı.

“Nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?” diye fısıldadı Fionnula.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Silence. “Ama Mary’nin yeni yerler keşfetmesi gerekiyor. Belki bir oturma odasına?”

Fionnula’nın bakışları şüphe doluydu. “Efendimizin pek fazla oturarak zaman geçirdiğini sanmıyorum. Üst tabakadan biri olduğunu söyleyemem.”

“O halde kütüphaneye gidelim. Orası hemen altımızda.” Fionnula’ya bakan Silence’in gözlerinde endişe vardı. “Ama senin zor durumda kalmanı istemem. Belki de seni bir koltuğa bağlamalıyım, ne dersin? Sana zorla boyun eğdirdiğimi söyleriz.”

Fionnula gözlerini yuvarladı. “Sanki buna inanacaklar gibi.”

Arkalarından öfkeli bir boğanın haykırışına benzer bir ses duyuldu. “Aman!” Bert yokluğunu fark etmiş olmalıydı.

Silence yerinde sıçrasa da en azından adımlarını yavaşlatmamayı başardı.

Mary kollarında hoplayarak Silence’in omzunun üzerinden baktı.

“Ert!”

Bert’in onlara yetiştiği sırada merdivenlerin başına geldiler.

“Kimler varmış burada,” diye hızla soludu nöbetçi. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

“Kütüphaneye,” dedi Silence uçarı bir tavırla ve merdivenleri inmeye başladı.

Bert dalga geçercesine güldü. “Tam da efendimizin planlama odasının yanına yani. Merdiven boşluğunun iki adım ötesine geçemeyeceksiniz.”

Duyduğu bu haberle Silence’m kalbi hızla çarpmaya başladı. Merdivenlerin son basamağına ulaşmıştı ama durmadan kapı aralığından geçerek alt kattaki koridora yöneldi. Yakışıklı Mickey O’Connor itaatsizliğini öğrenebilirdi –aslında bu Silence’in beklediği

bir şeydi— ama yine de bu onu yapacağı şeyden alıkoyamayacaktı. Haklarını savunması, bir rehine gibi muamele görmeme isteğinin kabul görmesi ve Mickey O'Connor'ın kaprislerine boyun eğmemesi Silence için çok önemliydi. Aslında...

Sert ellerin belini kavramasıyla Silence şaşkınlık ve korkuyla karışık bir çığlık attı. Kucağında Mary Darling olduğu halde ayakları yerden kesilmişti.

“Bayan Hollingbrook’un odasının dışında ne işi var?” Mickey O'Connor’ın sesi arkasından gürledi, fazlasıyla sakindi.

Silence boynunu geriye uzatınca korsanın kendisini kol mesafesinde tuttuğunu gördü, yüzü ifadesizdi. Yutkunarak önüne döndü ve Fionnula’nın olduğu yerde donakaldığını, Bert’in ise karaya vuran bir balık gibi ağzını açıp kapadığını gördü.

“Bert ya da Fionnula’yı suçlamayın sakın,” diye bağırdı Silence. “Bütün bunlar benim suçum...”

“Başka türlüşünü düşünmedim bile,” diye tersledi onu Bay O'Connor. “Bebegi alın.”

Fionnula kocaman açılmış gözleriyle öne atıldı ve Silence daha itiraz edemeden Mary hizmetçi kızın kucağındaydı.

Silence kaşlarını çattı. “Bakın...”

“Tek kelime bile etmeyin,” diye fısıldadı korsan ve alçak sesi bağırmasından bile daha ürkütücüydü. Genç kadını kollarının üzerinden savurdu ve Silence kendini birdenbire midisinin üzerinde, Mickey O'Connor’ın omzunda buldu ki bu oldukça yüz kızartıcı bir pozisyondu. Adamın büyük eli kalçasını bir mengene gibi tutarak düşmesini engelliyordu.

“İndirin beni,” diye çıktı Silence elinden geldiğince haysiyetini korumaya çalışarak. Bütün kanı beynine sıçramış gibiydi.

Adam cevap vermeye gerek görmedi. Onun yerine dönüp koridorun aşağısına yürümeye başladı.

“Bay O'Connor!” Silence, burnunun erkeğin fazlasıyla sert poposuna çarpıp durmasına engel olabilmek için elleriyle kalçalarını kavramaktan başka çaresi olmadığını anladı.

Kadının vücudunu tek eliyle dengelediği halde neredeyse hiçbir güç sarf etmeden merdivenleri tırmanmaya başlayan Mickey herhangi bir karşılık vermedi. Ama Silence onun kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyduğunu sandı.

Belki de bir küfür savurmuştu.

Silence yutkundu. Bu kez onu düpedüz kışkırtmış ve adamı ile Fionnula'nın önünde yerin dibine sokmuştu. Öfkesinin fiziksel bir hal alma ihtimali bile vardı. Ama Silence ne pahasına olursa olsun, onun isteklerine boyun eğmeyeceğine ve tavrını değiştirmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

Birkaç dakika sonra kendini bir yatağın üzerinde bulduğunda, içinden hem bir çeşit meydan okuma hissi hem de dehşet yükseliyordu. Yumuşak şiltenin üzerinde hoplarken saçlarını alev gibi yanan yüzünden çekmeye çalıştı. Korsana karşı sakın ve kontrollü bir yüz ifadesi takınmalıydı.

Yine de başını kaldırdığında yutkunmadan edemedi. Mickey O'Connor kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını yana açmış bir halde üzerine eğilmiş duruyordu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz, Tanrı aşkına?"

Silence çenesini kaldırdı. "Gezintiye çıktım."

Daha da öne eğilerek yakışıklı yüzünü Silence'inkine yaklaştırdı. "Odanızda kalmanızı emrettiğim halde mi?"

"Evet," dedi Silence alt dudağını yalayarak.

Mickey'nin bakışı bir an için kadının dudaklarına kaydı, sonra bakışlarını yeniden gözlerine bakabilmek için kaldırdı. "*Hiç kimse bana kendi evimde karşı çıkamaz!*"

Silence konuşabileceğinden emin değildi. Üzerine eğilmişti, sıcak nefesi genç kadının yanağını yalıyordu. Kendinden o kadar büyük, o kadar güçlüydü ki.

Ama Silence kararlıydı. "Besbelli ki artık bunu yapan birileri var."

Mickey'nin burun delikleri genişledi, Silence'ın yapabileceği tek şey nefesini tutmaktı. Sonra adam birdenbire doğrularak sert

adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıyı hızla açarak öfkeyle Silence'ın yüzüne baktı. "Bu lanet odada kalacaksınız yoksa sizi pişman edeceğime dair yemin ederim."

Kapıyı çarparak kapayınca duvarlar sallandı.

Silence nefesini bıraktı ve yatağa yığıldı. Fırtına ve gök gürültüsünden geçtiğini hissediyordu sanki ama aklının bir köşesinde parlayan küçücük bir düşünce vardı:

O, Silence Hollingbrook, mütevazı ve yumuşak başlı genç dul, az önce Londra'nın en çok korkulan korsanı Yakışıklı Mickey O'Connor'a karşı gelmişti.

Küçük inatçı şey! diye düşündü Mick koridordan merdivenlere doğru ilerlerken. Bir hizmetçinin ortada bıraktığı paçavra ve kovanın yanından geçerken bir tekme savurarak kovayı devirdi. Devrilen kovanın çıkardığı gürültü ona iyi gelse de kötü ruh halini düzeltmek için yeterli değildi. Neden sakince odasında oturmuyordu ki? Kendisine neden bir türlü itaat etmiyordu? Bir daha karşı çıkacak olursa Mickey'nin ona ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Ona acı vermek kesinlikle söz konusu olamazdı ve onu fiziksel olarak cezalandıramayacağına göre...

Mick merdivenlerin dibinde durarak görmeyen gözlerle duvardaki küçücük resme baktı. Bu antik bir Meryem ve Bebek İsa tablosuydu, başlarındaki haleler altındandı. Meryem'in asık ve onaylamayan yüz ifadesi tuhaf bir yeşile çalıyordu. Genç dul sadece iki gündür şatosunda olmasına rağmen Mick'in bütün hayatını altüst etmeyi başarmıştı.

Arkasından birinin boğazını temizlediğini duydu. "Kahretsin, yine ne var Harry?" diye homurdandı Mick arkasına bakmadan.

"Ah, özür dilerim, efendim ama Bert Bayan Hollingbrook'un yanından kaçmasına çok üzölmüş, ben de dedim ki..."

Mick başını salladı. "Şu anda o kadın hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ah..."

“Başka bir şey var mıydı?”

“Bran, *Alexander*’ın sahibiyile ne zaman konuşacağınızı merak ediyordu.”

Mick bu konunun açılması üzerine arkasını döndü. “Akşam yemeğinden sonra ama gece yarısından önce konuşurum. Bırakın da adam son lanet olası gemi yüküne haraç ödemediğini Mick O’Connor’ın unuttuğunu düşünüp o koca evinde uykuya dalsın.”

Harry dudaklarını büktü. “Uykuya dalsın ya da dalmasın, kendi evinde bile olsa iyi korunmamakla büyük aptallık eder bence.”

“Şüphesiz.” Mick koridora yöneldi. “Bu yüzden Bran’ın dışında Pat ve Sean’i de götürmeyi düşünüyorum.”

“Sizce bu yeterli olur mu?” diye sordu Harry Mick’in hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken.

“Evet. Yatağına girecekken onu odasında bekliyor olacağız.” Mick odasının kapısını hızla açtı. “Odasında dört silahlı adamı görmenin şoku onu yumuşatmak için yeterli olacaktır sanırım.”

Mick yatak odasının ortasında durdu. Devasa karyolasının direklerinin çapları neredeyse bir erkeğin bacakları kadardı. Bu yatakta daha önce yanında iki kadınla rahatça yatıp uyumuştı; ve eğer istese üç kişiyi daha sığdırabilirdi. O kadar büyük bir yatak genelde içinde yatanları cüceleştiriyordu. Ama her iki yastığına boylu boyunca uzanmış olan köpek için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Hayvan göbeğini açıkta bırakacak şekilde, ön patileri havada, kocaman başını yana çevirmiş, ağzı açık ve dilini sarkıtmış bir halde yatıyordu.

“Bu köpeğin,” diye yumuşak bir sesle konuşmaya başladı Mick, “Lad’in yatağımda ne işi var?”

Adını duyan köpek küçük sinsi gözlerini açıp aptal bir hayranlıkla kuyruğunu sallayarak bakmaya başladı.

“Ah,” dedi Harry eliyle kulağının arkasını kaşıyarak. “Şey, bakın, dışarıda avluda çok yalnız ve çaresiz görünüyordu. Onu orada öyle kimsesiz bir halde bırakmaya içimiz el vermedi.”

“Çabuk in!” diye gürledi Mick köpeğe.

Harry başını kaldırarak tavana baktı.

“Ne var?” diye sordu Mick.

“Şey, sadece, arada bir karşı cinse nezaket gösterildiğinde işlerin kolaylaşabileceğini öğrendiğimi söyleyecektim.”

“Ona kraliçelere yaraşır bir oda ve yatak vermedim mi?” diye sordu Mick sesinde tehlikeli bir yumuşaklıkla.

“E-eyet...”

“Peki ona yeterince nazık davranmadım mı?”

“Şey...” Harry’nin bakışlarında şüphe vardı.

Mick elini sertçe havaya kaldırdı. “İstediğim tek şey benimle akşam yemeği yemesi. Bugüne kadar hiçbir kadın bana böylesine açıkça karşı gelmemiştir.”

“Evet ama bugüne kadar muhatap olduğunuz kadınların çoğu ya fahişe ya da hizmetçi sınıfındandı,” diye karşılık verdi ona Harry makul bir sesle. Yine de kendini geriye doğru bir adım atmaktan alamadı. “Bayan Hollingbrook’u bu kadınlarla bir tutamazsınız.”

Mick sadık yardımcısına bir süre sadece bakmakla yetindi. Yüce Tanrım, hayatı ne zaman durumunu Harry’yle tartışacak kadar karışık bir hal almıştı? Silence burada, evindeydi. Onun olmasını istediği yerdeydi. Böyle olmamalıydı. Hayatını böylesine altüst etmemeliydi.

“Neden sarayımda yaşayıp mutlu olamıyor?” diye mırıldandı Mick.

Harry geniş omuzlarını silkti. “Belki de bir kadın olduğu içindir. Kendine göre düşünceleri vardır, bilirsiniz.”

“Kurallarım geçerlidir,” diye ilan etti Mick. “O bir fahişe ya da hizmetçi olmayabilir ama yine de bana itaat etmeyi öğrenecek, lanet olası.”

Harry ve Lad’in birbirine benzeyen kanlı kahverengi gözlerinde aynı üzüntü ve sitem dolu ifade vardı.

Mick elini salladı. “Haydi, yolunuza gidin artık!”

Köpek ve adam yatak odasının kapısına yöneldiler. “Ve o köpeği de evimden uzak tutun!” diye gürledi Mick bir kez daha arkalarından.

Silence o gece odasında iyice sinirlenmişti.

“Beni burada bir çeşit mahkûm gibi tutmaya hakkı yok!” diye mırıldandı Fionnula’ya.

“Evet, efendim,” diye cevap verdi genç kız hayranlık uyandırıcı bir ağırbaşlılıkla, ne de olsa sabahtan beri Silence’ın şikâyetlerini dinliyordu.

Silence yüzünü ekşitti. “Üzgünüm. Ama her şey o kadar... sanki *ortaçağdan* kalma zamanlardaki gibi. Mickey O’Connor kendini ne sanıyor? Bir çeşit putperest tanrı mı?”

“Ah, hayır, hanımım,” dedi Fionnula yine ciddiyetle. “Kendini bir tanrı olarak gördüğünü sanmıyorum. Daha çok şu barbar ülkelerden birindeki prenlere ya da sultanlara benziyor...”

“Bu halleri onu çok çekilmez kılıyor,” dedi Silence harika güzellikteki gül rengi perdelerle süslenmiş olan pencereye doğru ilerlerken. Belli ki bu perdeler pencerelerin tahtalarla kaplanmış olduğunu gizlemek için asılmıştı. Tahtalardan birindeki çatlağa gözünü dayadığında caddeden incecik bir şerit görmesi mümkündü.

“Bu imkânsız! Benim bu hapis hayatından dolayı çıldıracağıma aldırış etmese bile en azından kızını düşünmesi gerekmez mi?”

Mary Darling cevap verircesine mızıldandı. Küçük kız sadece bu akşam odanın tamamını keşfetmiş, şöminenin ateşine yaklaşmaması için onlarca kez uyarılmış ve iki kez de yatağın altından kurtarılmıştı. Şimdiyse oturmuş, akşam yemeğinden kalma kâse ve elindeki kaşıkla huysuzca oynuyordu.

Boş yulaf ezmesi kâsesine bakınca Silence’ın midesi guruldadı. Fionnula’nın gizlice getirdiği yemekleri artık kabul edemeyeceğini söylemişti; özellikle de bu sabah Mickey O’Connor’a böylesine karşı gelmişken. Fionnula, Bert ve Harry’nin başı kendisi yüzünden yeterince derde girmişti zaten.

“Siz de aşağıya inip onunla yemek yiyebilirdiniz,” dedi Fionnula büyük bir temkinle.

Silence dönerek alev alev yanan gözlerini genç kıza dikti. “Bana emrettiği sürece bunu yapmayacağım.”

Fionnula başını eğdi.

“Üzgünüm,” dedi Silence yumuşak bir sesle. Bay O’Connor’ın böyle zorba bir canavar olması genç kızın suçu değildi.

Silence kollarını beline sardı. Onunla yaşamaya razı olmuştu bir kere. O, Mickey O’Connor’ın sarayında yaşayan güçsüz bir kadındı. Onunla aynı masada yemek yemeyi reddetmesi kendini savunmak için yapabileceği *tek* şeydi.

“Bütün bunlar çok fazla,” diye mırıldandı Silence kendi kendine ve kapıdan çıktı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye bağırdı Fionnula Mary’yi kucağına alıp aceleyle peşinden giderken.

“Hanımefendi?” Harry odasının dışındaki sandalyeden paniğe kapılmış bir halde doğruldu. Belli ki Bert cezalıydı; onu bu sabah odasından kaçtığından bu yana bir daha görmemişti.

“Sultan’ın kendisiyle konuşmaya gidiyorum,” dedi Silence her ikisine de büyük bir kararlılıkla. Fionnula ve Harry bir kez daha itiraz etme fırsatı bulamadan arkasını dönerek merdivenleri inmeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra Mickey O’Connor’ın yatak odasının kapısını hızlı bir hamleyle açarken sırtını dikleştirdi. Odanın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına benzer bir hisse kapıldı.

“İş için bir yere gitti,” dedi arkasından Fionnula nefes nefese kucağındaki bebekle. “Bu akşam yemekte konuştuklarını duymuştum. Gelin de gidelim artık, hanımefendi. Sizi burada görmesi iyi olmaz.”

Silence bu uyarıyı dikkate almadan olduğu yerde kaldı. Daha önce buraya gelmişti tabii, yaklaşık bir sene önceki o gecede. Mickey O’Connor kendisini abartılı biçimde dekore edilmiş bu odaya getirmiş, ona yemek ikram ettikten sonra da yatağa girmesini

emretmişti ve Silence onu izlerken de ince kumaşlı gömleğinin düğmelerini çözmüştü. Zarif ve uzun parmakları onu büyülemiş gibiydi. Ona bakarken, üst gövdesini açığa çıkarıp kollarını havaya kaldırarak ve gözlerini genç kadının gözlerine dikerek gömleğini tamamen çıkardığı sırada ağzının kuruduğunu anımsadı Silence.

Yatağın üzerindeki ani hareketle neredeyse bağıracak gibi oldu. Silence panik içinde küçük bir çığlığa engel olamamıştı. “Tanrı aşkına, bu da ne böyle?”

Fionnula arkasından baktı. “Lad! Hemen o yataktan in!”

Devasa büyüklükteki köpek başını kaldırdı, küçücük gözlerinde endişe vardı. Hayvan yataktan sakarca yere atladı ve yanlarına doğru yürümeye başladı.

Silence kapıyı kapatmaya hazır, ani bir hareketle geri çekildi. “Tehlikeli midir?”

“Hayır,” dedi Harry. “Lad’in bugüne kadar herhangi bir şeye zarar verdiğini görmedim; çorbalık kemiklerden bahsetmiyorsak tabii.”

“Ama çok büyük.” Silence endişeyle köpeğe baktı.

Lad’in tüyleri pek de temiz olmayan açık kahverengindeydi, küçük ve sarkık kulakları kocaman başına göre oldukça küçüktüler. Köpeğin gövdesindeki kaburgaları ve de sarımsı tüylerinin altında hareket eden kasları tek tek sayılabiliyordu. Aklından geçen ani düşünceyle şaşırdı.

“Bay O’Connor’ın bir ev hayvanı mı var?”

Fionnula burun kıvrırdı. “Lad’e ev hayvanı denir mi, bilmem. Aslında daha çok buralarda geziniyor desek daha doğru olur.”

Harry boğazını temizledi. “Lad aslında benim köpeğim.”

“Ama Bay O’Connor’ın yatağında yatıyor, öyle mi?” diye sordu Silence şüpheyle ve tam o anda da kaçınılmaz olan oluverdi. Mary Darling köpeği gördü.

“Pöpek!” diye bağırdı. Fionnula’nın kucağında hoplayıp zıplamaya başlayınca genç kız onu yere indirmek zorunda kaldı.

Lad Silence’ın etrafında dolaşarak bebeğe doğru yürüdü.

“Hayır!” diyerek öne atılan Silence hayvanı geri çekmek üzere ensesine doğru bir hamle yaptı. Lad’in tasmaı yoktu.

Ama daha ulaşmadan hayvan Mary’nin önünde durup ona bakarken hevesle kuyruğunu sallamaya başladı.

Mary büyük bir sevinçle kıkırdarak iki eliyle Lad’in yüzüne yapıştı. “Pöpek!”

“Aman Tanrım,” diyerek derin bir nefes alan Silence elini köpeğin geniş ensesinde gezdirmeye başladı. Eğer gerekirse onu bebekten uzaklaştırmak için köpeğin üzerine atılmaya hazırdu. Burun kıvırdı. Hayvanın ahır gibi kokması bile buna engel olamazdu.

Lad hareketsiz durarak kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başladı. Mary küçücük yumruklarıyla köpeğin çenesini tutuyordu ama hayvanın buna pek aldırmış eder gibi bir hali yoktu. Silence o sırada köpeğin kocaman diliyle Mary’nin çenesini yaladığını gördü.

“Tehlikeli olmadığını söylemişim size,” dedi Harry büyük bir gururla.

“Tehlikeli olmayabilir,” diye kabullendi Silence, “ama yıkanmaya ihtiyacı olduğu kesin. Leş gibi kokuyor.”

“Ne de olsa zamanının çoğunu avluda geçiriyor,” dedi Fionnula o sırada.

“O zaman Bay O’Connor’ın yatak odasında ne işi var?”

“Lad, efendimize karşı büyük bir sevgi besliyor,” diye cevapladı onu Fionnula omuzlarını silkerek. “Onu buldokların dövüşlerinden kurtaran Harry olduğu halde.”

Harry başını onaylarcasına salladı.

“Lad bir buldok muymuş?” diye sordu Silence dehşete kapılarak. Köpek dövüşleri oldukça popülerdi, özellikle de Londra’nın fakir kesimlerinde oldukça müdavimleri vardı ama Silence bunun hep vahşice olduğunu düşünürdü.

“O bir buldok gibi yetiştirildi,” diye homurdandı Harry, “ama pek başarılı olduğu söylenemez. Aslında buldoklardan korkuyordu. Onu boğmak isteyen bir adamın elinden son anda kurtardım.”

“Ah,” dedi Silence yumuşak bir sesle. Lad kocaman, çirkin ve pis kokan bir köpekti ancak en çirkini bile olsa bir yarattığı boğmanın ne kadar büyük bir acımasızlık olduğunu düşündü.

Lad, sanki düşüncelerini anlamış gibi Silence’ın önüne oturarak kuyruğunu sallamaya başladı.

Silence ellerini beline dayadı. “Pekâlâ, buraya hangi şartlar altında geldiğinin hiçbir önemi yok. Kesin olan bir şey varsa o da bu hayvanın derhal yıkanması gerektiği.”

“Sizce şimdi vergisini ödeyecek midir?” diye sordu o gece Bran, Mick’e.

Yanlarında Pat ve Sean ile birlikte saraya dönüyorlardı, dördü de caddenin ortasında aynı hızda yürüyordu. Karanlıkta karşılarına çıkan herkes uzaklarından geçmeye özen gösteriyordu.

“Evet,” dedi Mick büyük bir memnuniyetle.

Alexander’ın sahibi olan solgun, sarkık yanaklı, iri yarı adam yatak odasına girip de odanın korsanlarla dolu olduğunu görünce yüzü yeşile dönmüştü. Mick’in söylediği her şeye karşılık başını kuvvetlice sallarken sabahlığını ürkek bir bakire gibi sıkıca vücuduna sarmıştı.

“O zaman bu mesele de halloldu,” dedi Bran.

“Henüz tam olarak değil,” diye karşılık verdi ona Mick bir sokağa girdikleri sırada. Sarayın çok yakınındaydılar ama yine de peşlerinde birilerinin olduğu hissine kapılmıştı. Buranın da diğer yerlerden hiçbir farkı yoktu aslında ve adamları da yanındaydı. Mick kolunu gererek bileğine tutturduğu kının içindeki bıçağın varlığını hissetti. “Bana ödeyeceği vergiyi kabul etti ama yine de yaptığı yanlışların farkında olduğunu sanmıyorum. Gemiye limana yanaştığı sırada baskın yapacağız.”

“Pekâlâ,” dedi Bran başını eğerek.

Dört adamın önüne ansızın yukarıdan bir şey atladı.

“Yüce Tanrım!” diye bağırdı Sean geriye doğru bir adım atarken.

Mick anında bıçağını çekti ve etrafına bakınarak diğer saldırganların nereden gelebileceğini anlamaya çalıştı. Birkaç metre geride sokağın girişindeki iki gölgeyi gördü. Mick yerini değiştirerek hem önündeki saldırganı hem de arkadaki adamları görebileceği bir yere geçti.

Önlerindeki gölge doğrularak bir erkeğin vücudu şeklini aldı.

Mick gözlerini kıstı. Karşısında duranın üzerinde rengârenk bir palyaço giysisi ve başında da tepesinde tüyü olan geniş kenarlıklı bir şapka vardı. Şapkanın altı ve yüzünün üst bölümü siyah bir yarım maskeyle kaplıydı, burnu garip bir büyüklükte ve çarpıktı.

Bir elinde kılıç vardı.

“St. Giles Hayaleti,” diye fısıldadı Pat istavroz çıkararak.

“Şeref duyduk,” dedi Mick ağır ağır. Pat batıl inançlı olabilirdi ama önündeki adam oldukça gerçek bir insan gibi görünüyordu. “Ancak yolumuzu kapatıyorsun.”

Başını kaldıran hayaletin maskesinin ardındaki gözleri parlıyordu.

Mick gözlerini kıstı. “Ne istiyorsun?”

Bunun üzerine gülümseyen hayalet gözlerini işaret etti. İşaret parmağını Mick’i gösterene dek yavaşça döndürdü. Mesaj oldukça açıktı.

“Lanet olsun,” diyerek öne atıldı Mick.

Hayalet bunun üzerine imkânsız gibi görünen bir sıçramayla sokağın üzerindeki bir balkona tutundu. Kendini bir akrobatın çevikliğiyle yukarı çekerek binanın yan tarafına tırmanmaya devam etti.

“Tanrı aşkına,” dedi Sean nefesini bırakırken. “Hiçbir ölüm-lünün tırmanamayacağı yerlere tırmanabildiğini duymuştum.”

“Aptal olma,” diye çıkıştı Bran. “Yeterince antrenmanlı ve pratiği olan herkes bunu yapabilir.”

Sean’ın bakışlarında şüphe vardı. “Ben yapamazdım.”

“Ben de.” Pat birkaç adım gerileyerek binanın yan tarafına baktı. “Hayatım pahasına bile olsa onun gibi atlayamazdım. Sanki kanatları varmış gibi hareket ediyor.”

“Evet.” Sean’ın sesinde hayranlık vardı. “Ne kadar da atikti. Sanki hayalet falan değilmiş gibi. Sana olan bakışı oldukça kötüydü, ne dersin Mick?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Mick kısaca. Arkasına baktı ama takipçileri onlara doğru bir hamle yapmadan ortadan kaybolmuşlardı, belki de hayaletten dolayı daha dikkatli davranmaya karar vermişlerdi. Mick sırtının huzursuzlukla ürperdiğini hissetti. Kendisine karşı yapılan her türlü saldırıya karşı koyabilirdi ama asıl zayıf noktası bu değildi.

Ve Papaz da bunu biliyordu.

Mick Bran’e baktı. “Yarın sabah Bayan Hollingbrook ile bebeği başka bir yere götüreceğiz.”

Bran hiçbir şey söylemeden başını eğdi.

“İyisi mi artık dönelim.”

Sokakta ilerlemeye devam ettiler ama Mick bıçağını kınına geri sokmadı. Düşünceleri az önceki beklemediği karşılaşmaya döndü. Hayalet gözünün Mick’in üzerinde olduğunu bilmesini istemişti. Ama neden?

“Efendimiz bundan hiç hoşlanmayacak,” diye homurdandı Bert. Tam da Silence’in köpek Lad’le ilgili planlarına dahil olacak sırada sürgününden geri gelmişti.

Silence Mary’yi kalçasının üzerine yerleştirerek şaşaalı kordorda kararlı adımlarla yürümeye devam etti. “Bay O’Connor’ın, pis bir köpeğin evinin etrafında dolaşmasından hoşlanacağına inanmıyorum. Üstelik bana onun evde olmadığını söylemiştin.”

“Ama her an geri gelebilir,” diye karşılık verdi Bert sıkıntılı bir sesle.

Silence bu bilgiyi duyunca panikleyerek ürperdiğini hissetti. Silahlarına sarılmaya devam etse de bu sabahki olayların tekrar etmesini istemediği söylenemezdi.

Bert’e özür dileyen bir bakış attı. “O halde biz de işimizi çabucak bitiririz.”

Bert'in bitmek bilmeyen homurtularını duymazdan gelerek Harry'nin peşinden mutfağın olduğu yere yürüdü. Kendisini bekleyen sabunlu akıbetinden tamamen habersiz ve mutlu mesut olan Lad'in peşinden gelen Fionnula da en arkadaydı.

Silence boğazını temizledi. "Fionnula Bay O'Connor'ın bir iş için çıktığını söylemişti."

Harry ona baktı. "Bir yük gemisinin sahibiyle konuşmaya gitti."
"Konuşmaya mı?"

Bert homurdandı. "Daha ziyade hayatın gerçeklerini anlatmaya gitti de diyebiliriz; *ne var?*"

Harry kısa süre durup arkadaşına sert bir bakış fırlattı.

Bert avuçlarını yana doğru açarak omuzlarını silktilti. "O bir korsan. Eğer kadın bunu şu ana kadar anlamadıysa ya yarım akıllıdır ya da kaçık."

Silence boğazını temizleyerek adamların dikkatini üzerine çekmeye çalıştı. "Hayatın gerçeklerini anlatmak derken neyi kastettin, Bert?"

"Vergi alıyor, tamam mı?" dedi Bert sabırla. "Londra'ya demir atan her yük gemisinden."

"Her gemiden mi?" diye sordu Silence kaşlarını kaldırarak.

"Eskiden biraz daha fazla rekabet vardı," diyerek araya girdi Harry mantıklı bir tavır takınarak. "Ama birkaç yıl önce Black Jack Wilde Thames Nehri'nde yüzmeye karar verince..."

Bert dilini şaklattı. "Üstelik kara kışın tam ortasında... Onu ilkbahara kadar bulamamışlardı."

"Ve Jimmy Barker da kaybolunca mürettebatının çoğu bize katılmaya karar verdi." Harry düşünür gibi dudaklarını büzdü ve kaşını kaldırarak Bert'e bakınca o da başını eğdi. "Olanlar bundan ibaret. Sonrasında Efendimiz Thames nehrinin en güçlü korsanı haline geldi. Yani evet, her gemiden vergi alıyor."

Mickey O'Connor'ın imparatorluğunun büyüklüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Mutfığa giden koridorda yürümeye devam ederken dudaklarını birbirine bastırdı.

Bert peşinden koştu. “Yani şu geminin sahibi de... işte o...”

“*Alexander*,” diyerek araya girdi Harry.

“Evet öyle,” dedi Bert. “*Alexander*’ın sahibinin efendimize vergi borcu vardı, bu yüzden de kendisiyle görüşüp sorumluluklarını hatırlatmak üzere yanına gitti.”

Silence burnundan soludu. “Zavallı adamı tehdit etmeye gitti demek istiyorsunuz yani.”

“Bert haklı,” dedi Harry nazikçe. “O bir korsan.”

Bu basit açıklamanın sonunda ise mutfağa vardılar. Burası, açık gri taşlarla kaplanmış oldukça büyük bir mekândı, bir köşesinde muazzam büyüklükte bir ocak duruyordu. Ortada duran masada oturmuş olan iki hizmetçi kız onların içeri girmesiyle başlarını kaldırdılar. Ocağın başında duran dev gibi şişman bir adam arkasını dönerek baktı. Tamamen keldi, yüzüyse iyi pişmiş bir ıstakoz rengindeydi ve vücudunun önü de çok temiz olmayan bir mutfak önlüğüyle kaplıydı.

“Selam Archie,” dedi Harry sohbet edercesine. “Bu Bayan Hollingbrook, kendisi Lad’e banyo yaptırmak istiyor da.”

Archie’nin kaşları kaygı verici şekilde havaya kalkınca hizmetçiler masanın üzerinde ilginç bir şeyler bulmuşçasına başlarını eğdiler. “Bu mahlukatın mutfağında dolaşmasına tahammül edemediğimi biliyorsun.”

Harry kaşlarını çatarak bir şey söyleyecekti ki Mary Darling o anda sohbeta katılmaya karar verdi. “Aşağı!”

“Şişşt, tatlım,” dedi Silence bebeği kalçasında sallayıp rahatlatmaya çalışarak ama Mary’nin yüzü de yavaş yavaş Archie’ninkinin rengini almaya başlamıştı.

Archie bebeğe bir saniye boyunca tamamen ifadesiz bir yüzle baktıktan sonra arkasını dönerek dolabın içini karıştırmaya başladı.

“Aşağı! Aşağı! Aşağı!” diye bağırdı Mary, Silence ona sarılırken.

Archie yeniden önlerinde belirdi. “Şekerli bisküviye ne dersin?” diye hırçın bir tavırla sorarak elindekini bebeğe uzattı.

Mary'nin değişimi mucizeviydi. İkisi üstte, ikisi de altta olan dört tane inci gibi dişini göstererek gülümsedi ve bisküviye doğru bir hamle yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi Silence iri adama minnettarlıkla.

Archie omuzlarını silkti. "Beyefendi'nin küvetini köpeği yıkamak için kullanabilirsiniz sanırım. Ama sonrasında temizlemeniz gerektiğini unutmayın."

"Ah, elbette," dedi Silence aceleyle. Mary'yi elindeki bisküviyle ve ince bir kupanın içindeki sütle beraber Fionnula'nın kucasına oturturken Bert ile Harry büyük bir bakır küveti çekistirmekle meşguldüler. Bunu görünce Silence'ın gözleri büyüdü. Yetimhanenin küçük teneke bir küveti vardı ve kendisi bile içine zar zor sığıyordu ama Mickey O'Connor'ın küveti kadar muhteşemini ilk defa görüyordu.

Küvet doldurulurken Lad odanın içinde gezinip orayı burayı koklayınca Archie onu birkaç kez azarladı. Moll ve Tess adındaki hizmetçi kızlar bir köpeği yıkamanın büyük bir eğlence olduğunu düşünüyorlardı. Sabunu getirip yerlere bezleri sererken kıkırdadılar.

Her şey hazır olunca Harry, Lad'i çağırdı. Köpek zıplayarak yanlarına geldi, neredeyse bir kuzu kadar mutluydu ve Silence'ın içi anlık bir suçluluk duygusuyla doldu.

Sonrasında ise Harry köpeği küvetin içine koymaya çalıştı.

Önce bir küfür ve havlama sesi duyuldu, ardından ise vahşi bir boğuşma meydana geldi ve bunun sonunda da Harry kendini yerdeki su birikintisinin içinde buldu. Lad ise çoktan, hem de tamamen kuru bir şekilde odanın diğer köşesine kaçmıştı.

Hizmetçi kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar.

Mary elindeki teneke fincanı masaya çarparak bağırdı. "Pöpek!"

Fionnula bir eliyle ağzını kapatarak kahkahasını tutmaya çalışıyordu.

Archie'nin bile dudaklarının kenarları titriyordu.

"Ah, çok üzgünüm Harry," dedi Silence nefes nefese. Öne doğru eğilerek kocaman adamın kalkmasına yardımcı olmaya çalıştı. "Bir yerinize bir şey olmadı, değil mi?"

Bert homurdandı. “Bir iti güzelleştirmek istediğinde olacak olan budur işte.”

Harry arkadaşına öfkeli bir bakış fırlattı. “Ben iyiyim hanımefendi.”

Bert burnundan soluyordu.

Harry ayağa kalktı ve yeleğini çekiştirerek düzeltmeye çalıştı. “Evet, şimdi buraya gel bakalım, oğlum Lad.”

Lad mutfağın bir köşesinde durup gözlerini yuvarladı. Vücudunu duvardaki bir çatlağın içine sokmak ya da tamamen görünmez olmak ister gibi bir hali vardı ama oldukça büyük bir köpek olduğundan bu konuda başarılı olması imkânsızdı.

Harry köpeğe doğru yürüdü.

Saklandığı köşeden çıkan Lad’in kuyruğu bacaklarının arasındaydı.

Silence öne eğildi. “Buraya gel Lad,” diye seslendi ona ince ve tatlı sesiyle.

Lad kulaklarını indirerek genç kadının yanına gitti ve endişeyle arkasına doğru, Harry’ye baktı.

“Haydi bakalım, Harry,” diye mırıldandı Silence yumuşak bir sesle, eliyle köpeğin şekilsiz kulaklarını okşarken. Kulağının bir parçası eksik gibiydi. “Sen arka ayaklarını sıkıca tutarsan ben de ön ayaklarını kaldırıp...”

Harry köpeğin ayaklarını tuttu ve Silence da hayvanın önünü kaldırıncı hayvan daha ne olduğunu bile anlayamadan kendini küvetin içinde buldu. Anında geri çıkmak için bir hamle yapsa da Silence bunun olacağını tahmin ettiği için hazırlıklıydı.

“Ah, hayır, çıkamazsın,” dedi az önceki yumuşak ve ince sesiyle; bu yetimhanede uslu durmayan çocukları yıkarken kullandığı sesin aynısıydı. “Vücudundaki kirlerin tamamı temizlenmeden buradan çıkamazsın.”

Lad’bu ses tonunu tanımış gibiydi. Derin bir iç çekerek kulaklarını indirdi.

Yaklaşık yarım saat sonra Silence geriye doğru bir adım attı ve gözüne düşen bir bukleyi üfleyerek geri itti. Elbisesinin önü tamamen ıslanmış, saçıysa darmadağındı ve sırtından ter aktığını hissedebiliyordu.

Harry atkısıyla ceketini çıkarmıştı ve yeleğinin önü sırlıslıklamdı, bu da Lad'in vakitsiz silkelenmelerinden birinin sonucunda oluşan bir şeydi. Mary Darling bütün bu olanların arasında bir ara Fionnula'nın kucığında uyuyakalmıştı, yarı yarıya yediği bisküvisini hâlâ avcunda sıkıca tutuyordu ve Archie ile hizmetçi kızlar da mutfak masasında birer fincan çay içiyorlardı. Belli ki bir köpeğin banyosunu izlemek, yıllardır yaptıkları en eğlenceli şeydi.

Silence işi bittiğinde köpeğe ciddi bir bakış attı. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Bu," dedi Archie, "çok temiz bir köpek."

"Harry'den daha temiz olduğu kesin," diye araya girdi Bert.

"Yok canım," dedi Molly ağır ağır. "Köpeği yıkarken yaptığı banyoyu unutuyorsun."

İki hizmetçi kız kahkahalarla gülmeye başladı.

Harry sudan sırlıslıklam olmuş yeleğini ağırbaşlılıkla düzeltmeye çalıştı.

"Lad'in işi bitti sanırım," dedi Silence'a bakarak.

Silence evet anlamında başını salladı. "Pekâlâ, artık sudan çıkabilirsin, Lad."

Köpeğin bir daha uyarılmaya ihtiyacı yoktu. Büyük bir su dalgası eşliğinde küvetten çıkarak hemen silkindi ve mutfaktaki herkesi baştan aşağı ıslattı.

Hizmetçi kızlar çığlık attılar, Bert bir küfür savurdu ve Archie ise tiksinierek yüzünü ekşitti.

"İşte, oldu," dedi Harry neşeyle, "artık hepiniz en az benim kadar temizsiniz."

Lad tekrar silkinirken Silence kıkırdadı. Sırttan köpek, dilini sarkıtarak mutfağın içinde koşuşturmaya başladı; su birikintilerinin içinde bir sağa bir sola yalpalıyordu.

“Aman Tanrım, şu yerlerin haline bakın,” diye mırıldandı Silence. Eğilerek birkaç bez parçasıyla oluşan gölcükleri kurulamaya çalıştı.

“Neler oluyor burada?” diyen derin bir erkek sesi duyuldu.

Silence, elindeki ıslak ve kirli bez parçasıyla donakaldı. *Aman Tanrım*. Gözlerini yavaşça kaldırarak Mickey O'Connor'ın kalçalarını sımsıkı saran pantolonuyla burun buruna geldi.

“Ah...” diye söze başlasa da ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Harry aynı anda boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. “Bakin, ben köpeğin yıkanması gerektiğini...”

“Yeter!” Mickey O'Connor aynı sakin ses tonuyla Harry'nin sözünü kesti. “Fionnula bebeği yatağına götürüp yatır. Onun dışındaki herkes de mutfığımdan çıksın.”

Silence ayağa kalkmak üzere doğruldu.

“Ah, ah,” dedi Bay O'Connor. “Siz değil, Bayan Hollingbrook.”

Silence yutkunarak hizmetçilerle Bert ve Harry'nin mutfaktan çıkışını izledi. Belli ki Lad dünyanın en akıllı köpeği değildi çünkü hemen Mickey O'Connor'ın yanı başına oturarak kafasını adamın bacağına dayadı.

Bay O'Connor önce köpeğe sonra da bacağına oluşan ıslaklığa baktı ve iç çekti. “Hayatımın, siz bu saraya gelmeden önceki sakinliğinden hiç eser kalmadığını söylemek zorundayım, Bayan Hollingbrook.”

Silence çenesini kaldırdı. “Siz bir korsansınız, Bay O'Connor. Hayatınızın bundan önce sakin geçtiğine inanmam biraz zor.”

Adamın bakışlarında alay vardı. “Evet, ne kadar şaşırtıcı bir durum, öyle değil mi? Ama yine de siz geldiğinizden beri hizmetçilerim bana itaat etmez oldular ve eve geldiğim bir anda mutfağımın sular altında kaldığını görüyorum.” Dolaplardan birinin yanına giderek içinden çaydanlık, çay ve fincan çıkardı. “*Üstelik* köpeğim de genelev gibi kokuyor.”

Silence suçluluk duygusu içinde Lad'e baktı. "Bulabildiğimiz tek sabun gül kokuluydu."

"Öyle mi?" dedi Bay O'Connor köpeğe bir bakış atarak. Her şeyden habersiz olan Lad çok sevimli görünüyordu, dili hâlâ dışarıdaydı. "Zavallı hayvan, hayalarını kaybetti ama bundan haberi bile yok."

Silence gözlerini kırptırdı. Kendini bağırsız çağırışa hazırlamıştı ama Mickey O'Connor şu ana dek hiç birini yapmamıştı.

Çaydanlığının içini çay yapraklarıyla doldurmasını ve şöminenin yanına giderek üzerine sıcak su ilave edişini izledi.

"Şeker alır mısınız?"

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Silence.

Mick başını eğerek küçük bir şekerliğe uzanmadan hemen önce çaydanlıkla fincanı mutfak masasının üzerine bıraktı.

Silence tek fincana baktı. "Siz içmiyor musunuz?"

Mickey O'Connor derin bir soluk aldı. "Çay içtiğimi gören olursa anında korsanlar birliğinden atılırdım."

Bu düşünce karşısında Silence'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O halde benim için niye yaptınız?"

Mick ona baktı, siyah gözlerinde yorgunluk vardı. İlk defa bugün işinin nasıl geçtiğini merak etti. "Seveceğinizi düşündüm, Bayan Hollingbrook. Ne de olsa iki gündür sadece Fionnula ve diğerlerinin gizlice odanıza getirebildiği yemeklerle açlıktan ölmek üzere olmalısınız."

Silence dudağını ısırıldı. "Bugün artık getirmemesini tembih ettim."

Mick merakla başını kaldırdı. "Ya, öyle mi?"

Silence masaya oturarak kendine bir fincan çay doldurduktan sonra üzerine bir kaşık dolusu şeker ilave etti. Çayı çok seviyordu. Bir yudum içince tadının ne kadar güzel olduğunu fark etti. Başını kaldırdığında Mickey'nin mutfak dolaplarına yaslanarak kara kara düşündüğünü gördü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kendiniz içmediğiniz halde nasıl oluyor da bu kadar güzel çay demleyebiliyorsunuz?"

Adamın dudakları gerildi ve gözlerini çizmelerine dikti. Silence bir an için cevap alamayacağını düşündü. Sonrasında adam derin bir iç çekti. “Annem çayı çok severdi, bulabildiğimizde tabii. Ona hazırlardım.”

Kelimeleri kısa ve özdü ama çizdiği tablo son derece duygusaldı. Küçük bir çocukken oldukça tatlı ve annesine düşkün olmalıydı. Silence somurttu. Onu bu şekilde –hassas, annesine düşkün bir çocuk olarak– düşünmekten hoşlanmıyordu. Onu bir korsan olarak görmek çok daha kolaydı.

“Çayınız soğuyor,” diye mırıldandı Mickey.

Silence’in bir yudum daha içtiğini görünce adamın dudakları yumuşadı.

“Söyler misiniz,” dedi derin ve gür sesiyle. “Sizi bir keresinde, neredeyse bir yıl kadar önceydi galiba, St. Giles Hayaleti’nin yanında görmüştüm.”

“Demek beni gözetliyordunuz,” dedi Silence elindeki fincanı masanın üzerine bırakırken.

Geçen yılın sonbaharında kendini St. Giles’taki bir ayaklanmanın ortasında bulmuştu ve St. Giles Hayaleti onu son anda bir saldırıdan kurtarmıştı. O sırada Mickey O’Connor’ı caddenin diğer tarafında görmüş ve orada ne işi olduğunu merak etmişti.

Adam soğukkanlı bir tavırla omuzlarını silkti. “Evet, zaman zaman. Ne de olsa kızım sizdeydi.”

“Ah.” Açıklaması ne kadar da basitti.

“Onu tanıyor musunuz?”

“Kimi?”

“St. Giles Hayaleti’ni,” dedi Mickey büyük bir sabırla. “Kim o?”

“Bilmiyorum. Beni saldırıganın elinden kurtardığı o gece yüzünde bir maske vardı.”

“Ve onu sadece o zaman mı gördünüz?” Sorusunda bir kasıt vardı.

“Ortu daha önce uzaktan da görmüştüm ama sadece o gece onunla konuştum, bana hiç cevap vermediği halde.”

Silence akli karışmış bir halde adamın yüzüne baktı. “Bunları bana neden soruyorsunuz?”

Mickey başını sallayarak dalgınlıkla kaşlarını çatı. “Önemi yok.”

Lad gürültüyle iç çekerek yere uzandı.

Bay O'Connor köpeğe baktı. “Onu avluya çıkarsam fena olmaz.”

“Ama onu daha yeni yıkadık.”

Kaşlarının altından ürkütücü bakışlarla bakıyordu. “Ah, demek öyle. O zaman onu hemen çamurların içine atmak da büyük bir ayıp olur.” Çenesiyle çay fincanın işaret etti. “Bitirdiniz mi?”

Silence son bir yudum içti. “Evet.”

“Güzel.” Başını eğerek dolaptan uzaklaştı. “O halde size odanıza kadar eşlik edeyim.”

Sessizlik içinde Silence’ın odasına doğru yürüdüler. Arkalarından yalpalayarak gelen Lad halinden son derece memnundu.

Kapıya vardıklarında Mickey odanın dışında oturan Harry’yi başıyla selamladı ve yeniden Silence’a döndü. “O halde size iyi geceler dilerim.”

“İyi geceler,” dedi Silence. Bir eli kapının kolundaydı. “Ve çay için teşekkür ederim. Gerçekten de çok lezzetliydi.”

Mickey’nin ağzının kenarı kıvrıldı. “Benim için zevkti.”

Kapıyı kapatmak üzereyken Mickey onu bir eliyle durdurdu. “Bir şey daha var. Yarın sabah bebekle beraber odanızı değiştireceksiniz.”

Silence şaşır. “Neden?”

“Bu gece takip edildik,” dedi Mickey, gözlerinde kızgınlık vardı. “Yakınımda olmanızı istiyorum, böylece gözüm üstünüzde olabilir.”

Mickey arkasını dönüp zarif adımlarla uzaklaşırken Silence’ın kaşları aldığı bu yeni haberle çatıldı. Adam neredeyse koridorun sonuna varmıştı ki Silence son bir şey sorması gerektiğini hatırladı.

“Yeni odamız nerede peki?” diye seslendi son anda arkasından.

Mickey ona omzunun üzerinden esrarlı bir bakış attı. “Benim odamın hemen yanında.”

Beşinci Bölüm



Kral'ın yeğenleri ikinci geceki nöbetlerine büyük bir kararlılıkla hazırlandılar. Elbiselerinin altına onları uyanık tutacak dikenler yerleştirdiler ve oturmayı reddederek duyularını hareketlendirmek için etrafta dolaşmayı tercih ettiler. Ama tüm bu çabalarına rağmen yine de uyuyakaldılar. Ertesi sabah da başarısız olduklarını Kral'a bir kez daha itiraf etmek zorunda kaldılar. Ve Akıllı John bu defa yerinden kalktığı sırada kulağının arkasında sarı bir tüy buldu...

—Akıllı John'dan

Mick bir sonraki gece kayığa bindiğinde gökyüzündeki ay incecik bir çizgi halinde görünüyordu. Üzerinde, beline taktığı kemerinde iki tabancası ve vücudunun her yanına sakladığı yarım düzine kadar bıçak vardı. Bu gece Mick'e ait verginin yarısını kendine saklamaya karar vermiş olan bir kaptanın gemisine baskın düzenleyeceklerdi. Mick diğer kayığa bir işaret verince kayıkçılar rıhtımdan sessizce uzaklaştılar. Gecenin sükûnetini bölen tek şey küreklerin suya dalarken çıkardıkları sestir.

Mick kayığın kıç tarafında iyice eğilerek ilerleyen *Fair-weather* gemisinin kocaman iskeletinin yaklaşmasını izledi. Tam donanımlı, beş yaşında olan gemi muhteşem bir güzellikeydi. Londra'nın rıhtımına yanaşan büyük gemilere karşı hep bir hayraplığı vardı. Onları Thames nehrinin kirli sularında uyuklayan canlı devlere benzetirdi.

Kayıkçı geminin yanına yanaşınca merdiven halatının hazır olduğunu gördüler. Mick adamlarının önünden merdivenleri tırmanırken sular geminin gövdesine sıçırıyordu. Tırabzanın üzerinden atladığı anda birbirine sokulmuş iki bekçiyi gördü.

“İyi akşamlar, beyler,” diye mırıldandı Mick doğrulurken. “Gemide sadece siz ikiniz mi varsınız?”

“Evet,” dedi ikisinden yaşça daha büyük olanı başını huzursuzca sallayarak. Otuzlu yaşlarında, ufak tefek biriydi. “Aynen söylediğiniz gibi.”

“Güzel.” Mick elindeki küçük çantayı adamlara gelişigüzel bir şekilde attı. Yaşça büyük olan adam yakaladığında çantanın içinden bir şingirdama duyuldu. “Geri kalanını da ben ve adamlarım ayrıldığında alacaksınız.”

Mick ekibine el sallayınca adamları anında geminin her yanına dağılarak süratle kargonun olduğu bölüme inmeye başladılar.

Mick arka güverteye doğru ilerledi ve oradaki kapıdan eğilerek geçti. Kaptanın kamarası genelde gemilerin arka kısmında olurdu ve *Fairweather*’ın da bu açıdan diğer gemilerden bir farkı yoktu. Mick koridor boyunca ilerlerken diğer kapılardan biraz daha ince meşeden yapılmış olan sağlam kapıyı bulunca kendinden memnun bir halde homurdandı. Kapı elbette kilitliydi ama hançeriyle kilidin yakınındaki ahşabın üzerinde yaptığı bir iki hamleyle kolaylıkla açıldı. İçeriye kolaçan etti.

Fairweather’ın kaptanı suya açıldığında lükslerini yanında bulundurmaya seviyordu belli ki. Masanın üstünde, piringten yapılma mürekkep hokkasının yanında süslü bir enfiye kutusu duruyordu. Mick onlara şöyle bir baktıktan sonra yatağın yakınında duran küçük sandığa yöneldi. O da kilitliydi ama kolayca açabildi. Sandığın içinde birkaç tane altın sikke, güzel bir ölçü aleti ve birkaç harita vardı. Mick sandığın içindekileri, sandığın dibinde eliyle kumaşa sarılmış bir nesneye dokununcaya kadar yoklamaya devam etti. Mick kitabı sandığın içinden alarak topuklarının üzerine oturdu.

Kumaşın açılmasıyla ortaya, yıllanmış, koyu renkli deriyle kaplı ve kapağı yıldızlarla süslenmiş ince bir kitap cildi çıktı. Açmadan önce ellerinin arasında birkaç kez çevirdi. İçindeki sayfalar, dilini deşifre edemediği ince yazılarla donatılmıştı. Birkaç sayfasını çevirince, küçük, nefis bir resme rastladı.

Mick kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

Küçük kitabı dikkatle kumaşına yeniden sardı ve paltosunun iç cebine koyduktan sonra odanın içinde biraz daha bakınmaya karar verdi.

Yaklaşık on dakika sonra kilden yapılmış bir dizi olağanüstü piponun dışında daha ilginç bir şey bulamayacağını anladı. Mick kaptanın kamarasını terk ederek geminin güvertesine çıktı. Adamlarına bir gemiye baskın yaptıklarında hızlı olmalarını öğretmişti ve onu bugün de hayal kırıklığına uğratmamışlardı: Bran bir dizi varilin bekleyen kayıklara konulmasını denetlemekle meşguldü.

“İşiniz bitiyor mu?” diye sordu Mick, Bran’ın yanına geldiği sırada.

“Evet,” dedi delikanlı yüzünde büyük bir gülümsemeyle. “Neredeyse tütünün tamamını alabildik.”

“Güzel.” *Fairweather*’ın kaptanı açgözlülüğünün bedelini ağır bir şekilde ödeyecekti. Mick bekleyen nöbetçilere küçük bir çanta daha fırlattı. İkisi de fazla zeki tiplere benzemiyorlardı ama eğer biraz olsun akılları varsa kaptan yarın sabah gemiye gelmeden ortadan kaybolmaları iyi olacaktı. “Gidelim o halde.”

Bran başını eğerek iki saniyede yandaki halattan inmişti bile. Mick onu takip ederek ayağıyla bastığı kayığın hafifçe yana yattığını hissetti. Yaptığı bir işaret üzerine kayıkçılar *Fairweather*’dan uzaklaşmaya başladılar.

Cansız ayın yansıması suyun üzerinde onlara eşlik ederken neredeyse zifiri karanlıkta ilerliyorlardı. Duyulan tek şey yine suya girip çıkan küreklerin sesiydi. Yine de rıhtıma yaklaşırken, bir şey Mick’in gözlerini karanlığın içine dikerek etrafa dikkatle bakmasına neden olmuştu. Her şey yaklaşık yarım saat önce

buradan ayrıldıklarındaki gibiydi; gölgelerin içinde duran birkaç varil ve arka tarafta da yerle bir olan bir depo vardı. Onu alarma geçirecek bir şey olmamasına rağmen yine de ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissedebiliyordu.

Sonra varillerin arkasında hareket eden bir şey oldu.

“Tuzak!” diye gürledi Mick tabancalarından birini çekerken.

Atışı rıhtımdan gelen bir ateşle çakıştı ve önündeki kayıkçı küreklerin üzerine yığıldı. Başında açılmış bir delikten oluk oluk kan akıyordu. Gece birdenbire tabancalardan çıkan ateşin kıvılcımlarıyla aydınlanmıştı. Mick diğer tabancasını da ateşledikten sonra ölmüş olan adamı kolundan tutarak cesedini kayıktan attı.

Kendi adamlarından birini öne geçirdi. “Tüm gücünü kullanarak rıhtıma doğru kürek çek!”

Duyduğu bir haykırışla beraber adamlarından biri daha Thames nehrine düştü. Neyse ki suya düşmeden önce ölmüştü çünkü Mick’in adamlarının çoğu yüzme bilmezdi ve boğulmak da çok zorlu bir ölümdü. Mick homurdanarak hançerlerinden birini çekti ve dişlerinin arasına soktu. Ardından çizmelerini ve palto-sunu üzerinden çıkararak kayığın yan tarafından bir yılanbalığı gibi suyun içine süzüldü.

Su ölü bir kadının öpücüğü kadar soğuktu ve içine dökülen lağımlardan dolayı leş gibi kokuyordu. Bunun bir önemi yoktu. Mick daha önce de nehirde yüzmüş ve pis suyunun tadına bakmak zorunda kalmıştı. Mick nehrin içinde ilerlerken sadece gözleri su üstündeydi, yüzü ise hissizleşmişti. İskeleye kayıklardan önce ulaşarak saldırganları açıkça görebiliyordu. Adamlardan biri suyun kenarına çömelmiş, iki uzun namlulu tüfekle ateş ediyordu, yanındaki ise tüfekleri yeniden doldurmakla meşguldü.

Ateş eden adam nehri boylayan ilk kişi oldu. Duyulan suya çarpma ve boğulma sesinden sonra adamın bedeni kokuşmuş suların arasına dalıp kayboldu. Ölen adamın arkadaşı, Mick’in rıhtıma tırmandığını görünce bakakaldı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı tüfekleri dolduran adam. “Bu Yakışıklı Mickey’nin ta kendisi!”

“Nasılsın bakalım?” diye sırttı Mick, hançerini adamın kurgularının arasına saplamadan hemen önce.

Tüfek doldurucusunun gözleri bir an için büyüdü ama Mick’in seyredecek vakti yoktu. Adamı –ölü ya da diri– Thames’in soğuk kolları arasına itti. Arkasını döndüğü sırada kayıklarının rıhtıma varmak üzere olduğunu gördü, adamlarından bazıları hâlâ ateş ediyorlardı. Saldırganlar karanlığın içinde kaybolmuştu.

Biri hariç.

Görebildiği sadece bir siluetten ibaretti ama tabancalardan gelen ateşin arasında korkusuzca yerinde durmaya devam ediyordu. Mick ise daha onu görmeden kim olduğunu anlamıştı.

“Charlie Grady,” diye fısıldadı.

“Yakışıklı Mickey.” Gölge, anlamış gibi başını eğdi. “Gemilere düzenlediğin her baskında bir ya da iki adam kaybedersen bu işi daha ne kadar yapabileceğini sanıyorsun?”

“Lanet olsun sana,” dedi Mickey nefes nefese.

“Al benden de o kadar,” diye mırıldandı Charlie. “Al benden de o kadar, Mickey O’Connor.”

Korsanlar rıhtıma çıktığına Charlie Grady ortadan kaybolmuştu.

“Kimdi o?” diyerek hızla soludu Mick’in yanına gelen Bran. “Karanlıkta göremedim. Onu tanıyor musun?”

“Evet,” diye cevapladı onu Mick, göğsü nefes almaya çalışırken hızla inip kalkıyordu. “Whitechapel Papazı’nın ta kendisiydi.”

Mick ve adamları saraya döndüklerinde, Mick sıkıca kenetlediği dişlerinin gıcırdamasına engel olmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

“Kimdi?” diye sordu Bran’e kapılardan içeri girdiklerinde. Bu gece kaybettikleri adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mürettebatının geri kalanını tütün ve şekeri saklamaları için depoya göndermişti. “Pat Flynn’i görebildim ama diğerini tanyamadım.”

“İki kişi daha vardı,” dedi Bran acımasızca. “Sean Flannigan kayıktan düştü ve bir daha ortaya çıkmadı, Mike O’Toole da yüzünden vuruldu. Hemen oracıkta öldü.”

“Kahretsin,” dedi Mick yüzünü ekşiterek. Bir gecede en iyi üç adamını kaybetmek içinde haykırma isteği uyandırdı. “Pat’in ailesi vardı, öyle değil mi?”

Bran karanlık koridorlardan sarayın arka tarafında bulunan mutfağa doğru geçerlerken evet anlamında başını salladı. “Pat’in karısı ve iki küçük kızı vardı.”

Mick titredi, soğuk kemiklerini sarsıyordu. Rıhtıma çıktığında üzerindeki ıslak gömleğini çıkarıp kuru paltosuyla çizmelerini giymişti ama Thames’in soğuk suları içine kadar işlemiş gibiydi. “Pat’in karısına, yeni bir koca buluncaya kadar rahat yaşayacak kadar para verilmesini sağla.”

Bran ona şüphe dolu gözlerle baktı. “Ama bu yıllar sürebilir.”

Mick ona kötü bir bakış fırlattı. “Ne olmuş?”

Bran huzursuzca omuzlarını silkti. “Benim için bir şey fark etmez ama parayı sokağa atıyorsun. Pat’in karısı alacağı on pound ve bir bardak cine bile fit olacaktır.”

Mick koridorun orta yerinde duraksayarak hızla Bran’e döndü. Yüzünü genç adamın yüzüne iyice yaklaştırarak homurdandı. “Pat Flynn benim emirlerimi yerine getirirken hayatından oldu. O iyi bir adamdı. *Hepsi* öyle. Siyah eldivenlerimizi giyerek yas tutacağımız bir cenaze töreni istiyorum. Karısını ve çocuklarını rahat ettirebilmek için bundan sonraki üç yıl boyunca onları et ve şekerlemelerle beslemek zorunda kalırsam da bunu yapacağımdan emin olabilirsin, kahrolası.”

Bran’in yüzü Mick’in bu sert çıkışıyla kıpkırmızı oldu. “El-bette,” dedi tamamen ifadesiz bir sesle. “Tam olarak istediğiniz gibi olacak.”

Mick gözlerini kıstı. Eğer yarın öbür gün bir ayaklanmayla karşı karşıya gelecek olsa bunun Bran’in elinden olacağını biliyordu. Delikanlı adamlarının içinde en kurnaz olandı, aynı

zamanda doğuştan liderdi ve bu durum Bran'in bu genç yaşında Mick'in ikinci adamı olmasını sağlamıştı. Pek yakında ona daha fazla sorumluluk vermesi gerektiğini biliyordu, Bran'in yerinde duramayan zekâsını farklı bir yere yönlendirmesi şarttı.

Ama bu gece değil. Papaz niyetini açıkça belli etmişti ve Mick'in en ufak bir zayıflık göstermesi söz konusu bile olamazdı; Bran'le bile. Genç delikanlıya işin başındaki kişinin kimin olduğunun hatırlatılması gerekiyordu.

"İyi. Bu işi bir an önce hallet," dedikten sonra Mick arkasını dönerek sarayın arka tarafına ilerlemeye devam etti.

Mutfğa girdiklerinde aşçı Archie yerleri silmekle meşguldü.

"Bana biraz su ısıt," dedi Mick. Şöminenin olduğu tarafa yürürken üzerindeki ıslak elbiselerini çıkarmaya başlamıştı. "Sıcak bir banyo ve odamdaki ateşin yakılmasını istiyorum."

İç çamaşırlarıyla kaldığında aldığı bir maşrapa suyu bedeninden ve başından aşağıya dökerek nehrin kokusunu üzerinden atmaya çalıştı. Kendini kirlenmiş hissediyordu, sadece nehrin kokuşmuş sularından dolayı değil aynı zamanda Papaz'la yaşadığı o karşılaşmadan dolayı. Mick zangırdarak suları başından aşağıya dökmeye devam etti. Papaz'ın başka bir kadının hayatını daha mahvetmesine izin veremezdi. *Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü başka tarafa çevirdiğinde kahverengi gözlerinde büyük bir hüznü vardı.* Başını sallayarak bu hayalden kurtulmaya çalıştı.

Bunun Silence'a olmasına izin vermeyecekti.

Mick elindeki maşrapayı bir kenara fırlatarak yerden paltosunu aldı ve yeniden koridora çıktı. Tanrım, ne kadar yorgun ve üşümüşü.

Ruhunun derinliklerine kadar donmuştu.



Silence o gece yatağında yatarken yan odadaki telaşlı koşuşturmayı dinliyordu. Sabahın erken saatinde Mary Darling'le birlikte Mickey O'Connor'ın odasına bir bağlantı kapısı olan bu odaya getirilmişlerdi. Aslında onu bütün gün göreceğini düşünmüştü ama belli ki korsan kendi işlerini halletmekle meşguldü. Mickey O'Connor ancak şimdi, gecenin geç bir saatinde eve dönmüştü.

Mary Darling bir köşede uyuyordu. Karyolası da bu odaya taşınmıştı. Yeni odaları Mickey O'Connor'ın onları başta yerleştirdiği odadan çok daha geniş ve güzeldi. Duvarlar yumuşak bir mavi-gri tonunda boyanmıştı, bu renk Silence'ın üst kattaki odanın pembe duvarlarından daha çok hoşuna gitmişti ve şöminenin önünde de zarif bir koltuk takımı duruyordu.

Silence iç çekerek ve başının altındaki yastığı kabartarak yatağında yan döndü. Gerçeği söylemek gerekirse, şu ana kadar karnının ağrısından uyuyamamıştı. Fionnula ve nöbetçilerin bugün getirdiği yiyecekleri bir kez daha reddetmişti. Kendi ihtiyaçları yüzünden başkalarının riske atılmasını kabul etmesi mümkün değildi.

Doğru olmasına rağmen bu ulvi ilkenin bu gece çektiği açlığa bir faydası olduğu söylenemezdi. Silence avuçlarını ağrıyan midesinin üzerine bastırdı. O kadar açtı ki bir an için gizlice mutfağa girip yiyecek çalmayı bile düşündü. Anneleri öldükten sonra kendisini ve ablası Temperance'ı büyüten en büyük ablası Verity bunu duysa dehşete kapılırdı.

Aslında Silence da dehşete kapılmıştı. Burada, karanlığın içinde oturmuş, Mickey O'Connor'ın korkusuyla sinmişti.

O bir korkak mıydı?

Bu düşünceyle birdenbire yataktan çıktı ve daha ne yaptığını bile düşünmeden bağlantı kapısına doğru yürümeye başladı. Yan odadan gelen sesler bir süre önce kesilmişti. Bay O'Connor ya odadan çıkmış ya da yalnız olmalıydı; belki de baskın sonrası akşam yemeğinin keyfini sürüyordu.

Bu düşünceyle midesi guruldadı.

Silence derin bir nefes alarak bağlantı kapısını açtı.

Ondan sonra da nefesini bırakmakta zorlandı.

Korsanlar kralı Mickey O'Connor bir önceki akşam Lad'i yıka-mak için kullandıkları devasa banyosunun içindeydi. Bir kolunu küvetin kenarından sarkıtmıştı, uzun ince parmaklarının arasında içi kehribar renkli sıvıyla dolu bir kadeh tutuyordu. Islanmış olan simsiyah saçları bukleler halinde ensesine ve omuzlarına dökül-müştü. Pürüzsüz, yanık tenli omuzları genişti ve neredeyse küvetin tamamına yayılmıştı. Silence daha önce genç adamın göğsünün tamamen tüysüz olduğunu düşünse de şimdi kahverengi göğüs uçlarının etrafında görebildiği küçük kıvrık kıllar ve tüylerden oluşan ince bir çizginin çıplak göbeğinin altından, suyun altında çok daha fazla çıplak yerlere doğru indiğinden hiç şüphesi yoktu.

Elbette *çıplak* olacak, diye düşündü Silence kendini topar-lamaya çalışarak. Ne de olsa *küvetinin* içindeydi. Kim giyinik halde banyo yapardı ki?

Odadan çıkmaya niyetlense de Mickey onun geldiğini çoktan fark etmişti.

"Bayan Hollingbrook," dedi korsan ağır ağır, içkisinden bir yudum alarak. "Ben de tam oturmuş, gününüzü Lad'in tüylerini pudralayıp kıvrımla mı geçirdiniz diye düşünüyordum ki kar-şıma çıktınız. Bu zevki neye borçluyum acaba?" Son cümlesini söylerken, sesinde birdenbire beliren üst tabaka İngiliz aksanı kelimelerin daha da alaycı çıkmasına neden olmuştu.

Silence çenesini kaldırdı. Kuyruğunu sıkıştırıp korsandan kaçacak hali yoktu; adam *çıplak* olsa bile. Ateşin önünde horlayan Lad'e bir bakış fırlattıktan sonra Bay O'Connor'un alaycı sorusuna cevap vermemesinin daha iyi olacağını düşündü. "Buraya bana neler olduğunu anlatmanızı istemeye geldim."

Mickey ona ağırlaşmış gözkapaklarının altından baktı. "De-mek öyle."

"Evet," dedi Silence ellerini beline dayayarak. "Beni burada 'esir tutmanız, yemek vermemeniz, bir kez olsun ne istediğimi ya

da neye ihtiyacım olduğunu sormamanız tam da ortaçağa yakışır bir davranıştır.”

“İhtiyaç,” dedi Mickey düşünceli bir tavırla. Genç kadının vücudunda gezdirdiği bakışları Silence’ın sıcaklamasına neden oldu. “Neye *ihtiyaç* duyduğunuz konusunda hemfikir olmasak da siz bana yine de ne *istediğinizi* söyleyebilirsiniz.”

Silence ellerini havaya kaldırdı. “Yemek yemeyi hem istiyorum hem de buna *ihtiyaç* duyuyorum!”

“Ah, ama size defalarca benimle birlikte yiyebileceğinizi söylemiştim.”

Silence başını salladı. “Biliyorsunuz ki...”

“Fionnula ve Harry dahil lanet olası çalışanlarımın yarısının bana karşı gelerek size gizlice yemek getirdiğini biliyorum.” Sesinde çirkin bir ifade belirmişti.

Silence donakaldı, diğerleri için hissettiği korkuyla gözleri büyüdü. “Yapamazsınız...”

“Neyi yapamam?” dedi Mick ağır bir sesle. Bu gece onda karanlık bir şeyler vardı; daha önce hiç görmediği bir şeyler. “Onları bir yere mi kapatamam, yoksa sokağa mı atamam, ortadan kaybolmalarını mı sağlayamam? Thames nehrinde cesetlerin kaybolması hiç de zor değildir. Karanlık soğuk suların içine süzülüp ardında iz bırakmadan kaybolmak işten bile değildir.”

“Bunu neden yapıyorsunuz?” diye fısıldadı Silence.

Mick biçimli omuzlarından birini kaldırıncı küvetin içindeki su dalgalandı.

Silence ona doğru bir adım attı. “Bu geceki baskında neler oldu?”

Mick yüzünü çevirerek kadehinden bir yudum içti. “Ne kadar da anlayışlısınız böyle, Bayan Hollingbrook. Baskının kendisi gayet iyi gitti, sorduğunuz için teşekkür ederim. Bir yük dolusu tütün ve şeker aldık, karşılığında ise sadece üç adamım hayatını kaybetti.”

“Aman Tanrım,” dedi Silence nefesinin arasında. “Ne oldu?”

Mickey O'Connor elini salladı, parmaklarındaki yüzükler parlıyordu. "Endişelenmenizi gerektiren bir şey değil, bundan emin olabilirsiniz."

Belli ki bir gecede üç adamını kaybetmesi alışkın olduğu bir durum değildi. Eğer öyleyse sürekli yeni korsan bulmak zorunda kalmaz mıydı? Bir şeylerin yolunda olmadığı kesindi.

"Kimdi onlar?"

"Ne?"

"Korsanlar." Çekinerek bir eliyle çaresiz bir hareket yaptı, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Adamlarınız. Kimdi onlar?"

Silence onun bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. Mick kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Pat, Mike ve Sean. Adamlarım arasında en akıllı olanlar değillerdi belki, özellikle de Pat ama ailesi vardı ve oldukça da sakacı biriydi."

Silence bekledi ama Mick bundan fazlasını söylemedi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Mick yüzünü ekşitti. "Üç korsanın ölmüş olmasına mı üzüldünüz? Beni gerçekten şaşırttığınızı söylemeliyim, Bayan Hollingbrook."

Silence gözlerini kıstı. "Ben..."

Mick onu dinlemeden konuşmaya devam etti.

"O halde şimdi söyleyin bakalım: yarın akşam masamda benimle birlikte yemek yiyerek beni onurlandıracak mısınız? Benimle birlikte şekerleme yiyecek misiniz, sevgili Silence'ım benim?"

Adamın sözlerinde müstehcen bir ton vardı sanki. Kaşları çatıldı, içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. Onu dinlememişti bile. Sanki sesi duyulmuyor gibiydi. "Ben size ait değilim, üstelik adımı kullanmanıza da hiç izin vermedim."

"Ah, bunun için artık izin mi almam gerekiyor?" diye fısıldadı Mickey O'Connor. "Siz, burada benim odamdayken, üstelik de bu ilk kez olmamışken, aşkım."

Silence derin bir nefes aldı. Ne cüretle ona o geceyi hatırlatıyordu? Birdenbire her şey çok fazla gelmişti: açlık, adamın

sesindeki karanlık ton ve odası; kendisine fazlasıyla tanıdık gelen bu oda. O geceden sonra hiç kimse Mickey'nin ona el sürmediğine inanmamıştı.

Hiç kimse onu dinlememişti.

Banyosunun keyfini çıkaran korsana bakınca içinde açlığın, düş kırıklığının, yitirdiği aşkın ve Mary Darling için hissettiği korkunun birleştiği, büyük bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti.

Ve aşığılanma hissinin. Ah, bol miktarda aşığılanma hissi de vardı tabii.

“Bana nelere mal olduğunuzdan haberiniz var mı?” diye sordu alçak ve titreyen bir sesle. “Benimle o acımasız oyununuzu oynadığınızda?”

Mick ona hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Siyah gözlerinde hiç ışık yoktu, anlaşılmaz ve ifadesizdiler. Kalbi, başkalarının –onun– hayatıyla oynayabilecek ve sonrasında da hiçbir şey hissetmeyecek kadar taştan mıydı?

Silence yumruklarını sıktı, titriyordu. “Sanki o geceden sonra görünmez biri oldum. Sevdığım hiç kimse bana inanmadı. Beni *susturdunuz*. Bana yaptığınız şey hayatımda değer verdiğim ne varsa kaybetmeme neden oldu; ailemin saygısını, evliliğimi, aşkımı.”

“Bana gelmeden önce evliliğiniz çok mu mükemmeldi?”

Silence'ın kesilen nefesi göğsünün ağrmasına neden oldu.

Elbette evliliği mükemmeldi, öyle değil miydi?

Öyle değil miydi?

“Bizimkisi gerçek sevgiydi,” dedi, aklında beliren küçücük şüphenin sesini susturarak.

Mick yüzünü başka yöne çevirince Silence daha da çok sinirlendiğini hissetti. Dört adımda yanına vararak küvetin yanında yere serili halının üzerine diz çöktü. Ellerini uzatarak adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kendisine bakması için çevirdi, ellerinin altındaki yanakları serin ve biraz da sertti.

“Evet, *aşk*.” Kelime ağzından bir beddua gibi çıkmıştı. “Ben kocamı, William'ımı seviyordum, o da beni seviyordu. Bu beni

burada tuttuğunuz o geceye kadar geçerliydi. Sahip olduğumuz şeyi, küçük ve şımarık bir çocuğun bir kelebeğin kanatlarını koparması gibi yok ettiniz.”

Mick’in üst dudağı alaycı bir gülümsemeyle gerildi.

“Aşk dediğiniz şey nedir ki?”

Silence ona iyice yaklaştı. “Sizin hiçbir zaman sahip olmayacağınız bir şey. Hissetmeyi bile bilmediğiniz bir şey. Size acıyorum, Mickey O’Connor çünkü ben gerçek aşkımı kaybetmiş olsam da, ona bir süreliğine sahip oldum. Siz ise aşkı *asla* tadamayacaksınız.”

Alaycı gülümsemesi yüzüne iyice yayılmıştı ve sesi de alçak ve korkunçtu.

“Aşkı hissedemeyebilirim ama hissettiğim bir şey varsa o da *budur*.”

Silence’ın elini yakalayarak suyun içine daldırdı. Genç kadın öyle sert bir biçimde karşı koydu ki etrafa sıçrayan sular elbisesini ve yerdeki halıyı ıslattı ama adam o kadar güçlüydü ki. Diğer eliyle kadının saçını kavrarken, avcunu sert ve kalın erkekliğine bastırarak orada tutmaya devam etti. Saçını hızla çekerek boynunu geriye doğru çektikten sonra dudaklarını birdenbire sertçe ve acımasızca Silence’ın dudaklarına yapıştırdı. Dişlerini kadının dudaklarına gömüp eliyle saçını çekerek başını ona daha iyi ulaşabileceği bir konuma getirdi. Genç kadın erkeğin dilini dudaklarında hissetti. Bir an için karşı koymaktan vazgeçti. Dudaklarını aralayarak erkeğin sıcak ve araştıran dilini içine aldı. İçtiği içkinin ağır tadını alabiliyordu. Adamın ağzı istediğini elde etmişçesine birdenbire yumuşadı. Öpücüğü karşı konulmaz bir biçimde erkeksi, karşı konulmaz bir biçimde hükmediciydi.

Silence içinde bir şeylerin kenetlendiğini hissetti; aşkla, sevgiyle ilgisi olmayan bir şeylerin. İlkel ve daha önce hiç hissetmediği şeydi bu.

Mickey inledi.

Silence sendeledi. Elini suyun içinden çıkararak adamın yüzüne sert bir tokat attı. Tokadın çarpan sesi odanın içinde yankılandı.

“Hayır!” diye bağırdı Silence; kalbi hızla çarpıyor, göğüsleri sancıyordu. “*Hayır*. Buna hakkınız yok.”

Dudağının kenarından bir damla kan süzülürken, Mickey tembel bakışlarıyla ve hareketsizce genç kadının geri çekilmesini izledi. Silence tam odadan çıkmak üzereydi ki Mickey konuşmaya başladı. “Buna hakkım olmayabilir Silence, aşkım,” dedi ağır ve Silence’ın neredeyse duyamadığı yumuşak bir sesle. “Ama ben olsam seni dinlerdim. Sana inanırdım.”

Altıncı Bölüm



Akıllı John, üçüncü gecenin alacakaranlığında, üzerinde bulunduğu tüyleri ve kuzenleriyle birlikte ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar niçin bir türlü uyanık kalamadıklarını uzun uzun düşündü.

Saraydan aldığı bir miktar balmumuyla kulaklarını tıkadı. Sonra kiraz ağacının altındaki yerini aldı ve gecenin çökmesini beklemeye koyuldu...

—Akıllı John'dan

Mick ertesi sabah Lad'ın şömine önündeki öğürme sesleriyle uyandı.

“Sakın ha!” diye gürledi Mick, köpeğe doğru bir hamle yaparak.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran Lad şöminenin önünde, küçük üçgen kulaklarını geriye yatırarak donakaldı. Gözlerini yuvarlayarak Mick'e bakıyordu.

“Hele bir odama kus, seni lanet olası köpek, o gövdeni şişe geçirir akşam yemeği diye mürettebatımın önüne koyarım,” dedi adam gözlerini kısarak.

Lad sızlanarak yerine yattı.

Mick iç çekerek başını yeniden yastığın üzerine bıraktı. Yatak odasında bu şekilde uyanmaya hiç alışkın değildi. Yanında yatağını ısıtan hoş kokulu kadın vücudu yerine şöminenin önünde yatan hastalıklı bir sokak köpeği vardı.

Bir de dün gece Silence Hollingbrook'la paylaştığı öpücüğün anısı. Bir beyefendi gibi davrandığı söylenemezdi tabii, öyle değil mi? Hayır, onu sertçe yakalamış ve kendine çekmişti ama yine

de yaptıklarından pişmanlık duymuyordu çünkü o öpücük tatlı ve sıcaktı, Silence ile öpüşmenin nasıl olacağını hayal ettiği her şeyi temsil ediyordu.

Yani aslında tam olarak her şeyi değil tabii. Şehvet dolu hayallerinde, o öpücük, kadının kendisini tokatlayarak odadan sert adımlarla çıkmasıyla bitmiyordu elbette. Hayır, hayallerinde dudaklarının iffetli buluşmasının çok ötesinde şeyler oluyordu. Bu düşünceler zaten yarı yarıya sertleşmiş uzvunun ilgiyle seğirmesi için yeterliydi.

Dün geceki beklenmedik yüzme seansından dolayı kolunda hissettiği ağrı üzerine yüzünü ekşitti. Papaz'la olan işini halletmesi gerekiyordu, hem de çok yakında ama önce Silence Hollingbrook ve onun midesiyle ilgilenenecekti. Harry, çıldırtıcı kadının kendisine gizlice getirilen yiyecekleri geri çevirerek gün boyu hiçbir şey yemediğini rapor etmişti. Belki de bu şekilde hizmetçileri koruduğunu düşünüyordu ya da kendisiyle burada yaşamak zorunda olmasına karşılık, aç kalarak bir çeşit anlamsız protesto yürütüyor da olabilirdi. Ya da belki de yemeği reddetmesinin tek sebebi, Mick'i sinirlendirmektir; ve eğer niyeti gerçekten buysa, son derece başarılı olduğu söylenebilirdi.

Bugüne dek kadınları elinde tutmanın en iyi yolunun onları satın almak olduğunu düşünürdü. Onlara para vererek sevişir, sabah olduğunda da evlerine gönderirdi. Bu şekilde gözyaşlarından, karşılıklı suçlamalardan ve kadınlara has hayal kırıklıklarından uzak durmuş olurdu. Ah, tabii yüzüne atılan tokat gibi küçük şeyleri de unutmamak gerekirdi. Mick çenesini ovuşturdu. Ama Harry'nin de vurguladığı gibi, Silence fahişelerinden biri değildi. Mick onu hiçbir yere gönderemezdi. Ve kendi kendini aç bırakmasına da göz yumamazdı. Silence'ın kendisi de dahil, kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecekti.

Bu durumda, her ne kadar kendi sezgilerine aykırı bir durum olsa da, onu kendine çekmenin bir yolunu bulma riskini göze

alması gerekiyordu. Birazcık da olsa iç dünyasının kapılarını aralaması şarttı.

Mick O'Connor asla yenilgi kabul etmeyen, geri adım atmayan biriydi ama söz konusu olan kendine her ne sebeple olursa olsun zarar vermeye kararlı inatçı bir dul olunca belki de planlarını gözden geçirmesi fena olmazdı.

Bugüne dek uyguladığı plan bir işe yaramamıştı. Farklı bir yol izlemesinin zamanı gelmişti.

Silence Mary Darling'i giydirirken arkasında kapının açıldığını duydu.

Bebek başını kaldırdı ve bağırdı. "Kötü!"

Silence bunun yeterli bir uyarı olduğunu düşündü.

Derin bir nefes alarak Mickey O'Connor'ın yüzüne bakmak için arkasını dönerken, bir gece önceki vahşi öpücüğün hatırasıyla dudağını ısırdı.

Mickey kapıyı kapatmış, sırtını yanındaki duvara yaslamıştı. Asık yüzü Mary Darling'in tıpatıp aynısı gibiydi. "Sizce günün birinde beni başka bir isimle çağırabilecek mi acaba?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Silence takdir edilebilecek bir sakinlikle. Eğer adam dün geceki öpücükten bahsetmeyecekse, o da etmeyecekti. "Bu sizin Mary'den 'o' diye bahsetmekten vazgeçip geçmemenize de bağlı olabilir."

Mick homurdanarak duvardan uzaklaştı. "Haklısınız."

Adamın şöminenin başına geçerek düşünceli bir tavırla ateşe bakmasını izledi. Fionnula, Mary'nin kahvaltısını getirmek için aşağıya inmişti, o yüzden birkaç dakikalığına yalnız kalacaklardı. "Buraya ne için geldiniz?"

"Af dilemeye?" diye mırıldandı Mick.

Silence gözlerini kırptı, doğru işitip işitemediğinden emin değildi.

"Ne?"

“Hiç tahmin ettiğim gibi biri değilsiniz, bunu biliyor musunuz?” Kendi kendiyile alay edercesine dudaklarını bükmüştü. “Odanızda oturup örgü ya da iğne oyası yapacağınızı, çağırıldığınızda geleceğinizi, gönderildiğinizde de gideceğinizi, gayet yolunda giden hayatımı altüst etmeyeceğinizi düşünmüştüm.”

Silence’ın dudakları sinirle gerildi. “Bugüne kadar yaptığım örgü ve iğne oyalarını görmediğiniz nasıl da belli,” demekle yetindi.

“Hayır, görmedim,” diye karşılık verdi ona Mick. “Hakkınızda bilmediğim daha pek çok şey var.”

Silence omuzlarını silkti; huzursuz ve de açtı. Dünden önceki günden bu yana hiçbir şey yememişti. “Bunun bir önemi var mı?”

“Evet,” dedi adam yavaşça. “Aslında var.”

Silence ona hayretler içinde bakakaldı. Onu daha yakından tanıması neden önemli olsundu?

Mick sanki düşüncelerini anlamış gibi başını sallıyordu. “Bunun canınızı sıkmasına izin vermeyin. Bu sizin değil, benim meselem. Buraya size iki teklif sunmak için geldim.”

Öne doğru uzanarak Silence’a üzeri kumaşla kaplanmış küçük bir paket uzattı. Silence paketi büyük bir temkinle aldı.

“Gah!” Mary ayağa kalkmış, Silence’ın koluna yapışarak onun açtığı kumaşın içinden çıkan ince küçük ve köşeleri yaldızlı kitaba meraklı gözlerle bakıyordu.

“Nazik davran,” dedi Silence bebek büyük bir hevesle kitaba doğru bir hamle yapınca. “Dikkatli olmalıyız. Bak?”

Kitabın kapağını açtı ve küçük muhteşem resmi görünce nefesini tuttu. Kalabalık sayıdaki küçücük adamlar, kıpkırmızı kare şeklinde yelkenleri olan bir gemiyle mavi ve yüksek dalgaların arasında denizde yol alıyorlardı.

“Beğendiniz mi?” diye sordu Mick boğuk bir sesle.

“Çok güzel,” dedi Silence, adamın yüzüne baktığında gördüğü güvensizlik onu şaşırttı.

Mick omuzlarını silkti. Yüzündeki ifadenin yerini her zamanki ilgisizlik almıştı. “Siz ve bebeğin bunu eğlenceli bulabileceğinizi düşündüm.”

“Teşekkür ederim.”

Mickey kibar bir şekilde başını eğerek kapıya doğru yürüdü. “Gelmemin diğer sebebi de size bu akşam benimle yemek yemenizi teklif etmektir. Hayır,” Silence’ın bir şey söyleyeceğini düşünerek sözünü yarıda kesti, “hemen cevap vermeyin. En azından biraz düşünün, olmaz mı? Lütfen.”

Silence bakakaldı. Mickey O’Connor hayatı boyunca bir şeyi rica etmiş miydi acaba?

Mick’in ani gülümsemesinde pişmanlık vardı. “Ah, evet, duyduğuma göre bugün inekler uçabileceklermiş,” dedi ve hızla kapıdan çıkıp gitti.

“Pekâlâ,” dedi Silence Mary’ye bakarak. Nefis küçük kitabı son anda meraklı dişlerin arasından kurtarabilmişti.

Fionnula bir dakika kadar sonra elinde ağır bir tepsiyle birlikte odaya girerken, Mary öfkeyle ciyaklamaya devam ediyordu.

“Ah, hanımefendi,” dedi genç hizmetçi. “Efendimiz size kahvaltı getirmemi emretti!”

Silence kafası karışmış bir halde Fionnula’nın ortaya çıkardığı ihtişamlı kahvaltıya baktı. Mickey O’Connor’ın pes edeceğine asla ihtimal vermezdi. Ne de olsa o boyun eğmez, zalim bir korsandan başka bir şey değildi.

Yoksa yanılıyor muydu?

Isabel Beckinhall, diğer adıyla Barones Beckinhall o günün öğleden sonrasında arabadan indiği anda çukurda yatan yarı çıplak sefil adamı görünce titredi.

“Amelia, hayatım, buranın doğru yer olduğundan emin misin?”

“Elbette eminim,” dedi Leydi Caire sertçe. Arabadan kaslı ve muhteşem yakışıklı bir uşağın yardımıyla indikten sonra elini salladı. “Daha az güzel görüntüleri görmezden gel.”

Isabel bu korkunç mahallede, pişmanlık dolu bir ifadeyle etrafına bakındı. “Eğer öyle yaparsam etrafta bakacak hiçbir şey kalmaz. Tanrı aşkına, yetimhaneyi niçin buraya konumlandırıdınız?”

Amelia iç çekti. “Yetimlerin çoğu St. Giles bölgesinden geliyor, bu yüzden burası kaçınılmaz. Ne yazık ki yeni binanın tamamlanması için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Bir ay kadar bir süre içinde bitmesini umuyoruz,” dedi ve son derece köhne bir binanın aynı derecede köhne görünen kapısına yöneldi.

Isabel iç çekerek eteklerini kaldırdı ve Amelia’yı dikkatli adımlarla takip etti. Bu “Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yararına Kurulan Leydiler Sendikası’nı” ilk ziyaret ediydi ve ne yazık ki sonuncusu olacağını düşünmeden edemedi. Ancak Amelia Isabel’in sendikaya katılması konusunda çok ısrarcı davranmıştı. Amelia, Leydi Hero Reading’le birlikte yetimhanenin ilk koruyucu leydileri arasında yerini almıştı ve bu girişimle ilgili oldukça hevesliydi.

Isabel arkadaşına sevgiyle baktı. Yaşları birbirine yakın değildi; Amelia yaşını açıklamaktansa ölmeyi tercih ederdi ama otuzlu yaşlarını geçmiş bir oğlu olduğuna göre ellili yaşlarını geride bırakmış olduğunu inkâr etmesi mümkün değildi. Buna karşın Isabel ise henüz otuz iki yaşındaydı.

Yaş farkına rağmen yine de ortak noktaları oldukça fazlaydı. Her ikisi de genç yaşlarda evlenmiş ve kendilerinden yaşça büyük kocalarını arka arkaya toprağa vermişlerdi. Isabel etraftan aldığı ufak tefek duyumlardan, Amelia’nın evliliğinin, sevgili eşi Edmund’la paylaştığı kendi evliliği gibi mutlu olmadığını biliyordu ama Edmund ve rahmetli Baron Caire’in de bir ortak noktaları vardı: her ikisi de inanılmaz derecede zengindiler. Ve her ikisinin unvanı ve mal varlıkları da ölümlerinden sonra vârislerine geçtiği halde –Edmund’un vârisi uzak ve kendisinden çok daha genç olan bir kuzeniydi– eşlerine oldukça yüklü miktarda para ve mülk bırakmışlardı.

Isabel’in bugünkü sendika toplantısına katılma nedenlerinden biri de buydu zaten. Leydiler Sendikası’na katılmak için belirle-

nen koşullar çok fazla değildi ama zenginlik ve servet kesinlikle aranan nitelikler arasındaydı.

Yıkıntı binanın kapısı açıldı ve karşılarına çıkan on üç yaşlarında, sert bakışlı bir kız çocuğu hanımları selamlamak için zarif bir reverans yaptı. “Günaydın, Leydim.”

Amelia kıza onaylayan bir gülümsemeyle baktı. “Günaydın Mary Whitsun. Isabel, bu küçük hanım Mary Whitsun, kendisi yetimhanenin yaşça en büyük öksüz çocuğu olmanın yanı sıra, yuvanın müdürlüğünü yapan Bay Makepeace ve kız kardeşi, müdire Bayan Hollingbrook’un en büyük yardımcısıdır. Mary, bu hanımefendi de Leydi Beckinhall’dur.”

Isabel gülümsedi. “Mary.”

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Leydim,” dedi Mary dikkatle, bir reverans daha yaparak. Amelia’ya kısa bir bakış atınca leydinin başını eğerek kendisini onayladığını gördü.

Bunun üzerine gülümseyen Mary’nin ciddi yüzü birdenbire aydınlandı. Kızın gür, koyu renk saçları ve oldukça parlak, güzel bir teni vardı. Isabel onun yeniyetme hallerini ve sakarlığını geride bıraktığında muhteşem güzellikte bir genç kız olacağından emindi.

“İçeri buyurmaz mısınız?” dedi Mary sesinde yine aynı cidiyetle.

Girdikleri koridor öylesine dardı ki yan yana geçmeleri neredeyse imkânsızdı. Isabel irkilerek duvarlardaki çatlamış ve dökülen sıvalara baktı. Yeni bir binanın neden gerekli olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

Mary onları iki kat arasındaki merdivenlerden çıkararak penceresiz bir odaya götürdü.

“Burası aslında çocukların ders odasıdır,” dedi Amelia, “ama Bay Makepeace nezaket göstererek haftada bir yaptığımız toplantılar için kullanmamıza izin verdi.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Amelia, sıkışık odanın içinde etrafına bakınırken. Önceden gelmiş olan üç hanımefendi kırlmaya yüz tutmuş koltukların üzerinde yerlerini almışlardı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Amelia Isabel’in düşüncelerini okumuşçasına, “burası pek konforlu bir yer sayılmaz ama biz –Leydi Hero ve ben– Bay Makepeace’den de hemen bilgi alabileceğimiz ve de çocukları, binayı teftiş edebileceğimiz bir yerde bir araya gelmemizin en doğrusu olduğunu düşünmüştük. Ah, Hero.”

Amelia sözünü keserek uzun boylu genç hanımla yanak yanağa öpüştü. “Hero, bu Bayan Leydi Beckinhall. Leydi Hero’yu hatırlıyorsun, öyle değil mi Isabel?”

“Elbette. Leydi Hero’nun kuzeni, Bayan Bathilda Picklewood ile yakın arkadaşız,” dedi Isabel diğer leydiyle aynı anda reverans yaparak. Leydi Hero’nun üzerinde, muhteşem açık kıvılcık saçlarını ortaya çıkaran, gümüş ve lavanta rengine zarif bir elbise vardı. “Yeni evliliğiniz için sizi ayrıca tebrik ederim, Leydim.”

Leydi Hero’nun solgun yanakları pembeleşti. “Teşekkür ederim, Leydi Beckinhall. Sizi kız kardeşim Leydi Phoebe Batten ile tanıştırebilir miyim?”

Daha neredeyse çocuk olan genç kız, etine dolgun ve şaşıydı. Belli ki zavalcılık ileri derecede miyoptu. Ama yine de reveransını yaparken neşeyle gülümsedi. “Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Leydim.”

Isabel genç kıza bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ve bu da sevgili eşimin kız kardeşi, Leydi Margaret,” dedi Leydi Hero, kapı yeniden açılırken yanındaki siyah saçlı güzel kadını göstererek.

“Tanrım! Ne kadar da korkunç bir yer!” diye bağırды genç bir kadın sesi.

Isabel arkasını dönerek Leydi Penelope Chadwick’in bir hışımla odaya girdiğini gördü. Leydi Penelope hiçbir zaman sade bir giriş yapmazdı, bunun için fazlasıyla melodrama yatkın biriydi. Parlak siyah saçları, gül pembesi dudakları ve hercai menekşesi gözleriyle, neredeyse üç yıl öncesinde sosyeteye girdiği an güzelliği tescil edilmiş bir kadındı. Üzerinde kuğu deseni olan pelerinini hızla üzerinden çekerek arkasından gelen çok daha gösterişsiz olan

kadına fırlattı. Pelerinin altına giydiği, üzeri açık gül ve altın renkli ipliklerle işlenmiş olan dar kesimli ceketi ise şampanya renkli, sırmalı ipek kumaştan yapılmıştı. Yanlara açılmış olan etekleri ceketiyle uyumlu işlemeleri olan iç eteğini ortaya çıkarıyordu, giysisinin tamamı muhtemelen birkaç yüz gineye mal olmuştu.

Fakat bunların yanı sıra, Leydi Penelope aynı zamanda İngiltere'nin en zengin adamlarından biri olan Kont Brightmore'un kızıydı ve çeyizinin bir kralın fıdyesi tutarında olduğu söylentiler arasındaydı.

“Çay var mı?” Leydi Penelope, sanki odanın bir köşesinde, üzerinde çay servisiyle saklanmış bir tepsi görecekmış gibi etrafına bakındı ve şımarıkça dudaklarını büktü. “Çay ve kek olsa ne güzel olurdu. Buraya yaptığımız yolculuk çok yorucuydu. Sanırım arabacım parke taşları üzerinde ne kadar delik varsa hepsini isabet ettirmek için elinden geleni yaptı. Bir de St. Giles!”

Leydi Penelope'un muhteşem gözleri bir an için büyüdü, sanki yaşadığı dehşetten dili tutulmuş gibiydi. Sonra da parmağını şaklatarak aniden hâlâ peleriniyle mücadele veren diğer hanıma döndü. “Artemis, gidip çay var mı diye bakmalısın. Bütün bunların benim kadar seni de yorduğundan eminim. Canlandırıcı bir şeylere ihtiyacımız var!”

“Peki, Penelope,” diye mırıldanan Artemis kapıdan çıktı.

“Ve kek!” diye seslendi Leydi Penelope onun arkasından. “Küçük tatlı keklerden yemeyi çok özledim.”

“Peki, Penelope,” dedi diğer kadın bir kez daha koridordan.

Isabel alaycı bir tavırla Leydi Penelope'un yanındaki leydiyi de kendi yorgunluğuna dahil ettiğini düşünüyor olsa da yine de onu bir hizmetçinin ayak işlerini halletmesi için göndermekten geri kalmadığını fark etti. Amelia bu süreyi diğer hanımları Leydi Penelope'la tanıştırmak için kullandı.

“Ah, Leydi Hero, Leydiler Sendikası'nın Londra'nın bu semtinde buluşmasının akıllıca olup olmadığından pek emin değilim,” dedi

Leydi Penelope tanıştırmaya faslı sona erince. Kırık dökük koltuklardan birine dikkatle oturdu. “Burası yeterince emniyetli midir?”

“Gün içinde buluşup güvenliğimiz için yanımızda uşaklarımızı getirdiğimiz sürece hiçbir sorun yaşamayacağımıza inanıyorum,” dedi Leydi Hero. “St. Giles’ı gecenin bir vakti ziyaret etmek elbette ki doğru olmaz.”

Leydi Penelope dramatik bir tavırla sarsıldı. “Şehrin bu bölgesinde ortalıkta dolaşan palyaço kostümlü, yüzü maskeli bir adamın genç ve güzel kadınları kendi sığınağına kaçırarak onlara tecavüz ettiğini duydum.”

“St. Giles Hayaleti aslında çoğunlukla bir efsanedir,” dedi kapıdan gelen kalın bir erkek sesi.

Leydi Penelope küçük bir çığlık atınca Isabel arkasını dönerek odanın içinde durmakta olan uzun boylu genç adamı gördü. Beyaz gömleği dışında baştan aşağı siyahlar içindeydi. Kıyafetlerinin üzerinde herhangi bir süsleme görmek imkânsızdı. Elinde yuvarlak kenarlıklı bir şapka vardı ve pudralanmamış kahverengi saçları da sade bir biçimde arkadan toplanmıştı. Leydi Penelope’un attığı çığlık üzerine kaşları biraz çatılmıştı ve bu ifadesi onu oldukça asık suratlı biri haline getiriyordu. Odanın içinde etrafına bakınınca, Isabel bu adamın odada bulunan hiçbir hanımı tasvip etmediğini düşündü.

Isabel’in gülümsedi; yüz ifadesinde biraz da muzip bir flört havası var gibiydi. “Çoğunlukla mı?”

Adamın bakışları öylesine hızlı ve belli belirsiz bir şekilde vücudunda gezindi ki Isabel bu bakışı hayal ettiğini sandı. Birdenbire koyu zümrüt rengi elbisesinin derin ve yuvarlak yakasının farkına vardı. Gözleri yeniden karşılaştığında adamın yüzü tamamen ifadesizdi. “Abartılı bir palyaço kostümü giyerek sokaklarda dolaşan zararsız bir adamdan bahsediyoruz, hanımefendi.”

Bu bilgi Leydi Penelope’un ikna olması için yeterli değildi. Bir çığlık daha atarak kendini koltuğunda bayılır gibi geriye attı ancak sonradan koltuğun kırılğanlığını hatırlayarak kendini toparladı.

“Sizleri Yetimhane’nin Müdürü Bay Winter Makepeace’le tanıştırmama izin verin lütfen,” diyerek araya girdi Leydi Hero telaşla. Leydileri sırayla tanıştırtırken, Bay Makepeace her birinin önünde hafifçe eğilerek selam verdi. Sıra Isabel’e geldiğinde, genç kadın adamın selamının eğilmekten çok sadece kısa bir baş hareketinden ibaret olduğunu düşündü.

“Bay Makepeace,” diye söze başladı Isabel ağır ağır. Ukala erkekler onda her zaman farklı bir etki yaratırdı ve onları kızdırmak ne kadar da kolaydı! “Sizinle tanışmak... ne kadar *ilginç*. Böyle bir sorumluluk almak için fazlasıyla genç olduğunuza dair yemin edebilirim.” Ağırbaşlı tavırlarına rağmen daha otuz yaşında bile olamazdı. Kendisinden daha genç olduğu ise kesindi.

“Yetimhanenin yönetimini babam iki sene önce vefat ettiğinden beri üstlenmiş bulunuyorum,” diye cevap verdi Winter sakince. “Ve ondan önce de uzun yıllarca babamın sağ koluydum. Bu yetimhaneyi yönetebildiğime dair sizi temin ederim.”

“Öyle mi?” Isabel gülümsememek için dudağını ısırды. Ne kadar hüznünlü bir ciddiyeti vardı! Belli ki bu adam hayatında hiç gülmemişti.

O anda Leydi Penelope’un genç yardımcısı, ellerinde çay tepelerini taşıyan birkaç hizmetçi kızla birlikte içeriye girdi. Genç kadın biraz nefes nefese kalmış bir haldeydi çünkü kendisi de üzerinde lezzetli kek ve çöreklerin olduğu bir tepsiyi taşıyordu. Leydi Hero’nun kendisini herkese Bayan Artemis Greaves olarak tanıtmayı karşısında şaşırmış bir hali vardı.

Bay Makepeace’in ifadesi, gülümsemese de Bayan Greaves ile tanıştırıldığı sırada biraz olsun yumuşamıştı. “Tepsiyi alabilir miyim?”

Genç kadının herhangi bir karşılık vermesini beklemeden kek ve çöreklerle dolu olan tepsiyi alarak odada bulunan tek masanın üzerine koydu.

“Teşekkür ederim, Bay Makepeace,” dedi Bayan Greave yüzünde çekingen bir gülümsemeyle.

“Benim için zevkti, Bayan Greaves,” diye karşılık verdi Winter. Sesi hoş bir gürlemeydi sanki.

Demek ki aslında istediği zaman bir hanımefendinin yanında gayet rahat davranabiliyordu.

“Bize yetimhane hakkında bilgi vermek ister misiniz, Bay Makepeace?” diye sordu Amelia fincanlara çay koyarken.

Winter başını eğerek yetimhanenin harcamaları ve çocukların genel durumu hakkında kısaca bilgi verdi. Konuşmasının sonunda Leydi Hero başını salladı.

“Şey, teşekkür ederiz, Bay Makepeace,” dedi Hero, Winter’ın konuşmasının bittiğini haber veren sessizliğin ardından. “Bu aşamada Leydiler Sendikası’nın yetimhane yararına yapabilecekleriyle ilgili bir öneriniz var mı?”

“Paraya ihtiyacımız var, hanımefendi,” diyerek karşılık verdi Winter son derece düz bir sesle. “Onun dışında her şey bizim için ikincildir.”

“Ah, ama çocuklar için küçük ceketler diktiremez miyiz? Yani en azından erkekler için?” diye seslendi Leydi Penelope.

Bay Makepeace kadının yüzüne baktı. “Ceket mi, hanımefendi?”

Leydi Penelope elini hafifçe salladı. “Ah, evet! Kırmızı renkli ceketler, giydiklerinde asker gibi görünürler. Ya da belki de limon renginde? Bence limon çok hoş bir renk, ya sizce?”

Yetimhanenin müdürüne en güzel gülümsemesini gösterdi.

Bay Makepeace boğazını temizledi. “Sarı aynı zamanda çok çabuk kirlenen bir renktir. Benim tecrübeme göre çocuklar, özellikle de erkek çocukları sokaklarda koşuşturarak üstlerini çok çabuk kirletirler.”

“Ah, aman!” diye bağırdı bunun üzerine Leydi Penelope. “Onları içeride tutamaz mısınız?”

Herkes Leydi Penelope’a baktı. İnanması zordu ama genç kadın söylediklerinde gerçekten ciddi gibiydi.

Isabel dudaklarının bir gülümsemeyle titrediğini hissetti. Gözlerini kocaman açarak müdüre baktı. “Evet, Bay Makepeace,

bize küçük afacanları niçin odalarında kapalı tutamadığınızı söyler misiniz, lütfen?”

Winter ona hızlı ve karanlık bir bakış fırlatınca Isabel bir an için nefesinin kesildiğini hissetti.

“Eminim ki Leydi Penelope da küçük çocukların hareketsiz ve her zaman temiz kalmalarını sağlamanın imkânsız olduğunu anlıyordur,” diye mırıldandı Amelia. “Eğer söyleyecekleriniz bu kadarsa, Bay Makepeace, sizi daha fazla görevlerinizden alıkoy-mak istemeyiz.”

“Hanımefendi. Hanımlar,” diyerek eğildi Winter.

Tam kapıya ulaşmıştı ki Leydi Hero birdenbire bir şeyi hatırlamış gibiydi. “Peki Bayan Hollingbrook nerede? Onu bugün görebileceğimi düşünmüştüm.”

Bay Makepeace’in ifadesinde ya da beden dilinde herhangi bir değişiklik olmadığı halde Isabel bu sorunun onu duraksattığını anlayabiliyordu.

Winter omzunun üzerinden baktı. “Kız kardeşim artık yetimhanede yaşamıyor,” dedi sakince ve Leydi Hero başka bir şey söyleyemeden dönüp odadan çıktı.

Leydi Penelope’un yüksek ve şımarık sesi sessizliği böldü.

“Tanrım! Umarım yetimhaneyi tek başına yürütmek gibi bir düşüncesi yoktur. Çocuklar söz konusu olduğunda bir kadının elinin değmesinin çok önemli olduğunu düşünüyorum, üstelik Bay Makepeace henüz *bekâr* bir erkek.”

Hanımların her biri kendi fikirlerini açıklarken Isabel konuşmaları dinlemeden başını düşünceli bir tavırla öne eğdi. Bay Makepeace’in bakışları arkasını dönmeden önceki saniyede Isabel’in gözleriyle karşılaşınca Isabel o anda bir şeyi fark etmişti: Bay Makepeace göstermiyor olabilirdi ancak o soğuk dış görünüşünün altında güçlü duygular vardı.

Gözleri öfkeden kararmıştı.



Silence o akşam yemek salonunun kapısının önünde gezinirken omuzlarını dikleştirdi. Mary Darling'i oynaması için halinden memnun bir şekilde mutfakta çalışan Moll'e ve onları gözeten Bert'e emanet ettikten sonra şimdi kendisi burada Mickey O'Connor'ın akşam yemeği davetine katılmak üzereydi. Ne de olsa bu kez emretmek yerine ondan yemeğe katılmasını *rica etmişti*. Yine de içinden bir hata yaptığını düşünüyordu ama sonra kendine, barış çubuğunu uzatarak ilk hareketi yapanın Bay O'Connor olduğunu hatırlattı.

Bunun da mutlaka bir anlamı olmalıydı, öyle değil mi?

Tereddüt ederek oradan oraya yürümeyi bir kenara bıraktı ve kapıyı iterek açtı. Kapının arkasındaki salon uzun ve alışkın olduğu üzere şaşaalı bir biçimde dekore edilmişti. Mor, lacivert ve yeşil renkli, hareli ipek kumaşlar duvarları süslüyordu. Silence homurdandı. Ne kadar da uygundu: Yakışıklı Mickey yemek salonunun duvarlarını bir tavusun renkleriyle donatmıştı.

Odanın ortasında yan yana dizilmiş masalar, mekâna neredeyse ortaçağdan kalma bir hava veriyordu. Mickey O'Connor masanın sonunda kıpkırmızı bir koltuktaki yerini almıştı. Silence içeriye girince başını kaldırıp bakmasa da Silence onun kendisini fark etmediği yanlıgısına kapılmadı.

Silence masaların yanından geçerek yürümeye başladı. Oda-
nın bu ucundaki kalabalık Mickey'nin mürettebatından oluşuyor gibiydi, hepsi de oldukça sert görümlü adamlardı. Tam birkaç oturan adamın yanından geçtiği sırada bir tür sinyalin verildiğini duydu. Birdenbire tüm korsanlar alarma geçmiş bir halde koltuklarından büyük bir gürültüyle kalktılar.

Silence gözünü kırptı. "Ah, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar, hanımefendi," dedi kendisine en yakın duran adam boğuk bir sesle. Geç de olsa başındaki kirli üçgen şapkayı çıkarmayı ihmal etmemişti.

Yanlarından geçtikçe adamlar onu selamlıyordu ve her birinin katile benzer bir görünümü olsa da Silence onlara çekingen bir gülümsemeyle baktı. Korsanları geçer geçmez, Harry'nin karşısında ve gözlüklü, daha önce Bay O'Connor'ın taht odasında gördüğünü hatırladığı kısa boylu bir adamın yanında boş bir koltuk gördü.

Sandalyeyi çekerek oturmak istediği sırada kısa boylu adam ayağa kalktı. "Burası değil, hanımefendi."

"Anlayamadım?" diye karşılık verdi Silence şaşkınlıkla.

"Efendimiz sizi yanında ister," dedi kısa boylu adam sinirli bir biçimde.

"Sizin yeriniz şurası," diyen Harry çenesiyle masanın başının olduğu tarafı işaret etti.

Silence masanın başına bakınca Mickey O'Connor'ın kendisini izlediğini gördü.

Silence çenesini kaldırarak masanın ucuna doğru ilerlemeye başladı. Mickey O'Connor'ın sağ tarafındaki boş koltuğun yanına gelinceye dek bütün gözlerin üzerinde olduğunu farkındaydı.

Korkunç bir an için onun kendisini görmezden geleceğini sandı ama Mickey O'Connor o anda ayağa kalkarak Silence'ın sandalyesini geriye çekti.

"Bayan Hollingbrook," diye mırıldandı. "Yemeğe gelebilmenize çok sevindim."

Silence gergin şekilde başını sallayarak sandalyeye oturmayı kabul etti. Adam sandalyesinin yanlarını tutup oturmasını beklerken, arkasında onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Havada insanın içini hoş eden ve bir o kadar da alarma geçiren buhur ve limon kokusu vardı. Omzunda adamın parmaklarının dokunuşunu hissettiğini düşündü fakat arkasına baktığı sırada onun yerine oturmuş olduğunu gördü.

Mickey O'Connor'ın verdiği işaret üzerine Tess iki diğer hizmetçiyle birlikte yiyecek dolu tepsilerle salona girdi. İnanılmaz bolluktaki yiyeceklerle. Bir yerde incecik doğranmış sülün dilimleri, kızarmış tavşan eti, şaraba yatırılmış balık, güvercinli

börek, taze sera meyveleri ve üzerleri isticidyeyle doldurulmuş kocaman servis tabakları vardı.

Mickey O'Connor, önlerine bırakılan bir kâse dolusu isticidyeyi gören Silence'ın onaylamayan tavrını sezmiş gibiydi. Kaşlarından birini kaldırarak genç kadına baktı. "Ben soframla gurur duyuyorum, Bayan Hollingbrook. Güzel yemeği severim ve adamlarım da bunun için çok çalışırlar."

Silence dudaklarını büktü. "Bu isticidyelerin parasıyla St. Giles'taki bir aile haftalar hatta aylarca geçinebilir."

Mickey O'Connor tembelce gülümsedi. "Ekmek ve suyla doyduğumu görmeyi mi tercih ederdiniz?"

"Hayır, ama..."

"Haydi," dedi Mickey derin ve kadife yumuşaklığındaki sesiyle. "İsticidyeler pişmiş ve onları uzun süre bekletmek iyi olmaz. Çöpe gittiğini görmek çok üzücü olur." Kabuklardan birini alarak parmak uçlarıyla içindeki lezzetli et parçasını çıkardı ve baştan çıkarıcı bir tavırla Silence'a doğru uzattı.

Silence'ın midesi guruldayınca genç kadının yüzü kızardı.

Mickey'nin dudağının kenarı kurnazca kıvrıldı. "Güzel bir yemeğin zevkine varmak günah değildir."

"Arada bir yenilen özel bir yemek başka bir şeydir," diyerek söze başladı Silence ciddiyetle, "ama sizin hayatınız sürekli bir aşırıya kaçmadan ibaret. Bu durum bir süre sonra sıkıcı gelmeye başlamıyor mu?"

Mickey'nin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Asla."

Silence adamın hâlâ elinde tuttuğu isticidyeyi almak için uzandı fakat Mickey elini bir anda geri çekti.

Silence ona soğuk bir bakış fırlattı. "Elinizden yemek yemeceğim."

Mickey'nin kalın dudakları sertleşti, reddedilmekten hoşlanmamıştı.

"Nasıl isterseniz öyle olsun, sevgilim," dedi.

İsticidyeyi Silence'ın önündeki tabağına üzerine bıraktı.

Silence iştah açıcı istiridyeyi yerken onun sevgilisi olmadığını söylemeye niyetlenmişti ki bunun boşa nefes tüketmekten başka bir şey olmayacağını anlayınca vazgeçti. Üstelik istiridyeye gerçekten de oldukça lezzetliydi. Dudaklarını yalayarak bakışlarını kaldırdı. Mickey O'Connor kendisine gözlerini kısarak bakıyordu, dudaklarının kenarı hafif kıvrıktı. Silence bir an için o bakışlarda kaybolduğunu ve kalbinin hızlandığını hissetti.

O anda Tess üzeri minik tartlarla dolu olan yeni bir tepsi getirdi.

Mickey O'Connor'ın önüne pek çok başka çeşit yemek getirildi ve Silence'a hiç sormadan tabağına her birinden biraz koyarak kadehini de tatlı bir kırmızı şarapla doldurdu. Silence birkaç dakika boyunca sessizce yemeğini yiyerek boş midesini doldurmakla meşguldü çünkü daha o sabah çok güzel kahvaltı etmiş olmasına rağmen hiçbir şey yemeden geçirdiği günden sonra tam olarak doyduğu söylenemezdi.

Bakışlarını bir kez daha kaldırıncı, Bay O'Connor'ın gözleriyle karşılaştı. Koltuğunda geriye yaslanmış bir halde, kendi yemeğine hiç dokunmadan oturmuş, Silence'ı yemek yerken seyretmekle yetinir gibi bir hali vardı.

Silence yutkundu. "Her şey çok güzel ve çok büyük bir keyif aldım, ancak..."

Mickey'nin kaşları havaya kalktı.

"Yemekleriniz fazlasıyla bol." Korsanlar hâlâ yemeklerini yemekle meşguldüler. Harry masadan kalkarak salondan çıkmıştı, şimdiyse onun yerinde Bert oturuyordu. "Düzenli olarak bu kadar çok ve zengin içerikli yemekler yemenizin bünyeniz için iyi olacağını düşünmüyorum. Gut hastalığına yakalanmaktan çekinmiyor musunuz?"

Mickey O'Connor sırtarak elini dümdüz karnının üzerinde gezdirdi. Parmaklarındaki yüzükler ısıldıyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, hiç düşünmedim."

Silence başını salladı. “Düşünmediğinizden eminim. Aşırılıktan zevk alıyorsunuz, öyle değil mi?”

Mickey’nin kaşı alayla havaya kalktı.

Silence çenesiyle adamın ellerini işaret etti. “Mesela bu yüzükler. Hepsi o kadar gösterişliler ki bir servet değerinde olmalılar.”

Mickey parmaklarını açarak uzattı. “Ah, iki servet değerinde deseniz bile azdır ama ilk başlarda sadece bir yüzüğüm vardı.”

Silence yüzükleri büyük bir merakla inceledi. Gösterişli mücevherle süslü olan bu yüzükler Mickey O’Connor’la öylesine özdeşleşmişlerdi ki onu bu yüzükler olmadan hayal edemiyordu. “Hangisi?”

“Bu,” dedi Mickey sağ işaret parmağını göstererek. Neredeyse siyaha çalan bir yakut, eski altın bir yüzüğün üzerine yerleştirilmişti. “İlk mürettebatımla yaptığım bir baskından kalmadır. Aslına bakarsanız bu o baskında aldığım tek parçaydı, yani değeri o kadar büyük. Bana düşen altınları bu yüzük için feda etmiştim.”

Silence kaşlarını kaldırdı. “Onun yerine niçin parayı almadınız?”

Mickey arkasına yaslanınca Silence onun şakacılığının birdenbire kaybolduğunu fark etti. Artık son derece ciddiye. “Çünkü fakir bir adam asla böyle bir yüzük takamaz. Bunu taktığımı gören herkes Yakışıklı Mickey’nin şehre geldiğini görebilecekti.”

Silence tabağında tek kalmış armuda bakarak adamın sözlerini düşündü. Ne kadar da tuhaftı. Silence hiçbir zaman zengin olmamıştı –hele Mickey O’Connor’m şimdiki zenginliğine sahip olması olanaksızdı– ama o hiçbir zaman böyle bir servetin özlemini duymamıştı. Tabii ki zaman zaman bir dükkânın vitrininde gördüğü bir yelpazeye ya da bir çift ayakkabıya özlemle baktığı olmuştur ama bunlar sadece geçici birer hevesten ibaretti. Günlük ihtiyaçlarının karşılanması onu oldu olası memnun etmek için yeterliydi. Buna karşılık Bay O’Connor, çocukluğunu büyük bir fakirlik içinde geçirdiğini itiraf etmişti. Belki de içinde bulunduğu zenginliğin gösterişini yapmasının sebebi buydu. İnsan bir şeyi

çok istediği zaman, bir kez gece gündüz o isteğin peşinden gittikten sonra o arzusun doyuma ulaşması mümkün olabilir miydi?

Bu düşünceyle titreyerek bakışlarını kaldırdı. “Peki ya diğer yüzükleriniz?”

“Ah, onları da oradan buradan aldım. Bu mesela,” diyerek büyük, siyah barok bir incinin yer aldığı sol küçük parmağını kaldırdı, “bir kaptanın sandığının içinde bulmuştum. O kaptanın oldukça büyük bir ünü vardı. Bu yüzüğü Fransızlardan çalmış olmasına hiç şaşmamalı.”

Mickey O'Connor sırtarak ağzına bir üzüm attı.

Silence Mickey'nin bir sultan edasıyla verdiği bu pozu görme-
mek için başını hızla çevirince, yanında Bran'le birlikte masanın
biraz aşağısında oturan Fionnula'yı gördü.

“Bran'e tapıyor, değil mi, bizim şu küçük Fionnula?” dedi
Mickey O'Connor sakince, Silence'ın bakışlarını izleyerek.

“O da Fionnula'ya tapıyor mu acaba?” diye karşılık verdi
Silence istediğinden daha sert bir sesle.

Mickey O'Connor başını kaldırarak durumu düşündü. Sonra
başını olumsuz anlamda salladı. “Bundan fazlasıyla şüpheliyim.
Bran'in taptığı tek şey güç ve paradır, başka hiçbir şeye değer
vermez.”

“Sizden pek farklı değil sanırım,” dedi. Fionnula'nın sevdi-
ğinin kendisini aynı ölçüde sevmediğine dair duyduğu bu sözler
kendisini niçin bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu.

“Siz de William'ımza, Fionnula'nın Bran'e baktığı gibi mi
bakardınız?” Öylesine kısık bir sesle sormuştu ki Silence onu
neredeyse duyamayacaktı.

Silence derin bir nefes aldı. William'm adını anmaya hakkı
yoktu, bunu bilmesi gerekiyordu. Ama yine de başını dikleştirerek
Mickey O'Connor'ın gözlerine baktı. “Sanırım öyle bakardım.”

Onu tahrik etmeyi düşünse de, Mickey başını bir eline yasla-
yarak genç kadını izlemekle yetindi. “Erdem örneği bu kocanızla
nasıl tanışmıştınız?”

Silence o anı hatırlayınca gülümsedi. “Ayakkabılarımı kurtarmıştı.”

“Nasıl?”

“Ablam Temperance’la alışverişe çıkmıştım ve korkarım bir dükkânın vitrinini seyre daldığım için biraz geride kalmıştım.”

Mickey’nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eldiven ve dantellere mi bakıyordunuz?”

“Gerçekten bilmeniz gerekiyorsa, kremalı bir pastaya bakıyordum,” diye karşılık verdi Silence büyük bir ağırbaşlılıkla.

Mickey küçük bir kahkaha atınca Silence boynundan yüzüne doğru yavaş yavaş kızardığını hissetti.

“Babam pek tatlı yememize izin vermezdi, evimize sadece Noel ve özel günlerde girerdi.” Mickey’nin gülümsemeye devam ettiğini görünce Silence aceleyle anlatmaya devam etti. “*Neyse*, ablama yetişmek için acele ediyordum. Yeterince dikkat etmemiş olmalıydım çünkü burnumun dibinde birdenbire kocaman bir değirmenci arabası bitmişti. William beni belimden yakalayıp geriye çekmeseydi, ayakkabılarımın mahvolacağından eminim.” Silence armuttan ince bir dilim kesti. “Tam orada bir su birikintisi vardı, anlarsınız ya?”

Mickey şarap kadehine uzandı. “William ayakkabılarınızdan çok hayatınızı kurtarmış gibi geldi bana.”

“Araba o kadar da yakınımnda değildi.” Silence burun kıvrırdı çünkü araba aslında oldukça yakınındaydı ve William’ın Silence’ı ayaklarının üzerine bıraktıktan sonra yaptığı ilk şey onu azarlamak olmuştu. Ama hikâyenin bu kısmını Mickey O’Connor’a anlatmaya hiç niyeti yoktu.

“Ona teşekkür ettim,” diye devam etti Silence, “ve Temperance’la oradan ayrıldıktan sonra onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama ertesi gün ziyaretimize gelip babamdan bana kur yapmak için izin istedi.”

“Peki ya babanızın buna cevabı ne oldu?” diye sordu Mickey O’Connor sesinde büyük bir ilgiyle.

“*Babam* bu durumdan ilk başlarda pek memnun değildi.” Silence Bay O’Connor’ın yüzünde gördüğü ifade üzerine aceleyle anlatmaya devam etti. “William benden yaşça biraz büyüktü, anlarsınız.”

“Ne kadar büyüktü?”

Silence yarı yarıya yediği armutla oynuyordu. “On dört yaş.”

Başını kaldırınca Mickey O’Connor’ın kendisine baktığını gördü. Adamın siyah gözlerindeki anlamı çözmesine olanak yoktu.

“Ashna bakarsanız bu çok büyük bir yaş farkı sayılmaz,” dedi ve kendi sesindeki savunmayı fark ederek şaşırdı.

“Siz kaç yaşındaydınız?”

“On sekiz,” diye mırıldandıktan sonra sesini yükseltti. “O günden kısa bir süre sonra denize açıldı ama gitmeden önce bana bir demet menekşe hediye etti.”

“Pastane vitrininde özlemle seyrettiğiniz o kremalı pastayı almadı mı size?”

“Özlemle seyretmemiştim,” dedi Silence inatçı bir tavırla. “Ve hayır, bana neden kremalı pasta alsındı ki? Ne de olsa, o çocuklara verilecek bir hediye, öyle değil mi?”

“İstedığınız şey oydu,” diye sert bir yanıt verdi Mickey.

“Menekşeler çok daha uygun,” dedi genç kadın somurtarak. “Denizde olduğu zamanlar bana seyahatlerini ve gördüğü yabancı yerleri anlattığı uzun ve harika mektuplar yazardı. Döndüğü zaman da ziyaretime gelirdi. O kadar güzel olurdu ki,” dedi rüyadaymışçasına. “William beni fuarlara ve kukla tiyatrolarına götürürdü.”

“Peki ya sonra?” diye sordu Mickey ifadesiz bir sesle.

Silence omuzlarını silkti. “Onunla evlendim. O zaman yirmi bir yaşına gelmiştim yani babamın bana artık engel olamayacağı bir yaşıydim. Ama ben yine de onun rızasını almak istedim ve aldım. Babam William’ın üç yıl boyunca bağlılığını ispat etmiş bir erkek olarak bana iyi bir koca olacağından emin olduğunu söyledi.”

Silence sustu ama Mickey O’Connor bunlara herhangi bir karşılık vermedi. Genç kadın önünde duran tabağına baktı. Ko-

nuşurken armudunu da bitirmişti ve açlığı tamamen geçmişti. Hissettiği boş çaresizlik de yok olmuştu; kalan tek şey fazlasıyla yemenin sebep olduğu hafif bir mide bulantısı hissiydi. Korsanların bazıları yemeklerini bitirerek gülüp sohbet etmeye başlamışlardı, Bay O'Connor'ın küçük sekreteri ise tabağının yanına açtığı bir deftere notlar alıyordu.

“Mutluyduk,” diye sürdürdü Silence konuşmasını yavaşça. “Wapping’te, gemilerin olduğu yerde yaşıyorduk. Ben düzenli olarak gittiğim limana giren büyük gemileri izledim, gelmesine daha aylar olduğunu bildiğim halde sürekli olarak *Finch*’in yolunu gözlerdim. Ve limana giriş yaptığı zaman da...” hatırlar gibi gözlerini kapadı, “William’ın yaptığı ilk iş gelip beni görmek olurdu. Her zaman onun kollarına koşarak giderdim. Mutluyduk. Çok mutluyduk.”

“Ama gelin görün ki ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda size inanmamayı seçti,” dedi Mickey mırıldanarak. “Sizi dinlemedi bile.”

“Benim onun bana inanmasına yalnızca sizin yaptığınız şey yüzünden ihtiyacım vardı,” diye vurguladı Silence ama sesi her türlü duygudan yoksundu.

Mickey O'Connor cevap vermedi.

Silence eliyle yanaklarını sildi. Daha dün gece öfkeden deli olmuşken, şu an içinde sadece derin bir üzüntü hissediyordu. “Düşündüğünüz bu mu? Bana inanmamış, beni dinlememiş olması, beni sevmediği anlamına mı gelmeli? Mutluluğumuzun sadece bir yalandan ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Silence adamın yüzüne bakarken o sadece şarabından bir yudum alarak onu izlemekle yetindi.

Mutluluğu sahte miydi? O zamanlar öyle düşünmüyordu. William’la olan hayatı mükemmel gibi görünüyordu. Uzun deniz seferlerine çıktığı bir gerçekti ama eve her dönüşünde yeniden balayına çıkar gibiydiler.

Bu düşünceyle yüzü asıldı. William eğer bir gemi kaptanı değil de her gün eve gelen bir erkek olsaydı evlilikleri nasıl olurdu

acaba? Diğer çiftler gibi her günü birlikte geçirerek yaşasalardı hayatları nasıl olurdu?

Silence derin bir iç çekerek masada etrafına bakındı. Hiç kimse onlarla ilgilenmiyor gibiydi. Gerçi bunun sebebinin gözyaşlarını fark etmemiş olmalarından değil, Mickey O'Connor'ın varlığından kaynaklandığından şüphe ediyordu.

Yeniden Bay O'Connor'a döndü. "Kadınlarımız nerede?"

Adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hangi kadınlar?"

Silence elini havada sallarken yemek esnasında şarabı fazla kaçırıp kaçırmadığını merak etti. "Her zaman yanınızda olan kadınlar. Şu... *fahişeleriniz*."

Mickey şarabından bir yudum içtikten sonra kadehini masaya bıraktı. "Gittiler."

Silence kaşını kaldırdı. "Ah."

"Hayal kırıklığına mı uğradınız?"

Silence'in tüyleri diken diken oldu.

"Benim ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi nereden bilebilirsiniz?"

"Bilmiyorum," dedi genç bir delikanlıyı yanına çağırırken. Çocuğun elinde şekerlemelerle dolu bir tepsi vardı. Mickey O'Connor elini, üstü şekerle kaplı bir vişnenin olduğu bir şeyi seçmeden önce tepsinin üzerinde gezdirdi. "Sizde şaşırtıcı bulduğum şey de bu zaten Silence, aşkım. Baskına gideceğimi söylediğim zaman adamlarımın ne düşündüğünü bilirim, bir gecenin sonunda fahişelerimin ne düşündüğünü de bilirim, hatta Lad'in yarınla ilgili düşüncelerini de tahmin edebilirim; çoğunlukla benim yatağımı ve koca bir kemiği düşünüyordur. Ama sizi anlayamıyorum. O güzel yeşil-kahve-mavi renkteki gözlerinize baktığımda neyi düşündüğünüz hakkında en ufak bir fikre sahip olamıyorum. Gerçekte ne hissettiğinizi hiç bilemiyorum."

Silence ona şaşıarak baktıktan sonra, "Bunu neden önemsiyorsunuz ki?" diye sordu hiç düşünmeden.

“İşte bu...” dedi Mickey O’Connor. Elindeki şekerlemeyi Silence’ın dudaklarına götürüp önce ağzına almasını bekledi sonra da sanki kadının dilinin üzerinde eriyen şekerin tadına kendi varırmışçasına gülümsedi. “Bu çok iyi bir soru.”

Yedinci Bölüm



Kral'ın bahçesine karanlık çöker çökmez, bir kuşun havayı dolduran şakıma sesi duyuldu. Üç notanın sonunda diğer iki kuzenin başları önlerine düşerken, Akıllı John kulaklarını tıkamış olduğu için tatlı kuş şakımasının büyüüne kapılmaktan kurtuldu. Kral'ın yeğenleri uykuya dalar dalmaz, muhteşem güzellikteki bir kuş kiraz ağacına kondu. Tüyleri gökkuşağının bütün renklerine sahipti. Kuş Kral'ın kirazlarını gagalamaya başladığı an Akıllı John zıplayarak kuşu narin ensesinden tutup yakaladı. Bunun üzerine ise kuş o anda çok güzel ve neredeyse tamamen çıplak bir kadına dönüştü...

—Akıllı John'dan

Mick Silence'ın kendi parmakları arasındaki şekerlemeyi yiyişini izledi. Onu beslerken hissettiği o tuhaf tatmin duygusu, genç kadının yaptığı şeyin farkına varmasıyla geri çekilip burun kıvırdığı anda bile kaybolmadı.

Mickey içinde bulunduğu durumdan keyif aldığını biraz da şaşırarak fark etti. Bugüne dek hiçbir kadının peşinden bir günden daha uzun bir süre gittiğini bilmezdi; belki en fazla bir hafta. Hepsi de ayaklarına kapanırdı, bazısı hemen o dakikada. Çekiciliğinin sırf yakışıklı yüzünden ibaret olmadığını biliyordu. Gücü ve parası da kadınlara en az yakışıklı yüzü kadar çekici gelirdi.

Ama Silence farklıydı.

Mickey kendi kendine gülümseyerek arkasına yaslandı ve tepsiden başka bir şekerleme daha seçti. Silence kendisinden zerre kadar hoşlanmadığı, itaat etmediği, onunla her fırsatta kavgaya ettiği ve de kendi çalışanları arasında bile bir ayaklanmaya sebep olacak şeyler yaptığı halde onu hoş görebiliyordu.

“Artık odama çıksam iyi olur,” dedi Silence birdenbire ve ayağa kalktı.

Mick kaşlarını hoşnutsuzlukla çatı. “Neden?”

“Mary Darling için.”

Mick omuzlarını silkti. “Hizmetçilerden biri onun yanında.”

“Ama eğer uyanırsa beni yanında görmek isteyecektir.”

“Neden?” diye sordu tekrar şekerlemesinin tadına bakarken. Bu tartışmadan hoşlanmasa da Silence’la atışmak hoşuna gidiyordu.

“Çünkü,” diye söze başladı genç kadın yavaşça, sanki zekâsı eksik biriyle konuşmuş gibi, “o daha bir bebek ve beni seviyor.”

“Bebekler,” dedi Mick, “büyük birer sorundur.”

Silence ona herhangi bir cevap vermeye gerek görmeden başını salladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Mick iç çekti. “Tathıların geri kalanını odama gönderin,” dedikten sonra ayağa kalkarak Silence’ın peşinden gitti. Koltuğunun yanında yatmakta olan Lad de kalktı ve Mick’i sessizce takip ederek koridora çıktı.

Mick ona koridorda yetiştiğinde Silence’ın hiç de şaşırılmış bir hali yoktu. “Mary’yi görmeye daha sık gelmelisiniz. Ne de olsa o sizin kızınız. Belki de o zaman size ‘kötü’ yerine başka bir isimle hitap etmeyi öğrenebilir,” dedikten sonra adımlarını hızlandırdı.

Mick omuzlarını silkti ve adımlarını onunkilere kolayca uydurarak yürümeye devam etti. “Malum, benim yapacak başka işlerim var ve dediğim gibi bebekler can sıkıcıdır.”

“Of. Bunu sanki yepyeni bir keşfe imza atmış gibi söylüyorsunuz.”

Adam sırf onu sinirlendirmek için cevap vermeyince Silence adımlarını daha da hızlandırdı. Koridorda neredeyse koşarak ilerliyorlardı.

“O zaman niçin onu en başta kabul ettiniz ki?” diye sordu genç kadın. “Onu reddetmek sizin için çok da zor bir şey olmasa gerek. Vicdanı olmayan adamlar bunu sürekli yapmıyor mu zaten?”

Omzunun üzerinden sanki “vicdansız” kelimesini kullanarak bir sayı kazanmışçasına baktı fakat Mick hayatında daha kötü suçlamalarla karşılaşmıştı.

Hem de çok daha kötüleriyse.

Yine de genç kadının kendisine müsamaha gösterdiğini düşünmesi pek iyi olmazdı. Mick önüne geçerek elini koridorun duvarına yasladı ve koluyla genç kadının yolunu kapadı.

Silence küçük bir çığlık atarak ona çarpınca yumuşak göğüsleri kısa bir an için erkeğin sert kaslarıyla karşılaştı. Lad yere oturarak bakışlarını alarına geçmiş bir halde ikisinin arasında gezdirmeye başladı.

Silence doğrularak Mick’e kızgın bakışlarla baktı.

Mick eğilerek ona iyice yaklaşıncı kadının saçındaki lavanta kokusunu aldı.

“Benim olan benimdir, sevgilim,” diyerek fısıldadı, “ve ben bana ait olan hiçbir şeyin elimden alınmasına izin vermem.”

Silence ona sertçe baktı. “Mary bir eşya değil.”

“Pekâlâ,” dedi Mick gülümseyerek. “Ama prensipte aynı.”

“Bir baba kızına bu şekilde davranmamalı,” dedi Silence daha yumuşak bir sesle.

Mick gözlerini onunkilere yaklaştırdı, izin verdiği takdirde kadının bu ses tonu kolayca teninin altına sızabilirdi.

Muhteşem güzellikteki gözleri adama yalvarırcasına bakıyordu. “Sizin bir babanız yok muydu?”

Mick anılarının su yüzüne çıkmasına izin vermeyecekti. Bir an için sessizliğini koruyarak hatıraların ait oldukları yerde kaldıklarından emin olmaya çalıştı ve sonra da gülümsedi.

“Ah, sevgilim, neden benim bakire bir kadından doğduğumu düşünesiniz ki?”

Mick’in tahmin ettiği gibi Silence bir anda kızardı. “Elbette öyle bir şey düşünmedim ama eminim ki...”

Daha fazlasını söyleyebilirdi ama Mick doğrularak ondan uzaklaştı. Soruları hassas noktasına değmeye başlıyordu.

Silence gözlerini kırparak etrafına bakındı.

“Çocuğu görmek için aceleniz vardı, öyle değil mi?” diye sorarak Mick odasının kapısını açtı.

“Onun adı, Mary Darling,” dedi Silence odaya girerken. Birdenbire olduğu yerde durarak arkasını döndü. “Ama aslında adı Mary O’Connor olmalı, öyle değil mi? Sizin kızınız olduğuna göre?”

Mick durarak gözlerini kırıştırdı. Mary O’Connor. Bu güzel ve uygun bir isimdi.

Bu düşünceyi savmak için başını salladı. “Sen artık gidebilirsin,” dedi kapının yanından bebeğe bakan genç hizmetçi kıza.

Kız hızlı bir reverans yaparak tek kelime etmeden odadan çıktı.

Lad odanın içinde gezinerek köşeleri kokladıktan sonra kendine yatacak yer olarak seçtiği şöminenin önüne yerleşti.

Mick dönerek bebeğin karyolasının üzerine eğilmiş olan Silence’a baktı. “Belki de aslında benim kızım olarak tanınmak istemeyecektir.”

“Şişşt,” diye tısladı Silence. Sonra ona baktı. “O daha bir bebek. Neden sizin kızınız olmak istemesin ki?”

Mick omuzlarını kaldırarak karyolanın yanına geldi ve bebeği düşünceli gözlerle süzdü. “Çok fazla düşmanım var.”

Çocuğun yanakları koyu pembeydi ve siyah bukleleri terden alnına yapışmıştı. Tombul yumruklarından biri başının üzerindedeydi. Şüphesiz çok tatlı ve güzeldi.

Mick kaşlarını çattı. “Hep böyle yüksek sesle mi nefes alıp verir?”

“Hayır,” diye fısıldadı Silence endişeyle. Genç kadın elinin tersini çocuğun alnına yaslayınca Mick’in içi burkuldu.

Avuç içleri sertti fakat yorgun bir ifadeyle gözlerinin içine bakıp da alnına yasladığı elinin tersi yumuşak ve serindi. “Yoksa sen ateşlendin mi, canımın içi Mickey?”

Mick sırtının terlemeye başladığını hissetti. Bu anılar çok derinlerde gömülüydü; bunun böyle olması için çok uğraşmıştı ama Silence’ın yanına yaklaşmasına izin vermesi yeniden canlanmalarına sebep olmuştu. Birdenbire içinden odayı, hatta şatoyu terk etmek geldi. Ama bunu şimdi yapamazdı. Artık çok geçti. O burada, hayatındaydı ve istese bile artık geriye dönüşü yoktu. Şimdi artık bu kadar yakınındayken, onu avcunun içinde yanan bir kor gibi tutuyor olsa da teninden yükselen dumanı içine çekerken bile hissettiği acıya minnettardı.

Mick’in göğsü genişledi. Silence’ın kokusunu içine çekerken hem acının hem de tesellinin kokusunu alabiliyordu. “O zaman hasta mı oldu?”

“Bilemiyorum,” dedi Silence alt dudağını ısırarak. “Başı çok sıcak.”

Mick başıyla onayladı. “Ben bir doktor çağırtayım.”

Silence başını kaldırdı. Kocaman açılmış gözlerindeki gri hareler kahverengi ve yeşillere karışıyor, eli şefkatle bebeğin başının üzerinde duruyordu. “Eğer bunun uygun olduğunu...”

Mick geri kalanını dinlemeden çıktı. Bebeğin bir doktora ihtiyacı vardı... ve oda hatıralarla dolmuştu.

Silence kumaşın suyunu sıkıp Mary Darling’in küçük yanaklarını ıslatırken elleri titriyordu. Bebek o kadar sıcaktı ki Silence kumaşın altından bile teninin yandığını hissedebiliyordu.

Ateş Silence’ı endişelendirse de onu asıl korkutan şey, Mary’nin bu korkunç halsizliği idi. Mary daha önce de soğuk algınlığına ve ateşe yakalanmıştı. Bir keresinde, kulağını çekıştırerek gece boyunca sızlanmıştı. Ertesi sabah kulağından berrak bir sıvı akınca mışıl mışıl bir uykuya dalmıştı. Silence daha önce de Mary’nin kendini iyi hissetmediği gecelerde onu kucağında okşayarak ve

odanın içinde dolaşarak uykusuz kalmıştı. Ve tüm bu zamanlarda Mary son derece huysuz, mutsuz ve aksiydi ama hiçbir zaman şimdiki gibi halsiz ve hareketsiz değildi.

“Beyefendi doktora haber gönderdi,” dedi Fionnula elinde bir kâse dolusu temiz suyla odaya girince.

“O kadar ateşi var ki,” diye mırıldandı Silence kumaşı sıkıp yeniden Mary’nin yanağına koyarken. “Geceliğini ve iç çamaşırlarını çıkardığım halde yanmaya devam ediyor.”

“Annem hep ateşin insan vücudunun içindeki hastalığı yakarak yok ettiğini söylerdi,” dedi Fionnula.

“Belki de öyledir ama ben ateşin bir çocuğu öldürebildiğini de görmüştüm,” diye mırıldandı Silence.

Yetimhaneye yeni gelen küçük ve biraz da hastalıklı bir oğlan çocuğu vardı. Winter onun kısacık hayatında yeteri kadar yemek yemediğinden şüphelenmişti. Çocuğun ateşi o kadar yüksekti ki iki gün içinde oracıkta ölüvermişti. Silence o gece yatağında Mary’yi göğsüne sıkıca bastırarak sessizce gözyaşı dökmüştü. Winter acımasız bir gerçekçilikle bazı çocukların hayatta kalamadığını ve bu durumu kabullenmenin dışında başka bir çare olmadığını söylemişti. Ama bunları söylerken yüzünde büyük bir üzüntü vardı ve ondan sonraki haftalarda yetimhanedeki küçük çocuklara karşı son derece sevecen davranmaya özen göstermişti.

Silence sarsıldığını hissetti. Mary ölemezdi. Küçük kız ölürse yaşayabileceğini düşünemiyordu.

Koridordan gelen sesler üzerine açılan kapıdan Mickey O’Connor yanında tombulca bir adamla beraber odaya girdi.

“Bakalım burada kimler varmış?” diye sordu doktor, cüssesine hiç de uygun olmayan kalın bir sesle.

“Çok ateşi var,” dedi Silence. Sesinin titremesini önleyebilmek için büyük bir çaba sarf etmesi gerekti.

Doktor elini bebeğin göğsüne koyup nefesini dinledi.

Silence ağzını açıp bir şey sormak üzereyken doktor diğer elini kaldırıp onu susturdu.

Kısa bir süre sonra elini Mary'nin göğsünden çekerek Silence'a döndü. "Lütfen kabalığımı affedin hanımefendi ama bebeğin kalbini dinlemekle meşguldüm."

"Anlıyorum," dedi Silence ellerinin titremesini önleyebilmek için beline yaslanarak. "Ona yardım edebilir misiniz?"

"Elbette edebilirim," dedi doktor hararetle. "Bundan hiç endişeniz olmasın."

Yanında getirdiği siyah çantasını açarak içinden farklı büyüklükteki keskin neşterlerini çıkardı. Silence sinirle avuçlarını ovuşturdu. Doktorun Mary'yi keserek kan alacağını anlamıştı.

Bay O'Connor şöminenin yanına oturmuştu fakat kılıflarındaki neşterleri görünce onun da vücudu gerildi. "Kesmeye mecbur musunuz?"

Doktorun yüz ifadesi ciddiydi. "Tek yolu bu efendim, vücudundaki mikrobun akıtılması gerekiyor."

Mickey O'Connor'ın dudakları gerilse de şömineye dönmeden önce son bir kez başını salladı.

Doktor aletlerin arasından incecik bir neşteri seçtikten sonra çantasından küçük bir teneke çanak çıkardı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Silence'a baktı. "Onu kucağınıza alarak dik tutabilirsiniz iyi olur. Herhangi bir şekilde hareket etmesine engel olmanız gerekiyor."

Silence Mary'yi yatağından yavaşça kaldırdı. Kan alınmasından hep nefret ederdi, özellikle de çocukken yakalandığı hastalıklar yüzünden üç kez kendi başına geldiğinden bu yana. Mary'nin nazik tenini neşterden koruyabilmesine imkânı olsaydı, karşılığında kolunu vermeye bile razı olurdu. Fakat bundan kaçış olmadığını biliyordu.

Doktor onu bir süre izledikten sonra başını onaylarcasına salladı. "Çanağı benim için tutabilir misiniz?" diye sordu Fionnula'ya.

Hizmetçi kız onlara yaklaşarak çanağı aldı.

“Sakin,” diye mırıldanan doktor, tecrübeli bir hareketle Mary’nin içliğinin kumaşını kaldırarak kalçasına minik bir kesi yaptı. Mary kıpırdansa da sesini çıkarmadı.

Kesikten açık kırmızı renkte kan damlıyordu. Doktor, “bu kadarı yeterli olur sanırım,” diyene kadar bir ömürlük süre geçmiş gibiydi.

Temiz bir bez parçasını kesige bastırdıktan sonra bacağına etrafını sıkıca sararak bağladı.

“Pekâlâ,” dedi doktor neşterini temizleyip yerine koyarken. “Biraz et suyunun çok faydalı olacağını düşünüyorum. Bir parça tavuk etini bir tutam maydanoz ve iki tutam kekikle birlikte kaynattıktan sonra suyunu ayırın ve içine bulabildiğinizin en iyisinden bir miktar beyaz şarap ilave edin. Bu karışımdan çocuğa günde üç kez içirin, mümkünse her seferinde bir kâse dolusu içtiğinden de emin olun.” Silence’ı keskin bakışlarla süzdü. “Anladınız mı?”

“Evet,” dedi Silence Mary’nin saçını okşayarak.

“Güzel. Güzel. Bir iksirim daha var,” dedikten sonra çantasından küçük, mavi bir cam şişe çıkardı. “Bu benim kendi bulduğum bir karışımdır ve son derece etkili olduğunu söyleyebilirim. Yatmadan önce bir bardak suyun içine bir kaşık dolusu ilave edip içireceksiniz. Şimdi,” dedikten sonra çantasını alarak ciddiyetle Silence ve Fionnula’ya baktı. “Vücudunda lekeler görürseniz ya da safra kusacak olursa beni hemen çağıracaksınız, anlaşıldı mı?”

Silence başını bir kez daha eğdi, dudakları titriyordu. “Anlaşıldı.”

Doktor elini Mary’nin başının üzerine son bir kez koyduktan sonra başka bir şey söylemeden arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. Mickey O’Connor da dönerek onu sessizce takip etti fakat kapıdan çıkmadan önce bekledi. “İhtiyacınız olan her şey var mı?”

Silence dudağını ısırarak titremesini durdurmaya çalıştı. “Sanırım.”

Mickey'nin duraksadığını görünce Silence onun bir şey daha söylemek üzere olduğunu düşündü fakat adam tek bir kelime daha etmeden kapıdan çıkıp gitti.

“Kahrolası şatosuna baskın düzenleriz ve gerekirse de onu oradan zorla çıkarıp alırız!” diye bağırdı ertesi gün Concord Makepeace. “Kendi itibarını yerle bir etmesi zaten yeterince kötü ama yetimhanenin adını lekelemesi olacak iş değil!”

Concord'un beyazlamaya yüz tutmuş saçı atkuyruğundan kurtulmuştu, bu haliyle daha çok yaşlanan bir Samson'a benziyordu.

Silahlı bir korsanın iyi korunan şatosuna basmanın ne gibi sonuçları olabileceğini düşünmeyen, asabi bir Samson'a.

Winter kendi kendine iç geçirdi. Ağabeylerine Silence'ın durumu hakkında bilgi vermenin sakıncalarını bildiği halde onları habersiz bırakmaya vicdanı el vermemiştir.

Concord'un kontrolsüz öfkesi ve endişesi başının ağrımasına sebep olsa da bunu yapamazdı.

“O şatonun bir kaleden farkı yok,” diye vurguladı Winter sakın bir sesle. “Ve biz sadece iki kişiyiz. Eğer...”

“Üç,” diye bir ses geldi yetimhanenin mutfak kapısından.

Winter ağabeyi Asa'nın yeşil gözleriyle karşılaştı. Asa'nın kiralık evine haber gönderdiği halde onun gerçekten gelmesini beklemiyordu. Neredeyse bir yıldır Asa'dan hiçbir haber alınmıyordu. Winter'ın bildiği tek şey ortanca ağabeyinin denize açılmış olduğuydu.

Ama yine de gelmişti işte. Vücudu her zamanki gibi kaslıydı. Asa'nın omuzları bir boğanınki kadar genişti ve kahverengi saç yelesiyle genç bir aslanı andırıyordu. Yine de bu geçen yıl onda birtakım izler bırakmış gibiydi. Kırmızı paltosunun manşet ve etekleri karmaşık desenlerle süslenmişti ve gömleği her ne kadar sade olsa da ince keten kumaşından dikilmişti. Winter'ın gözleri kısıldı. İlginç. Ağabeyinin hayatını tam olarak nasıl idame ettirdiğini bilmesede de durumunun iyi olduğu gözlerden kaçmıyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Concord sinirli bir şekilde ve her zamanki patavatsızlığıyla. “Mektuplarımıza cevap vermiyorsun, ne Temperance’ın düğününe ne de yeni doğan kızımın vaftiz törenine gelmeye tenezzül ediyorsun, hatta Silence kocasını denizde kaybettiğinde bile ortaya çıkmaya gerek görmüyorsun ama şimdi istediğin gibi eve gelebileceğini sanıyorsun, öyle mi?”

Winter irkilerek sessizce mırıldandı. “Onun yardımına ihtiyacımız var, Concord.”

“Ya!” diye bağırdı Concord şişkin kollarını göğsünde kavuşturarak.

Winter gibi o da baştan aşağı siyah ya da kahverengi kıyafetler giymeyi tercih ediyordu, yuvarlak şapkası dikişsizdi. “Geçen yıl onsuz gayet iyi idare ettik.”

“Bu Silence’ın gidip bir korsanın evinde yaşamaya karar vermesinden önceydi,” diye karşılık verdi Winter soğuk bir şekilde.

Bir omzunu kapıya yaslamış olan Asa yerinde doğruldu. “Ne korsanı? Mektubunda Silence’ın korkunç bir tehlike içinde olduğunu yazmışsın. Korsandan hiç bahsetmedin.”

Concord homurdandı.

“Mickey O’Connor,” dedi Winter sakın bir sesle, Concord’un yeni bir nutuk atmasına fırsat vermeden.

“Yakışıklı Mickey O’Connor’dan mı bahsediyorsun?” diye sordu Asa büyük bir şaşkınlıkla. “Silence’ın onunla ne işi var? Yoksa onu kaçırdı mı?”

“Hayır.”

Asa mutfak sandalyelerinden birini çekerek oturdu ve dirseklerini masanın üzerine dayadı. “Neden o halde?”

“Geçen yıl Silence’ın kapısının eşiğine bir bebek bırakılmıştı,” diye açıkladı Winter. “Silence adını Mary Darling koydu ve onu yetimhaneye getirdi. Bu Temperance’ın Lord Caire’le evlenip yetimhanenin benimle birlikte idaresini bırakmasından hemen sonra oldu. Silence onun yerine geçmişti. Elbette tüm çocuklarla yakından ilgilendi ama Mary Darling gözdesi haline geldi.”

Concord başını salladı. “Bebeği kendi çocuğu gibi benimsedi. William ölünce ona büyük bir teselli olduğunu düşünüyorum.”

Winter ağabeyini başıyla onayladı. “Bundan birkaç gün önce Oxford’da yaptığım bir seyahatten döndüğümde Silence’ın gitmiş olduğunu öğrendim. O’Connor’ın şatosuna gidip karşısına çıktığımda...”

“Mickey O’Connor’ın evine tek başına mı gittin?” diyerek onun sözünü kesti Asa.

Winter gözlerini ağabeyininkilere dikti. “Evet.”

Asa, yüzünde bir an için beliren şaşkınlık dolu ifadeden sonra yavaşça başını salladı. “Devam et.”

Winter başını eğdi. “Her zamanki gibi sakın görünüyordu. Üzerinde kendi elbiseleri vardı ve görünüşe bakılırsa gelip onu oradan kurtarmak istemem onu pek de memnun etmemiştir. Mickey O’Connor’ın Mary Darling’in babası olduğunu söyledi ve...”

Asa bir küfür savurunca Concord ona kızgın bir bakış fırlattı.

“Ve O’Connor’ın kendisini ve çocuğu düşmanlarından korumak için şatosuna getirdiğini söyledi. Silence’ı benimle gelmeye ikna edemedi oradan ayrıldım. Ama şimdi insanlar tam olarak nerede olduğuyla ilgili sorular sormaya başladılar. Eğer adı çıkmış bir korsanla yaşadığı ortaya çıkacak olursa...”

Winter omuzlarını silktiler. Bu gerçeğin yetimhanenin itibarına ve koruyucuları ile bağışçılarından gelen paraya nasıl bir zarar verebileceğini ağabeylerine açıklamasına gerek yoktu. En ufak bir yanlışlık bile maymun iştahlı aristokratların kendilerine eğlenecek ve oyalanacak yeni bir hayır kurumu bulmaları için yeterli olacaktı.

“Onu oradan zorla çıkarıp geri getirmen gerekirdi,” diye homurdandı o sırada Concord.

Winter bir kaşını kaldırdı. “O’Connor ve bir düzine adamını aşarak mı?”

Concord yüzünü ekşitti.

Asa gözlerini devirdi. “İntihara benzeyen bir girişimi ahlaki bir zorbalıkla savunmana hiç şaşmamalı.”

Concord sandalyesinden doğrularak tutarsızca bağırmaya başladı. Asa da yerinden kalkınca bir sonraki birkaç dakika boyunca mutfakta yüksek sesli bir erkek çatışması yaşandı.

Winter iç çekerek gözlerini kapadı ve bir eliyle şakaklarını ovmaya başladı. Büyük ağabeylerinin gerginliklerine ömrü boyunca şahit olmuştu. Arada bir bağırış çağırışlar kavgaya dönüşmeden bir aile yemeği yemeyi başarmış olsalar bile bu durumlar oldukça nadirdi ve gittikçe de azalıyordu. Concord meseleleri inatçı ve boyun eğmez bir tavırla ele almaya eğilimliydi: Kendisi bir dürüstlük abidesiydi ve Asa’nın karşı görüş bildirerek benimsediği her şey yanlıştı. Winter bir keresinde Temperance’ın fısıltıyla ağabeylerinin *Discord* (uyumsuzluk) olarak çağırılmasının daha doğru olacağını mırıldandığına şahit olmuştu.

Asa’nın bu aralıksız sürtüşme durumuna verdiği yanıt ise ortadan kaybolmak olmuştu. Bu vaziyet en büyük ablaları Verity için sürekli bir üzüntü kaynağıydı. Verity kardeşleri Asa’nın günün birinde gidip bir daha asla dönmeyeceğinden korkuyordu ve Winter da bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

Ağabeylerinin sesleri kesildi.

Winter gözlerini açarak Asa ve Concord’un kendisine kaşlarını çatarak baktıklarını gördü.

Winter kaşlarını kaldırdı. “Artık konuşmamıza devam edebilir miyiz?”

Asa’nın geniş ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sonra birdenbire ciddileşti. “Benim anlayamadığım şey, Silence’in bu korsanın düşmanları hakkında söylediği şeylerin doğru olduğuna nasıl olup da inandığı. Sizce kardeşimizi baştan çıkarmış olabilir mi?”

Concord yumruğunu sertçe masaya indirdi. “Ne cüretle kardeşinin namusunu sorgularsın?”

Asa Concord'a soğuk bir bakış fırlattı. "İnsanların çeşitli şeyleri yapabilecek durumda olduklarına inanırım. Silence'ın Mickey O'Connor'ın büyüüne kapılmadığını nasıl bilebilirsin? Oldukça yakışıklı biri olduğu söyleniyor."

Concord ağzını açsa da Winter ondan önce davrandı. "Bunu biliyoruz çünkü Silence'ı geçtiğimiz yıl gözleme imkânımız oldu," dedi sakın ama imahı bir şekilde.

Asa'nın yüzü bir anda kızardı.

"Silence da diğer tüm kadınlar gibi günah işlemeye meyilli olabilir," diye söze başladı Winter, "ama O'Connor'a kanması mümkün değil. Onunla yaşadığı hadiseyi biliyorsun. Bilmediğin şey ise, William'ın gemisinin yükünün iade edilmesinden sonra Silence'la aralarının... oldukça gergin olduğu. William mahvolmuş bir şekilde son deniz seferine çıktı ve Silence da William'ın gitmesinden önceki günlerde evliliğinde yaşadığı üzüntülerden O'Connor'la olan karşılaşmasını sorumlu tuttu."

Kısa bir süreliğine hiçbiri konuşmadı. Winter ağabeylerine bakarak kendisi gibi çaresiz hissedip hissetmediklerini merak etti. Silence'ı korsanla geçirdiği o geceden sonra gördüğünde ortalığı kırıp dökmek, O'Connor'ı öldürmek istemişti ama bütün bunları elbette yapmamıştı. Böyle bir şiddet gösterisinin kız kardeşlerine bir faydası olmazdı.

Ama yine de bu haftalar boyu gördüğü kanlı rüyaları engelleyememişti.

"Yani gördüğünüz gibi," diye devam etti Winter sakın sesiyle, "Silence çocuğun gerçekten de büyük bir tehlike altında olduğunu düşünüyor olmalı. Başka türlü asla o adamla aynı binada kalmayı kabul etmesi mümkün olamazdı."

"O zaman bir problemimiz daha var demektir," dedi Asa. Winter'ın kaşları merakla kalktı.

"Şatoya girip onu kurtarmanın zorluğunun yanı sıra," diyerek konuşmasını sürdürdü Asa, "aynı zamanda hem onu hem de

çocuğu güvence altında tutabileceğimiz bir yer bulmamız lazım. Ne Mickey'nin ne de düşmanlarının bulamayacağı bir yer.”

Winter başını yavaşça salladı. “Tespitinin doğru olduğunu düşünüyorum. Çocuğu emniyete alacağımızı bilmeden oradan ayrılmayı asla kabul etmeyecektir.”

Concord öne eğilerek iri kollarını masanın üzerine koydu. “Öyleyse bu konuya kimi dahil edeceğimiz de açıklığa kavuşmuş oldu.”

Silence çocuk için duyduğu üzüntüden kahroluyordu.

İki sabah sonrasında Mick Silence'ın yatağının başında durmuş, onu uykusunda seyrediyordu. Gözlerinin altında bitkinliğin ve korkunun izleri vardı, bukleli saçları yastığının üzerine yayılmıştı ve yatağın örtüsünü gece kâbuslarından korkan küçük bir kız gibi narin yumruğunun arasında sıkıca tutuyordu.

Ölü gibi uyuyordu, Mick odaya girdiğinden bu yana hiç kıpırdamamıştı. Adam genç kadının gözlerinin üzerine düşen bir perçem saçını kenara itince bile nefesi aksamadı.

Mick iç çekerek doğruldu. Gün henüz doğmamıştı, dışarısı hâlâ karanlıktı. Silence son iki geceyi ve aradaki günü çocuğa bakmakla geçirmişti. Kendisi uzak durmuştu ama Fionnula'dan hasta odasında olan bitenler hakkında günde üç dört kez bilgi almıştı.

Çocuk gitgide zayıflıyordu, küçük bedeni bir türlü düşmek bilmeyen bir ateşin pençesinde yanıp eriyordu. Eğer bu ateş onu tüketecek olursa...

Mick çenesini sıkarak yataktan uzaklaştı. Bebeğin yattığı tarafa bakmadan oradan uzaklaştı ve kendi odasından geçerek koridora çıktı.

Mick odasının kapısını sessizce kapatırken Harry başını kaldırıp ona bakınca Mick başını eğerek nöbetçiye selamladı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Eğer bebek ölürse Silence'ın kalbi sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi göğsünden

sökülecekti. Kendisinin kalbi yoktu ama onların kolayca kırılabilen hassas şeyler olduğunu duymuştu. Mick kendi kendine homurdanarak evin ön cephesine doğru ilerledi. Silence'ı hançerlerden ve yumruklardan, açlık ve sefaletten nasıl koruyabileceğini biliyordu ama onu, bu mümkün olsa bile, kendi yumuşak kalbinden nasıl koruyabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Mick ön kapıya yerleştirdiği yarım düzine nöbetçinin yanından geçerek sabahın ilk ışıklarına çıktı. Gri-pembe gökyüzüne baktıktan sonra şatosunu inceledi. Karga şeklinde, akıllıca gizlenmiş bir tavus kuşuydu. Aldatıcı sadelikteki ahşap kapının arkasında ne olduğuna dair en ufak bir belirti yoktu. Kapıya bakan birinin arkasının demir barlarla güçlendirilmiş olduğunu bilmesi imkânsızdı.

Şatonun başka bir girişi daha vardı; arkasındaki küçük avluya çıkan bir kapıydı ve diğeri gibi bu da korunuyordu. Dışarıdan bakıldığında şatosu yan yana dizilmiş bir düzine ya da daha fazla sıra evlerden oluşuyordu. Gerçekte ise sadece bir binadan ibaret olup cephelere açılan kapıları da çok uzun zaman öncesinde içeriden tahtalarla kaplanmıştı.

Mick homurdanarak caddenin aşağısına yürümek için arkasını döndü. Saldırlara karşı iyi korunuyor olabilirdi ama yine de sert ve acımasız bir düşmanı vardı.

Yanından geçtiği dar sokakta hareket eden bir gölge görünce elinde hazır tuttuğu bıçakla hızla döndü. Zayıf ışıktaki yanında beliren Lad kulaklarını arkaya yatırmış, başını itaatkâr bir biçimde öne eğmişti.

"Tanrı aşkına," diyerek tuttuğu nefesini bırakan Mick bıçağını kolunun içine gizlenmiş olan kının içine geri koydu.

Caddede yürümeye devam ederken Lad de kendinden memnun bir halde ona eşlik etti ve bir süre sonra birkaç adım gerisinde kaldı.

St. Giles'ın gündüzcü tayfası şimdiden sokağa çıkmıştı. Yanından geçtiği insanların birçoğu dürüst işçilerdi; hamallar,

seyyar satıcılar, tahtirevan taşıyıcıları, lağım temizleyicileri ve de dilenciler. Hepsi de Mick'in gözlerine bakmamaya özen gösterip önünde saygıyla eğilerek onu selamladılar. Tabii ki onu tanıyorlardı. Ne de olsa o onların kralıydı ve kendisine gereken saygıyı gösteriyorlardı. Yaşadığı nehir ve üzerindeki tekneleri şehrin doğusundaydı ve eğer Wapping ya da Londra'nın doğu yakasının başka bir yerinde yaşıyor olsaydı, işine daha yakın olmuş olurdu. Ama Mick St. Giles'ta doğup büyümüştü. Çocukken sokaklarında genç bir kurt yavrusu gibi koşuşturmuştu ve ilk kadınına da burada sahip olmuştu. İlk adamını da burada öldürmüştü. Burası onun eviydi ve servetini kazandığında da sarayını buraya yaptırmıştı.

Ve şimdi onu burada tutan bir şey daha vardı. Caddenin karşısına geçerek yukarıya baktı. Yeni St. Giles-in-the-Fields kilisesinin kuleleri, önünde bir karartı halinde yükseliyordu. Eski kilise küf yüzünden yerle bir olmuştu. Bir rivayete göre küfün sebebi, kilisenin temel taşlarının altında vebadan ölmüş olanların çürüyen cesetlerinin yaydığı rutubetti. Eski kilisenin içindeki havanın çok kötü koktuğu bir gerçektir. Ama fazlası yoktu. Şimdiki modern kilisenin ise temiz ve zarif bir yapısı vardı, eski binayla uzaktan yakından bir alakası yoktu. Mick homurdandı. Yeni kilise Londra'nın dışında yaşayan soylular tarafından yaptırılmıştı. Yerlilerin ve kilisenin yakınında yaşayanların yeni bina hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu.

Mick kilisenin yanından geçerek mezarlık duvarına kadar geldi. Biraz ilerideki kapısını iterek açtı. Mezarlık eskiydi, heykellerin üzeri yosunla kaplıydı, bazılarıysa sanki burada yaşayan sakinler tarafından yerlerinden sökülüp çıkarılmaya çalışılmış gibi yan yatmışlardı. Mick çarpık mezar taşlarının arasından yoluna devam ederken Lad de sessizce peşindeydi. St. Giles hemen şu küçük duvarın arkasında olmasına rağmen dışarıdan gelen gürültüler burada neredeyse hiç duyulmuyordu. Mezarlığın kendine has ve ayrı bir atmosferi vardı.

Mick görmeye geldiği mezara yaklaşırken etrafına dikkatlice bakarak mezarlıkta yalnız olmadığını gördü.

Whitechapel Papazı mezarın önünde durmuş mezar taşı ve yeni yığılmış toprağa bakıyordu. Londra'nın doğu yakasını bunca zamandır dehşete düşürmüş olan bir adama göre fazla korkutucu görünmüyordu. Orta boyluydu, vücudu ise kaslı olmaktan ziyade sıırım gibiydi, sevimli yüzünü çevreleyen omuz hizasındaki saçları ise beyazlaşmaya yüz tutmuştu.

"Senin adını seslendi," dedi Charlie, Mick yeni mezarın diğer ucuna gelip durduğu sırada. "Ölürken. Onu ölüm döşeginde son bir kez ziyaret edememiş olman çok üzücü."

Mick'in gülümsemesi geniş ve sakindi. Charlie'nin, kadının ölürken kendisini çağırmış olduğunu söylemesinin yüreğine öfkeyle indirilmiş bir darbe olduğunu biliyordu elbette. "Biraz meşguldüm, biliyorsun."

O sırada Charlie dönerek Mickey'ye bakınca yüzünün sol tarafını kaplayan iğrenç görüntü ortaya çıktı. Derisi yanmış ve yüzünden eriyerek akmıştı. Göz çukuru sadece bir oyuktan ibaretti, burun deliği tamamen tahrip olmuştu ve dudakları da çenesine doğru sarkmıştı. Kulağı erimiş bir çerçeveydi ve başının sol tarafındaki saç da sanki çoğu köklerinden yolunmuş gibi püsküller halinde yüzüne sarkıyordu.

Mick'in gülümsemesi genişledi. "Günbegün daha yakışıklı oluyorsun, Charlie."

Papaz'ın ifadesi değişmedi, ne de olsa yüz kaslarının bir çoğu artık işlevini yitirmişti. Yine de sağlam gözündeki nefreti görmemek imkânsızdı. Akli başında herkes böylesine şiddetli bir öfkeden kaçınmak için elinden geleni yapardı.

Mick öne doğru eğildi. "Beni evimden kaçırmana izin veremeyeceğim, yaşlı adam."

Charlie'nin gözkapağı düştü. "Bu konuda söz hakkının olduğunu da nereden çıkarıyorsun, çocuk?"

Mick'in gülümsemesi sertleşti. "Olmadığını sen nereden çıkarıyorsun peki?"

Charlie tek omzunu silkti, diğeri yaralıydı. "Belki de o be-beğini sarayında sakladığını bildiğim içindir, üstelik yanında Silence Hollingbrook denen şu kadınla birlikte. Bunun gerçekten de ilginç olduğunu düşünüyorum. Bana son derece adil bir takas gibi geldi: benim kadınıma karşılık seninki."

Mick sanki Silence'ın kendisi için hiçbir anlamı yokmuşçasına omuzlarını silkti ama kalbinin atışı üç katına çıkmıştı bile. Papaz tabii ki Silence'ı öğrenmişti. Elbette bugüne kadar başka hiçbir kadının sarayında kalmadığını bildiği için bu seferkinin farklı olduğunu anlamış olmalıydı.

"Ben hiçbir zaman senin kadını almadım," dedi Mick.

"Evet, ama denedin."

Mick kaşını kaldırdı. Charlie'nin söylediği şey mantıksızdı ama adamın deli olduğunu uzun zamandır biliyordu zaten.

"Peki ya şu bebek?" diye mırıldandı Papaz. "Hastalıklı bir şey olduğunu duydum, yakında ölecekmiş. Bu da kalbini paramparça ediyor olmalı."

Mick Papaz'a baktı. İçinde tuttuğu onca kötülüğe rağmen oldukça küçük yapılı bir adamdı. Uzun zaman önce Mick Charlie'nin neden böyle bir insan haline geldiğini merak ediyordu. Başka insanlara karşı sevgisini ve saygısını yitirmesine sebep olan şey neydi? Şu anda olduğu korkunç ve şiddete meyilli piç haline gelmesi için ne olmuştu?

Ama zamanla bütün bunları merak etmekten vazgeçmişti. Papaz'ın niçin böyle bir insan olduğunun hiçbir açıklaması yoktu. Bir yılanın sebepsiz yere sokup adam öldürmesinin bir açıklaması olmadığı gibi. Bu sadece onun doğasında vardı, bu kadar basitti.

"Bir zamanlar sahip olduğum kalbi artık taşımadığımı sen de biliyorsun," dedi Mick duygusuz bir sesle. Söylediği basit bir tespitten ibaretti. "Bebeğin yaşaması ya da ölmesinin benim için bir önemi yok. Ben sabahları şekerlemelerimi yiyerek dilimin

üzerinde bıraktıkları tadın keyfine varmaya, kadınları becermeye ve bunun zevkini hayalarımnda hissetmeye devam edeceğim. Ve Charlie, beni iyi dinle: Ben yine seni öldürüp bunu yaparken o iğrenç yüzüne gülüyor olacağım.”

Arkasını dönerek uzaklaşırken üzerinde küçük bir melek heykeli olan yeni mezar taşına bakmamaya gayret etti. Lad başını kokladığı otlardan kaldırıp yanından geçen Mick'in adımlarına ayak uydurdu. Mick'in su anki saldırma isteği karşı konulmazdı. Sıkılı tuttuğu yumrukları yaşlı adama vurarak bütün bunlara bir son verme isteğiyle titriyordu.

Ama Charlie hiçbir yere yanında yarım düzine koruması olmadan gitmezdi. Asla. Biri bir ağacın arkasında duruyordu, diğer ikisiye duvarın oradaydı ve geriye kalan üç kişi de Mick'in görüş alanının dışındaydılar ama çok yakında bir yerlerde olduklarına dair en ufak bir şüphesi yoktu. Ne tuhaf. Bundan bir yıl öncesinde olsa nöbetçileri boş verip ne olursa olsun Charlie'ye saldırırdı. Şimdiyse aklının bir köşesinde, başarısız olduğu takdirde Silence'ı koruyacak kimsenin olmadığı düşüncesi vardı. Charlie Mick ölü olsa bile Silence'tan da intikam alacak kadar çılgındı. Farkına vardığı bu durum yani Charlie'yle Silence arasında duran tek kişinin kendisi olduğu gerçeği hiç hoşuna gitmedi.

Charlie'nin adamlarından biri kilise bahçesinin kapısının yanında duruyordu ve Mick yanından geçerken ona yüzünde alaycı bir gülümsemeyle baktı. Eğer Papaz şimdi saldırmaya karar verse, altı adamın kendisini alt edebileceğini düşündü ama adamın tarzı bu değildi. Charlie daha çok dolaylı yolları tercih ederdi, insanı tam anlamıyla öldürmeden önce zehrin yavaşça işlemesini severdi.

Mick caddenin ortasında durarak başını geriye attı ve mavi gökyüzüne baktı. Londra'nın nadir açık havalı günlerinden biri olacaktı, güneş öylesine parlıyordu ki insan neredeyse Tanrı'ya ve onun bütün meleklerine, bir annenin sevgisine ve küçük bir çocuğun masum hayallerine inanabilirdi. Gözlerini kapatınca,

yaşlarla dolmuş bir çift kahverengi, üzgün ve yenik gözü gördü ve şarkı söyleyen sesi duydu.

*Beni kollarına al aşkım
Ve mumu üfleyerek söndür.*

Yüksek sesli bir küfür Mick'in gözlerini açmasına ve bir koyun sürüsünü idare etmeye çalışan çobana kızgınlıkla bakmasına neden oldu.

Adam kocaman açılmış gözleriyle bakarak Mick arkasını döndüğü halde özürler dilemeye devam etti. Mick yolun geri kalanını düşünmeden yürüdü. Evinin kapısının önüne vardığında Lad peşi sıra merdivenleri tırmandı. Mick köpeğe bir bakış fırlatınca Lad bir patisini havada tutup gözlerini mahcup bir ifadeyle devirerek olduğu yerde kaldı.

Mick iç çekti. "Haydi, gir bakalım."

Lad'in çenesi büyük bir sırtışla açıldı ve Mick'in önünden hoplayıp zıplayarak saraya girdi.

"Sen nasıl dövüşçü bir köpektin, bunu anlamak mümkün değil," diye mırıldandı Mick köpek evin içinde koşuştururken. "Buldoklar sen kendini piste attığın anda gülmekten ölüyorlardı herhalde."

Lad mutlulukla yanında yürürken beyninde en ufak bir düşünce bile yoktu.

Üst kata çıktıklarında Mick koridorda sessizce ilerledi. Bert Silence'ın odasının dışında uyukluyordu ama Mick'in yaklaştığını görünce telaşla doğruldu.

"Uyanıklar mı?" diye sordu Mick yumuşak bir sesle.

Bert uykulu gözlerini kırptırdı. "Fionnula birkaç dakika önce çay almak için çıktı. Henüz hiçbir ses duymadım."

Mick başını eğerek kendi odasına girdi ve üzerindeki paltosu ile yeleğini çıkardı. Evinde üzerinde sadece bir gömlekle dolaşmanın özgürlüğünü seviyordu. Bağlantı kapısına yaklaşarak kapıyı

yavaşça açtı ve içeriye göz gezdirdi. Silence yatakta yatıyordu, bedeni hareketsizdi, sadece nefes alıp veren göğsü inip kalkıyordu. Tam kapıyı kapatacak ki yatağın diğer ucundaki karyolanın içinden bir çığlık duydu.

Mick bir saniye içinde odanın diğer ucuna ulaştı.

Sırtüstü yatmış olan bebek gözlerini açmış ve uykulu bir halde esniyordu. Mick'i görünce minik pembe dudakları titremeye başladı.

Mick kaşlarını çattı. "Şişşt."

Uyarısı elde etmek istediği tepkinin tam tersine neden oldu. Küçük kız ağzını açarak kocaman bir çığlık attı.

Mick yatağa doğru baktı. Silence kıpırdamamıştı. Çocukla saatler boyunca ilgilenmekten bitap düşmüştü. Odadan çıkmış olan Fionnula da bir süre daha gelecek gibi görünmüyordu, Bert'in de pek faydalı olabileceğini sanmıyordu.

Mick bebeğe sertçe baktı. "Ne istiyorsun?"

Mary hıçkırarak kollarını ona doğru uzattı.

Mick gözlerini kırpıp bir adım geriledi. Bebeğin kendisini istemediğinden emindi. Ama küçük kız bir çığlık daha atınca başka çaresi kalmadığını anladı.

Bebeği küçük karyolanın içinden alıp Silence'tan gördüğü gibi onu göğsüne yasladı. Yastığının içindeki kuş tüyleri kadar hafifti. Göğsü Silence'ınki kadar yumuşak olmasa da bebeğin bu durumdan rahatsız olduğu söylenemezdi. Bebek parmağını minik ağzına alarak emmeye başlayınca mızızlanması da son buldu. Kocaman kahverengi gözleriyle Mick'e bakıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış olan kirpikleri koyu ve uzundu.

Günün birinde çok güzel bir kadın olacak, diye düşündü Mick soğukkanlılıkla. Birinin onu, onun cazibesine kapılacak erkeklerden koruması gerekecekti. Balın etrafına doluşan arılar gibi etrafını saracaklardı, eteklerini kaldırmak, ona insan olarak değer vermeden ve duygularını önemsemeden namusunu kirletmek isteyeceklerdi. Onlar için bir kadın değil, sadece bir et parçası olacaktı. Birinin sevgili kızı değil.

Bu düşüncelerle yüzü yeniden asıldı.

Bebek sızlanarak yüzünü buruşturdu, gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu.

“Sus artık,” diye fısıldadı Mick.

Silence hâlâ uyuyordu. Kucağında bebekle birlikte kendi odasına geçti. Eğilerek yatağın üzerine bırakmak istedi ama Mary hıçkırarak ince gömleğine sıkıca tutundu ve gömleğini buruşturdu.

“Sus dedim sana, tatlım,” diye fısıldadı yeniden. Ne istiyor olabilirdi? Tuvalet masasının üzerinde duran taşlı enfiye kutusunu alıp ona göstermek istedi.

Mary kutuyu eliyle sertçe iterek küçücük başını Mick’in göğsüne gömerken hâlâ hıçkırıyordu. Mick şaşkın bir halde bebeğe baktı. O kadar gürültücü ve inatçı olmasına rağmen ince gecelik kumaşının altından narin kemiklerini ve küçük kaburgalarını hissedebiliyordu. O kadar küçük, kırılgan ve kolay incinebilirdi ki.

Şöminenin başına yürüyerek ona rafın üzerindeki eşyaları sırasıyla göstermeye başladı. Kaymaktaşıdan yapılmış bir vazo, pembe beyaz bir kadın çoban heykelciği, bir zamanlar bir Osmanlı beyine ait olan altın oymalı bir hançer. Hiçbiri ilgisini çekmese de en azından biraz olsun sakinleşmiş gibiydi fakat yüzünü Mick’in gömleğine sürtmeye devam ediyordu. Eğer çıkarmazsa kısa zamanda mahvolması işten bile değildi. Küçük kız ağzını kocaman açarak esnedi.

Mick kendini birdenbire ona bir şarkı mırıldanırken buluverdi, sözleri aklına nefes alıp vermek kadar kolay bir şekilde düşüvermişti.

*“Beni kollarına al aşkım
Ve mumu üfleyerek söndür.”*

Sekizinci Bölüm



Evet, bir kadına dönüşen kuş Akıllı John'u fazlasıyla şaşırtmıştı ama onu incelerken yine de elini ensesinden çekmedi. Genç ve kıvraktı, güzel yüzünde çizgiden eser yoktu ve başından dökülen saçları da gökkuşağının tüm renklerini içinde barındırıyordu. Kulaklarının içindeki balmumunu çıkararak konuşmaya başladı.

"Sen ne tür bir varlıksın böyle?"

Kadın neşeyle güldü. "Benim adım Tamara.

Ben şafak vaktinin kızı, dört rüzgârın da kız kardeşiyim.

Gitmeme izin verirsen, uç dileğini gerçekleştiririm..."

—Akıllı John'dan

Silence bir meleğin şarkı söylediği bir rüyadan uyandı. Melek uzun boylu ve sert bakışlıydı; gotik tarzda bir kilisenin kapısına oyulmuş meleklerle benziyordu. Başka bir dünyaya ait, sevgiden yoksun, büyük erdem abidesi bir varlık gibi. Tehlikeli ve doğaüstü bir varlık olduğunu bildiği halde, şarkı söyleyen sesi içini sıcak bal gibi ısıtıp kemiklerini gevşeterek eritir gibiydi. Tetikte olması gerektiğini hissediyordu.

Silence uykulu gözlerini kırıştırarak bir süre daha büyük yatağın içinde hareketsizce yatmaya devam etti, kalkmaya pek gönüllü değildi.

Uyandığı halde meleğin sesinin kesilmediğini sonradan fark etti.

Silence yatağında doğruldu. Onu böylesine sürükleyen ses, Mickey O'Connor'ın kapısı yarım açık olan odasından geliyordu.

Yataktan kalkarak omuzlarına bir şal aldı ve Mary Darling'in yatağına baktı. Boş olduğu halde korkuya kapılmadı. Sesin tanıdık olduğunu düşünüyordu. Elinden geldiğince sessiz bir şekilde hareket ederek bağlantı kapısına doğru süzüldü.

İçeride gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu.

Mickey O'Connor odanın karşı ucunda, şöminenin önünde duruyordu. Üzerinde sadece dar bir siyah pantolon ve çizmeleri vardı, gövdesi ise çıplaktı. Geniş sırtının teni parlak ve pürüzsüzdü, omuzlarını ve kollarını betimleyen kasları ise insanın duygularını harekete geçirecek türdendi. Ve şarkı söylüyordu, olağanüstü güzellikteki tenor sesi, gittikçe yükseliyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı. Mickey O'Connor gibi ruhu katran karası olan bir adamın, melekleri bile kışkandıracak bir sese sahip olması nasıl mümkün olabilirdi?

Mickey aniden dönünce Silence onun Mary Darling'i güçlü göğsüne yatırmış olduğunu gördü. Küçük kız pembe yanağını güvenle erkeğin bedenine yaslamış, gözlerini kapatmış uyuyordu. Mickey'nin eli hafifçe kızın siyah buklelerinde geziniyor, onu okşuyordu.

Silence gördüğü şey karşısında bir ses çıkarmış olmalıydı. Mickey çakmak gibi gözleriyle onu gördü fakat şarkısını söylemeye devam etti.

"Babam ve annem

Yandaki odada yatmış

Birbirlerine sarılıyorlar

Biz de öyle yapabiliriz

O yüzden beni kollarına al, aşkım

Ve mumu üfleyerek söndür."

Silence, Mickey'nin söyledikleri şarkıya ait sözler olsa da, yanaklarının yandığını hissetti. Kendisine yönelik söylediği şeyler değildi. Bunlar sadece eski bir halk şarkısının sözleriydi.

Silence bunu bildiği halde gözlerini adamdan alamıyordu. Karanlık gözleri ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi, böyle-sine güzel söylediği şarkıdan başka bir şey söyler gibiydi. Silence elini karnına bastırarak titremesine engel olmaya çalıştı.

Mickey şarkısını alçak ama berrak bir notayla sonlandırdıktan sonra Silence'a bakmaya devam etti.

Silence sesinin kurbağa gibi çıkmasından korkarak boğazını temizledi. "Uyudu mu?"

Mickey sanki bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırptı ve başını eğerek Mary Darling'e baktı. "Evet, sanırım uyudu. En azından yaygara koparmaktan vazgeçti."

Silence hissettiği büyük rahatlamayla gülümsedi. "Yaygara mı kopardı? Ah, harika!"

Mickey kaşını kaldırarak Silence'a bir bakış fırlattı. "Çocuğa bana eziyet etmeyi de mi öğrettiniz yoksa?"

"Ah, hayır," dedi Silence telaşla, utandı. Ona gerçekten eziyet ettiğini mi düşünüyordu? Ne kadar saçma bir düşünce! "Şey, o kadar halsizdi ki. Eğer huysuzluk yapacak kadar kendine geldiyse, daha iyi hissediyor olmalı diye düşündüm."

"Ah." Bebeğin başına neredeyse şefkat dolu gözlerle baktı. "O zaman avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığında sevincim katbekat artacak demektir."

"Öyle de olmalı," diye karşılık verdi Silence Mickey'nin yanına gidip uyuyan bebeği onun kucağından alırken. Mary bir şeyler mırıldandı ve Silence'ın göğsüne sokuldu. Silence ona endişeyle baktı. Mary'nin yanakları pembeydi, ama ateşin sebep olduğu o yakıcı pembelikten farklıydı ve bedeni de artık yanmıyordu. *Ah, Tanrı'ya şükürler olsun.*

Silence gülümseyerek başını kaldırdı. “Benim çok sevineceğimden emin olabilirsiniz. Fazlasıyla sessiz olmasındansa çılgılık atan bir bebeği tercih ederim.”

“Evet,” dedi Mickey onları parlayan gözlerle izlerken. “Sizi anlıyorum.”

Silence uyuyan Mary’ye baktı, erkeğin gözlerinden kaçınmaya çalışıyordu. Bu odadan çıkması gerekiyordu ama bunu yapmaya tuhaf bir isteksizlik duyuyordu. “Sesiniz çok güzel.”

Mickey homurdandı. “Öyle mi?”

Silence onun ilgisiz tavrına şaşırarak gözlerini kaldırdı. “Öyle olduğunu biliyor olmalısınız.”

Mickey yüzünü ekşitti. “Ah, evet, sanırım güzel bir sesim var. Küçük bir çocukken akşam yemeğim için şarkı söyleyerek epeyce pratik yapma şansım olmuştu.” Silence’ın soran gözleriyle karşılaştı. “Erzak dolabı bomboş kaldığında annem beni alıp caddenin köşesine çıkarırdı. Ayaklarımızın dibine, yere bir mendil açardı ve birkaç kuruş kazanabilmek için şarkı söylemeye başlardık. Bazen yemeğimizi almak için dakikaların, bazense saatlerin hatta bütün bir günün geçmesi gerekirdi.”

Silence yutkundu. Dilenmekten öylesine rahat bir şekilde söz ediyordu ki. Ancak Silence çocukken edindiği bu tecrübenin onda derin izler bıraktığını biliyordu. “Kaç yaşındaydınız?”

Mickey başını düşünüyormuş gibi kaldırdı. “Tam olarak bilmiyorum. Ama buz gibi soğuk bir kış gecesinde yine o caddenin köşesine gittiğimizi gayet iyi hatırlıyorum.”

“Ne kadar korkunç!”

Mickey ona alaycı gözlerle baktı. “Birkaç kuruş edinmenin daha kötü yolları da vardır.”

Silence dudaklarını ısırdı. St. Giles’ta para kazanmanın gerçekten de çok daha kötü yolları vardı. Londra’ya taşradan, İskoçya’dan ve İrlanda’dan, hatta Avrupa’dan bile o kadar çok göç eden olmuştu ki. Hepsine yeterli sayıda iş yeri sağlamak olanaksızdı. Bazı sabahlar, geceleyin sokaklarda çalışan kadınların evlerine

döndüklerine şahit olurdu. Ve sokaklara düşen sadece kadınlar da değildi, gencecik çocuklar da vardı, hem kız hem erkek çocukları.

Silence kirpiklerinin altından Mickey O'Connor'a baktı. Çok güzel bir erkekti, gözleri koyu ve anlamlıydı, dudakları etli, saçıysa gür ve simsiyahtı. Çocukken de güzel, hatta fazlasıyla güzel olduğundan emindi.

“İrlandalısınız,” dedi Silence birdenbire yanakları kızararak. Londra’da oldukça fazla İrlandalı yaşıyordu ve nedense hepsi de küçümseniyordu.

Mickey gülümseyince yanaklarındaki gamzeler belirginleşti.

“Evet, annem İrlanda’dan buraya iş aramaya gelmiş. Dul bir annenin on çocuğundan biriydi ya da en azından ben öyle biliyorum. Ben İrlandalı akrabalarımı hiç tanımadım. Buraya tek başına gelmiş.” Yanındaki koltuğun arkasından aldığı gömleği giyerken başını eğdi. “Bahse girerim, sizin aileniz çok farklıdır.”

Silence başıyla onayladı. “Babamın ailesi nesillerce Londra’da yaşamış. Annemin ailesi Dorset’lidir ve de hâlâ orada yaşarlar. Gerçi onları çok sık gördüğümüzü söyleyemem.”

“Bildiğim kadarıyla bir erkek bir de kız kardeşiniz var,” dedi Mickey.

“Ashna bakarsanız iki kız ve de üç erkek kardeşim var,” diye karşılık verdi ona Silence, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. “Ben altı çocuğun en küçüğüyüm. İlk önce annem ölünce beni ve ablam Temperance’ı büyüten Verity doğmuş, sonra da babamın ölümünden sonra onun bira fabrikasının başına geçen ağabeyim Concord. Her ikisi de evli ve çocukları var. Bir sonraki ağabeyim Asa ama ben onun tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ailenin kara koyunu diyebiliriz. Temperance da Lord Caire ile evlenmeden önce Talihsiz ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu’nu idare ediyordu ve Winter ise benden önce doğan son kardeşimiz.”

Silence nefes nefese kalmış bir halde sustu. Mickey onun, ailesi hakkında gevezelik yapmayı seven bir sersem olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Silence, zengin olmadıkları halde kendi ailesinin hayatını Mickey'nin hayatıyla karşılaştırdınca ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Yine de kendi dünyasında yani dilencilerle ve hırsızlarla dolu bir dünyada oldukça iyi bir yere geldiğini görebiliyordu. Kendi çapında Mickey O'Connor oldukça başarılı bir adam sayılırdı.

"Mutlu bir çocukluk geçirmişsiniz." Mickey bir gerçeği dile getirmişti ama Silence yine de bunun onun için oldukça yabancı bir durum olduğunu sezebiliyordu. Yüce Tanrım kendi çocukluğu nasıldı acaba?

"Evet, mutluydum," diye cevapladı Silence doğrudan. "Babam biraz otoriterdi ama bütün çocuklarını çok severdi ve hepimizin iyi bir eğitim almasını sağladı. Zengin değildik belki ama hiçbir zaman yiyecek ya da kılık kıyafetten yoksun kalmadık."

Mickey başını salladı, hiç şaşırılmamıştı. "İyi bir aile babasıymış."

"Peki ya sizin aileniz?" diye sordu Silence usulca. "Anneniz Londra'ya geldiğinde ne yapıyordu?"

"Mickey omuzlarını silkti. "Ben doğmadan önce bildiğim kadarıyla bir süreliğine ip eğirme işindeymiş."

"Peki ya sonra?" diye fısıldadı Silence.

Mickey ona baktı, yüzü her türlü ifadeden yoksundu. "Ondan sonra da bir canavarla tanıştı."

Silence, onu korumak ister gibi eliyle Mary'nin küçücük başını kavradı. Bir insanın canavar olarak adlandırılabilmesi için bir nehir korsanına göre ne kadar kötü olması gerekirdi acaba?

Mickey'nin güzel ağzı sinirden gerilmişti, sesi alçak ve çatlamaştı.

"Annem o canavarın büyüsüne kapıldı çünkü o tatlı diliyle kötü yönlerini gizlemesini çok iyi bilen biriydi. Ağına düşüp de kendini bir daha kurtaramayınca kadar gizledi. Annemi alıp kendi malı haline getirdi, gözlerini öylesine kör etmişti ki annem onun karanlık gözlerinden başka hiçbir şeyi göremez, beyninde onun sesini duymadan kendi başına düşünemez hale gelmişti. Adamın bir içki fabrikası vardı ve annem de ona cin üretiminde

yardım ederdi. Fabrikadan para kazanamayınca annem geceleri sokaklara düşerek kendini satar ve eve gelince de kazandığı tüm parayı ona verirdi. Bazı geceler evde para olduğu halde annemi sokağa çıkmaya zorlar, annem de onun büyüünde olduğu için hiç itiraz etmeden istenileni yapardı. Bu yolla onu sıkıca avcunun içinde tutardı, onu büyülerdi.”

“Peki ya babanız?” diye sordu Silence cesurca. Annesi onu sokakta geçirdiği gecelerden birinin sonucunda mı dünyaya getirmişti?

Mickey ona cevap vermeden o güzel siyah gözleriyle bakmakla yetintdi.

Mick, Silence’ın yüzündeki kanın çekildiğini gördü. Annesinin bir fahişe olduğu gerçeğinden ve çocukluğunun da sefalet içinde geçmiş olmasından mı bu kadar etkilenmişti, yoksa kendisini biraz olsun önemsedüğinden mi? Şeytana karşı biraz olsun bir sempati besliyor olabilir miydi?

Silence, kollarında tuttuğu bebekle birlikte, üzerinde sadece eski bir gece elbisesi ve aynı eskilikte bir şalla önünde duruyordu. Şu son dakikalarda ona sadece bakmakla bile fena halde uyarılmıştı. Gömleğini giymiş ama durumunu gizleyebilmek için pantolonunun üzerine sarkıtmıştı. Silence’ın geceliği baldırlarına geliyordu. Alt bacakları pürüzsüz ve tertemizdi. Eğer dikkatli bakacak olursa kalçalarının gölgesini bile görebilirdi. Koyu bir üçgen görebildiğini de hayal ediyordu ama muhtemelen bu yükselen ateşinin bir ürünüydü. Yine de erkekliğinin gerçekle fanteziyi pek umursar bir hali yoktu.

Kendini koruma ihtiyacı hissetmiyor mu, diye düşündü Mickey aniden asabi bir şekilde. Sonuçta kendisinin ne olduğunu biliyordu, her türlü pişmanlıktan yoksun acımasızlığını tanıyordu ama yine de burada böyle yarı giyinik bir halde, bir kuzu kadar saf ve umarsızca karşısında duruyordu. Tabii gerçek tam anlamıyla böyle değildi. Mickey bakışlarını çocuğun kıvrıkcık siyah saçlı

başına indirdi. Silence bebek için endişelenmişti. Onu böylesine savunmasız kılan şey çocuğa karşı hissettiği sevgiydi ve Mickey de bunu korumak için inanılmaz bir istek duyuyordu; hem bu kadını hem de içinde barındırdığı anne sevgisini.

İçindeki o sevgi Mickey'nin taht odasındaki mücevherlerin hepsinden daha değerliydi.

“Şey, çocukluğunuzun bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordum,” dedi Silence.

Mickey gözlerini kırptı. Konuştukları konuyu hatırlamak için bir an düşünmesi gerekti. “Önemi yok. Benim hikâyem St. Giles'ta rastlayabileceğiniz birçok hikâyeden yalnızca bir tanesidir.”

“Ama öyle olmamalıydı. Annenizin sizi koruması gerekirdi.” Mickey Silence'a kısa bir bakış atınca onun alt dudağını kemirdiğini gördü. Dudaklarından neredeyse bir inilti kopacaktı.

Bir kaşını alayla havaya kaldırdı. “Dünya hali işte, öyle değil mi? Çocuklar günah içinde doğarlar ve yürümeye başladıkları andan itibaren de başlarının çaresine bakmayı öğrenirler. Benim çocukluğum niçin farklı olsundu ki?”

“Çünkü biz hayvan değiliz,” dedi Silence basitçe. “Çok daha iyisini hak ediyorsunuz.”

Mickey gürültülü bir kahkaha atarak Silence'ın sözlerinin göğsünde açtığı yarayı örtbas etmeye çalıştı. “Sizin dünyanızda belki...”

“Sizinkinde de öyle!”

“Bir insan kendini, sadece kendini önemser,” dedi Mickey birdenbire bu konuşmadan yorularak. “Sizin dünyanızda da böyle, benimkinde de. Annem diğer annelerden ne daha iyi ne de daha kötüydü ve ben de daha fazlasını hak etmemişim demek ki. Başka türlü düşünmekle aptallık edersiniz.”

“Hayır.” Mickey onun dokunuşunu hissetti ve Silence'ın, kolunu kadınsı bir güçle kavramasına şaşkınlıkla bakakaldı. Başını kaldırınca genç kadının alev alev yanan yeşil-kahverengi gözleriyle karşılaştı. “Sizin kadar bilgili olmayabilirim, sizin gibi

sürekli değişen sevgililerim olmamıştır, kanunları ve toplumsal ahlâk kurallarını da çiğnemiyor olabilirim ve bir nehir korsanının romantik hayatına sahip değilim belki ama bildiğim bir şey varsa, Mickey O'Connor, o da bütün çocukların seven bir anneye sahip olmayı hak ettikleridir. Ve çocuğunu gerçekten seven bir annenin onu korumak ve kurtarmak için her şeyi ama *her şeyi* yapacağını da biliyorum.”

Mickey onun ateşli yüzüne, tutkuyla yanan narin yanaklarına, gül kırmızısı dudaklarına ve de hâlâ kucağında korurcasına tuttuğu küçük çocuğa bakınca Mickey darmadağın olduğunu, çaresizce düştüğünü ve beynindeki tüm düşüncelerinin durduğunu hissetti. Bu basit tespitle nefesini kesmişti: *Bir anne çocuğunu ne pahasına olursa olsun korumalıdır.* İçinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

Yüce Tanrım, bu kadını istiyordu.

Ona bakarken, sokaklarda geçirdiği o soğuk geceleri, sırtına vurulan deri kemeri ve o son, korkunç karşılaşmayı bir bir hatırladı.

“*Belki de annem beni gerçekten sevmemiştir,*” diye fısıldadı Mickey.

Silence’in muhteşem gözleri aniden yaşlarla doldu. “Belki de öyledir. Yine de bu sevmeyi hak etmediğiniz anlamına gelmez.”

Mickey kadının gözyaşlarını önleyecek bir şey yapamıyordu. Genç kadın onun için ağlıyordu.

Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. İlk öpücüklerinden farklı olarak bu seferki sadece küçücük, masum bir dokunuştı. Kadının vücudunu kendine çekemiyordu çünkü bebek hâlâ aralarında, kucağındaydı. Yine de yumuşaklığının tadına varabiliyordu. Ellerini gizleyerek ağzını, çiçeğe dokunan bir kelebek kanadı hafifliğinde kadının dudaklarına değdirdi. Silence’in dudaklarının arasından çıkan ses üzerine Mickey başını eğerek dilini nazikçe kadının dudaklarında gezdirdi. Uzvu pantolonunun kumaşını zorlasa da Mickey bu durumu ilerletecek herhangi bir harekette bulunmaktan kaçınıyordu. Tuhaf bir şekilde, sadece kadının

dudaklarının zevkine varmaktan hoşnuttu. Silence'ın kendisinin tadına varmaktan.

Sonunda başını kaldırdığında Silence'ın güzel gözlerinin buğulanmış olduğunu gördü.

Hafifçe gülümseyerek parmağını kadının yumuşak yanağında gezdirdi. Silence hiçbir şey düşünmeksizin yüzünü erkeğin eline yasladı. Mickey parmağının kadının zarif boynundan kürek kemiğine ve geceliğinin yakasının üzerinden görünen sol göğsünün tümseğine doğru ilerleyişini izledi.

Yutkunarak kadının kaymaksı tenine değen esmer parmağına baktı. "Gitsen iyi olacak."

Gözlerini kaldırarak Silence'ın gözlerine baktı. Mickey onun gözlerinde ne gördüğünü bilmiyordu ama gördüğü şey Silence'ın tek kelime etmeden arkasını dönmesine neden oldu. Odadan kaçarcasına çıktı.

Mickey fısıltıyla bir küfür savurarak başını arkasındaki duvara yasladı. Sert erkekliği hâlâ pantolon kumaşına değiyordu. Başka zaman olsa hemen bir fahişe getirirdi. Ama şimdi bu düşünce ona tuhaf bir biçimde yetersiz geliyordu. İstekli bir kadın alabilirdi –üstelik istediği her şeyi, en alışılmadık fantezilerini yerine getirecek bir kadın– ama onun yerine teni tek bir kadını arzuluyordu.

Annelik içgüdüsü, bir zamanlar kendisinin hayatta kalma içgüdüsü kadar güçlü olan bir kadını.

Onu ve yüzü ile dudaklarının öpücükten sonra nasıl kızardığını düşünmek bile aletinın zonklamasına neden oluyordu.

Mickey bir küfür savurarak pantolonunun düğmelerini açtı. Hiçbir zaman zevkin herhangi bir türünden kaçınan biri olmamıştı. Elini pantolonun içine uzattı ve çıkarıp kabarmış erkekliğine baktı. Azgın uzvunun ucundan sızan sıvı koyu erik renkli başının parlamasına neden olmuştu. Avcunun içini tükürükle ıslatarak organını eline aldı.

Yüce Tanrım, şu anda yaptığını bilse Silence ne düşünürdü acaba? Onu görse fırtınalı gözlerinin yaşayacağı şokla kocaman açılacağını biliyordu ama gördükleri biraz olsun ilgisini çekmez miydi acaba? Bu düşünceyle boğuk bir kakhaha attı ve Silence'ın şöminesinin önündeki koltukta oturarak Mickey'yi uzvunu avcunun içine alıp ovarken izlediğini hayal etti. Gözkapakları duyduğu arzuyla ağırlaşırdı. Belki de başını geriye atıp boynunda nabzının attığı o hassas noktayı açığa çıkarırdı.

Mick inleyerek avcunu gittikçe sertleşen aletinin üzerinden kaydırdı.

Bacaklarını aralar mıydı? Eğer aralarsa Mickey ona yaklaştığını biliyordu. Zonklayan erkekliğiyle onun önünde diz çökerek elbisesinin ince kumaşını yukarı kaydırırdı. Bembeyaz kalçalarını, bacağıyla karnının arasındaki nazik kıvrımı ve de arasındaki o yumuşak ve kıvrırcık tüylerin uzadığı yeri açığa çıkarırdı. Acaba tüyleri gür müydü yoksa sadece yarığının üzerinde uzamış birkaç tutamdan mı oluşuyordu?

Mickey homurdanarak dudağını araladı ve kalçasını yana eğerek diğer elini karnının ve kalçasının üzerinden kaydırıp zevkten gerilmiş olan hayalarını kavradı.

Başparmağıyla o tatlı yarığı aralar ve nazik kıvrımlarının ayrılmasını izlerken arzusunun kokusunu içine çekerti. Ve ağzını yaklaştırdı onu emdiğinde ise elinin altında yay gibi gerilişini izlerdi. Onu tutabilmek için elini karnına koyardı ama o yine de çığlık atıyor olurdu.

Sert ve ani çarpan zevk dalgasıyla tohumlarını yere saçarken inledi.

Duvara yaslanarak dinlenirken hâlâ acımakta olan tenini okşamaya devam etti. Silence'la sevişmeyi sadece hayal etmesi bile bu kadar güçlü bir patlamaya neden olduysa onu gerçekten yalamak nasıl bir şey olurdu acaba? Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bağınaz kocasının ona zevkin bu yönünü hiç tattırmadığına dair bir sonraki vurgununu ortaya koyarak

iddiasına girebilirdi. Tatlı kadınlığını ilk yalayan erkek olmak için neler vermezdi.

Eğer izin verecek olsa...

Aman Tanrım.

Silence Mickey O'Connor'ın odasına açılan bağlantı kapısını sessizce ve büyük bir dikkatle kapadı ve bir eli göğsünde, arkasına yaslandı. Avcunun altında kalbinin hızla atışını hissedebiliyordu.

Bağlantı kapısını aralayıp içeriye baktığı anda içerideki sahnenin ona göre olmadığını anlamıştı. Kendi odasına döndüğünde Mary'yi yatağına yatırmış ve Mickey'ye şimdi artık ne olduğunu hatırlayamadığı bir şeyi söylemek için yeniden yanına gitmek istemişti. İçeride karşılaştığı manzara aklındaki tüm düşünceleri yok etmeye yetmişti. Mickey O'Connor'ın başı, güçlü boyun kaslarını ortaya çıkaracak şekilde geriye atılmış, eli ise düğmeleri açılmış olan siyah pantolonunun içindeki erkekliğini okşuyordu.

Erkeğin bu görüntüsü... tam anlamıyla *büyüleyiciydi*.

Kapıyı hemen kapaması gerektiğini biliyordu. Aslında son derece özel bir an olduğu belli olan o sahneyi izlememeliydi. Ama her nedense kapıyı kapayamamıştı. Duyduğu sadece merak değildi. Dahası vardı. Mickey O'Connor'la konuşmuştu. Bir korsandan dileği olan biri olarak değil, bir insan olarak konuşmuştu. Bu basit eylem *-konuşmak-* her şeyi değiştirmişti. Silence onu artık sadece bir korsan olarak görmüyordu. O artık bir erkekti, yaşayan, nefes alan bir erkek. İncinebilen bir erkek.

Çekici bulabileceği bir erkek.

Silence bu sınırı geçtiğinde bir daha geri dönemeyeceğini çok iyi biliyordu. Mickey O'Connor onun için artık gerçektir ve korsan olarak etrafında korku, dehşet ve hatta iğrenme duyguları uyardırsa bile, altında yatan o *gerçek* erkek son derece çekici biriydi.

Bu yüzden araladığı kapının eşliğinde durup Mickey O'Connor'ın gerçekleştirdiği o dünyevi eylemi nefesini tutarak izlemeye devam etmişti.

Onu izlerken öpücüğünü hatırlamıştı. İlk öpücüklerinden çok farklıydı. O ilk öpücük vahşi, erotik ve öfke doluydu. Fakat Mickey'nin ona az önce verdiği öpücük tatlı ve yumuşacıktı; o kadar yumuşaktı ki Silence kendini umutsuzca onun kollarına bırakmak istemişti. Geriye çekilen ve ona gitmesi gerektiğini söyleyen de Mick olmuştu.

Silence parmak uçlarında yatağına giderek uzandı, nefesi hâlâ hızlıydı. Aletini okşarken neyi düşünüyordu? Yoksa Silence'ı mı düşünüyordu? Silence ölesiye merak ediyordu ama bunu öpüştükten hemen sonra yapmış olması sadece bir tesadüf olabilir miydi? Böylesine güçlü ve hayat dolu bir adamın kendi kendini tatmin etme noktasına gelmesine kendisinin sebep olduğunu düşünmek bile... evet, oldukça heyecan vericiydi.

Olayı tekrar düşünerek yatağının üzerindeki cibinliğe baktı. Erkeğin elindeki aleti çok büyük görünüyordu ve şömine ateşinin ışığında ıslakmış gibi parlıyordu. Silence iki yıl evli kalmıştı ama William çok tutucu bir erkekti. Onu sadece bir ya da iki kez çıplak görmüştü. Bazen, William'ın uyuduğu ve yanında yattığı gecelerde, Silence onun nasıl görüldüğünü merak ederdi ama bu uygunsuz düşünceleri hemen kafasından silip atardı.

Bu Onan'ın günahı olmalıydı. Genç bir kızken kutsal kitapta hikâyesi yazılı olan Onan'ın kendi tohumunu yere saçarken amacının ne olduğunu düşünüp durmuştu. Daha sonraları, yaşı ilerlediğinde ise erkeklerin yaptığı bu eylem hakkındaki fısıldaşmalara şahit olmuştu. Hatta bir keresinde kekeleyerek tek cümle halinde William'a bile sormuştu. O da Silence'ın bu konudaki merakının namuslu bir kadına hiç yakışmayacak türden olduğunu söylemişti.

Fakat Mickey O'Connor'ın az önce yaptığı pek de günahkâr bir şeye benzemiyordu. Aslında son derece güzeldi. Kendini gelişigüzel bir kararlılıkla kavramıştı. Belli ki bu eylemi daha önce de yapmıştı. Silence'ın içi burkuldu. Kendisini tatmin edecek yeterli sayıda kadını yok muydu? Yoksa yaptığı şey ona özellikle mi zevk veriyordu?

Tanrım. Silence günah olduğunu bildiği bir şeyi istemenin acısıyla kıvranıyordu.

Baştan aşağı günah olan bir erkeği istiyordu.

“*Alexander*’ın sahibi haracını ödedi,” dedi Bran o günün ilerleyen saatlerinde.

“Öyle mi?” diye sordu Mick ilgisizce.

Silence’ı, bu sabah odasından gönderdiğinden bu yana hiç görmemişti ama paylaştıkları o öpücük bir türlü aklından çıkmıyordu. Arzusunu dindirdikten sonra bile teni hâlâ onu istiyordu. Kendi kendine gülümsedi. Bir öpücük. Basit bir öpücük soluk soluğa kalarak Silence’ın peşine düşmesi için yeterli olmuştu.

“Mick?”

Ve belli ki nerede olduğunu da unutmaya başlamıştı. Mick yardımcısına baktı. “Söylediklerini tekrar etmen gerekecek Bran, korkarım aklım bir karış havada.”

“Sizin aklınız Bayan Hollingbrook’u buraya getirdiğinizden bu yana bir karış havada,” diye karşılık verdi Bran cümlelerin sonunda çatallaşan sesiyle.

Çalışma masasının koltuğunda oturan Mick, bacaklarını koltuğun kolundan sarkıtmıştı. Şimdiyse yavaşça doğrularak ağır çizmeleriyle sertçe yere bastı. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

Delikanlı bakışlarını kaçırmadı; bu, kendinden yaşça büyük ve güçlü olan birçok erkeğin cesaret edemediği bir hareketti. Mick, Bran’in çenesinin uzayan sakalıyla gölgelenmiş olduğunu fark etti. Daha bir yıl öncesine kadar Bran’in yanaklarında çıkan tüyleri görmek bile neredeyse imkânsızdı. Omuzları da genişlemiş gibi görünüyordu; yoksa boyu da mı uzamıştı? Belki de artık Bran’i bir delikanlı olarak görmesinin zamanı geçiyordu.

“Bir erkeğin kararlarını her zaman için aletiyle değil, kafasıyla alması gerektiğini söylediniz,” dedi Bran. “Bir kadına tutulan bir erkeğin doğru düzgün düşünemediğini söyledin. Böyle bir adamın

yanlış adımlar atacağını ve yanlış adımların da mahvoluşa sebep olacağını anlatırdınız.”

Mick başını kaldırarak Bran’i düşünceli bakışlarla süzdü. “Ama benim sözlerimi bu kadar ciddiye aldığından haberim yoktu delikanlı.”

Bran ona sadece bakmakla yetindi, yüzü asıktı. “O sizin dikkatinizi dağıttı.”

Mick biraz sinirlendiğini hissediyordu. “Peki, senin Fionnula’na ne demeli? Aletin ve senin dikkatini çekmedi mi?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” diyerek güldü Mick. “Hadi ama Bran, bana yalan söylemene gerek yok. Güzel Fionnula’mız seni gerçekten seviyor.”

“Sevebilir,” diye karşılık verdi ona Bran soğuk bir sesle. “Ama bu, benim de onu sevdiğim anlamına gelmez.”

Mick gözlerini kıstı. “O zaman sana emrettiğim takdirde ondan vazgeçeceksin, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki ya onu yatağıma getirmeni söylersem?” diye sordu Mick yumuşak bir sesle. “Genç kıızı getirip bana tatlılıkla verir miydin?”

“Hem de defalarca,” dedi Bran inatçı bir tavırla. “İstedığınız bu mu?”

Mick’in dudakları kıvrıldı. “Ah, şu an istediğim bu değil ama yine de sevgilini istediğim takdirde bana peşkeş çekebileceğini duyduğuma memnun oldum. Bir erkeğin isteyebileceği sadakatten çok daha fazlası.”

Bran huzursuz oldu. Boynunda kırmızı bir leke oluştu. “İstedığınız buydu.”

“Öyle mi?” diye sordu Mick nazıkçe. “Ben pek emin değilim.”

Bran Mick’e bir süre baktı, belli ki o soğuk yüz ifadesinin altında saklanan hisler vardı.

Mick onu düşünceli gözlerle süzdü. Sean, Mike ve Pat’in ölümünden sonra hepsinin sınırları gergindi ama Bran’i rahatsız eden başka bir şeyin olduğu belliydi.

Mick bir karar verdi. “Bir sonraki baskını senin yönetmeni istiyorum.”

Bran’in gözleri uğradığı şokun etkisiyle kocaman oldu. “Kendinizden başka kimsenin yönetmesine izin vermezsiniz.”

“Evet, ama belki de artık izin vermemin zamanı gelmiştir,” diye cevap verdi Mick. “Bundan kaçmaya çalışmıyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır! Baskını sizin yerinize idare etmekten çok mutlu olurum.”

“Güzel,” dedi Mick. “Bir plan hazırlayıp bana raporunu vermen gerekecek, anladın mı?”

Bran’in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Birdenbire yeniden Mick’in uzun zaman önce işe aldığı o kurnaz haylaz gibi göründü. “Evet, Mick!”

Bir saniye bile geçmeden odadan çıkmıştı.

Mick kendi kendine güldü. Bran’e bu sorumluluğu aylar önce-sinden vermesi gerekirdi. Neyse, hiç değilse bunu şimdi yapmıştı.

Kapı yeniden açılınca Harry’nin çirkin suratı göründü. “Bay Pepper görüşmek ister.”

Mick başını eğdi. “Gönder gelsin.”

Harry tam odadan çıkmak üzereyken Mick ona seslendi. “Harry?”

“Evet?”

“Bebek nasıl oldu?”

Harry’nin geniş suratı bir gülümsemeyle rahatladı.

“Bayan Hollingbrook bu öğleden sonra fazladan birkaç kurabiyenin daha getirilmesini istedi, ufaklık aç kalmış bir kurt yavrusu gibi yiyor.”

Mick arkasına yaslanarak gülümsedi. “Daha iyi mi yani?”

“Ah, evet,” dedi Harry. “Odada Lad’in peşinden koşturup duruyor, oyunları Bert’i bile gülümsetti.”

Mick’in kaşları kalktı. “Bert gülümsedi mi?”

“Yani...” diyerek düşündü Harry. “Ağzının kenarının oynadığı bir gerçek. Gazdan da olabilir ama ben bunun daha çok bir gülümseme olduğunu düşünüyorum.”

“Hıh,” diyerek homurdandı Mick. Eğer Bert bebekten etkilense demek ki o gerçekten de minik bir sihirbaz olmalıydı. Göğsünde tuhaf bir his vardı, gurura benzeyen bir duygu olabilir miydi bu?

Günün geri kalanını muhasebecisiyle birlikte defterleri inceleyerek ve Pepper’ın Mick adına uygulamaya koyduğu şu özel “sigorta” hakkında konuşarak sakin bir şekilde geçirdi. Yemek salonuna yürürken hissettiği beklenti, yerini Silence’ın bu akşam büyük bir ihtimalle orada olmayacağı düşüncesine bırakarak söndü. Bebek hastayken her ikisi için de odaya yemek gönderilmesini emretmişti. Ufaklık artık daha iyi olabiliyordu ama Silence onun iyice iyileştiğinden emin olmak için odada kalmayı tercih edebilirdi.

Masadaki sandalyesine yürürken adamlarına doğru dürüst bakmıyordu bile. Kendisi burada olmadan yiyeceği akşam yemeğinin tatsız tuzsuz geçeceğine inandığı bu kadının özelliği neydi böyle? Bugüne kadar tanıdığı bütün kadınlara sadece bacak aralarında yatan şey için değer vermişti. Bunu Silence’tan da istiyordu elbette ama kadınla sadece konuşmak için bile büyük bir istek duyuyordu. Flört edip onu kışkırtmak ve kahverengi-yeşil-mavi gözlerinin öfkeyle parladığını, ilgiyle yumuşadığını ve arzudan ısındığını görmek istiyordu.

Mick yerine oturarak kendi ilgisizliğinden rahatsız olmuş bir halde, tabağındaki kızarmış ördek etine boş gözlerle baktı. Bugüne dek yanında o kadın olmaksızın sayısız akşam yemeği yemişti ve son derece mutluydu –hatta neşeli bile denebilirdi– peki şimdi neden...?

“Kızarmış ördek sevmez misin?”

Mick daha başını kaldırmadan dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti. “En sevdiğimdir.”

Silence'ın kafası karışık görüntüsü ve çekingenliği tapılacak gibiydi. Belki de daha o sabah paylaştıkları o öpücüğü hatırlamıştı. Bu düşünce Mick'in kalbinin yakınlarında bir yerde bir kıpırtıya neden oldu.

Silence dudaklarını ıslattı. "O halde neden tabağındaki ördeğe onu yeniden doğrayabilmek için canlanmasını ister gibi bakıyorsun?"

Mick omuzlarını kaldırarak arkasına yaslandı ve bir elini çenesinin altına koyarak Silence'ı izlemeye başladı. Bebek eski hareketliliğine kavuştuğu halde, onu son gördüğünden bu yana biraz uyumuştur. Yanakları uçuk, sağlıklı bir pembeye bürünmüştü, gözleriye parlak ve dikkat kesilmiş gibi bakıyordu. Bu görüntüsü Mick'i memnun etmişti ama elbisesini görünce kaşlarını çatmadan edemedi. Her zamanki gibi yakası beyaz olan siyah elbisesini giymişti. Başında da beyaz bir kep vardı. Onu bir kez kahverengi bir elbisenin içinde görmüştü ama bunun üzerinden yıllar geçmişti.

Acaba parlak bir mavi ya da koyu kırmızı bir elbisenin içinde nasıl görünürdü? Bakışını genç kadının kaba yün kumaşların altında gizlenmiş olan göğüslerine indirdi. Silence zayıftı ama yuvarlak hatları çok hoştu.

Göğüslerinin zümrüt yeşili, derin bir korsenin içinde bir ziyafet gibi görüneceğinden, pürüzsüz teninin mum ışığında ıslıl ıslıl parlayacağından adı gibi emindi. Bunu görmek için...

"Biraz haşlanmış şalgam ye," dedi Silence o sırada bir kâse uzatarak.

Mick'in kaşları çatıldı. "Şalgam mı? Benim masamda mı? Anlaşılan Archie'yle konuşmam gerekecek."

"Gerek yok," diye cevapladı Silence onu, neşeyle tabağına şekilsiz sebzeleri doldururken. "Ben çoktan konuştum bile."

Mick'in kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Moll'un getirdiği haşlanmış dana etini tabağına alırken, "Archie'yle masanda sunduğun yemekler

hakkında konuştum ve birkaç sağlıklı ilave yapmasını rica ettim. Hepinizin sindirim sisteminizin çok yakında daha iyi çalışacağını-
dan emin olabilirsiniz.”

Mick, Silence'ın, tabağına bir öbek haşlanmış havuç koyuşunu şaşkınlıkla izledi. Sanki bunu her akşam yapıyormuş gibi ona yemek koyuyordu. Sanki bu masanın ve evinin sahibesiymiş gibi. Ne tuhaf. Korsanlardan, hizmetçilerden, hatta şu son birkaç gün öncesine kadar metreslerden oluşan pek çok insanın yaşadığı bu evi geçindiriyordu ama bugüne dek hiç kimse onunla bu şekilde ilgilenmemişti. Bu düşünce göğsünün ısınmasına neden oldu; tabağına koyduğu şeyler buna neden olmasa da.

“Sebze ve basitçe hazırlanmış iyi bir İngiliz dana eti, vücudumuz için son derece yararlıdır,” dedi Silence.

Mick homurdandı. Hiçbir zaman haşlanmış herhangi bir şeyi çok sevdiği söylenemezdi.

“Denemelisin,” dedi Silence, pembeleşmiş yanakları ve parlak, teşvik edici gözlerle.

Mick masaya bakınca adamlarının da dehşete düşmüş bir şekilde haşlanmış kök ve etle doldurulmuş tabaklarına baktıklarını gördü.

Mick gözlerini kıstı. “Bu akşam herkes sebze yiyecek, anlaşıldı mı?”

Korsanlar büyük bir aceleyle havuç ve şalgamları kaşıklamaya başladılar.

Mick çatalıyla aldığı bir şalgamı ısırarak yumuşak pelteyi çiğnemeye başladı.

“Nasıl olmuş?” diye sordu Silence.

“Oldukça lezzetli,” diyerek yalan söyledi Mick ağzındakini yutarken.

“Bu akşam dikkatin biraz dağınık gibi,” dedi Silence enginar dolusu bir kâseye kaşlarını çatarak baktığı sırada.

“Öyle mi?” Gözlerini biraz zorlasa, bu sabah ince kumaşın altında tahmin ettiği gölgemsi hatları gözünde canlandırabilirdi.

Belirsiz, hayal meyal gölgeler halinde. Mick içini çekerek başını kaldırınca Silence'ın ona alev alev yanan yanaklarla baktığını gördü.

Mick boğazını temizledi. "Ben senin yemeğinizden yedim, şimdi de sen benimkinin tadına bakamaz mısın?" Enginar dolusu tabağı Silence'ın önüne iterek kendisi için masaya koydurduğu yemekten yemesini bekledi.

"Teşekkür ederim," dedi tabağa küçük bir somurtmayla bakarak. "Yeni bir hırsızlık baskını yapmayı mı planlıyorsunuz?"

"Korsan baskını." Dirseğini masanın üzerine dayadı. Yanında haşlanmış dana etiyle dolu bir tabak vardı ama etin de tadının şalgamıncinden çok farklı olmadığını düşünüyordu.

"Niçin sordun? Bir kılıcın ucunda kanlı ölümüne kavuşmamı mı ümit ediyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır!" Silence ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Böyle bir kaderi hiç kimse için dilemem."

"Benim için bile mi?" diye mırıldandı Mickey.

Silence yüzü kızarak kâsenin içinden aceleyle bir parça enginar aldı. "Özellikle senin için."

Mickey göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Azizler kadar erdemlisin," diye fısıldadı Mickey alçak bir sesle. Masadaki hiç kimsenin bu konuşmayı duymasını istemiyordu. "Neredeyse başnızın üzerinde, buklelerinizin arasında ısılt ışık parlayan haleyi görebiliyorum."

Elini uzatarak kastettiği buklelerden birine dokundu. Ense-sinde topladığı topuzun arasından çıkan ve tenine baştan çıkarıcı bir şekilde temas eden küçücük saç tutamlarıydı dokunduğu.

Silence Mick'in elini yüzüne dokunamadan yakaladı.

"Mick," diye fısıldadı ve ani bir heyecanla sarsıldı: ona ilk defa ön adıyla hitap etmişti. Bakışlarını masanın geriye kalanına çevirdi. Adamları olanları açıkça izlemeyecek kadar zekiymi ama yine de masanın başında olup bitenleri kaçırmadıklarından emindi Mick. "Yapma."

Silence elini hızla bıraktı.

“Beni yaralıyorsun, sevgilim,” dedi Mick hafif bir sesle ama içinden de söylediği şeyin doğru olup olmadığını da merak etmiyor değildi. Ama eğer doğruysa da Tanrı yardımcısı oldu.

“Saçmalama,” diye mırıldandı Silence. “Senin bir halenin ne olduğunu bilmene bile şaşırdım.”

Mick gülümsedi. “Ah, şeytanın rakibini gayet iyi tanıdığından emin olabilirsiniz.”

Silence kaşlarını çatı. “Kendini böyle mi görüyorsun. Şeytanın ta kendisi olarak?”

Mick ona baktı. “Bundan şüpheli mi var?”

“Ashında yoktu,” dedi enginarını düşünceli bir tavırla didiklerken. “Ama artık emin değilim.”

“Ah, emin olabilirsiniz,” dedi Mick parmak ucuyla masaya vurarak. “Ben şeytanın ta kendisiyim, doğma büyüme.”

“Öyle misin? Benim merak ettiğim...,” erkeğin yüzüne bir an için dalgınca baktıktan sonra bakışlarını yeniden tabağındaki hiç dokunmadığı enginara çevirdi. “Bu şey nedir?”

“Enginarı mı soruyorsun?” diye sordu Mick hazır cevap bir şekilde.

“Adı bu mu gerçekten,” diye karşılık verdi Silence önündeki sebzeye onaylamaz gözlerle bakarak. “Böylesini hiç görmemiştim. Kocaman bir çiçek buketine benziyor.”

“Ama öyle – ya da en azından bana öyle söylendi.” Önce Silence’ın parmaklarının arasındaki çatalı nazikçe alarak diğer eline de bıçağını aldı ve koyu yeşil yaprakları yavaşça ayırmaya başladı. “Bunlar çok uzakta, İtalya’da yetişiyor. Kaptanın biri bana birkaç yıl öncesinde bunlardan bir kasa dolusu vermişti.”

“Vermiş miydi?” diye sordu Silence kaşlarını şüpheyle havaya kaldırarak.

Mick omuzlarını silkerek ona gülümsedi. “Verdi, aldım, ne fark eder tatlım? Kaptanın çok fazla seçeneği yoktu belki ama

sonuç aynı işte: bir sandık dolusu enginar benim himayeme geçti ve ben o günden beridir bunları yemeyi pek severim.”

“Hım,” dedi Silence birbirinden ayrılmış yapraklara şüpheyile bakmaya devam ederken. “Pek lezzetli görünmüyor.”

“Çünkü zaten değil,” dedi Mick. “Ama hakkını yemeyelim: enginar oldukça çekingen bir sebzedir. Kendini, özenle soyulması gereken omurga uçlu yaprakların altındaki hazinesini yumuşak iğnelerin oluşturduğu bir kalkanla gizler. Bunlar da nazıkçe ama sıkıca kavranarak alınmalı. Cesur olmalısın çünkü eğer öyle davranmazsan, yumuşak kalbini asla açığa çıkarmaz.”

Dikenli kısmını ayıklamayı bitirdiğinde enginarın yumuşacık kalbini Silence’ın tabağının ortasına yerleştirdi.

Genç kadın burnunu kıvırdı. “Hepsi bu kadar mı? Ne kadar da küçükmüş.”

“Ah, yoksa sen bir şeyi sadece büyüklüğüne göre mi değerlendirirsin?”

Silence boğulacak gibi bir ses çıkardı.

Mick, bir elinde çatal, diğer elinde bıçakla duraksadı. “O küçük kafanın içinde ne gibi düşünceler dolaşıyor acaba?”

Silence sessiz kalarak başını iki yana salladı ve enginarın etini işaret etti. “Devam et?”

“Hmm.” Mick bir parça tereyağı alarak enginarın kalbinin üzerine sürdü. “Şey, bana kalırsa bazen hazine ne kadar küçükse, zevkinin de o kadar büyük olduğu bir gerçektir.”

Enginarın kalbini ikiye böldü ve bir parçasını çatalının ucuyla Silence’a doğru uzatarak nefesini tuttu. Onu beslemesine, onunla ilgilenmesine izin verecek miydi?

Silence lokmayı ağzına almadan önce uzunca bir süre şüpheyile baktı. Mick’in kalbi hissettiği zafer duygusuyla yerinden oynadı. Kadının ağzındaki lezzetin parlayan gözlerine yansımaları izledi.

“Ne kadar lezzetli ve yumuşak,” diye mırıldandı bu büyüleyici kadına bakarak. “Yeşil ve zengin ve de pürüzsüz, ama ilgini kaybettirmeyecek kadar az da olsa acımtırak bir lezzette.”

Silence ağzındakini yutarak dudaklarını yaladı. “Oldukça güzel.”

Mick nefessiz bir şekilde güldü. *Dikkatli ol*, diye fısıldadı beyninin köşesindeki bir ses. *Bu yolun sonu olsa olsa acıdır*. Fakat sertleşmiş olan erkekliği pantolonlarının düğmelerini zorluyordu ve Mick’in o anda yapmak istediği şey Silence’ı elinden tutarak odasına götürmek ve onu orada zevkten bağırıncaya kadar tutmaktı.

Sadece kendi adını ve başka hiç kimseninkini haykırıncaya kadar hem de.

“Evet, oldukça güzeldir,” diyerek karşılık verdi genç kadına yumuşak bir sesle. “Demek ki o tatlı ve yumuşacık kalbe ulaşmak için dikenleri ve de iğneleri aşmaya değermiş, öyle değil mi?”

Dokuzuncu Bölüm



Tutulan dileklerden biri yanlış olmasın diye, tanınan üç dilek hakkının etraflıca düşünülmesi gerektiği bilinen bir gerçektir tabii. Akıllı John kocaman eliyle Tamara'yı nazik boynundan tutarken bir süre düşündü. En sonunda ona bakarak şu soruyu sordu: "Üç dilek hakkımı bir kerede mi kullanmam gerekiyor?" Tamara bir cinin hızında gülümsedi. "Hiç de değil. Sadece adımı seslenmen yeterli. O anda dileğini yerine getirmek için yanına geleceğim."

Akıllı John başını eğerek yavaşça Tamara'nın boynunu bıraktı. "Amcamın sahip olduğu krallığın üç katı büyüklüğünde bir krallık diliyorum."...

—Akıllı John'dan

Silence Mickey O'Connor'ın derin, yumuşak derinliklerden bahseden kadifemsi sesine kulak verirken enginarın tadını çıkarıyordu.

Yutkunarak tabağının bir kenarında istiflenmiş enginar yapraklarına baktı. Bay O'Connor'ın sesinin vurgusundan kendi kadınlığının derinliklerinin yumuşayarak eridiği ve ıslandığı kesindi. Böylesine şeytanca bir yakışıklılığa sahip bir erkeğin neden bir de havadaki kuşları bile büyüleyebilecek bir sesi vardı ki? Bu kesinlikle haksızlıktı. Üstelik heyecandan artık ne düşüneceğini bile bilmeyen beyninin çağrıştırdıklarını kastetmediği de kesindi, öyle değil mi? Silence aceleyle şarabından bir yudum

alarak söyleyebileceği herhangi bir şeyi bulabilmek için çaresizce etrafına bakındı.

“Annen adını Mickey mi koymuş?” diye sordu.

Mick konunun değişmesine şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı.

“Yani... şey, ben...,” diye söze başladı Silence düşüncelerini toplamaya çalışarak. “Mickey Michael’dan gelen bir isimdir, öyle değil mi? Seni Mickey olarak mı vaftiz ettirmiş yoksa Michael mı?”

Mickey’nin dudakları Silence’in aralarındaki gerilimi ortadan kaldırmak için çaresizce çabaladığını anlamışçasına bükülmüştü. “Pekâlâ, kutsal suyun bebek başıma değdiğinden şüpheliyim ama evet, annem adımı Michael olarak koymuş.”

“Çok güzel bir isim, Michael.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Mick kuşkulu bir sesle.

Silence başını evet anlamında sallayarak ekmeğinden bir parça kopardı. “Aziz Michael baş meleklerden biridir. Kılıcı vardır ve Tanrı’nın ordusunu öncülük eder.”

“Militan bir arkadaşmış desene.”

Silence yine başını salladı. “Vahiyler Kitabı’nda yazılana göre Michael şeytanı ve onun kölelerini yenerek cennetten atılmalarını sağlamış.”

Mickey dudaklarını büzdü, koyu bakışlarında alay vardı. “Pek bana benzemiyor o halde.”

“Bilmiyorum...,” dedi Silence kaşlarını çatarak. “Ne de olsa Aziz Michael oldukça sert ve acımasız biri olmalı. Tanrı’nın adaletini paylaştırmak için savaşıyor biri. Üstelik şeytanı da yenmiş. Şeytanla bazı benzerlikleri olsa gerek diye düşünüyorum.”

Mickey kıkırdadı.

Silence gözlerinde dehşet dolu bir bakışla başını kaldırdı. “Yoksa bu yaptığım kâfirlik midir?”

Mick omuzlarını kaldırdı. “Şeytanın kendisine kâfirliğin ne olduğunu mu soruyorsun?”

“Sana söyledim, sen şeytan falan değilsin,” diye mırıldandı Silence dikkati dağılmış bir tavırla. “Olsan olsan korkutucu bir melek olabilirsin.”

Mick Silence’ın bu ciddi söylemi karşısında başını geriye atarak yüksek bir kahkaha atınca korsanları onu kaçamak bakışlarla izlemeye başladı.

Sakinleşince Silence’ın yüzüne bakarak gülümsedi. “Ne fark eder? Kâfirliği eleştirecek konumda değilim ben.” Koltuğunda geriye yaslanarak başını kaldırdı ve Silence’ı incelemeye koyuldu. “Ayrıca öyle bir ihtimal olsaydı senin o Aziz Michael’ının karşısında savaşmış olacağımı da biliyorsun.”

“Gerçekten de öyle mi yapardın?” diye sordu Silence Mick’in kahkahasına rağmen ciddi bir tavırla. Bir hafta önce olsaydı kendisinin şeytan olduğu savını sorgulamazdı. Ama artık o kadar emin değildi Silence. “Annenin böyle düşünmüş olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa sana bir azizin adını vermiş, şeytanın değil.”

Mick’in kaşları çatılmıştı.

Şimdi ona bakma sırası Silence’taydı. “Tabii eğer sana başka birinin adını vermediyse. Bir akrabanın mesela? Belki de bu, babanın adı?”

Mick homurdandı. “Hayır.”

“Kimin o halde?”

“Benim bildiğim hiç kimse.” Sanki bu konuşmadan sıkılmışçasına yüzünü başka yöne çevirdi ama parmaklarıyla masanın kenarını sıkıca kavramıştı. “Annemin bana bu ismi vermesinin hiçbir anlamı olmayabilir.”

“Belki de sana ismini, Aziz Michael gibi azimli bir koruyucu olmanı umduğu için koymuştur.”

Mick irkildi. Belli belirsiz bir hareket olmasına rağmen Silence kendini sanki ona tokat atmış gibi hissetti. Kendine engel olamadan elini uzatarak Mick’in kolunun üzerine koydu.

Mick onun eline büyülenmişçesine bakıyordu.

“Eğer bana bu ismi bu nedenle verdiyse de büyük bir hayal kırıklığına uğradığından eminim.”

“Michael,” diye fısıldadı Silence, özür mü diliyordu yoksa soru mu soruyordu, bunu kendisi de bilmiyordu.

Adını söylemek o kadar özel geliyordu ki. Bu isim ona Mick ya da Mickey’den çok daha fazla yakışıyordu. Hem korkunç ve şiddete eğilimli bir melek ama aynı zamanda kefareti de mümkün kılan biri. Aziz Michael.

Mick gözlerini kısarken bakışlarıyla Silence’ı hareketsiz kılar gibiydi. “Yapma,” dedi gözlerini kapatıp o tüyler ürpertici bakışını gizledi. “Bana bu şekilde hitap etme.”

Silence elini geri çekse de geri adım atmayacağını biliyordu. Burada çok önemli bir şey yakalamıştı. Mutlaka öğrenmesi gereken bir şeydi bu.

“Niçin?” Şu anda bu salonda yalnız gibiydiler. Etraflarındaki herkes birdenbire yok olmuş gibiydi.

“Nedenini biliyorsun,” diye mırıldandı Mick. Gözleri hâlâ kapalıydı. Siyah kirpikleri yanaklarının üzerinde karın üstündeki is lekesi gibi görünüyordu.

Eğer gerçekten yalnız olsalardı Silence onu kollarının arasına bile alabilirdi.

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdi genç kadın yumuşak bir sesle. “Ama sana başka bir isimle hitap etmeye niyetim yok.”

Mick alçak sesle güldü, bir önceki kahkahasına kıyasla oldukça kırık bir sesteki ağzından çıkan. “Tabii ki etmeyeceksin. Tath Silence. Bana bir baş meleğin ismi verilmiş olabilir ama asıl parlak temiz bir ışıkla parıltıyan sensin.”

“Ne demek istediğini anlamadım,” diye fısıldadı Silence.

“Gerçekten anlamadın mı?” Mick nihayet gözlerini açtığı anda büyülü gibiydiler. “Sevdiğin kocan için namusunu tehlikeye atan sen değil miydin? Kapının eşiğinde bulduğun bir bebek uğruna şeytanın kendisiyle bir arada yaşamayı kabul etmemiş miydin?

Sen, Silence Hollingbrook, bütün meleklerden daha ilham verici birisin.”

Silence nereye bakacağını bilemiyordu. Onun, kendisini alelade bir insandan farklı biri olarak göreceğini hiç tahmin etmemişti. Dudakları sessizce aralandı ve erkeğin gözlerine sanki boğulurcasına baktı.

Bakışlarında bir sıcaklık beliren Mick’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O ekmeği yiyecek misin?”

Silence önüne bakınca elindeki ekmeği parçalayarak un ufak etmiş olduğunu gördü. “Ben...”

Mickey –Michael– parmaklarını şaklatınca genç bir çocuk içi dilimlenmiş etle dolu olan tepsiyle çıkageldi. Michael tepsiyi çocuğun elinden aldı. “Bana ekmek de getir.”

Delikanlı aceleyle uzaklaştı.

“Bunların hepsini yiyemem,” diyerek karşı çıktı Silence Michael onun tabağına lezzetli kuzu etini koyarken. Haşlanmış dana etiyle dolu olan tabak ortadan kaybolmuştu.

“Çocuk hastayken bir farenin yediğinden bile az yemek yedin,” dedi tabağını doldurmaya devam ederken.

Silence kuzu etinin tadına baktı. O kadar yumuşaktı, ağzında neredeyse eriyordu. Silence eti suçluluk duygusu içinde yedi. Michael’ın kuzu eti her ne kadar sağlığa pek yararlı olmasa da kendi haşlanmış İngiliz dana etinden çok daha lezzetliydi.

Silence, masanın diğer ucunda yükselen bir kahkahanın üzerine başını kaldırdı. Bran başını geriye atmış kahkahayla gülüyordu. Fionnula ona bakarken yüzü erkeğe karşı hissettiği sevgiyle öylesine parlıyordu ki Silence utanarak başını başka yöne çevirdi. Michael’ın kendisini izlediğini fark etti.

Silence yutkundu ve erkeğin bakışlarından kaçınmaya çalışarak şarap kadehine uzandı. Michael’ın gözleri Silence’ın yüzünün arkasında olup bitenleri görür gibiydi sanki. “Fionnula Bran’i gerçekten delicesini seviyor.”

“Evet, hayranlığı gün gibi ortada,” diyerek karşılık verdi Michael, sesi ifadesizdi.

Silence ona baktı. “Bran, ona verdiğin değer ve güvene layık olmak için biraz fazla genç, öyle değil mi?”

Michael omuzlarını kaldırdı. “Olabilir, ama bu delikanlı altı yıldan fazla bir süredir yanımda.”

“Gerçekten mi?” Yeniden dönüp Bran ve Fionnula’ya baktı. Yirmisinden büyük görünmüyordu. “Onunla nasıl tanıştınız?”

Michael elinde şekerle kaplanmış bir üzümle arkasına yaslandı. “Bran’imiz bir sokak çocuğuydu. Kendinden genç ve aylak çocuklardan oluşan çetesiyle beraber, geçimlerini yankesicilikle, mumculardan ve seyyar satıcılardan çalarak ve aklına gelebilecek her türlü haylazlıkla sağlıyorlardı. Bir gece is kafasına daha büyük bir vurgun yapmayı koymuş.”

Michael duraksayarak şarabından bir yudum içti. Kadehini büyük bir dikkatle masanın üzerine geri bıraktı.

“Evet?” diye sordu Silence sabırsızca.

Michael’ın dudakları kıvrıldı. “Bran’imiz önceden göz koymuş olduğum bir gemiye baskın düzenlemeye niyet etmiş.”

Silence derin bir nefes aldı. Michael’ın hayatını nasıl kazandığıyla ilgili ayrıntıları pek bilmiyordu ama onun acımasız bir rakip olduğundan şüphesi yoktu. “Ne oldu peki?”

“Biz gemiye Bran ve arkadaşlarından sonra vardık. Küpeştelerin üzerinden çıktığımız sırada geminin nöbetçilerini alt etmeye çalışıyorlardı. Ben ve adamlarım nöbetçilerin işini hızla bitirdikten sonra birdenbire yarı boyumda olan ve hançerini karnıma saplamaya çalışan bu yeniyetmeyle burun buruna geldim.”

Silence yutkunarak kirpiklerinin altından Bran’i süzdü. Mickey O’Connor’a meydan okumaya çalışan herkes, bırakın çocuğu, erkekler bile ya çok cesur ya da aptal olmalıydı.

“Sen ne yaptın?”

Michael, dudağını çevreleyen bir gülümsemeyle elindeki neredeyse boşalmış olan kadehiyle oynuyordu. “Yaptığım ilk şey

elindeki hançeri almak oldu. Sonra bana çıplak elleriyle saldır-maya çalışınca da onu ensesinden yakalayıp bir güzel silkeledim. Normal şartlar altında onu tek bir harekette Thames'e fırlatıp atardım, ama..."

Michael düşüncelere dalmış bir halde sustu.

"Ama atmadın," diyerek tamamladı Silence onun sözlerini. "Neden?"

Michael ona bakarak şarabından kalan son yudumu da içti. "Doğruyu söylemek gerekirse, o zamanlar bana biraz olsun kendimi hatırlatmıştı da ondan. Üzeri yırtık pırtık olan ve her şey için savaşmayı göze alan bir çocuktu o, bir sonraki yemeği için bile."

Silence başını eğerek ellerine baktı. Bir annesi olduğunu anlatmıştı – ve belki de babası bile vardı. O halde niçin yalnızdı? Silence onun gözünde yiyecek bir şeyler bulabilmek için savaş-mak zorunda olan genç ve güzel bir çocuk olarak canlandırınca midesinin kasıldığını hissetti.

Michael sanki onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Ah, sakın benim için üzülme Silence, aşkım."

Başını kaldırıp siyah gözlerine, acıyla büzülmüş dudaklarına ve anıların eline geçirmiş olduğu yüzüne baktı.

Michael başını eğerek boş kadehini Silence'ın şerefine kaldırdı.

"Her ne kadar sınıp sıkıntılar çekmiş olsam da hepsini hak etmişimdir. En azından çoğu diyelim."

"Tahıl alamamamızın arkasında yatan sebep Mickey O'Connor'dur," diyordu Freddy.

Charlie yemeğinden başını yavaşça kaldırıp baktı. "Öyle mi?"

Aldığı bu bilgi onu şaşırtmamıştı. Son hafta boyunca tahıl tedarikçileri satma konusunda ya tuhaf bir çekimserlik içine girmişlerdi ya da tahılların hepsi çoktan satılmıştı.

Charlie homurdandı. "O zaman bana yeni tedarikçiler bul-man gerekecek."

Freddy'nin yüzü bu istek karşısında iyice asıldı.

“Başka ne duydun?”

“St. Giles’ta askerler var,” dedi Freddy aksi bir tavırla.

“Ne olmuş?” diye sordu Freddy çatalının ucuyla bifteğinden bir parça alırken. Ağzına götürdüğü sırada üzerindeki sos damlıyordu. “Londra’nın her yerinde askerler var.”

“Bunların St. Giles’ı hırsızlardan, katillerden ve diğer suçlulardan temizlemek için gönderildiği söyleniyor ama.”

“Öyle miymiş?” Charlie arkasına yaslanarak adamına baktı. Freddy her zamanki gibi Charlie’nin yüzüne bakmaktan kaçınıyordu – bakışını daha ziyade Charlie’nin önünde duran yemek dolu tabağa yoğunlaştırmıştı.

“Bak bu çok ilginç işte. Onları kim göndermiş peki?”

Freddy kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı, bu hareketin görünüşüne faydası olduğu söylenemezdi. “Hiç kimse bilmiyor. İkişer kişi halinde dolaşıp ortalıkta dolanıp aylıklık eden her kesi yakalıyorlarmış. Kafası çalışanlar askerler ortaya çıkmadan yer altına girmeyi akıl etmişler tabii. En çok cin satan yaşlı kadınları götürüyorlarmış.”

Charlie homurdandı. “Cin satıcılarının peşine düşülürse benim işime de karışmaları kaçınılmaz.” Çatalını kalaylanmış tabağının kenarına koyarak düşünmeye başladı. “En iyisi dikkatlerini farklı bir yöne çekmek olacaktır. Bizim seçeceğimiz bir yöne.”

Freddy yavaşça başını salladı. “Nereye?”

Charlie’nin beyrinde bir anda bir düşünce belirmişti. Bu fikri ele alıp iyice evirip çevirdi ve en ince ayrıntısına kadar düşünmeye başladı.

Ve sonra da başını eğerek Freddy’ye baktı. “Yakışıklı Mickey’nin kalbine.”

“Daha...” diye bağıırıyordu Mary Darling ertesi sabah.

Silence bebeği itaatkâr bir şekilde dizlerinin üzerinde zıplatarak minik bir atla ilgili olan şarkıyı söylüyordu. Mary Darling’in pembe

yanaklı iyileşmiş halini görmek ne kadar da güzeldi. Ama bebeği tek bir küçük odanın içinde eğlendirmek de bir hayli yorucuydu.

Silence hoplatma oyununa ara verdiği anda Mary yine bağırdı. “Daha! Daha! Daha!”

“Ah, hayatım, sanırım küçük at artık çok yoruldu,” dedi Silence Mary’yi kucağından indirirken.

Mary üzülerken Silence’ın oturduğu koltuğun etrafında doluşmaya başladı. Ateşin yanma yaklaşmasının yasak olduğunu bildiği halde şömineye doğru gidiyordu.

Silence gözüne düşen bir bukleyi geriye iterek Mary’nin dikkatini dağıtacak bir şey bulmaya çalıştı. “Mary, bak. Buna ne dersin?” diyerek yerde duran dikiş kutusunu açtı.

Bebek kendini hızla elleri ve dizlerinin üzerine bırakarak emeklemeye başladı.

“İğnelerinizle mi oynamasına izin vereceksiniz?” diye sordu Fionnula kapıdan şüpheyle.

Silence ona minnettar bir şekilde baktı. “Ah, şükürler olsun ki çay getirdin. Artık onu nasıl meşgul edeceğimi bilemiyorum.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi hizmetçi kız çay tepsisini sehpanın üzerine bırakırken.

“Ama en azından şömineden daha iyi bir fikirdi,” diye mırıldandı Silence Mary’nin parmaklarının arasından küçük bir iplik yumağını kurtarmaya çalışırken. İplik yumağı artık fena halde karışmıştı. Fionnula Mary’yi alıp önüne bir bisküvi ile küçük bir fincan süt verirken yumağa baktı Silence.

“Mary’nin canı burada çok sıkılıyor,” diye mırıldandı. Aslında kendisi de sıkılıyordu. Silence son birkaç aydır yoğun bir şekilde yetimhaneyi idare ederken, oradaki işleri onu gün doğumundan batışına kadar meşgul ediyordu. Öyleye oturup hiçbir şey yapmamaya alışkın biri değildi.

Bu düşünceyle Fionnula’ya umut dolu bir bakış fırlattı. “Bay O’Connor’ın bugün evde olup olmadığını biliyor musun?”

“Az önce onu odasına girerken görmüştüm,” dedi Fionnula başıyla bağlantı kapısını işaret ederek.

“Gerçekten mi?” Silence ayağa kalkarak kapıya gitti ve çaldı.

Kapı neredeyse anında açılmıştı.

Bir omzuyla kapının pervazına yaslanmış olan Michael’ın dudağı muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu kadar yakının-dayken ne kadar da iri görünüyordu – bu gerçek Silence’ı her seferinde şaşırtıp nefesini kesiyordu. “Pekâlâ, artık kapımı çalmaya başlamaya ne zaman karar verdin?”

Silence Michael’ın kapısından gizlice baktığı o günü hatırlayınca yüzünün kızarmaması için büyük bir çaba sarf etti.

Yutkundu. “Biz sıkıldık.”

“Öyle mi?” diye sordu Michael onun yüzüne bakarak.

Silence Michael’ın bakışını takip ederek Mary’nin merak içinde emekleyerek yanına geldiğini gördü. Silence’ın eteğini yakalayarak ayağa kalktı. Bir eli Silence’ın eteğinde, diğer elinin iki parmağı da ağzında, büyük bir ciddiyetle Michael’a bakıyordu.

“Pek nadir bulunan bir hazineye benziyor,” dedi Michael bebeğe bakarken yumuşak bir sesle.

Silence Mary’ye bakıp gülümsedi. “Evet, gerçekten de öyle.”

Başını kaldırıp Michael’ın yüzündeki sevecen ifadeyi görünce kalbi sıkıştı.

Mary, kendisi hakkında konuştuklarını anlamışçasına kollarını Michael’a doğru kaldırdı. “Yukarı!”

Michael kaşını kaldırdı. “Pek de geveze bir şey, öyle değil mi?”

Yine de eğilip bebeği kucağına aldı. Mary Darling Michael’ın kollarının arasında ne kadar da küçük görünüyordu. Korsan çocuğu göğsüne doğru yaklaştırmca, yüzleri aynı hizaya geldi.

Mary bir süre adamın yüzüne baktıktan sonra elini ağzından çekti ve parmağını Michael’ın çenesine bastırdı.

Silence nefesini tuttu ama Michael sadece gülüyordu.

“Sıkıldın mı tatlım? Buna karşı bir şeyler yapmamız lazım, öyle değil mi?”

Arkasını dönerek odasına yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Silence ona aceleyle yetiştirmeye çalışırken.

“Sürekli soru soruyor, öyle değil mi?” diye mırıldandı Michael bebeğe bakarak.

Mary Michael’ın omzunun üzerinde baktı. “Anneee.”

“Evet, annen,” dedi Michael ağır ağır, koridora açılan kapıyı açarken.

“Kabul etmeliyim ki o oldukça hoş bir kadın, ama biraz fazla endişeli, ne dersin?”

Parmaklarını ağzına sokmuş, adamı ciddi bir tavırla dinleyen Mary, koridoru korumakla görevli olan Harry ve Bert’i işaret etmek için parmaklarını yeniden çıkardı.

“Ert!”

Mary bu geçimsiz adamı nedense çok sevmiştir.

“Peki, Harry ve Ert de bizimle gelsin o halde,” diye cevapladı onu Michael iki adama başıyla bir işaret yaparak.

Korumalar önce birbirlerine baktılar sonra da Silence’in peşinden giderek onları takip ettiler.

Silence adımlarını büyütebilmek için elbisesinin eteklerini kaldırdı, Michael’ın uzun bacakları koridoru yiyor gibiydi.

“Temiz havanın canlandırıcı bir etkisi olduğunu düşünmüşümdür hep,” diyerek konuşmasını sürdürdü Michael. “Ama ne yazık ki seni sıklıkla dışarıya çıkarmamı imkânsız, ortalıkta dolaşan çok fazla kötü adam var, bunu anlamalısın. Ama evin arka tarafında da biraz temiz hava alınacak yerimiz vardır.”

Peşindeki insan sürüsüyle birlikte bir merdivenin başına gelip aşağıya indi. Merdivenlerin sonunda mutfığa girince Archie şaşırması bir halde onlara baktı.

Ama Mary Darling aşçıya pek ilgi göstermedi.

“Pöpekk,” diye bağırarak kollarını iki yana açıp ateşin önünde uyuklamakta olan Lad’e doğru atılarak.

“Eh, ne yapalım,” diye cevap verdi Michael pes edercesine. “Bırakalım bu ahlak da bizimle gelsin. Artık gül gibi koktuğuna göre insan içine çıkabilecek duruma gelmiş sayılır.”

Lad de dahil olmak üzere, tüm kafil e küçük bir avluya çıktı.

Silence etrafına bakındı. Avlu, ortasındaki kurumuş topraktan oluşan küçük bir bölümün dışında kaldırım taşıyla döşenmişti. Dört tarafı da kiremitten örölmüş yüksek duvarlarla kaplıydı. Mutfak kapısının karşısında, diğerlerine göre daha alçak bir binanın altında eski, kemerli bir tün el vardı.

“Bu tün el nereye çıkıyor?” diye sordu Silence.

Michael bakışını tün ele çevirdi. “Dar bir patıkaya çıkar. Endişelenecek bir şey yok. Diğer tarafta bir kapı, tün elin içinde de iki nöbetçi var.”

Silence başını eğerek Michael’ın Mary’yi duvara dayanmış ahşap bir bankın önüne indirmesini izledi. “Hep bu şekilde mi yaşamak zorunda kaldın?”

“Nasıl?” diye sordu Michael.

Mary kararlı adımlarla Lad’e doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Böyle.” Silence eliyle avluyu gösterdi. “Korumalarla, yüksek duvarların arkasında ve sürekli dikkatli olarak?”

Michael doğrularak ona baktı. Bert ve Harry hantal bakıcı hemşireler gibi Mary’nin peşine takılmış, parmağını Lad’in gözüne sokmasına engel olmaya çalışıyorlardı. Avlunun bir köşesinde duran Silence ve Michael kısa bir süreliğine yalnızdılar.

“Hayır,” dedi Michael yüzünü yukarı kaldırarak. Gün öğleye yaklaşmıştı ve küçük avluyu ışınlarıyla aydınlatan güneş tam tepedeydi. Ama bir saate kalmaz bu yüksek duvarlar güneş ışığını kesecekti. Avlu sadece günün ortasında aydınlıktı demek ki.

“Ne oldu?” diye sordu Silence yumuşak bir sesle.

Michael huzursuz bir şekilde omuz silkti. “Bir erkeğin gücü arttıkça düşmanlarının da çoğaldığına tanık oldum.”

“Öyle mi?” Silence kaşlarını çatarak ayaklarının altındaki kaldırım taşlarına baktı. “Bütün bunlara değmediğini hiç düşündüğün oldu mu? Çalmanın yani?”

Michael yüzünde alaycı bir ifadeyle baktı ona. “Ve sen de beni ıslah etmeye niyetlendin, öyle mi sevgilim?”

Silence bu alay karşısında dudaklarını bükerek çenesini kaldırdı ve erkeğin gözlerinin içine baktı. “Yeteri kadar servetin var – onları gördüm.”

“Bir insan hiçbir zaman yeteri kadar servete sahip olamaz,” dedi Michael kızgınlıkla.

“Tabii ki olabilir,” diye karşılık verdi Silence. “Yeteri kadar yiyeceğin ve giyeceğin, kendini ve adamların geçindirecek paran da var, daha fazla neye ihtiyacın var?”

Michael gözlerini kıstı. “Hiçbir şeyin eksikliğini yaşamamış biri için söylemesi kolay tabii.”

Silence bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi. Hiç aç kalmadığı doğrudu. Ama Mickey O’Connor’ın sarayı hazinelerle yüklüydü! “Eminim ki artık hırsızlık yapmana gerek yoktur.”

“Şişman bir çiftçi de olabilirim yani, bunu mu diyorsun?”

“Hayır.” Silence onu taşrada yaşayan bir çiftçi olarak hayal edemiyordu, şişman olsun olmasın. “Ama yapabileceğin başka bir iş mutlaka vardır.”

“Mesela?” diye sordu yumuşacık bir sesle. “Beni bir gemi inşa mühendisi mi yapmak istersin?”

Bu ne kadar da saçma bir fikirdi böyle!

“Bilmiyorum,” diye bağırdı ellerini sınırlı bir şekilde beline dayayarak. “Ama yaşadığın bu hayat çok tehlikeli. Bunun farkında olduğundan eminim. Düşmanlarından birinin gelip seni bulması ya da hırsızlıktan yakalanıp yargılanman an meselesi değil mi? Neden hâlâ şansın varken bırakmıyorsun?”

“Yoksa benim için endişeleniyor musun, sevgilim?” Sözleri küstah, ama bakışları öyle değildi. Silence bir an için o karanlık

gözlerin derinliklerinde yatan kırılğanlığı görebildiğini sandı. Michael bakışlarını kaçırdı.

“Ah, benim için endişelenmemelisin, aşkım. Ben bir korsanım ve bir korsanın bu dünyadaki sonu bellidir.”

“Nedir o?” diye fısıldadı Silence dehşete kapılarak.

Michael’ın dudağının kenarı kıvrıldı. “Hâlâtın ucunda sallanmak, başka ne olabilir ki?”

Silence avluyu ısıtan güneşe rağmen ürperdiğini hissetti. Onun, bir celladın ipinin ucunda sallandığını, güçlü bedeninin ölüme giderken kıvrandığını hayal etti. İçinde bir şey bu düşüncüyü kaldıramadı. Michael O’Connor bir zamanlar düşmanıydı, hiç kimse kendisini onun yaraladığı kadar yaralamamıştı. Onun yaptığı kötülük –William’a ve evliliklerine– asla bağışlanacak bir şey değildi.

Ama bu eskidendi. Onu tanımadan, Michael da kendisini tanımadan çok önceydi. Şu an için onun çok tehlikeli bir korsan olduğunu biliyordu ama geçmişte o da sadece küçük, savunmasız ve yapayalnız bir çocuktü.

Michael O’Connor bu dünyadan ayrılacak olursa, Silence’in içinde bir şeylerin öleceğı bir gerçektü.

Silence kollarıyla bedenini sardı. “Bu kadar, öyle mi? Öylece oturup yakalanıp asılmayı mı bekleyeceksin?”

Michael başını kaldırdı. “Oturup beklemek diye bir şey yok, sevgilim. Fark etmemiş olabilirsin ama ben dolu dolu ve mutlu bir hayat yaşıyorum.”

“Yaşıyor musun gerçekten?” Harry’nin cebinden çıkardığı tahta bir topu fırlatışını izledi. Hem Mary hem Lad topun arkasından bakıyorlardı. “Adamların ve hazinen var, ama bir ailen yok, öyle değil mi? Hayattan istediğın gerçekten bu kadar mı?”

Michael cevap vermedi.

Silence dönünce onun kendisini ısrarlı bakışlarla süzdüğünü gördü.

Çenesini kaldırdı. “Evet, bu kadar mı?”

Michael omuzlarını kaldırdı. “Böyle bir hayat birçok erkek için yeter de artar bile.”

“Bana kalırsa oldukça yalnız bir hayat gibi görünüyor.”

“Öyle mi görünüyor?” diye sordu Michael ona doğru yaklaşarak. “Peki, gelelim sana Silence, aşkım? Benim ailem hakkında konuşuyorsun ama ya kendi ailen var mı?”

Silence ona şaşkınlık içinde bakakaldı. “Ne demek istiyorsun. Benim çok geniş bir ailem var. Kız ve erkek kardeşlerim, pek çok yeğenim var.”

Michael başını salladı. “Evet, ağabeylerin, ablaların ve yeğenlerin var. Ama bir kocan ya da çocukların yok.”

Silence çenesini kaldırdı. “Mary Darling’im var.”

“O sana yetiyor mu?” Michael ona doğru eğilince bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. “Günün birinde büyümüş olacak. Kendine bir koca bulup senden ayrı bir hayat yaşayacak. O zaman yalnız kalacaksın. İstedğin şey bu mu?”

Silence’in gözlerinde yaşlar belirince yüzünü çevirdi. “Benim bir kocam vardı; sevdiğim, iyi bir koca.”

“Ama şimdi yok.” Sesi her türlü duygudan yoksundu. “Sonsuza dek onun yasını mı tutacaksın? Kendin de ölene kadar bu rengi solmuş siyahların içinde mi dolaşacaksın?”

Elini uzatarak parmağıyla elbisesinin kolalı beyaz yakasına dokundu. Silence omzunu kaldırdı. Michael fazlasıyla yakınında durmuş, kendisini rahatsız eden sorular soruyordu. “Ben William’ı seviyordum. Bunu anlayabildiğini sanmıyorum ama o benim gerçek aşkımdı. Hayatımın aşkı. Hayatımda bir daha kimseyi onu sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyorum.”

Bu cümleleri o kadar sık sarf etmişti ki heceleri sanki ruhuna kazınmış gibiydi. Artık söylediklerinin anlamını bile düşünmesine gerek yoktu. Ama söyledikleri hâlâ gerçek miydi? Kafası karışmıştı. Bu konuşmayı değil Michael’la, artık hiç kimseyle yapmak istemiyordu.

Ama erkeğin sesi acımasızdı. “Ve bu gerçek aşkın olmayınca kendi kendini soldurup öldüreceksin, öyle mi sevgilim?”

“Dediğim gibi, bunu anlamamı beklemiyorum...”

“Ve anlamıyorum da zaten,” diyerek sözünü kesti Michael. “Sen bana hayatımı bir celladın ipinin ucunda sallanarak biteceğini bildiğim halde nasıl yaşayabildiğimi soruyorsun. En azından ben canlıyım. Sense kocanla birlikte tabuta girip kendini onun cesediyle birlikte toprağa gömmüş gibisin.”

Silence daha düşünmeye fırsat bulamadan erkeğin yanağına, sesi avluda yankılanan sert bir tokat attı.

Gözleri Michael’ın gözleriyle kenetlenmiş, göğsü hızla inip kalkıyordu fakat Bert ve Harry’nin başlarını kaldırarak kendilerine baktıklarının farkındaydı. Hatta Mary ve Lad bile oyunlarını yarıda kesmişlerdi.

Bakışlarını Silence’ın gözlerinden ayırmadan Michael uzanarak onun elini tuttu. Kadının elini dudaklarına götürerek avcunun içine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Eli hâlâ dudaklarında kadının yüzüne bakmaya devam etti. “Kendini zamanından önce mezara sokma Silence, aşkım.”

Silence’ın kalbi öylesine hızla çarpıyordu ki genç kadın nefes nefese kalmıştı. Michael’ın verdiği her nefesi avcunun içinde hissedebiliyordu.

“Onun mezarı yok,” diye fısıldadı genç kadın anlamsızca. “Denizde öldü ve bedeni de orada, dalgaların altında bir yerde yatıyor.”

“Biliyorum, aşkım,” dedi Michael yumuşak bir sesle. “Biliyorum.”

Silence’ın gözlerinde biriken yaşlar yüzünü ıslatmıştı. Orada, o küçük avluda durmuş, utanç ve çaresizlik içinde hıçkırarak ağlarken, Michael’ın kendisini göğsüne çektiğini hissediyordu.

“Hadi ama, tatlım,” diye mırıldandı Michael dudakları Silence’ın saçında.

“Beni seviyordu, gerçekten seviyordu,” diye hıçkırkı Silence.

“Sevdiğini biliyorum,” dedi Michael.

“Ve ben de onu seviyordum.”

“Hımm.”

Silence başını kaldırarak ona kızgın bir bakış attı. “Sen aşka inanmıyorsun bile. O halde söylediklerimi niçin onaylıyorsun?”

Michael güldü.

“Çünkü,” dedi öne eğilip Silence’ın yanaklarındaki gözyaşlarını dilinin ucuyla yalayarak. Konuşurken sesi kadının hassas tenini okşuyordu. “Beni büyüleyip efsunladın, tatlı Silence, yoksa bunu bilmiyor muydun? Gökyüzünün pembe, ayın ise badem ezmesin ve kuru üzümünden yapılmış olduğunu hatta Thames’in çamurlu sularında deniz kızlarının yüzdüğünü bile kabul ederim, yeter ki ağlamayı kes. O güzel gözlerindeki yaşları gördükçe göğsüm ikiye ayrılıyor. Akciğerlerim, karaciğerim ve kalbim böylesine açıkta bırakılmaya asla dayanamaz.”

Silence nefesini tutuyordu. Aldığı son nefesten sonra erkeğe şaşkın bakışlarla bakıyordu. Michael’ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ama gözleri –dipsiz bir kuyuya benzeyen siyah gözleri– sanki göğsü gerçekten yarılmışçasına, büyük bir acıya karşı koymaya çalışır gibi bakıyordu.

Mavi yeşil gözlerinde hâlâ yaş ve keder vardı. Michael bu manzaranın kendisini neden bu kadar derinden yaraladığını bilmiyordu. Hayatında pek çok adamın hançerlenerek öldürüldüğünü görmüş, aç kalan kadınların kendilerini sattığına ve dilenci çocukların çukurlarda yatıp öldüğüne şahit olmuştu. Dişini tırnağına takıp savaşıyor ve anki konumuna ulaşmıştı. Artık yiyecek ve başının üstünde bir çatı için endişelenmesine de gerek yoktu. Adam öldürmüş ve onları bir daha hiç düşünmemişti bile.

Ama Silence’ın yaşla dolu gözleri onun bu cesaretini neredeyse yerle bir ediyordu.

Bakışını kadının yüzünden güçlkle alıp başka yöne çevirdi. *O yol acıya giden yoldur.* “Gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Silence’ın elini ahp onu mutfak kapısına doğru götürdü.

“Ama Mary...” diyerek karşı çıkacak oldu Silence.

Michael bebeğin Lad’in kulaklarını yakalayarak kıkırdağı yöne baktı. “Bert ve Harry yanındayken bir şey olmaz. Uzun sürmeyecek.”

Silence Michael’ın peşinden yürürken, endişeli gözlerini içeriye girinceye kadar bebeğin üzerinden ayıramadı. “Nereye gidiyoruz?”

“Taht odama.” Silence’ı arka geçitlerden ve merdivenlerden geçirip misafirlerin kabul edildiği yankılanan koridorda çıkardı.

Kapıyı gözetleyen Bob Mick’in Silence ile yaklaştığını görünce onlara meraklı bir bakış atsa da başını eğmekle yetindi.

“Rahatsız edilmememizi sağla.” Mick ağır ahşap kapıları açtı.

İçeriye girince tahtının hemen yanında duran bir sandığa doğru yürüdü. Kapağını açarak içinden parlak mavi renkte ipek bir elbise çıkardı.

“Bu nedir?” diye sordu Silence sanki daha önce böyle bir elbiseyi görmemiş gibi.

Michael gözlerini devirdi. “Bu bir elbise. Senin için.”

Silence inatçı bir ifade takınarak bir adım geriledi. “Bunu giyemem.”

Ah, Michael’ın şimdi dikkatli olması gerekiyordu. Elbiseyi havaya kaldırarak ışığın muhteşem kumaş üzerinde yansımaları sağladı. “Sıkıldığını söylemiştin. Saraydan çıkmak istemez misin?”

“Evet, ama...”

“Ama,” diyerek sözünü kesti Michael, “benimle dışarı çıkmak istiyorsan bunu giymek zorundasın. Şu an üzerindeki elbiseyle olmaz.”

Silence dudağını ısırarak elbisenin yanardöner mavi ipek kumaşına baktı.

“Bu bana hediye edilmişti,” diye yalan söyledi Michael. “Kendisine bir iyilik yapmamı isteyen bir kaptan vermişti. Kendim kullanamam.”

Elbiseyi kendi vücuduna tutunca Silence’ın yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. Gerçekte Michael sersem bir âşık gibi

yarım bir gününü Silence'a uygun hazır bir elbiseyi aramakla geçirmişti. Ama bu gerçeği ona söylemesinin, Silence'ın elbiseyi giymesine yardımcı olmayacağını da farkındaydı. Michael'ın vereceği böylesine pahalı ve şık bir hediyeyi kabul etmesinin katı ahlak kurallarını yerle bir edeceğini biliyordu.

"Yoksa bir akşamı daha odanda şömine başında geçirmeyi tercih mi ederdin?" diye sordu hafif bir sesle. Parmakları elbisenin parlayan eteklerinde geziniyordu.

Silence'ın gözleri Michael'ın yüzündeydi. Kararsızlığını görebiliyordu.

"Beni nereye götürmek niyetindesin?"

Michael başını iki yana salladı. "Bu bir sürpriz olacak."

Silence kaşlarını çatarak dudaklarını itiraz etmek istercesine araladı.

"Ama saygın bir yer olacak," diye ilave etti telaşla. "Sana söz veriyorum."

Michael nefesini tutarak kadının vereceği cevabı bekledi. Kabul etmesini istiyordu.

"Böylesine güzel bir elbiseyle beraber giyecek hiçbir şeyim yok."

İç çamaşırlarını üstü kapalı bir şekilde ima etmek bile yüzünün kızarmasına yetmişti.

Michael gülümsemesini engelleyerek masum bir ifade takınmaya çalıştı.

"İhtiyacın olan şeyleri oradaki sandığın içinde bulabileceğinden eminim."

"Ama..."

Michael taht odasının kapısına yönelmişti bile. Elbisenin altına giyeceği şeyleri sorduğu anda kararını vermiş demektir. Eğer tereddüt ederse Silence'ın kararını değiştirmesi için zamanı olacaktı.

Mick kapıları açarak Bob'a bir şeyler söyledi. "Buraya iki adam göndererek sandıklardan birini Bayan Hollingbrook'un odasına taşımalarını söyle."

Bob başını eğdi. “Emredersiniz.” Koşar adımlarla uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Mick yeniden Silence’a döndü. Hâlâ sandığın yanında duruyordu fakat aynı zamanda odanın içinde etrafına bakıyordu.

“Niçin hazinelerin hepsini tek bir odada tutuyorsun? Hırsızlardan korkmuyor musun?”

Mick gülümsedi. “Kendi evimde soyulacağımı mı düşünüyorsun?”

Silence’ın yanakları pembeleşti. “Tabii ki hayır. Ama insanların buna meyledebilir.”

“Onlara yeterince para verdiğimi düşünüyorum,” dedi Mick basitçe. “Londra’nın herhangi bir yerinde kazanabileceklerinin fazlasını veriyorum. Ve buna rağmen hâlâ beni soymaya meyil ederlerse de... ister inan, ister inanma aşkım ama sert erkekler dünyasında oldukça saygın bir ünüm vardır.”

Silence ürpererek arkasını döndü ve mermer bir melek heykelini incelemeye koyuldu. “Bunu biliyorum.”

Mick başını kaldırarak onu izledi. Acımasızlığının Silence’ı rahatsız ettiğini biliyordu ama artık değişemeyeceğine göre bu düşüncüyü kafasından atmaya karar verdi.

“Bütün servetimi niçin bu odada topladığım sorusuna gelince de,” diyerek omuz silkti, “sen kendin bile bunun hafife alınmayacak bir etki bıraktığını söylemiştin.”

Silence ona omzunun üzerinden baktı. “Bütün bu servetin tek nedeni bu mu? Başkalarını etkilemek?”

Michael ona bir an için baktıktan sonra ona gerçeği söylemeye karar verdi. “Çocukken yaşadığım hayatı biliyorsun. Akşam yemeğim için dilenmek zorunda kaldığım o yılları.”

Silence başını tereddüt edercesine eğdi.

Michael yüzünü ekşiterek odanın içindeki ganimetlere baktı. “Evet, ilk vurgunumu yaptığımda o an orada bunu bir daha asla yapmayacağıma dair yemin etmiştim.”

Silence'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ama... bu çok uzun zaman önceydi. O zamandan bu yana çok güçlü ve de zengin bir adam haline geldin."

"Bir insan yeterince zengin olabilir mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ya da yeterince güçlü?"

"Ah, Michael."

Gözleri kocaman açılmış, tatlı dudakları aralanmış ve yüzü de duygu yüklüydü, hepsi de kendisi için.

Kadının bakışı kalbini delerek geçti. Ona bir adım yaklaştı, kasları gerilmişti. Elini kaldırarak Silence'a uzandı.

O anda adamlarından iki kişi taht odasına girdiler.

Mick küçük bir küfür ederek sandığı gösterdi. "Bunu hanımın odasına götürün." Hâlâ melek heykelinin yanında hareketsiz duran Silence'a baktı. "Bu akşam saat yedide diyelim o halde. Benim için hazır ol."

Arkasını dönerek odadan çıkarken iffetli bir dula kur yapmanın sonunda bundan sağ çıkıp çıkamayacağını düşünüyordu.

Onuncu Bölüm



*“Arzun benim için emirdir!” diye bağırdı Tamara.
Bir anda bir dağın tepesine çıktılar. Önlerinde uzanan zengin
tarlalar ve kocaman parlak bir nehir gördüler.
Akıllı John’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bütün bunlar benim mi?”
“Elbette, Kralım Akıllı John!” Dans eden Tamara’nın saçı
rüzgârda salınıyordu. “Başka ne dilersiniz?”
Fakat Akıllı John gözünü ayaklarının altındaki zenginlikten
alamıyordu. “Sana yeniden ihtiyacım olduğunda seni çağıracağım.”
Tamara başını göz kırparcasına eğerek gökkuşağı kuşuna
dönüştü ve uçarak uzaklaşırken arkasında yere süzülen parlak
kırmızı renkte tek bir tüy bıraktı...*

—Akıllı John’dan

“Bay Makepeace.”

Winter içinden yükselen sabırsız duyguyu bastırmaya çalışarak emir verircesine çıkan kadın sesine doğru döndü. Leydi Hero yetimhaneye yanında Leydi Beckinhall’u da getirdiği bu habersiz bir ziyarette bulunmaya karar vermeden önce de yeterince meşguldü.

Nell’in hanımlara çocukların ip eğirmeyi nasıl öğrendiklerini anlatarak yeterince oyalayacağını sanmıştı ama belli ki yanılmıştı. Leydi Hero Sendika’nın toplantı odasının önündeki sahanlıkta duruyordu. Winter onun yüzündeki ıslıl ıslıl gülümsemeyi görünce şüphelendi. Leydi Hero Leydiler Sendikasına üye olan kadınların

içinde en az can sıkıcı olanıydı ama onun da her zamanki nazik ve zarif dış görünüşünün altında az da olsa Makyavelce bir tutum olduğunun farkına varmaya başlamıştı.

Hafifçe eğildi. “Leydim?”

“Sizden özel bir ricada bulunabilir miyim acaba?”

Winter içini çekerek içten içe silahlarını kuşandı, çünkü her nedense kendisinden bulunmak üzere olduğu bu ricadan hiç hoşlanmayacağından emindi. “Tabii ki, hanımefendi.”

Leydi Hero memnun bir ifadeyle başını eğdi. “Toplantımıza ilk defa katılmış olan Leydi Beckinhall ile tanışmıştınız, öyle değil mi?”

“Evet, hanımefendi.”

“Leydi Beckinhall’un Yetimhane yararına kurduğumuz Leydiler Sendikasına katılması çok güzel olacaktır,” dedi Leydi Hero. “Ama korkarım katılmak isteyip istemediği konusunda pek de emin değil.”

Winter ona boş bir suratla baktı. “Evet?”

Gülümsemesi derinleşti. “Evet. Bu durumda ben de ona yetimhaneyi iyice gezdirdiğiniz takdirde burada ne kadar iyi bir iş yaptığınızı anlayabilecektir.”

“Ah...” Winter bugüne kadarki hayatında aslında hep hızlı çalışmış olan beyni şu anda sersem bir sosyete hatunuyla kırk beş dakika ya da daha fazla vakit kaybetmekten nasıl kaçınabileceğine dair en ufak bir fikir üretemiyordu.

“Harika!” Belki Leydi Hero’nun kulakları sağır olmuştu çünkü nedense sanki Winter bu fikri coşkuyla karşılamış gibi ağzı kulaklarındaydı. “Leydi Beckinhall sizi toplantı odasında bekliyor.”

Ve bir dakika sonra ise Winter kendini Leydi Beckinhall’un önünde eğilir vaziyette buldu.

Doğrulunca kadının gözlerinde muzip bir ışıltı gördüğünü sandı.

“Bana yetimhaneyi gezdirmeye gönüllü olmanız ne kadar da nazik bir davranış,” dedi Leydi Beckinhall. “Sizi temin ederim ki çocukların yataklarını denetlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Gerçekten mi, hanımefendi?” diye karşılık verdi Winter ruhsuz bir sesle. Topuğunun üzerinde dönerek merdivenlere doğru yürüdü ve yukarı çıkmaya başladı. Silence için duyduğu endişe – hem kendisi hem de yetimhaneye vereceği zararlar ilgili olarak her zamanki gibi sabitti ve şimdi de bu kadına katlanmak zorundaydı.

Arkasında telaşlı ayak sesleriyle yükselen nefessiz bir ses duydu. “Tanrım, yoksa bu beş dakikalık bir tur mu olacak?” Winter durup kadına döndü.

Leydi Beckinhall nefes nefese kalmış bir halde üç basamak altında duruyordu. Winter’in durduğu noktadan elbisesinin korsesinin mahrem bir görüntüsü vardı. Kabarık göğüslerinin kıvrımı yumuşak, aralarındaki yarık gölgeli, gizemli ve de fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

Winter bakışlarını çevirdi. “Özür dilerim, hanımefendi. Sizi peşimden koşturmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Hayır, tabii ki yoktu,” diye karşılık verdi Leydi Beckinhall.

Winter ona kısaca baktı. Leydi’nin mavi gözleri onu alaycı bakışlarla süzüyordu.

Winter sessizce bir iç çekerek merdivenleri daha yavaş çıkmaya başladı. Bir sonraki katta üç odaya açılan küçük, sıkışık bir hol vardı. Birinci kapıyı açarak Leydi Beckinhall’un girmesi için kenara çekildi.

Leydi Beckinhall etrafına bakındı. “Nedir bu?”

“Denetlemeye heves ettiğiniz çocukların yatakları,” diyen Winter’in sesi dümdüzdü. “Burası oğlanların yattığı odadır. Gördüğünüz gibi bir dizi tamirata ihtiyaç var.”

Leydi Beckinhall ona omzunun üzerinden önce Winter’a sonra yeniden odanın içine baktı. Tavan alçaktı ve eskilerden kalma sızıntıların lekeleriyle doluydu. Her duvarın önündeki dar karyolalar iki sıra halinde dizilmişti. “Ama çok yakında yeni bir binaya taşınacaksınız, öyle değil mi?”

Winter başını salladı. “Umudumuz o yönde. Yine de yeni bina-
nın mobilyalarını ödeyebilmemiz için paraya ihtiyacımız olacak.”

“Hımm.” Leydi Beckinhall’un mırıldanması çekimserdi.

Kadının parasına ihtiyaçları vardı. Winter derin bir nefes
aldı. “Kızların odasını da görmek ister miydiniz?”

Leydi Beckinhall’un zarif kaşları muzipçe kalkmıştı.

“İster miydim?”

Ağzına geleni söylememek için kendini zor tutarak kadını
odadan çıkardı ve ilkiyle hemen hemen aynı olan bir sonrakine
götürdü.

Leydi Beckinhall odanın bir ucuna kadar ilerleyerek duvara
yaslanmış olan karyolaya baktı. “Fazlasıyla sade.”

“Evet.”

Leydi Beckinhall parmağının ucuyla yataklardan birinin
üzerindeki eski püskü bir battaniyeye dokundu. “Yatak örtüleri
oldukça yıpranmış ama en azından burada yatan çocukların
yatakları biraz daha geniş.”

Winter boğazını temizledi. “Bu yatakhaneler on yedi çocuk
barındırıyor. Her bir yatakta ikişer üçer çocuk uyuyor.”

Leydi Beckinhall ani bir hareketle dönünce bordo renkli
elbisesinin etekleri yer tahtalarını süpürdü. “Neden?”

Winter kadının gözlerinin içine bakarak bu aristokratın hiçbir
zaman hiçbir şeye muhtaç olmadığını bilerek yumuşak bir sesle
cevap verdi. “Çünkü böylelikle geceleri daha iyi ısınabiliyorlar.
Önce kadının yüzünde beliren mantıklı soruyu sonra da küçü-
cük şömineye kayan gözlerini gördü. Yanındaki kömür kovası
neredeysse bomboştu.

Leydi Beckinhall Winter’a döndü. Saygısızca bir şey söyle-
memesi Winter’ın takdirini kazanmıştı. “Anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyorsunuz musunuz, Leydim?” Belki de artık sabır-
sızlığının son anlarına gelmişti. Belki de Silence için duyduğu
derin endişedendi, ama bir anda kendini kültürel bir sohbeti

yürütemeyecek kadar yorgun hissettiğini fark etti. Dar zamanını güzel ve uçarı kadınlarla harcamak istemiyordu.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi sertti. “Geceleri yataklara doluşup birbirlerine sarılıyorlar ve ocaklar da bu odanın tamamını ısıtacak büyüklükte değil. Duvarlar çok ince. Çalışan kızlardan biri gecenin bir yarısında uykusundan kalkarak ateşi canlandırmakla görevlendiriliyor. Bizimle uzun süredir yaşayan çocuklar iyi beslendiler. Geceleri soğuk olsa bile oldukça iyi durumdalar.”

“Peki ya diğerleri?” diye fısıldadı kadın.

“Eğer yeni gelmişlerse, çoğu kez –aslına bakarsanız her zaman– vücutları zayıf ve açıktan halsiz düşmüş oluyorlar,” diyerek karşılık verdi Winter. “Sağlıklı çocuklar gibi gürbüz değiller. Bir çocuğu geceleri sıcak tutacak gürbüzlükten bahsediyorum. Birçoğu aylar süren iyi bir beslenmeden sonra iyileşiyor. Ama bazıları için geç kalınmış oluyor. Onlar da sabahları bir daha uyanmıyorlar.”

Leydi Beckinhall solmuş yüzüyle Winter’a bakıyordu. “Bana çocukların ne kadar tatlı varlıklar olduğunu söyleyeceğinizi düşünmüştüm. Paramı kibar sözlerle ve iltifatlarla elde etmeye çalışacağınızı.”

Winter omuzlarını silkti. “Hayatı boyunca yeteri kadar iltifat almış bir kadına benziyorsunuz.”

Leydi Beckinhall başını eğerek Winter’ın yanından geçip yürüdü.

Winter şaşkınlıkla kadının arkasından baktı. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Sanırım görmem gereken her şeyi gördüm, Bay Makepeace,” diyerek karşılık verdi Leydi Beckinhall. “Size iyi günler dilerim.”

Winter kendinden öğrenerek başını salladı. Silence’ın o korsanın evinde geçirdiği her gün yetimhane bu asillerden alacağı her türlü yardımdan mahrum kalmaya daha da çok yaklaşıyordu. Bu durumda Leydi Beckinhall gibi kadınların gönlünü hoş tutması gerekmez miydi? Yetimhanenin paraya ihtiyacı vardı ve elde

etmenin tek yolu da servet sahibi dullara dalkavukluk etmekten geçiyorsa o da bunu yaparak mutlu olmalıydı.

Ama onun yerine az önce olası bir koruyucuyu uzaklaştırmıştı.
Aptal.

Silence o akşam parmaklarını heyecanla yeni elbisesinin yakasını süsleyen dantelasında gezdiriyordu. Gerçekten de çok güzeldi – o güne kadar giydiği en güzel elbiseydi bu. William ölmeden önce de renkli elbiseler giymişti ama genelde kahverengi ya da gri olanları tercih ederdi. Gideceği yere tek başına ve genelde yürüyerek giden bir kadın için ağırbaşlı ve pratik olan renkleri. Londra kirli bir şehirdi.

Parlak indigo mavisi bir elbiseyi hiç giymemişti oysa. Cdasına getirilen boy aynasının önünde dönüp kendine baktı. Elbisenin ipek kumaşı parlayarak değişiyor gibiydi, bazen daha mor, bazense daha mavi bir hal alıyordu.

“Tek kelimeyle muhteşem, hanımefendi,” diyerek iç geçirdi Fionnula aynanın yanındaki tabureden.

Hizmetçi kız Silence’ın elbiseyi giymesine yardım etmiş ve saçını da arkada toplayarak alnına ve ensesine düşen bukleleri düzeltmişti.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Silence çekingen bir sesle. Yeniden yakasındaki dantelaya dokundu. Elbisenin yuvarlak derin korsağı göğüslerinin yuvarlak hatlarını, altına giydiği nakışlı korsenin etkisiyle iyice ortaya çıkarmıştı.

“Ah, evet,” dedi Fionnula kararlılıkla. “Efendimizin bir zamanlar odasına aldığı kadınlardan bile daha güzelsiniz.”

Silence duraksadı ve yapmacık bir kayıtsızlıkla konuşmaya başlamadan önce dudaklarını ıslattı. “Bir zamanlar mı?” Ama ne yazık ki hiçbir zaman iyi bir oyuncu olamamıştı.

Fionnula ona anlamlı bir bakış fırlattı. “Fark etmediniz mi? Buraya geldiğinizin ertesi gününden bu yana odasına tek bir fahişe bile almadı.”

“Ah,” diyebildi Silence sadece, ama kalbi hissettiği sevinçle hızlanmıştı.

Fionnula gözlerini yuvarladı. “Bir gecede yanında en az bir kadın olurdu, her zaman, hatta bazen daha da fazlası.”

“Daha da fazlası mı?” diye ciyakladı Silence. “Birden fazla mı? Bir kerede mi?”

“Ah, evet,” diyerek onayladı onu Fionnula. “Bazen gecede iki ya da üç kadın birden olurdu.”

Silence’in ağzı açık kalmıştı, Michael’ın yatağında aynı anda iki ya da üç kadını eğlendirmesi düşüncesini aklı almıyordu. Hepsine mi hizmet ediyordu? Tek bir gecede? Nasıl...?

Fionnula’nın çenesi düşmüştü. “Bunu ben de hiçbir zaman anlayamadım. Yani tam tersi olsaydı, yani bir kadının yanında istediği sayıda erkek olsaydı... Yani ben olsam, bir erkekten fazlasını hiçbir zaman istemezdim, diye düşünüyorum. İki erkeğin birden yatağınızda horladığımı düşünebiliyor musunuz? Ya da üç? Hele bir de örtüleri düşünecek olursak. Bran yanında kalmama izin verdiği gecelerde –ki aslında bu da çok sık olan bir şey değildir– gecenin bir yarısı örtüleri üzerimden çeker. Uyandığımda omuzlarımın soğuktan uyuşmuş olduğunu fark ederim hep. O yüzden hayır.” Fionnula başını salladı. “Hayır, üstüne para bile verseniz yatağıma birden fazla erkeği kabul etmem mümkün değil.”

Fionnula, Silence’in yanında yaptığı bu en uzun konuşması sona erdiğinde ona dönerek beklentiyle baktı.

Silence gözünü kırıştırdı ve talihsizlik eseri o anda gözünün önüne Michael’ın tamamen çıplak bir halde yatağının ortasında yatarken olan görüntüsü geldi. Bu görüntüde erkekliği sertleşmiş, uzun aleti sert ve dümdüz bir şekilde karnına yaslanmıştı. İyice kızarmış ve kalınlaşmıştı ve başı da...

Aman Tanrım.

Boğazını temizleyerek oldukça telaşlı bir sesle konuşmaya başladı. “Hayır, bir tanesi gerçekten de yeterli olur.”

Fionnula düşüncesinin doğrulanması karşısında başını eğdi.

“Bazen bu erkekleri hiç anlayamıyorum.”

“Gah,” diye bağırdı o anda Mary Darling Fionnula’yla hemf-kirmişçesine. Öğleden sonrasının büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdiğinden Silence ve Fionnula’yla elbise üzerinde çalışarak belini biraz daraltmışlardı. Bebek emekleyerek yanlarına geldi ve kucağa alınmak için kollarını havaya kaldırdı.

Silence dikkatle eğilerek bebeği kucağına kaldırdı. “Ben dışardayken Fionnula’ya karşı uslu duracağına söz veriyor musun?” diye fısıldadı bebeğin kıvrırcık siyah saçlarına.

“Aşağı,” dedi Mary bu kez kıvranarak. Silence onu aceleyle öperek yere indirdiği anda kapıda bir tıkırtı duyuldu. Bu koridorun kapısıydı onun için gelen Michael olmayabilirdi, ama Silence yine de aynadaki görüntüsünü kontrol etme ihtiyacı duydu.

Fionnula kapıyı açtı.

Michael, gümüş ipliklerle süslü beyaz bir yeleğin üzerine giydiği şık, lacivert ceketinin içinde kapıda duruyordu. Ayakkabısının pırlanta tokaları parlıyordu. Bakışı doğrudan Silence’a kaydı ve siyah gözleri onu gördüğü anda ışıldamaya başladı.

Silence içgüdüsel bir hareketle dekoltesini elleriyle kapadı. “Yapma.”

Üç adımda yanına gelmişti. Ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına alarak yana açtı ve elbisenin derin yakasının açıkta bıraktığı göğsünü teşhir etti. Bakışlarını genç kadının göğüslerine indirince Silence yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

“Kendini benden asla saklama,” diye mırıldandı sadece ikisinin duyabileceği bir sesle.

Silence kapıda duran Fionnula’ya doğru baktı. “Lütfen,” diyerek fısıldadı utanarak.

Michael’in gülümsemesi pek nazik sayılmazdı. “Yalnız olmadığımız zamanlarda örtünebilirsin.”

Silence, erkeğin gözlerinde gördüğü şehvetli vaadi görünce nefesini tuttu. Arkadaşlıklarını daha özel bir hale getirmeye mi niyetliydi. Ve eğer öyleyse, Silence bunun olmasına izin verecek miydi?

Silence'ın yüzündeki kararsızlığı gören Michael hiçbir şey söylemeden gözlerini kısmakla yetindi. Odaya girdiği sırada koltuklardan birinin üzerine bıraktığı pelerini alarak Silence'ın omuzlarına bıraktı. Yumuşak, zengin ve sıcak kadife kumaş pembe çizgilerle süslenmişti. Kenarlarını Silence'ın boğazının altında birleştirerek iplerini nazikçe bağlayarak önünü kapadı.

“İşte oldu,” dedi işini bitirdiğinde. “Bunu, iffetini arkasında gizleyebileceğin bir kalkan olarak düşün. Ve kimliğini saklamak için de...”

Elinde kadifeden yapılmış yarım bir yüz maskesi vardı.

“Ah!” Bütün gün onunla halk içinde görünmenin nasıl olacağını endişesini duymuştu ve bu konuyu nasıl açacağını da bilememişti. Endişe ettiği konu namusu değildi –o zaten yerle bir olmuştu artık– ama yetimhaneyi düşünüyordu. Ona minnettar gözlerle baktı. “Teşekkür ederim.”

Michael ona alaycı bir bakış attıktan sonra arkasına geçti. Maskeyi nazikçe yüzüne yerleştirip başının arkasında bağladı. Sırtında erkeksi sıcaklığını ve ensesinde nefesini hissedebiliyordu Silence. Sıcak ve yumuşak bir şey kulağını okşamıştı.

Nefes alış veriş sıklaştı.

Sonrasında Michael yeniden yanına gelmiş, kolunu ona doğru uzatmıştı. Konuşmaya başladığında sesi çatallaşmış gibiydi. “Haydi gel, yoksa geç kalacağız.”

Michael onun elini alıp koridora çıkardığı sırada Silence Fionnula ve Mary'yle vedalaştı.

“Neye geç kalacağız?” diye sordu nefes nefese.

Fakat Michael ona omzunun üzerinden bakıp, bembeyaz dişlerini açıkta bırakacak şekilde gülümsemekle yetindi. O kadar yakışıklıydı ki Silence kalbinin atışını boğazında hissediyordu.

Bu kez onu ön kapıya götürdü ve kapıda duran iki korumayı başıyla selamladı. Dışarıda onları bekleyen bir at arabası vardı.

“Bu senin mi?” diye sordu Silence arabacının sağında ve solunda asılı duran cilalı fenerlere bakarak.

“Evet,” dedi Michael arabaya binmesine yardım ederken. Yanına yerleşip eliyle arabanın tavanına vurdu. “Çok sık kullandığım söylenemez, o yüzden arabayı ve atları bir ahırda barındırıyorum.”

“Peki ya arabacı?”

Michael arabanın loş karanlığında bir kez daha dişlerini ortaya çıkaracak biçimde gülümsedi. “O adamlarımdan biri. Başka bir hayatta seyislik yapmış.”

“Anlıyorum.”

Silence kucağındaki yumuşak kadife kumaşa dokundu. Birdenbire daracak bir alanda yan yana olduklarını idrak etmişti. Nefes alış verişini kontrol altında tutmaya çalışsa da erkeğin kendisine yaslanan geniş omuzlarını hissedip, arabanın zeminine uzattığı uzun bacaklarını gördükçe nefes alıp vermesi epey zorlaşıyordu.

“Bu benim bir arabaya dördüncü kez binişim,” diye konuşmaya başladı Silence üzerlerine çöken sessizliği bölmek istercesine.

“Ah?”

“Evet,” diyerek başını salladı. “Babamın araba alacak parası yoktu ama bir keresinde arkadaşı olan ve Yetimhaneyi kurmamıza yardım eden Sör Stanley Gilpin’in arabasına binmişim. Bizi Greenwich’teki bir fuara götürmüştü. Ve Temperance evlendiğinde de, kocası Lord Caire ailemizin kiliseye ve sonrasında da düğün kahvaltısına gidebilmesi için bir araba tahsis etmişti.” Silence nefes nefese kalmış bir halde sustu.

Michael’a baktı.

Erkeğin yüzü karanlıkta kalmıştı ama Silence’ın anlattıklarını dikkatle dinliyor gibi bir hali vardı. “Peki ya dördüncü kez?”

Silence o günü hatırlayınca bakışlarını kucağındaki ellerine çevirdi. “Dördüncü kez senin yatak odanda geçirdiğim gecenin ertesi günü binmişim. Temperance beni aramak için bir araba kiralamıştı. Beni sokağın sonunda, saçlarım dağılmış ve...” Silence o anı hatırlayarak sözlerini yarıda kesti.

Ama Michael konuşmasını tamamlamakta hiç zorluk çekmedi. “Ve elbisenin önü açılmış, korsenin altından güzel göğüslerinin kıvrımları açığa çıkmıştı.”

“Evet,” diyerek ona baktı Silence. Eski öfkesi ve acısı hâlâ yüreğindeydi ama artık daha sönüktü ve düşünmesini kolaylaştırıyordu. “Bunu bana neden yaptırın? Neden bir günah gecesinin ardından sokaklara dökülen bir fahişe gibi caddede yürümemi istedin benden? Amacın evliliğimi mahvetmek miydi?”

“Hayır,” dedi Michael başını sertçe sallayarak. “Evliliğini mahvetmeyi isteyecek kadar düşünmüş olsaydım, yaptıklarım belki de affedilebilirdi.”

Silence onun yüzünü görebilmeyi istedi. O gün yaptığı şeyin affedilmez olduğunu düşünceğini hiç ummazdı – ya da affedilmeyi önemseyebileceğini. Bu yeni bir fark edişti.

“Neden o halde?”

“Neden olmasın?” diye cevapladı Michael ve sorusunun ardında yatan acımasızlık Silence’ın kalbine bıçak saplanmış gibi bir acı verdi. “Yaptığım şey sadece bir hevesin ürünüydü, başka hiçbir şey değildi. Ben St. Giles’ta doğup büyüdüm. Cehennemin kralı olabilmek için ellerimle tırmandım ve şimdi de istediğim her şeyi elde edebiliyorum, aşkım,” diyerek omuzlarını silkti. Sesinde kendi kendiyne alay eden bir ton vardı. “Eğer namuslu bir kadını sadece kendi eğlenceme hizmet etmesi amacıyla mahvetmek istersem, bunu yaparım.”

Silence Michael’ın bu dürüst ahlaksızlığı karşısında nefesinin kesildiğini hissetse de gözlerini kuşkuyla kıstı. Bir zamanlar adamın bu sözlerini basit bir gerçek olarak kabul edebilirdi. Ama artık onu daha iyi tanıyordu. O, kendini şeytan olarak görebilirdi ama durum bundan çok daha karışık.

O çok daha iyi biriydi.

“Demek ki arzularının üzerinde herhangi bir kontrolün yok, öyle mi?” diye sordu Silence şüphyle.

“Tabii ki kontrolüm var,” dedi Michael gözlerini kapatarak. “Benim hakkımda yanlış düşüncelere kapılma Silence, aşkım. Seninle karşılaştığımda arzularımı kontrol etmemeyi seçtim – bu durum, St. Giles sokaklarında darmadağın bir şekilde yaptığın

bir yürüyüşün sonunda ablanın kollarına yığılma gerçeğinden öteye geçmemiş olsa bile.”

“Temperance’ın kollarına yığıldığımı nereden biliyorsun?” diye sordu. “Beni kapıya sen geçirmedi, o Harry’nin işiydi.”

Michael suskunlaşmıştı. “Penceremden seni dürbünle takip ettim. Cesaretini ve ablanın bekleyen kollarına yığılmasını izledim.”

“Niçin?” diye fısıldadı. “Niçin beni izleyesin ki?”

“Niçin acını paylaşmayayım?”

Silence başını sallayarak başka yöne çevirdi ve görmeyen gözlerle dışarıyı seyretmeye koyuldu. “O gece en temel içgüdülerini kontrol etmemeyi seçtiğini söylüyorsun ama yine de bana fiziksel anlamda bir zarar vermedin. Beni yatağına alıp yıkabilirdin ama yapmadın.” Dönüp yüzüne ciddi ciddi baktı. “Bende sebep olduğun acı için gerçek anlamda pişmanlık hissetmediğini söyleyemiyorsun.”

Michael bir an için şaşkınlıkla bakıp gülmeye başladı, kahkahası kısa ve sertti. “Ah Silence, sevgilim, beni bir beyefendiyle karıştırmak gibi bir hata yapma sakın. Ben bir korsanım, bir hırsız ve de katilim. Bundan ötesi yok.”

“O zaman şansın olsa aynı şeyi tekrar yapardın, öyle mi?” diye sordu Silence. “Benimle o korkunç pazarlığı yapıp üstüm başım dağılmış ve utanç içinde yeniden o sokağa gönderirdin, öyle mi?”

Michael’ın tereddüt hali öylesine belli belirsizdi ki Silence yeterince dikkatle bakmasaydı, fark etmesi imkânsız olurdu. Ama fark etmişti ve gerçektir.

Michael huzursuz görünüyordu. Sanki yer ayaklarının altından çekilmiş gibiydi. “Bir yılanın derisinin üzerindeki çizgileri değiştirebileceğini mi sanıyorsun sevgilim? İstedğin kadar ovala ve çıkarmaya çalış, çıkmayacakları gibi üstüne üstlük seni sokup acılarınla baş başa bırakacaktır.”

“Soruma cevap vermedin,” diye fısıldadı Silence.

Michael ona bakmak için dönse de genç kadın onun karanlıkta kalmış yüz ifadesini çözemiyordu. “Bundan emin misin?”

Silence titrek bir nefes aldı. “Gelecekte böylesine korkunç şeyler yapmamayı *tercih edebilirsin*, öyle değil mi?”

“Edebilir miyim?”

“Evet,” diye cevapladı onu Silence sertçe. “Geçmişte ya da günümüzde ne olursan ol, değişmeyi ve kötü içgüdülerine değil de sadece güzel isteklerine boyun eğmeyi *seçebilirsin*.”

Michael ona bakınca Silence gözlerini açıkça görebilmeyi diledi. İçlerinde gizlenen şeytanı mı yoksa savaştı bir baş meleği mi görecekti?

Silence ağzını açıp bir şey söyleyecekken araba o anda sarsılarak durdu.

“Geldik,” dedi Michael ağır ağır.

Arabanın kapısını iterek açınca gecenin içinde yanan meşaleleri göz önüne serdi. Kapının altına basamağı yerleştirmeden önce atlayarak yere indi ve elini uzatarak Silence’ın inmesine yardımcı oldu.

Silence bir eliyle eteklerini toplayarak dikkatle arabadan indi. Böylesine uzun ve gösterişli elbiseler giymeye alışkın olmadığından eteklerinin kenarlarını kirletmekten çekiniyordu.

“Gel,” dedi Michael kadının elini kolunun üzerine koyarak. Silence başını kaldırıncı harika bir klasik bina gördü. Hanımefendiler ve beyefendilerden oluşan bir kalabalık fenerlerle aydınlatılmış olan merdivenleri çıkarak binanın kapısından içeriye giriyorlardı. Kalabalığın kenarında kalmış olan seyyar satıcılar mallarını satmaya çalışıyorlardı: portakal, ceviz, çiçek ve şekerlemeler. Michael onu merdivenlerden yukarıya çıkararak kapıya götürdü.

Silence başını kaldırarak binanın sıra sıra avizelerle süslenmiş olan kubbeli tavanına baktı. “Neredeyiz?”

“Göreceksin,” diye cevapladı Michael döner merdivenleri çıktıkları sırada.

Üst kat koridorunun bir tarafında boylu boyunca kapılar sıralanmıştı.

Michael kapılardan birini açarak Silence'ı içeri itti.

"Ah," diye bağırdı Silence. "Beni tiyatroya getirmişsin."

"Tam olarak öyle değil," dedi Michael arkasından. "Burası bir opera binasıdır."

Silence heyecanla etrafına bakındı. Daha önce ne bir tiyatroya ne de operaya gelmişti. Babası bu tür şeylerin anlamsız olduğunu düşünürdü.

İçi pelüş koltuklar ve bir sehpayla döşenmiş bir locadaydılar. Kadife perdeler içindeki misafirlere mahremiyet sağlayabilmek amacıyla istenildiği takdirde kapanabiliyordu. Ama tırabzanların üzerinden görünen sahne ışıklarla aydınlatılmıştı. Altlarındaki platformda izleyicilerden oluşan bir kalabalık vardı.

"Pelerinini almama izin ver," dedi Michael pelerini Silence'ın omuzlarından alırken.

Silence bunun farkında bile değildi. Seyircilere ve salonun diğer tarafında sıralanmış olan localara bakmakla meşguldü.

"Dikkatli ol," diyerek uyardı onu Michael. Elleriyle genç kadının belini kavradı. "Fazla öne eğilirsen düşersin."

"Düşmem," dedi Silence kızarak. Heyecanıyla taşralı bir çocuğa benziyor olmalıydı. Koltuklardan biriyle dikkatli bir ağırbaşlılıkla oturdu ama sonra elini telaşla tırabzana koyarak fısıldamaya başladı. "Bu Kral değil mi?"

Yanındaki koltuğa yerleşmiş olan Michael Silence'ın işaret ettiği yöne baktı. "Bu kralın oğlu, Galler Prensi. Babasına çok benziyor fakat bir rivayete göre babası oğlundan nefret ediyormuş."

"Kral kendi oğlundan mı nefret ediyormuş?" Silence kendini son derece saf hissediyordu. Nasıl oluyor da Michael'ın bildiği bu şeyi kendisi bilmiyordu?

Michael omuzlarını silkti. "Kral ve oğlu hiç birlikte görünmüyorlar."

Silence çıkık gözlü ve süslü prense fazla meraklı gözlerle bakmamaya çalışıyordu. "Ah! Peki ya yanındaki leydi kim?"

“Eşi, sanırım,” diye mırıldandı Michael. “Prens’in ona ölesiye bağlı olduğu söyleniyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Silence prensesi incelerken. Üzerinde beyaz ve gümüş kumaştan dikilmiş son derece şık bir elbise vardı ama ancak bir genç kızın yaşında görünüyordu.

Silence salonun bu tarafında olan diğer localarda kimlerin oturduğunu görebilmek için öne eğildi. “Buraya sıklıkla gelir misin?”

Michael omuzlarını kaldırdı. “Ayda bir iki kez gelirim.”

Silence bunun üzerine onun yüzüne baktı. Az önceki sorunun üzerine böyle bir cevap almayı beklememişti. “Öyle mi?”

Profili dönük olan yüzünde bir gülümseme belirmişti. Silence gibi merakla öne eğilmemişti ama dikkatini daha ziyade seyirci kalabalığına, sahneye ve de opera binasının atmosferine vermişti. “Evet, benim gibi yabancı birinin müzikten zevk alıyor olması çok mu şaşırtıcı? Yoksa müzikteki zarafetten hoşlanmam mı seni şaşırtan?”

“Şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedi Silence. Ona baktıkça profilinin güzelliği, alının ve burnunun keskin hatları, dudaklarının kıvrımı ve de çenesinin sertliği karşısında büyüye kapılmış gibiydi.

Michael dönerek Silence’ın bakışını yakalayınca dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Gözlerindeki bakışı kararlı, gözkapakları ise yarı kapalıydı ve kaşlarının kıvrımında hafiften şeytani ve de korkutucu bir hava vardı sanki.

Onu öylesine baştan çıkarıcı buluyordu ki Silence hiç düşünmeden elini kendi göğsüne bastırdı.

Michael onun bu hareketini izledi.

Açıktaki kalan göğüslerine bakarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Elini uzatarak parmağının ucunu göğüslerinin kabarmış üst kıvrımında gezdirdi. “Bunları görebilmek için ne kadar beklediğimi bilemezsin.”

Silence heyecanlansın mı korksun mu bilmeksizin, erkeğin elini titreyen parmaklarıyla kavradı.

Michael elini çekmeye yeltenmedi. “Şimdi şuracıkta ayakların dibine diz çökecek olsam, hiç kimse göremez.”

“Ben...” Silence önlerindeki alçak duvara baktı. Vücudunun belden aşağısı locaya bakan herkese gizliydi. Erkeğin dizlerinin üzerindeki görüntüsü gözünün önüne gelince birdenbire nefesi kesildi. “Ne?”

“Şuraya diz çöküp eteklerini kaldırılabildim,” diye mırıldandı Michael. “Hiç hareket etmeden durmalısın gerçi. Çok da sessiz olmalısın. Ve her ne yaparsam yapayım bunu asla belli etmemelisin.”

Derin ve hafif çatallaşmış sesiyle ahlaksız düşüncelerini açıklarken Silence ona hipnotize olmuş bir halde bakakalmıştı. Gözlerini kırparak kendini bir sonraki soruyu sormaktan alamadı. “Ne yapardın?”

Michael’ın dudağının bir kenarı kıvrıldı, siyah gözlerindeki bakış yoğunlu. Elini parmaklarının arasından çekerek göğsünden karnına oradan da kucağına indirdi. “Yapmak mı, aşkım? Pekâlâ, eteklerini yavaş yavaş yukarıya kaldırıp kalçalarının arasında gizlenmiş tatlı kadınlığını görürdüm.”

Avcunun içini az önce tarif ettiği bölgeye yerleştirdi. Sanki kat kat elbiselerin altından bile yanıyor gibiydi.

Silence dudağını ısırды, bakışlarını yanındaki erkeğin yüzünden bir türlü alamıyordu.

Michael’ın burun delikleri, kadınlığının kokusunu almışçasına açılmıştı. “Tatlı kalçalarını ayırıp o tatlı ve ıslak bölgene dokunurdum. Parmağımı yumuşaklığının arasında ta ki tepesindeki o küçük noktaya dokununcaya dek gezdirirdim.” Başını kaldırarak Silence’a baktı. “Hangi noktadan bahsettiğimi biliyor musun?”

“Ben...,” dedi Silence yutkunarak. Sıcaklığın boğazına kadar yükseldiğini hissedebiliyordu. Tabii ki biliyordu.

“Söyle bana.”

Silence gözlerini yumdu. “Evet.”

“Peki daha önce hiç orana dokundun mu?” Genç kadının bedenini onun kadınlığının üzerinde hak iddia edercesine kavramıştı.

“Anlat bana Silence, aşkım. Kendine dokunup beni düşledin mi?”

Silence derin bir nefes aldı. Adamın sorduğu soruya hayır ya da evet demek arasında kalmıştı ki o anda orkestradan yükselen bir ses duyuldu.

Michael Silence’ın elini kaldırarak dudaklarına götürdü ve avcunun içini öptü. Dudakları sıcak arzuluymdu.

Silence ona bakakalmıştı, kalbi hızla çarpıyordu. Michael onun gözlerinin içine bakarak gülümsedikten sonra elini yeniden nazikçe kucağına bıraktı ve bakışlarını sahneye çevirdi. “Şişşt. Başlıyor.”

Michael sahneye dönerken kendi kendine gülümsedi. Silence’ın hızlanan nefesini duyabiliyordu, göğsünü kaplayan taze pembelik hale gözünün önündeydi. Oynaşmalarından o da sertleşmişti ve eğer Silence herhangi bir kadın olsaydı belki de perdeleri kapatarak ona hemen oracıkta sahip olabilirdi.

Ama o gerçek bir hanımefendiydi ve Michael’ın onu kaçırmak gibi bir niyeti yoktu. Hayır, bu defa olayları ağırdan almalıydı, onu sesi ve hayallerle baştan çıkarmalı ve sonunda da yatağına aldığı anda ise elde edeceği zaferi beklediğine ne kadar değmiş olduğunu görecekti. Müziğin sesinin yükselmesiyle birlikte arkasına yaslanarak pantolonunu çabucak düzelterek daha rahat bir konuma getirdi.

Orkestra şefi seyircilerden gelen yüksek alkış sesleri arasında sahneye çıktı. Opera sanatçısı ünlü bir İtalyan’dı ve Londra’da da bir hayran kitlesi vardı. Fazlasıyla uzun boylu ve şişman biriydi ve sahnedeki duruşu ve bedeni her türlü zarafetten yoksundu. Ama ağzını açıp şarkı söylemeye başlaması başlı başına bir zevk kaynağıydı!

Mick gözlerini kapatarak yüksek ve berrak mezzo-sopranonun en zor ve karmaşık notaları söylerken bile kendinden son derece emin olan sesine kulak verdi. Mick operaya ilk defa yaklaşık bir

sene önce ani bir hevese kapılarak gelmişti ve anında büyülenmişti. Bir adamın böylesine güzel bir sesi çıkarmaya muktedir olması Mick'in neredeyse bir Tanrı'nın varlığına inanmasını sağlayacaktı. Neredeyse, ama tam değil.

Mick gözlerini açarak tamamen mest olmuş bir halde tırazana yaslanmış olan Silence'a döndü. Dudakları hafifçe aralanmış, gözleriyse kocaman açılmıştı ve saçının bir buklesi de pürüzsüz yanağına düşmüştü. Mick, Silence'ı seyredip opera dinlemenin ne kadar keyifli olabileceğini o anda anladı. Mutluluk denilen şey bu muydu yoksa? Ne tuhaf bir durumdu bu. Daha önce mutluluğu düşündüğünü hiç anımsamıyordu.

Böylesine sade bir hayat ona göre değildi, bunu biliyordu. Ama şu anda, burada... mutluluğun ışıltılı belirtisi kendini belli etmişti.

Ara verildiğinde Mick Silence'ın yanından ayrılp kalabalığın arasından geçti ve opera binasının dışında gördüğü bir seyyar satıcının yanına gitti.

"Nedir bu?" diye sordu Silence Michael'a elleri dolu bir halde geri döndüğünde.

"Kremalı kek ve şarap," diye cevap verdi Michael ağır ağır. Silence'ın nefesini mutlulukla tuttuğunu görünce göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Mick, kendisi için aldığı güzel kekleri yiyip şarabı içen Silence'ı izlerken hissettiği hoşnutluk bir an için duraksamasına neden oldu. Bu bir hayal miydi yoksa? Ona, da çok uzun zaman önce başkasına güvendiği gibi güvenebilir miydi ki?

O zaman her şey bir trajediyle sona ermişti. Bu kez de aynısı mı olacaktı?

Silence o anda, dudağının kenarındaki kremayı yalayarak başını kaldırıncaya kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Mick arkasına yaslanarak başını çevirdi. Silence'ın ona diğer kadının davrandığı gibi davranması halinde öleceğini biliyordu. "Yok bir şey."

Silence'ın bir ömür gibi gelen bakışlarını üzerinde hissetti. Orkestranın yeniden çalmaya başlamasıyla derin bir oh çekti.

Mick operanın ikinci perdesine dikkatini bile vermedi. Zamanı gelmişti. Bu gece onu yatağına alıp bu huzursuzluğa bir son verecekti. Kendisine ait olduğunda, Silence'ın kendisini aldatılabileceğine dair bu saçma düşünceleri bir kenara itebilecekti.

Bu kararı verdikten sonra operanın bitmesini büyük bir sabırsızlıkla bekledi. Silence gösterinin sonunda esnemesini eliyle gizlemeye çalıştığında da Mick kolunu uzatarak onu gecenin serinliğine çıkardı.

Araba bina köşesinin arkasındaydı ve ayak sesleri sokağın iki tarafında bulunan binalardan yankılandığı sırada Mick buranın bir tuzak için ne kadar uygun bir yer olduğunun farkındaydı. Arabaya ulaşmalarıyla birlikte rahat bir nefes alarak genç kadının arkasından araca binerken acıyla kendi kendine gülümsedi. Belli ki yaşlı bir kadın gibi gittikçe evhamlı biri haline gelmeye başlamıştı.

Silence'ın yanına yerleşirken genç kadının narin bedeninin ve de zarif profilinin son derece farkındaydı. Bu gece onu yatağına alacaktı. Bu gece tüm o pürüzsüz tenini ve altındaki kadını keşfedecekti.

"Teşekkür ederim," dedi Silence uyukulu bir sesle. "Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi."

"Demek beğendin, öyle mi aşkım?" diye mırıldandı Mick.

"Evet, çok beğendim."

Mick karanlığın içinde gülümsüyordu. Baştan çıkarma sanatında yılların tecrübesine sahipti ama bu seferki nedense farklıydı. Nihai ve kesin. Bu geceden sonra artık kimseyi baştan çıkarması gerekmeyecekti.

"En çok neyi beğendin?"

"Ah, bilemiyorum. Kadın şarkıcıyı ve de dansçıyı beğendim. Düşünsene bir, korsesiz dans ediyordu!" Esnemesini bastırmaya çalıştı. "Aslında bu büyük bir skandal olmasına rağmen aynı

zamanda çok da zarıftı, sanki rüzgârda süzülen kuğuları izliyor-
muşum gibi geldi.”

Silence bir süreliğine sessiz kaldı. “İstediğin zaman tiyatroya
ya da operaya gidebilmek güzel olmalı.”

Mick başını ona doğru eğdi. “Belki seni yine götürürüm.”

Aşk sarhoşu bir delikanlı gibi cevabını beklerken, genç kadının
uyuyakaldığını anlaması bir hayli zaman aldı. Gülümsedi. Biraz
dinlenmesi iyi olacaktı. Mick kolunu bedenine sarıp başını kendi
omzuna yaslayarak onu rahat ettirmeye çalıştı.

Silence bir şeyler mırıldanarak Mick’in göğsüne sokuldu.

Bu halde gecenin içinde ilerlemeye devam ettiler. Silence
güven içinde göğsüne yaslanmış uyurken saçının kokusu Mick’in
burnuna yükseliyordu. Sertleşmişti ve erkekliği büyük bir bek-
lentiyle zonkluyordu ama buna rağmen burada onunla birlikte
oturmaktan da son derece hoşnuttu.

Gerçeği söylemek gerekirse, hoşnut olmanın çok ötesindeydi.

Yolculuğun sonuna geldiklerinde araba hafif bir sarsıntıyla
Mick’in sarayının önünde durdu.

Silence şaşkın bir halde yüzünü kaldırdı, gözleri birdenbire
kocaman açılmıştı. “Ah, özür dilerim, ağırlık yapmış olmalıyım.”

“Hiç de değil sevgilim,” diye mırıldandı Mick. “Hiç de değil.”

Başını kadının hafifçe aralanmış olan dolgun dudaklarına
doğru eğdi ancak o anda arabanın kapısı açıldı.

“İçeri gel de sana güzel bir İspanyol şarabını tattırayım.”

“Ah, bilemiyorum,” dedi Silence Mick’in yardımıyla arabadan
inerken.

“Sadece bir yudum, sana söz veriyorum,” diyerek kulağına
fısıldadı Mick.

Kendini bu nazık flörte öylesine kaptırmıştı ki aslında anında
görmesi gereken şeyi çok sonradan fark edebildi Mick.

Sarayın dışında tek bir nöbetçi bile yoktu.

On Birinci Bölüm



Kral olmak elbette çok güzel bir şeydi ve Akıllı John bu mutluluğu uzun yıllar boyu yaşadı. Ancak zaman geçtikçe... biraz sıradanlaştı. Akıllı John her sabah kahvaltısını altın tabakların içinden yiyordu. Amcasının bahçesinin on katı büyüklüğünde olan krallık bahçesinde gezindikten sonra atına biniyordu. Öğlenden sonra bir kralın yerine getirmesi gereken görevlerden dolayı yorgun düşüp uyumak zorunda kalıyordu. İşte bu yüzden ki komşusunun krallığına saldırmasını dehşetten çok ilgiyle karşıladı...

—Akıllı John'dan

Silence'ın arabayla yaptıkları yolculuktan uykusu gelmişti ancak Michael'ın ani sessizliğiyle hemen kendine geldi.

“Ne oldu?”

“Arabaya bin,” diye emretti Mick sakın bir sesle ve kolundan uzun, ucu kıvrık bir hançer çıkardı.

“Michael?” diye fısıldadı Silence. Mick'i alarına geçirecek herhangi bir şeyi göremiyordu. Sokak sakın, başlarının üzerindeki dolunay da yüksekti. Araba sarayın sıradan görünen ön kapısının önünde durmuştu. Her zamanki gibi görünüyordu, tek bir farkla –

“Nöbetçiler gitmiş,” diye mırıldandı Michael. “Sarayım saldırıya uğramış.”

“Aman Tanrım,” dedi Silence. “Mary Darling...”

Mick hızla ona döndü. Gözleri hissettiği yoğun duygularla alev alevdi. “Hayır. Bunu düşünme bile. Onu bulup sana sağ salim getireceğim. Sen burada arabanın içinde bekle.”

“Ama...,” Silence’ın içi korkuyla dolmuştu. Sadece kendisi ve Mary için değil, Michael için de. Kendisini yenilmez sanıyordu ama ne de olsa o da et ve kandan bir insandı ve herkes kadar ölümlüydü.

Silence şimdi onun dikkatini dağıtmaması gerektiğini biliyordu. Dudağını ısırarak arabaya doğru yöneldi.

“Hayır, bekle,” dedi Mick onu kolundan tutarak. “Belki de bu aslında seni benden ayırmak için yapılan bir şaşırtmacadır.”

Silence’ın kaşları çatılmıştı. Michael’ın düşmanları kendisinden ne istiyor olabilirlerdi ki?

“Beni yakından takip et,” dedi Michael onu biraz daha kendine çekerek, “ama sağ kolumu engelleyecek kadar da yakın olmasın. Anladın mı?”

Silence sessizce başını sallayıp titreyen elleriyle eteklerini topladı.

Mick genç kadının başının üzerinden arabacıya bakıp seslendi. “Hemen arkasında ol ve hayatın pahasına koru, anlaşıldı mı?”

“Evet, Mick,” diyerek karşılık verdi arabacı.

Michael ondan sonra da sarayın kapısını açtı.

İçerisi karanlıktı, yakılması gereken mumlarsa söndürülmüştü. Arabacı arabadaki fenerlerden birini alarak Silence’ın arkasında havaya kaldırdı. Altınla kaplanmış olan gösterişli duvarlar ve rengârenk mermer zeminler de fenerin titrek ışığında parlıyordu. Giriş holü tamamen terk edilmiş gibiydi. Silence gökkuşağı renkli mermerin üzerindeki kan lekesini fark etti. Michael hızla ilerleyerek süslü bir ayaklı vazonun arkasındaki iki bedenin üzerine eğildikten hemen sonra doğruldu.

“Ölmüşler.”

Silence, korku çılgınlığının duyulmaması için eliyle ağzını kapattı. Saldırganlar Mary Darling’e ne yapmış olabilirlerdi?

Michael holde sessiz ve seri bir şekilde hareket ederek ilerlerken Silence da onu yetişmek için acele ederken şık ayakkabılarının topuklarının mermerin üzerinde ses çıkarmaması için çaba sarf ediyordu. Ana merdivenlerden çıkmak yerine, Michael yanından geçerek gölgelerin arasında gizlenmiş bir paneli itti. Panel açılmasıyla ortaya dar bir merdiven çıktı. Mick basamakları hızla çıkarken Silence de onun peşinden koşarak nefes nefese kaldı.

“Yakınımda kalmayı unutma,” diye fısıldadı Mick ve onu dudağından sertçe öptü.

Silence herhangi bir cevap veremeden Mick açtığı kapının diğer tarafında duran saldırganları gördü.

Adamların ilki Michael'ın sessiz hamlesi sonucu yere devrildi. Diğer iki adamın ellerinde tuttukları sopalarla döndükleri sırada Mick bir dizi seri saldırma hareketleri yaptı. Birisi homurdandı ve Silence arabacının arkasından gelmesiyle birlikte yana itildi. Durduğu yerden Mary Darling'le paylaştığı odanın köşesindeki holün yanında olduklarını görebiliyordu. Yanan birkaç mum vardı ama koridor neredeyse baştan sona, birbirleriyle boğuşma halinde olan adamlarla doluydu. Silence arabacının kendisine çarpmasıyla keskin bir nefes aldı. Arabacı homurdanarak saldırıyı itti.

“Devam edin, hanımefendi,” dedi homurdanarak fakat Silence ona pek güvenemiyordu.

Silence Michael'ı göremiyordu ve oradaki meydan kavgası yüzünden de odasına yaklaşamıyordu. O sırada vahşi bakışlı bir dev başının üzerinde salladığı kocaman bir palayla bir arabacıya saldırıyordu. Fakat nasıl olduysa arabacı kendinden iri olan adamın saldırısından kaçabilse de geriye doğru kaçarken arkasında duran Silence'a çarptı. Silence bir an için adamın ağırlığı altında nefes alamadı.

Birdenbire Bert göründü, yüzünü kaplayan kanın altında bembeyaz kesilmişti. Ağır bir küfür savurarak devin başına bir darbe indirdi ve nefes nefese kalmış arabacıyı Silence'ın üzerinden çekti.

“İyi misiniz, hanımefendi?” diye sorunca Silence korumanın çirkin yüzünde gördüğü samimi endişe karşısında şaşkına döndü.

Bert’in arkasından duyulan bir haykırıyla Michael yeniden ortaya çıkmıştı. Kadife paltosu her iki omzundan da yırtılmıştı ve siyah saçının arasından kan süzülüyordu.

“Bebeğin odasına gidiyoruz,” diye gürleyerek Silence’ın elini yakaladı ve birbirleriyle boğuşan vücutların arasına daldı.

Michael yolunu vurarak ve tekmeler atarak açmaya çalışırken Silence de onun hemen arkasında kalmak için çaba sarf ediyordu. İlk defa başarılı bir korsan olabilmek için nasıl bir erkek olmak gerektiğini anlayabiliyordu. Michael dövüşürken tamamen acımasızdı, başlı başına kas ve gaddarlıktan oluşan bir kurt gibi. Asla tereddüt etmiyordu, bir darbe ya da vuruşu yaparken kararsız kalmıyordu, düpedüz mantıklı bir vahşetle dövüşüyordu. Bu ilkel şiddeti bir şimşek ve fırtına gibi ürkütücüydü. Ve doğal bir afet gibi aynı zamanda vakurdu, bedeni kendinden emin ve basit bir vahşilikle hareket ediyordu.

Kısa bir süre sonra Silence’ın odasının önüne gelmişlerdi. Kapının açılmasıyla iri yarı bir adam koşarak dışarıya çıktı.

Michael bağırды.

Adam onlara korku dolu gözlerle baktıktan sonra arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Michael adamın arkasından baktı ama Silence onu, ayaklarını sıkıca yere bastırarak tutmaya çalıştı.

Michael ona döndü, yüzünde büyük bir öfke vardı.

“Mary,” dedi Silence.

Michael o anda bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırpıstırdı ve başını salladı.

Diğer saldırganlar sayıca fazla olmalarına rağmen Michael’ın saldırıları sonucunda dağılmışlardı. Şimdiyse Bert ve peşindeki arabacının kovalamasıyla geri çekiliyorlardı.

Michael önündeki sürüyü görmezden geliyordu. Arkasını dönerek odanın kapısını açmaya çalıştı ve açılmadığını görünce bir adım geriye giderek ayağıyla iterek açtı.

Odanın içinde yanan tek bir mum vardı. Orta yerde Harry bir bedenin üzerine eğilmişti. Silence Mary Darling'ın ağladığını duyar duymaz Michael'ın yanından koşarak ayrıldı.

"Silence," diye seslendi Michael arkasından ama Silence bebeğe doğru ilerlemeye devam ediyordu. Onu göremiyordu. Mary neredeydi? Ayaklarının olduğu yerden sessiz bir ağlama sesi duyuldu. Silence yere baktıysa da bir şey göremedi.

Neredeyse içgüdüsel bir hareketle dizlerinin üzerine çökerek yatağın altına baktı. İki çift göz kendisine bakıyordu. Lad o anda hırıldadı ve Mary ise kollarını Silence'a doğru uzattı. Hıçkırıyordu.

"Ah, bebeğim," diye seslendi ona Silence.

Lad'in hırlaması Silence'ın sesini tanıyınca kesildi. Silence uzanarak Mary'yi omuzlarından yakalamasıyla birlikte köpek de yatağın altından çıktı.

"Ah, tatlım benim," diye mırıldandı Silence bebeği kollarına aldığı sırada. Mary terlemişti ve yatağın altındaki tozdan da üstü başı kirlenmişti ama hiç zarar görmemişti ve hayattaydı. Silence gözünden akan mutluluk gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bebeğin kıvrıkcık saçına gömdü.

"Sen ne kadar da iyi bir köpeksin, Lad," diye mırıldandı Silence gözünde yaşlarla kuyruğunu sevinçle sallayan sokak köpeğine bakarak. "Ne kadar iyi, koruyucu bir köpeksin."

Silence doğruldu fakat arkasını döndüğü anda donakaldı.

Michael kapının yanında durmuş Harry'ye ve yerde yatan bedene bakıyordu. Silence şimdi onun bir kadın olduğunu görüyordu, kalbi birdenbire hızlanmıştı. "Kim...?"

Biraz daha yakına gelerek nefesini tuttu ve Mary'nin yüzünü başka tarafa çevirdi. Yerde yatan cesedin yüzü yoktu. Daha doğrusu eskiden yüz olan şey şimdi sadece kan ve erimiş deriden

ibaretti. Silence gözlerini sıkıca kapadı. Daha Michael gelip onu ve Mary'yi kollarıyla sarmadan onun kim olduğunu anlamıştı.

“Korkarım bu Fionnula,” dedi Michael dudakları Silence’ın saçlarında. “Çok üzgünüm, aşkım. Ama o öldü.”

Mick Silence’ın bedenini sarsan titremeyi hissedebiliyordu. Bir anlığına gözlerini kapatıp ona sadece sarıldı. Bebek kulağının dibinde bağıırıyordu ama bu umurunda bile değildi. O hayattaydı. İkisi de hayatta ve sağ salimdiler. Onlar Fionnula gibi yüzleri darmadağın olmuş bir halde yerde yatmıyorlardı. Bu düşünceyle dişlerini sıktı, birdenbire bir şeyi idrak etmişti: bu korkunun ta kendisiydi. Korkunç soğuk bir el gibi iç organlarını sıkıştıran bu duygu korkuydu. Kafasından geçen dehşet verici düşünceler karşısında delice bağırma isteği korkuydu işte.

Ama ya eğer?..

Ya operada on dakika daha fazla kalmış olsalardı? Ya giriş kapısının önünde onlara tuzak kurmuş, içeriye girerken kendisini bıçaklamış olsalardı? Ya şu anda Silence *onun* eline geçmiş olsaydı?

Mick gülmek istiyordu. Şüpheler, endişeler ve ölümlülüğü dair korkusu, bütün bunlar başka erkeklerin uğraşması gereken şeyler değil miydi? Kendisiyle ilgili hiç böyle endişeleri olmamıştı. Neden olsundu ki? Ölecekse ölürdü, hepsi bu. Mücadelelerle dolu olsa da iyi bir hayat yaşamıştı. Gözünün arkada kalmasını gerektiren herhangi bir pişmanlığı yoktu.

Ama bu eskidendi. Şimdi endişelenmesi ve koruması gereken Silence –ve Tanrım!– bir de bebek vardı. Başına bir şey geldiği takdirde onları kim koruyacaktı? Kim kendisi kadar insafsız olabilirdi?

Başını kaldırdığında Harry’nin gözleriyle karşılaştı.

Harry kapıda nefes nefese kalmış bir halde duran Bert’i işaret etti. “Bert’in dediğine göre Papaz’ın adamları sarayı terk etmişler.”

“İyi,” dedi Mick.

“O adam ona ne yapmış?” diye sordu Silence. Başını hâlâ Mick’in göğsünden kaldırmamıştı.

“Kezzap,” diye karşılık verdi Mick kesin bir dille. Etkisini görebilmek için Fionnula’nın cesedine tekrar bakmasına gerek yoktu.

Bir kezzap saldırısının sonuçlarını gayet iyi hatırlıyordu. Yakıcı sıvı cinin üretiminde kullanılıyordu ve St. Giles’ta kolayca temin edilebilen bir şeydi. Kezzap cam dışında temas ettiği her türlü yüzeyi anında tahrip ederdi, buna et ve kemik de dahildi.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Silence. “Kezzabın neler yapabileceğini duymuştum, ama bu... ölümü ondan mı olmuş?”

Mick, Silence’in saçını okşuyordu. “Çabuk bir ölüm olmuştur,” diyerek yalan söyledi.

Gerçekte Fionnula, kezzabın burun deliklerinden ve ağzının içinden geçerek boğazına temas ettiği andan itibaren havasız kalmış olmalıydı. Ölümü büyük bir işkencenin sonunda gerçekleşmişti.

“Zavallı, zavallı Fionnula,” dedi Silence. Bebek yorularak omzunda uyuyakalmıştı. “Sizce Mary onu görmüş müdür?”

“Hayır, görmemiştir. Fionnula bebeği saklamış olmalı,” dedi Harry sesinde büyük bir üzüntüyle. Cebinden çıkardığı mendille nazıkçe kızın harap olmuş yüzünü örttü. “Odaya girdiğim sırada bebek köpekle beraber yatağın altındaydı.” Başıyla Michael’ın odasına çıkan bağlantı kapısını işaret etti. “Ben oradan geldim. Papaz’ın adamını durmuş onu sadece izlerken gördüm. Sonrasında da arkasını dönüp kaçtı zaten.”

“Peki o halde niçin Papaz’ın adamları gelmeden buraya gelip girmelerine engel olmadın?” diye sordu Michael soğuk bir sesle.

Harry’nin yüzü kızarmıştı. “Mutfakta bir yangın çıkmıştı. Evin tamamını sarmasını engellemek için hepimiz aşağıya inip söndürmeye çalıştık.”

“Şaşırtmaca,” diye homurdandı Mick.

“Evet,” dedi Bert. “Hem de nasıl bir şaşırtmaca, Mick.”

Harry başını salladı. “Evdeki herkes su dolu kovaları taşımak için ayaklanmıştı. Ancak yukarıdan gelen bir çığlık sesiyle saldırıya uğradığımızı anlayabildik. O zamana kadar üst katları ele geçirmişlerdi ve yolumuzu açıp buraya gelebilmek için çok uğraştık. Daha fazla dayanamayacakmış gibi gözlerini Fionnula’nın zavallı bedeninden ayırdı. “Buraya ulaştığımızda çoktan ölmüştü.”

“Yangın nasıl çıkmış?” diye sordu Mick.

Fakat o anda Bran hızla Bert’in yanından geçerek içeriye girdi. Yüzü kararmış, dağılmış saçları da omuzlarına dökülmüştü. Yerde yatan cansız bedeni gördü ve olduğu yerde donakaldı.

“Hayır.”

Harry ona döndü. “Bran...”

“Hayır,” diye bağırdı Bran Harry’nin elini bir kenara iterek. “Hayır, hayır, hayır!”

Fionnula’nın yanında diz çökerek nazikçe yüzünü örten mendili kaldırdı. Uzun bir müddet için önündeki dehşete bakakaldı ve sonra aniden yana çekilerek kustu.

“O çok cesur bir kızdı,” dedi Bert boğuk bir sesle. Gözleri kızarmıştı. “O hainler odaya girmeden önce bebeği yatağın altına saklayacak kadar zamanı olmuş demek ki.”

Elleriyle yüzünü kapamış olan Bran taş kesilmişti, Fionnula’nın yanından kıpırdayacak hali bile yok gibiydi. Tepkisi Mick’in tahmin ettiğinden daha güçlü olmuştu. Delikanlının Fionnula’yı, onun kendisi gibi sevdiğini görmeyi beklemiyordu. Belki de bu genç kızın korkunç ölümü karşısında duyduğu şoktu.

Ya da belki de Mick sevginin ne demek olduğunu bilmiyordu.

Mick Silence’in sarsılarak hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını hissetti. Saçını okşadı.

“Gerçekten de çok cesur bir kızdı. Ona güzel bir cenaze töreni düzenleyeceğiz Bran, sakın merak etme.”

“Lanet olsun sana!” Bran başını kaldırdı. Pembeyaz yüzü akıttığı yaşlarla bezenmişti. Gözleri sanki birer alev topu gibi yanıyordu. “Papaz onu senin lanet olası savaşın ve lanet olası

gururun yüzünden öldürttü. Orosu çocuğu seni! Onu daha yıllar önce öldürüp işini devralıp yoluna devam etmeliydin. Ama cin üretim işine giremeyecek kadar gururlusun, öyle değil mi?" dedikten sonra büyük bir gürültüyle yere tükürdü. "Lanet olsun sana, Fionnula'nın ölümü senin vebalindir."

Mick, Silence'la içinde bulunduğu kedere yenik düşen Bran'in arasında girerek delikanlının az önceki öfkeli çıkışını, kendini savunmaya gerek görmeden sessizce izlemekle yetindi. Harry'ye bakıp başıyla bir işaret yaptı.

"Haydi, gel bakalım şimdi." Harry yere eğilerek Bran'in kolunu tuttu. "Böyle zamanlarda ölümüne sarhoş olmak iyi gelir."

"Lanet olsun sana," diye bağırdı Bran bir kez daha kolunu Harry'nin elinden kurtarmaya çalışarak, ama gücü buna yetmiyor gibiydi. İri yarı adam onu kolaylıkla kaldırıp kapıya doğru sürükledi.

Mick, Bert'e baktı. "Odanın iyice temizlendiğinden ve Fionnula'mın da biz onu gömene kadar mahzene konduğundan emin ol."

Bert başını eğdi. Yüzü üzüntüden perişandı. Mick dönerek Silence ve Mary'yle birlikte odadan çıktı. Onları ölüm ve felaketten uzaklaştırmak istiyordu.

Kendi odasına dokunulmamıştı. Mick bir an için gözlerini kısarak düşündü. Sarayı büyük ve iyi tasarlanmış bir labirent şeklinde inşa edilmişti. Sırlarını bilmeyen biri için özellikle bir odayı bulmak pek mümkün değildi. Ama görünüşe göre Papaz'ın adamları Silence'ın odasını hemen bulabilmişlerdi. Bu nasıl?..

"Onu neden kezzapla öldürdüler?" diye fısıldadı Silence o anda.

Mick başını eğdi, düşünceleri darmadağındı. "Benim yüzümden."

Silence solgun ve bitkin yüzünü onunkine çevirdi. Fionnula'yı çok sevmişti. Bran gibi o da yasını tutuyordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Senin yüzünden mi?"

Mick başını salladı. Şimdi ne zamanı ne de yeriydi belki ama artık tüm bu aldatmacalardan ve bahanelerden bıkmıştı. "Uzun

bir zaman önce ben de adamın birine kezzapla saldırmıştım. Yüzüne fırlatmıştım.”

Silence geri çekildi. Tabii, neden çekilmesindi ki? Ne de olsa yaptığı korkunçtu, sadece bir hayvanın yapabileceği bir şeydi. Dehşete düşmesi anlaşılır değil miydi?

“Neden?”

Mick’in kaşları on an duyduğu şaşkınlıktan havaya kalktı. Bir hayvanın neden bir hayvan gibi davrandığını sorgulamak ne kadar da saçmaydı, ama onu yine de memnun etmek için cevap verdi.

“Çünkü onu öldürmek istedim ve elimin altında da kezzap vardı.”

Silence ona bakakaldı, gözlerini kırpmak için büyük bir güç sarf etmesi gerekiyordu.

“Çok yorgunum,” dedi yavaşça, “ama bu hikâyeden daha fazlası olduğundan da eminim...” Sözüünü yarıda keserek devam edemeyecek kadar yorgunmuşçasına başını salladı. “Bu gece doğru soruları soramayacağım ama bana şu kadarını söyle: o kadar uzun bir zaman önce yaptığın bir saldırı niçin Fionnula’nın bu geceki ölümüne sebep olsun?”

“Çünkü,” diye söze başladı Mick, “kezzapla yaraladığım adam, Whitechapel Papazı Charly Grady’ydi.”

Silence, korsan, hırsız ve herkesçe bilinen katil olan Michael O’Connor’a baktı. Az önce işlediği ve karşılığında da haklı olarak cezalandırıldığı korkunç bir suçu itiraf etmişti.

Ama buna rağmen...

Buna rağmen Silence onun hakkında kötü düşünmeyi reddediyordu; kendisi buna inansa bile. Artık onu daha iyi taniyordu. Şu anda burada, gecenin bu saatinde karanlık odada gördüğü tek şey, Michael’ın gözlerindeki hüzündü.

“Ah, Michael,” dedi ve avcunu erkeğin yanağına dayadı.

Mick'in siyah gözleri şaşkınlıkla açılınca Silence neredeyse kahkaha atacaktı. Şefkat ona niçin bu kadar garip geliyordu? İçgüdüsel bir hareketle parmaklarının ucuna yükselerek onu öptü.

Ağzının sıcaklığı şoke ediciydi. Bebeği aralarında kucığında tutuyordu ve niyeti sadece ona küçük ve önemsiz bir öpücük vermektir ama her nedense bu adam söz konusu olduğunda hiçbir şey önemsiz olamıyordu.

Mick dudaklarını aralayarak öpücüğün kontrolünü ele aldı ve Silence'ın üzerine eğilerek onu ve Mary'yi korurcasına kollarının arasına aldı. Operada içtikleri şarabın tadı hâlâ erkeğin dudaklarındaydı, ne kadar da uzun zaman geçmiş gibiydi ve Silence bunu hatırlayınca ağlamak istedi.

Mary'yi yatırmak için erkeğin kollarının arasından ayrıldı. Aralarında hiçbir şey olmaksızın yeniden kollarına atılmak ve bu erkeği bir kadın gibi öpmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ama o anda Michael'ın boğazına sarılan bir el onu geriye doğru çekmişti.

Silence bağırmak için ağzını açınca kendi yüzünü kapatan bir elin varlığını hissetti.

"Şişşt," diye fısıldadı Winter kulağının dibinde. "Korkma. Buraya seni onun elinden kurtarmaya geldik."

Silence hareketsizce durarak, ağabeyinin elinin üzerinde kocaman açılmış gözlerle etrafına bakındı. Hayır! Onu şimdi Michael'dan uzaklaştıramazlardı. Asa'nın Michael'ın kolundaki uzun hançeri çıkardığını gördü. Michael hareketsiz duruşunda bir yapaylık vardı.

Silence'ın paniklemiş bakışlarıyla karşılaştı. "Merak etme sakın, aşkım. Bana zarar vermeyecekler."

Yanında duran Winter'in ağzından, hırıltıya benzer tuhaf bir ses duyuldu.

Arkalarında, yatak odasının kapısından gelen aristokratik bir sesle irkildi Silence. “Ah, bundan bu kadar emin olma O’Connor. Eğer baldızıma bir zarar verdiysen işler değişir.”

Silence Winter’in kendisini sımsıkı kavrayışından kurtulmaya çalışarak Temperance’ın yeni eşi olan Lord Caire’i gördü. En iyi koşullarda bile ürkütücü bir adamdı. Siyah kıyafetleriyle büyük bir tezat oluşturan bembeyaz saçı uzun arkaya toplanmıştı. Ama bu gece yüzü bugüne dek hiç görmediği kadar kızgındı. Silence’in göğsü korkuyla sıkıştı.

Karşı koymaksızın, Winter’in elini dudaklarından çekti. “Lütfen. Ona zarar vermeyin. Bana herhangi bir kötülük yapmadı.”

“Ah, yapmadı öyle mi?” dedi Asa karanlık sesiyle. “O zaman az önce şahit olduğumuz o sarılışa ne demeli?”

Yanında duran Concord Michael’ı sert bakışlarla süzüyordu.

Silence yüzünün kızardığını hissetse de çenesini kaldırdı.

“Bu sizi ilgilendirmez.”

“Silence...,” diye atıldı Concord kızgınlıkla.

Lord Caire hafifçe öksürerek Concord’un sesini kesti.

“Ama canım, aslına bakarsan bu bizi elbette ki ilgilendirir – senin iyiliğin, hem bedensel hem de ruhsal anlamda, bizim için çok önemlidir. Seni ve Mary Darling’i götürmeye geldik.”

Birkaç gün önce olmuş olsaydı, Silence bu müdahaleye minnettar kalırdı. Ama şimdi her şey değişmişti. O artık değişmişti. Michael’a ihanet edemezdi. Kendisi ve sarayı saldırıya uğramıştı. Kendisine *ihtiyacı* vardı.

Michael Silence’ın yüzündeki işkenceyi görebiliyordu. “Onlarla git, aşkım. Böylesi en iyisi olacaktır. Sarayım artık güvenli bir yer değil. Sizleri tek başıma koruyamam.”

Silence’in gözleri bu itiraf karşısında şaşkınlıkla büyüdü. Geri adım atıyordu, savaş alanını terk ediyordu, hem de kendisi için. Onu kendi evinde koruyamayacağını itiraf etmesi gururunu yerle bir etmiş olmalıydı. Silence’in gözlerine aniden hücum eden

yaşları kararlılıkla bastırmaya çalıştı. Onun yüzünü mümkün olduğu kadar uzun süreyle görmek istiyordu.

Lord Caire dönerek Michael'a düşünceli bir bakış fırlattı. Michael'ın gözleri onunkilerle buluşunca iki erkek aralarında gizli bir anlaşma oluşmuş gibiydi.

Eniştesi başını eğdi. "Teşekkür ederim, O'Connor."

Michael da başını eğerek karşılık verdi ama konuştuğu kişi Winter'di.

"Onu ve bebeği gece gündüz gözetmeniz gerekecek. White-chapel Papazı benim düşmanımdır ve onlardan birini ele geçirmek onun için büyük bir ödül anlamına gelecektir."

Silence başını kaldırarak Winter'a baktı. Michael'a karşı en ufak bir sempati duymadığı belliydi ama yine de başını sertçe salladı. "Anlaşılmıştır."

Michael birdenbire Silence'ın önündeydi, belli ki öylesine ani hareket etmişti ki Asa'yı tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Beni hatırla." Sonra sert ve sıcak dudakları dudaklarındaydı, ağabeylerinin varlığına rağmen dilini ağzının içine kaydırarak onu büyük bir arzuyla öpüyordu.

Duyulan bir homurdanmanın ardından Michael'ı ondan ayırmışlardı. Silence'ı koridora sürüklediler. Asa, Winter ve Lord Caire Silence ve kucağındaki Mary'nin etrafında bir savaş çeşit savaş birliği kurarak onları Michael'ın sarayından çıkardılar. Herhangi bir direnişle karşılaşmadılar, Michael'ın adamları ya meşguldü ya da o onlara uzak durmalarını emretmişti, Silence bilemiyordu.

Aniden açılan bir kapının ardından bir kez daha gecenin serinliğine çıkmıştı. Omzunun üzerinden sarayın eski püskü görüntüsüne baktı ve birilerinin nazik yardımıyla bekleyen arabaya bindirildi.

Arabanın kapısı kapandıktan sonra bir adamın bağırmasının ardından araba aniden harekete geçti.

“Silence,” dedi Temperance o anda ve Silence başını kaldırınca ablasının sevgili yüzünü arabanın karşı koltuğunda gördü.

Ve Silence hayatında ikinci kez ablasının onu Mickey O’Connor’ın kalesinden götürdüğü sırada sel gibi akan gözyaşlarına hâkim olamayarak ağlıyordu.

On İkinci Bölüm



Akıllı John zırhını kuşanarak dağının tepesine çıktı ve “Tamara!” diye seslendi. Gökkuşağı rengindeki kuş o anda bulutların arasından süzülerek yere konup genç kız olan Tamara’ya dönüşmeden önce, John’un başının üzerinde birkaç kez döndü.

Akıllı John’u görünce mutlulukla ellerini çırpı. “Nasılsın dostum?” diye sordu. “Krallığını seviyor musun? Köpüklü gölde yüzdün mü?”

Ancak Akıllı John kaşlarını çatarak batıya, komşusunun tam o anda sarayına doğru yürümekte olduğu noktaya bakmakla yetindi.

“Yenilmez bir ordum olmasını diliyorum.”

Tamara kollarını havaya açarak, “Dileğin benim için emirdir,” diye bağırdı...

—Akıllı John’dan

“Aramızda bir hain var,” diyordu Mick sakın bir sesle, saatlerin gece yarısını geçtiği bir sırada. Harry’yi izleyerek onun bu habere nasıl bir tepki vereceğine baktı. Hainin Harry olmadığından neredeyse emindi ancak bu geceki olaylar olmadan önce adamlarının hiçbirinin kendisine ihanet etmeyeceğine dair yemin bile edebilirdi.

Görünüşe göre bu doğru değildi.

Dahası, sarayın artık yeterince güvenli olmamasından dolayı, ağabeylerinin Silence’ı ve bebeği götürmelerine göz yummak zo-

runda kalmıştı. Boyun eğmek, Mick'in yapmaya alışkın olduğu bir şey değildi. Bundan bir ay önce ona, dört adamın kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi ya da bir kimseyi alarak saraydan yürüyerek çıkacağını söyleseler, Mick kahkahalarla gülerdi. Ama bu, Silence ve bebeğin kendisi için bir anlam ifade etmesinden önceydi. Bu, özsaygısından ve şerefinden çok daha önemliydi artık. Eğer bundan dolayı artık daha zayıf bir adam haline gelecekse, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Harry'nin çirkin suratu kaşlarını çatınca buruştu. Aralarında bir hainin olduğunu duymak canını sıkırsa da pek fazla şaşırmış görüldüğü söylenemezdi.

"Sence Papaz'ın adamlarını içeri alan o hain miydi?" diye sordu Harry.

Mick başını evet anlamında sallayarak koltuğuna yaslandı. Böyle bir konuşma yapmak için sarayın en güvenli yeri olan planlama odasındaydılar. Her iki tarafında kalın iç duvarlara sahip olan bu oda dış duvarlardan birine bitişikti. Tek giriş noktası dışarıdaki geçitti ve Mick'in masası da odanın tam karşı tarafında, kapıya oldukça uzak bir noktadaydı.

Mick oldum olsa şüpheli biriydi ancak olanlara bakılacak olursa yeterince şüpheli değilmiş demek ki.

"Mutfaktaki yangının nasıl başladığını öğrenebildin mi?" diye sordu.

İri yarı adam gözlerini tavana dikerken başının arkasını kaşıdı. "Bunu anlamak pek kolay olmadı, gerçeği söylemem gerekirse. Ortalık darmadağın oldu ve Archie de bu durumu fena halde sinirlendi. Mahzenden birkaç şalgam ve başka erzak almaya gittiğini ve döndüğünde de mutfakın simsiyah dumanla kaplı olduğunu söyledi."

"Baca tıkanmış olabilir mi?"

Harry başını sertçe salladı. "Hayır. Şu anda gayet iyi çekiyor. Ama Bert'le beraber arka kapının yanında bir deste yağlı çaput

– ya da onlardan geriye ne kaldıysa işte – bulduğumuzu söyleyebilirim. Hain onları tutuşturduktan hemen sonra kaçmış olmalı.”

Mick başını eğdi. “Yangın alarmını veren kimdi?”

Harry başını kaldırıp bir an için düşündü. “Bran. Ya da belki de Archie,” dedi omuzlarını silkerek. “Herkes aynı anda bağırmaya başladı.”

“Peki, saldırıya uğradığımızı ne zaman anladınız?”

“Yukarıdan gelen bir çığlık duyduk – Fionnula’nınki olmalı. Biz bebeğin odasına gitmeye çalışırken onlar da üzerimize geldiler,” dedi Harry başını sallayarak. “Sanki her yerdeydiler, yaklaşık iki düzine, hatta belki daha da fazla silahlı adam vardı. Senin diğer taraftan geldiğin sırada onları alt etmeye çalışıyorduk ve en sonunda da odaya ulaştık.” Başını üzüntüyle yeniden salladı. “Fionnula’yı hemen yakalamış olmaları. O kezzap denen şey hemen öldürmez ama yanına ulaştığımızda yerde hareketsiz yatıyordu.”

Mick başını eğdi. “Ana kapıdaki nöbetçiler arkadan vurulmuşlar – yani sarayın içinden birileri tarafından saldırıya uğramışlar.”

Harry’nin bakışları sertti. “Bunu yapan her kimse şerefsizin tekidir. Bir bebeği ve masum bir genç kızı öldürmeleri için adamları içeriye alması... Eğer Fionnula hızlı davranmasaydı şu an Mary de ölmüş olabilirdi.”

“Hayır, olmazdı,” diye mırıldandı Mick dalgınca. “Papaz onu canlı istiyordu. Bana karşı kullanacağı sağlam bir rehine olacaktı çünkü o benim kızım. Ve bunu biliyor olması da, haininin ona sırlarımızdan bahsetmiş olmasından kaynaklanıyor. Papaz’ın Mary’den, sarayımda hangi odada uyuduğundan ve de benim bu gece dışarıda olduğumdan da haberi vardı. Şimdi düşünüyorum da, Mary’nin daha önceleri bir yetimhanede saklandığını yine o hainin sayesinde öğrenmiş olmalı.”

Mick olayları düşünürken bir yandan ellerini uzattı ve parmaklarındaki ışıldayan yüzüklere bakıyordu. Hainin kimliği belliydi. Mick içinden kedere benzeyen bir duygunun yükseldiğini hissetse de bu lüzumsuz hissi acımasızca bir kenara itti. O adam

hem Silence'ı hem de bebeği büyük bir tehlikeye atmıştı. Önemli olan tek şey bu durumda ne yapacağına karar vermesiydi. Haininin kimliğini açığa çıkarıp diğer adamlarına ibret olması için öldürtebilirdi. Ya da kimliğinin ortaya çıkmadığını düşünmesine izin vererek bundan sonra onu Papaz'a karşı da kullanabilirdi.

Mick, hâlâ sabırla şatafathı masanın önünde bekleyen Harry'ye baktı. "Hızlı ve sert vurmamız gerekecek. Bert'le beraber mutfağın tamiratlarıyla ilgilenmeni istiyorum. Fionnula'nın da gömülmesini sağlayın. Güzel bir mezar taşı olsun. Bu hain meselesi de seninle benim, konuştuklarımız bu odada kalacak, anladın mı beni?"

"Evet," diye cevap verdi Harry yavaşça. "Ama peki ya sen nerede olacaksın, Mick?"

"Ben kızlarımın peşinden gideceğim; Bayan Hollingbrook ve Mary Darling'in," dedi Mick gülümseyerek. "O aşağılık herife çifte blöf yapacağız. Papaz'ın bir saldırı beklediğini düşündüğümü yayacağız ama bunu geciktireceğim. Londra'dan ayrılmam bu yalanı destekleyecektir. Ama ben gittikten sonra rahatlayacağı anda Bert'le beraber Papaz'ın cin imalathanelerine saldırmanızı istiyorum. Cin imalathaneleri kolayca havaya uçar. Bu durumda Papaz imalathanelerine değil kendisine saldıracağımı düşünecektir. Onu altınını kazandığı yerden vurup felce uğratacağız."

Mick ayağa kalkarak masasının üzerindeki kâğıtları toplamaya başladı. Ertesi sabah Londra'dan ayrılmak istiyorsa Pepper ile acil bir toplantı yapması gerekecekti. Pepper'in kendisi için yaptığı yatırımlar şimdi her zamankinden daha da önemliydi.

Mick başını kaldırarak sessizce duran Harry'ye baktı. Yardımcısının karşı çıkmasını bekliyordu.

Ama Harry'nin gözlerinde sadece üzüntü vardı. "Onlardan uzak dursan daha iyi olmaz mı?"

Mick anlamamış gibi davranmaya gerek duymuyordu. "Evet. Ve eğer Silence'den uzak durabilseydim bunların hiçbiri olmayacaktı zaten."

Bir an için durup ağzına gelen acı tadı hissetti. Sonra yeniden Harry'ye baktı. "Ben, ailesin onu ülkenin bilmem hangi köşesine kaçırıp sakladığını bulmaya çalışırken, bütün bunların altından kalkabilir misin?"

"Evet, tabii," dedi Harry sertçe. "O aşağılık herifi bir güzel havaya uçuracağız, bundan hiç şüphelen olmasın."

"Dört adamımız öldü ama bebeği alamadınız, öyle mi?" dedi Charlie yumuşak bir sesle. Önündeki süslü mermer mezar taşına bakıyordu ama konuştuğu kişi yanında duruyordu.

Freddy Charlie'nin mırıldanmasını duyacak kadar yakınında ama ani bir darbeye karşı belli bir mesafedeydi. Aptal değildi.

"Bebeği saklamışlardı."

"Onu bulmanız gerekirdi." Charlie soğuk mermeri okşuyordu. Grace iyi bir kadındı; sadık bir kadın. "O bebek benim için çok önemli, Freddy. Bunu daha önce belirtmiştim sanırım."

Freddy huzursuzlandı. "Evet, efendim."

"Peki ya kadın? Kezzapla öldürecek olduğunuz?"

"O da Yakışıklı Mickey'yle dışarıdaydı. Süslü bir arabanın içinde baştan aşağı ipeklere bürünmüş bir halde bir yere gitmişler."

Charlie başını yavaşça kaldırdı. "Öyle mi?"

Freddy Charlie'nin sesi karşısında alarına geçti. "Efendim?"

"Bak bu ilginç işte," dedi Charlie düşünceli bir sesle. "Daha önce fahişelerini gezmeye götürdüğü görülmemiştir, öyle değil mi?"

"Casusumuzun anlattığına göre akşam yemeklerinde de sağındaki koltukta oturuyormuş."

"Ahh. O zaman onu hemen öldürmediğinize çok sevindim." Charlie derin bir nefes alarak başını geriye attı ve yüzünün sağ tarafına düşen güneş ışınlarını hissetti. Yüzünün sol tarafı tamamen hissizdi tabii. Parmağının ucuyla yüzündeki pütürlü çıkıntıları ve kırışıklıkları, doğal olmayan vadileri yokladı. On altı yıl önce küçük ve yakışıklı bir çocuğun nefret dolu gözlerle bakarak yüzüne asit fırlattığından beri hiçbir şey hissetmiyordu.

“Bu günü yıllardır bekliyorum,” dedi dalgınlıkla.

“Ne için, efendim?”

Charlie çenesini indirerek Freddy’nin dehşetle açılmış gözlerine gülümseyerek baktı. “Mickey O’Connor’ın kendisine ait olacak kadını seçmesini.”

Silence huzursuz ve rüyalarla dolu uykusundan uyandığında gün çoktan ağarmıştı. Başını kaldırdığı anda tutulmayla irkildi. Arabanın penceresinin ardında görünen güneş ışınları ufuk çizgisine doğru uzanan tarlaların üzerini aydınlatıyordu.

“Bu akşam Oxford’a varacağız,” dedi karşısında oturan Temperance.

Mary Darling kucağındaydı. Mary yepyeni bir oyuncak bebekle meşguldü ama Silence’in uyandığını fark ettiği anda bebeği bir kenara atarak kollarını sessizce ona doğru uzattı.

“Bu kadar çabuk mu?” diye mırıldandı Silence bebeği kucağına alırken. Hayatı boyunca pek fazla Londra’nın dışına çıkma fırsatı olmamıştı ama gece boyunca uzun bir mesafe kat etmiş olduklarının farkındaydı. biliyordu. Michael’dan çok uzakta olduğunu biliyordu.

“Chepping Wycombe’da atları değiştirdik,” dedi Temperance. “Ama uyanmadın. Caire’in dediğine göre birazdan öğle yemeği için yeniden duracaktımsınız. Bir sonraki kasabada rahat bir arka bölmesi olan harika bir han var. Orada baş başa yemek yiyebiliriz. Evlendikten sonra Caire’in Shropshire’daki arazilerine bakmaya gittiğimizde yol üstünde durup keşfetmiştik.”

“O halde oraya mı gidiyoruz? Shropshire’a yani?”

“Evet, şimdilik en güvenli yerin orası olacağını düşündük – Londra’dan uzakta seni ve Mary’yi koruyabileceğimiz bir yer.”

Adının geçtiğini duyan Mary sabırsızca kıpırdandı ve Silence’in kucağından inerek yanına oturdu. Silence bunun uzun süreli olmayacağını biliyordu. Mary, Michael’ın Silence’a verdiği küçük resimli kitaba bakmanın dışında hareketsiz oturmaktan nefret

ederdi. Küçük tekneleri içinde resmedilmiş olan küçük adamlara ve küçücük mavi denizden yükselen tuhaf canavarlara bakmayı çok seviyordu...

Silence içinde bir sızıyla kitabın sarayda kaldığını hatırladı. Belki de onu bir daha asla görmeyeceklerdi.

İçini çekerek Mary'ye oyuncak bebeğini gösterdi. "Lord Caire nerede?"

"Atıyla geliyor," diye cevap verdi Temperance. "İkimizin biraz yalnız kalmak isteyebileceğimizi düşünmüş."

Silence yüzü kızarak bakışlarını ablasının şeri-kahvesi gözlerinden kaçırdı. Temperance oldum olası sinir bozucu bir şekilde yardımcı ve anlayışlı bir olmuştu. "Sana teşekkür etmeliyim, biliyorum."

Temperance'ın dudakları büküldü. "Ama etmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, hayır, tabii ki ediyorum," dedi Silence derin bir nefes alarak. Bir yandan karmakarışık düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. "Teşekkür ederim, gerçekten."

"Ama?"

"Ama kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

Temperance ona sadece baktı, kaşları hafifçe havaya kalkmıştı.

"Biliyorum," diye bağırdı Silence kendini tutamayarak. "O bir korsan ve... ve de bana daha önce pençelerinde tutup, kötülük yapmış olan korkunç, iğrenç bir insan..."

Temperance dikkatle boğazını temizledi. "Pençelerinin arasında olmaktan keyif aldığını duydum."

"Winter dedikodu yaptı, öyle değil mi?" diye sordu Silence somurtarak.

Temperance'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Aslına bakarsan Asa'ydı. Hafiften yaşlanmaya yüz tutmuş ve şoka uğramış, hassas bir kadın gibi davrandı."

Silence kollarını göğsünün altında birleştirerek inatçı bir tavırla arkasına yaslandı. "Onun da Concord'la birlikte dışarıda, at üstünde olduklarını tahmin ediyorum, doğru mu?"

“Hayır.” Temperance başını salladı. “Concord bira fabrikasına dönmek zorundaydı. Asa bizimle dün gece Chepping Wycombe’a kadar geldi fakat sonra bekleyemeyecek birtakım işlerinden bahsederek ayrıldı.”

“Hımm.” Silence bu duruma üzülsün mü bilemedi, ama belli ki kurtarılışı Asa’nın işlerinin arasında pek öncelikli bir sıraya sahip değildi. Belki de onunla yemekte karşılaşmayacak olmasına sevinmeliydi. “Ya Winter?”

“Onun da doğal olarak yetimhanede kalması gerekiyordu,” dedi Temperance nazikçe. “Bu aralar personel açısından biraz sıkışık durumdalar.”

Ve bu da kendi suçuymu tabii. Silence dudağını ısırarak pencereden dışarıya bakarak yanlarından geçip giden gri manzarayı izledi. Güneş artık tamamen doğmuştu ama kışın soğuğu ısıltısını bastırıyordu. Soğuk ve de pek konuksever olmayan bir gün olacaktı.

İşleri yüzüne bulaştırmıştı, bunun farkındaydı. Mickey O’Connor’ın evine elinden gelenin en iyisini yapma niyetiyle gitmişti ama sonunda kendini ona “Michael” diye hitap ederek ve yatak odasında onu coşkuyla öper halde bulmuştu.

Evet, tüm mesele de zaten buydu, öyle değil mi? Artık o kendisi için kötü şöhretli korsan Yakışıklı Mickey O’Connor değildi. Onu çekici buluyordu elbette, ama çok daha özel ve şahsi bir anlamda çekiciydi. Daha önce hiçbir korsana ilgi duymamıştı.

Oysaki bir erkek olarak ona karşı derin bir ilgi duyuyordu.

“Üzerindeki elbise çok güze,” dedi Temperance düz ve sakın bir sesle.

Silence boğazındaki düğümden kurtulabilmek için yutkundu. Cıvit mavisi elbisesi gerçekten de çok güzeldi ve belki de bir daha asla giyecek fırsatı bile olmayacaktı. Onu tekrar operaya götüreceğine söz vermişti, ama artık bu da mümkün olmayacaktı.

“Seni baştan çıkardı, öyle değil mi?” diye sordu Temperance yavaşça.

“Kastettiğın anlamda değil,” diyerek cevapladı Silence ablasını gözlerini kasvetli manzaradan ayırmadan. “Yatağına girmedim. Ama evet, sanırım baştan çıktım.”

“Anlamıyorum.”

Silence yavaşça başını salladı. “Herkesin düşündüğünden farklı biri o. Yani hem farklı ama yine de aynı. O... çok daha fazlası. Çok daha çekici, güçlü ve de zeki. Utanma duygusu var mı bilmiyorum ama hisleri olduğunu biliyorum. Derin hisleri. Ve... ve bu da beni büyülüyor. Dışarıya karşı gösterdiği yüzüyle özelde gördüğüm yüzü arasındaki fark.

“Bütün bunlardan sana değer veriyor olduğuna dair en ufak bir belirti yok ama,” dedi Temperance.

“Yok mu?” Silence kucığına baktı. “Aslında beni önemseydiğini düşünüyorum. Ne de olsa benimle nasıl ilgilendiğini görmedin. Gerçi eninde sonunda bunun, yani bana değer vermesinin bir önemi olup olmadığını da bilmiyorum. Benim ona karşı hissettiklerime bir etkisi yok çünkü.”

“Belki de yoktur,” dedi Temperance, sesi sertleşmişti. “Ama benim Bay O’Connor hakkında ne düşündüğümün bir önemi var. Yeniden kırıldığını görmek istemiyorum. Ve bu şekilde düşünen de sadece ben değilim. Concord’u hiç böyle kendini kaybetmiş bir halde görmemiştim.”

Silence irkildi. “Çok mu kızgındı?”

“Aslında kızmaktan çok endişeli olduğunu düşünüyorum ama o bunu tabii ki kızgınlık olarak belli ediyor, ne de olsa o bir erkek. Winter onu evine ailesinin yanına gitmesi için bütün gece boyunca ikna etmeye çalıştı. Öyle olmasa senin şu Bay O’Connor bu sabah etrafta morarmış bir gözle dolaşıyor olacaktı.”

“Aman Tanrım.”

“Asa da oldukça üzgündü sanırım, gerçi onun ne düşündüğünü anlamak hiçbir zaman kolay olmamıştır ama Winter... Silence, Winter çok kızmıştı. Biliyorsun ki o seni kendince çok

seviyor ve emimin ki gitmiş olduğun zaman boyunca senin için sürekli endişelendi.”

Silence gözlerini kapattı. “Çok üzgünüm. Winter’i endişelendirmeyi hiç istemedim. Ama Michael tehlikede olduğumuzu söyledi ve dün geceki olaylar da endişelerinin yersiz olmadığını gösterdi.” Fionnula’nın darmadağın olmuş, zavallı yüzünü hatırlayınca dudakları titredi. “Papaz’ın adamları Mary’ye bakıcılık yapan kızı öldürdü.”

“Buna çok üzıldüm,” dedi Temperance içtenlikle. “Caire ve Asa Mickey O’Connor’ın evini iki gündür gözetleyerek içeri girip seni almak için bir fırsat kolluyorlardı. Yükselen dumanları ve kargaşayı görünce de Winter’i de çağırıp içeriye girdiler.”

Silence başını eğdi. “Ön kapıdaki nöbetçiler öldürülmüştü. Diğer türlü ön holü geçmeleri imkânsız olurdu.”

Bir süreliğine konuşmadan oturdular. Silence bir yandan Fionnula’yı düşünüyor, diğer yandan ise hâlâ tehlikede olan Michael için endişeleniyordu. Mary kısa bir süre daha oynadıktan sonra oyuncak bebeğini yere attı ve koltuğun üzerine diz çökerek dışarıyı seyretmeye başladı.

Silence en sonunda iç çekerek ablasına baktı. Temperance’ın her zamankinden daha genç görüldüğünü fark etti. Zaten yirmi sekiz yaşından daha büyük değildi elbette ama Temperance uzun yıllar boyunca o kadar ciddi, olgun ve... ve de hantallaşmıştı ki. “Evlilik sana yaramış.”

Ablasının yüzünün kızardığını görmek hoşuna gitti. “Ah, teşekkür ederim.”

Silence hafifçe gülümsedi. “Çok hoş bir şey öyle değil mi? Sevilmek ve karşılığında da sevmek?”

Lord Caire korkutucu bir adam olabilirdi ama Temperance’a baktığı zamanlarda gözlerinin arkasında hep bir sükûnet belirirdi ve dikkatini tamamen karısına verirdi. Silence ürperdi. William da onu böylesine bir bağlılıkla sevmiş miydi acaba? Üzülerek bunun böyle olmadığını fark etti. Silence kendine onun ve onun

hayali etrafında bir hayat kurmuş olabilirdi ama William genelde oldukça bağımsız hareket etmişti.

“Harika bir şey,” dedi Temperance Silence’in iç karartıcı düşüncelerini bölerek. “Bazen kendimi sadece ona bakıp gülümserken buluyorum. Bakışımı gördüğünde ise bana en şaşkın haliyle bakar ve ben de kendimi bir türlü kahkahalarla gülmekten alamam ve sonra da...” Başını sallayarak sustu. “Evet, evlilik gerçekten harika bir şeymiş. Bunun böyle olduğunu daha önce hiç bilmezdim.”

“Benjamin’i Lord Caire’i sevdiğin gibi sevmemiştin,” diye mırıldandı Silence. Temperance çok genç bir kızken kısa süren bir evlilik yapmıştı.

“Hayır, sevmedim,” diye karşılık verdi Temperance sakince. “Başka bir insana bu kadar yakın olabileceğimi asla tahmin etmezdim. Benim için çok şaşırtıcı oldu. Ama senin için çok şaşırtıcı olmamıştır. Ne de olsa sen aynı şeyi William’la da yaşadın.”

Temperance’in sesi yumuşaktı ama Silence kendini yine de William’ın adının geçmesi üzerine hissedeceği acıya karşı hazırladı. Ama tuhaftır ki duyduğu acı beklediği kadar büyük değildi. Ah, William’ı kaybetmiş olmanın acısını hâlâ içinde taşıyordu tabii. Belki de hiçbir zaman tam olarak geçmeyecekti. Ama eskisine göre biraz olsun körelmiş ve uzaklaşmıştı sanki.

Daha belirgin olarak hissettiği acı, Michael’ı kaybetme acısıydı.

Silence bu düşünceyle şaşkına döndü. Onunla yakınlaşmıştı belki ama Michael’ın onun için *kalıcı* duygular ifade edebileceğini hiç düşünmemişti. Bu, endişe verici bir duyguydu. Bu sabahtan sonra onu bir daha görebileceğinden bile emin değildi artık.

“Silence?” diye sordu Temperance sesinde tereddütle.

Silence iç çekerek başını salladı. “Ah, ortalığı çok fena karıştırdım!”

Ablası gülümsedi. “Düşündüğün kadar kötü olamaz.”

Silence ona anlamlı gözlerle baktı. “Sanırım bir korsana âşık olmak üzereyim.”

Temperance gözlerini kırıştırdı. “Ah.”

“Evet ya, *ah*.” Silence başını koltuğun arkasına yasladı. “Benim için kesinlikle doğru erkek değil. William’ın olduğu gibi sakın ve nazık ve...”

“Ve *iyi yürekli* biri değil,” diye tamamladı Temperance onun sözünü.

Silence ablasına çaresizce baktı. “Ne yapacağım ben? Onu bir daha göreceğimden bile emin değilim.”

“Bunu duymak istemeyebilirsin belki,” diyerek yumuşak bir sesle konuşmaya başladı Temperance. Silence burnunu kıvrarak dışarının kasvetli manzarasını seyretmeye koyuldu. Yine de Temperance’ın sözlerini duymazdan gelemiyordu.

“Belki de böylesi en iyisidir.”

On Üçüncü Bölüm



Tam o sırada dağın eteklerinde, kılıç ve kalkanlarla donanmış adamlardan oluşan bir piyade ordusu belirmişti. Akıllı John aceleyle dağdan aşağıya inerek krallığını savunmak için ordusunu savaşa sürdü. Adamların haykırışları ve atların çığlıkları kilometrelerce öteden duyulabiliyordu. Gölgelelerin uzamasıyla Akıllı John başını kaldırıp etrafına baktı ve düşmanının yenilmiş olduğunu gördü.

Ve o anda sağ kolunu kaplayan zırhın halkasına takılmış olan mavi tüyün farkına vardı...

—Akıllı John'dan

Lord Caire'in karşı konulmaz şıklıkta bir sayfiye evinin olması son derece doğaldı. Silence, Lord Caire'in malikânesinin kütüphanesini ilgisizce incelerken, düşüncelerini Michael'dan alıkoyacak bir şeylerin olmasını ümit ediyordu. Öğleden sonrasının güneşi camlı kapılardan içeriye süzülerek odanın üç duvarını kaplayan büyük kitap raflarını aydınlatıyordu.

Sarayından aceleyle ayrıldığından bu yana tüm hafta boyunca ondan hiçbir haber alamamıştı Silence.

Gerçekte çok daha minnettar olmalıydı. Huntington Malikânesi büyük ve son derece rahattı, üstelik burası güzel yemeklerden ve her ihtiyacını karşılamak için çabalayan hizmetlilerden geçilmiyordu. Aslında henüz hizmetçilere alıştığı söylenemezdi. Yaşını başını almış ve oldukça yıldırıcı bir yapıya sahip olan uşakla ne

zaman konuşmak istese Silence yüzünün kızgınlıkla kızardığını hissediyordu. Ama asıl tuhaf olan, ablası Temperance'ın, yeni Leydi Caire olarak kendini burada tam anlamıyla evinde gibi hissediyor olmasıydı. Aşçıyla yemekler ya da idarecilerle evin dekorasyonu hakkında yaptığı konuşmaları izledikçe, onun sanki doğuştan bir baronun karısıymış gibi rahat davrandığını görebiliyordu.

Silence başını sallayarak parmağının ucunu asker gibi dizilmiş kitapların sırtında gezdirdi. Caire'in sayfiye evindeki diğer tüm odalar gibi, kütüphane de şahane bir biçimde döşenmişti. Çok sayıda tarih, şiir, felsefe ve hatta birkaç masal kitaplarını burada görebilmek mümkündü. Silence aslında burada hiçbir şey yapmadan kitap okuyabileceği için kendini şanslı saymalıydı. Ne ilgilenmesi gereken ev işleri ne de başka görev ya da endişeleri vardı.

"Gah," dedi Mary elleriyle Fransız kapılarına vururken. Kütüphane, özenle biçilmiş çimle çevrili bir terasa açıyordu. Mary cam kapıların önünde dikkatle yürüyerek büyük bir hayranlıkla manzarayı ve de çimlerin üzerine tünemiş olan kargaları izliyordu.

Silence yeniden kitap rafına dönerek içinden gelişigüzel bir kitap aldı. Latin tarihiyle ilgili bilimsel bir eserdi bu ya da en azından Silence öyle düşünüyordu. Latince bilgisinin pek de iyi olduğu söylenemezdi. Burnunu kıvrarak kitabı yerine koydu.

Bir haftadan beri Michael'dan hiç haber yoktu. Diğer türlü-sünü beklemek zaten aptalca değil miydi? Sırf korumak amacıyla bile olsa kendisini Caire ve ağabeyleriyle saraydan göndermişti ve belki de gitmesinden hoşnuttu. Silence olmayınca sarayını yeniden aşüftelerle doldurabilir, hatta isterse yatağına aynı anda iki tanesini birden de alabilirdi ve de korsanlığına geri dönebilirdi.

Silence alt raflardan birini hafifçe tekmeledi.

"Pöpekk," diye bağırdı arkasından Mary Darling.

"Hayır tatlım," dedi Silence, "onlar karga."

"Pöpekk!"

Silence, pencereden gelen hafif gmbrty duyar duymaz, Mary'nin dm olabileceğini düşünerek alarma geçmiş halde arkasını dnd ancak ufaklığın hâlâ cama yaslanmakta olduğunu gördü. Ve camın diğer tarafında ise kendisine oldukça tanidik gelen bir köpek delice kuyruk salıyordu.

“Lad?” diye fısıldadı Silence. Hızla cam kapılara yönelerek dışarıya baktı. Akam karanlığı çökmek üzereydi ama Silence yine de cimlerin ötesindeki ağaçların arasında bir yansıma görür gibi oldu. “Aman Tanrım.”

Elbette ki dışarıda nöbetçiler vardı. Lord Caire'in sayfiye evine varır varmaz yaptığı ilk şey evin ve arazisinin etrafında devriye gezmeleri için köyden çok sayıda güçlü kuvvetli adam tutmak olmuştu. Silence boynunu uzatarak tam o anda evin ileriki köşesinden dnen iki adamı gördü. Onları daha önce izlemi olduğu için bu tarafa on dakikadan önce gelmeyeceklerini biliyordu.

Ters yöne gitmeye karar vermezlerse tabii.

Telala bir kalem arayarak Latince kitabın yapraklarını, boş bir sayfa buluncaya kadar çevirdi. Temperance'a küçük bir not yazarak kitabı notu açıkta bırakacak şekilde masanın üzerine koydu. Sonra da Mary'yi kucağına kaldırarak Fransız kapılarından ıktı. Lad anında çılgın bir yabani tavan gibi etraflarında hoplayıp zıplamaya baladı ama hiç değilse havlamayacak kadar akıllıydı.

“O nerede?” diye fısıldadı Silence köpeğe, kendini aptal gibi hissediyordu.

Lad kulaklarını kaldırarak başını çevirdi ve ağaçların olduğu yere baktı.

Evet, bu yeterince açık bir cevap olmuştu.

Silence imlerin üzerinden koşarak nefes nefese kalmış bir halde ağaçların olduğu yere geldiğinde, kalbinin atıı hızlı ve kesik kesikti. Karanlık alılıklarını arasına baktı fakat kimseyi göremedi. Göğsü duyduğu hayal kırıklığıyla sıkıtı. Belki de o yansımayı sadece hayal etmişti. Belki de Lad onları Londra'dan buraya kadar bir şekilde takip etmişti. Belki de...

Bir el ağzını kapadı.

“Şişşt,” diye mırıldandı Michael.

Silence başını eğdi.

Michael elini çekerek ona sadece baktı. Farklıydı – kıyafetleri koyu renkli ve Silence’ın bugüne dek gördüklerinden daha sadeydi. Mantosu kahverengiydi ve siyah, basit şapkası da üçgen şeklindeydi. Gösterişli saçını sade bir beyaz perukla kapatmıştı, böylelikle yüzü daha ince ve elmacık kemikleri daha keskin görünüyordu. Siyah kavisli kaşları beyaz peruğa karşı öylesine bir tezat oluşturunuyordu ki yüzü eskisinden de şeytani ve sert bir görünüme bürünmüştü.

“Benimle gelir misin?” diye fısıldadı.

Silence hiç tereddüt etmeden cevabını verdi. “Evet, lütfen.”

Winter sessizce iç çekerek dar sokağın başmdan yetimhaneye doğru gelen bir başka şık giyinmiş hanıma baktı. Leydi Penelope’un üzerinde büyük bir özenle dikilmiş sarı bir ipek elbise, nakışlı bir ceket ve de omuzlarına attığı kadife bir pelerin vardı. Eteklerini toplamış, dikkatli adımlarla ilerlerken, ayakkabılarının üzerindeki taşlar güneş ışığında parıldıyordu. Arkasından, çok daha sade giyinmiş olan ve kucağında küçük beyaz bir köpeği taşıyan Bayan Greaves de geliyordu. Winter ayakkabıların burunlarında parlayan taşlara somurtarak baktı. Bu ayakkabıların parasıyla yetimhanenin bütün bir yıllık kömür ve mum ihtiyacının giderilebileceğinden emindi.

Ama en azından artık Caire ve Temperance onu sayfiye evinde güvenle saklı tuttuğun bildiği için, Silence için endişelenmesine gerek yoktu. Yine de bu gerçek, bir gününü daha şımarık bir leydi için heba edecek olmasını hafifletmiyordu.

“Ah, harika görünüyorlar, öyle değil mi?” diye sordu yanında duran Nell Jones.

Winter öksürdü. “Evet.”

“Çocuklar hanımefendilere şarkı söyleyecekleri için öylesine heyecanlılar ki,” dedi Nell. “Şarkı sözlerini neredeyse aynı anda söylemek konusunda da epey ilerleme kaydettiler.”

Winter kaşlarından birini kaldırdı. En son olarak çocukların pratik yaptığı sırada sınıfın önünden geçtiğinde, çıkan sesin pek de melodik olmadığını duymuştu.

“Ve Joseph Tinbox da söyleyeceği ilahiyi güzelce ezberledi,” diyerek devam etti Nell. “Umarım tüm Leydilere ikram edecek kadar bisküvimiz vardır! Fırından çıkardığımız son partinin pek başarılı olduğu söylenemez.”

Yıllardır tecrübesiz aşçıların yemeklerini yemeye alışmış olan Winter –çoğunu yetimhanede çalışan kızlar yapardı– fırından çıkan son parti bisküviye ne olduğunu sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. “Bisküvilerin çok güzel olduklarından eminim.”

Nell ona küçük gülümsemelerinden birini verdi. “Evet, ben de öyle umuyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem, efendim.”

“Uğratmayacaksın, Nell. Bundan eminim,” dedi Winter Leydi Penelope Chadwicke’yi ve delicesine pahalı olan ayakkabılarını karşılamak üzere öne doğru bir adım atarken.

“Ah, teşekkür ederim, Bay Makepeace,” diye heyecanla bağırdı Leydi Penelope. Burnunu kıvrarak elbisesinin eteklerini bıraktı. “Sokağın temizliği için bir şeyler yapmanız gerektiğini düşünüyorum. Belki de yeni taşlarla döşenmesini sağlayabilirsiniz?”

“Yetimhane bu sokakta geçici olarak bulunuyor, Penelope, canım,” diye mırıldandı Bayan Greaves. “Belki de sokağın yeniden döşenmesi gibi büyük projeleri kalıcı yetimhane için düşünsek daha iyi olacaktır.”

Winter Bayan Greaves’e minnettar bir bakış fırlattı. Genç kadın çekingen bir şekilde gülümseyince Winter onun güzel, koyu gri gözlerini fark etti.

“Ah, sanırım en pratik yolu budur,” dedi Leydi Penelope o sırada darılmaksızın. “Ama pratik şeylerin oldum olası sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür, sizce de öyle değil mi Bay Makepeace?”

Şaşkınlığa uğrayan Winter bu ciddiyetsizlik karşısında ağzını açacak gibi olsa da parke taşlarından gelen nal sesleri onu cevap vermekten kurtardı.

Üç atlı asker yetimhanenin önüne gelip durdular. Devasa bir siyah atın üzerindeki subay resmi bir tavırla başını eğdi.

“Bayım, hanımlar. Bay Winter Makepeace ile görüşme şerefine mi nail oluyorum?”

Winter anda içindeki her şeyin donduğunu hissetti. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Askerin başında diğer adamlarının da taktığı beyaz bir peruk vardı. Altından görünen solgun mavi gözleri keskin ve bakışları zekiydi. Ağzının iki kenarında derin çizgiler olan uzun yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki hayat koşullarının fazlasıyla sertleştirdiği bu adamın kendisinden daha az becerikli olan hiç kimseye taviz vermeyecekmiş gibi bir hali vardı.

“Evet, ben Winter Makepeace'im.”

Memur başını eğdi. “Lütfen kendimi tanıtmama izin verin. Ben Dördüncü Süvari Bölüğünden Yüzbaşı Jonathan Trevillion'um.”

“Memnun oldum,” dedi Winter sakince. Hâlâ yanında durmakta olan hanımlar askerlere meraklı gözlerle bakıyorlardı ama Winter onları Yübaşı Trevillion'la tanıştırmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Asker bu ihmali dudaklarını hafifçe büzerek karşıladı. “Adamlarıma ve bana St. Giles'ta bulduğumuz suçluları, özellikle de St. Giles Hayaleti olarak tanınan katili gözaltına almamız için emir verilmiştir.”

“Katil mi?” diye bağırdı Nell. “Ama Hayalet'in bugüne dek kimseyi öldürdüğüne dair bir kanıt yok ki!”

Yüzbaşı Trevillion delici bakışlarını hizmetçi kıza çevirdi. “Kendisini mahkemede savunabilir.”

Winter burnundan soludu. Hayalet suçsuzluğunu “savunabilecekti” ama bunu ancak mahkeme masraflarını karşılayabilirse yapabilecekti. Londra’daki mahkemeleri rüşvetçiliğiyle tanınırdı.

“Bu konudaki işbirliğinize güveniyorum, Bay Makepeace,” dedi Yüzbaşı Trevillion soğukkanlı bir sesle. “St. Giles’ta bulunan diğer tüccar ve iş adamlarından da aynısını isteyeceğim ancak eğitimli bir insan olarak özellikle sizin işbirliğinize güvenebileceğimi umuyorum. Bu konuda bana destek olacak mısınız?”

“Elbette,” dedi Winter. Eliyle Nell’in kolunu tuttu çünkü hizmetçi kız yeni bir itirazda bulunacak gibi öne atılmıştı. “Kralın askerlerine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağız.”

“Güzel,” dedi yüzbaşı başını eğerek. “Duyduğunuz her türlü dedikodu St. Giles Hayaleti’ni yakalamamıza faydalı olabilir. Gerçekten...”

“Ne kadar da cesur bir adam,” diye duyuldu boğuk bir kadın sesi. “St. Giles Hayaletini’nin peşine düşeceğini açıklaması çok cesurca.”

Winter daha dönüp Leydi Beckinhall’a bakmadan gerildiğini hissetti. Dikkatini öylesine Yüzbaşı Trevillion’la olan görüşmesine vermişti ki onun yaklaşmakta olduğunu bile fark etmemişti. Bu düşünce onu neredeyse kadını gördüğünde hissettiği ve hiç de uygun olmayan heyecan kadar şoka uğratmıştı.

Bugün üzerinde gümüş nakışlarla bezenmiş parlak kırmızı bir elbise vardı. Winter yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissedebiliyordu. Elbisesi en az Leydi Penelope’unki kadar, hatta daha bile gösterişliydi ve maun rengi gür saçlarını da iyice ortaya çıkarmıştı. Ancak onu tedirgin eden kadının üzerinde taşıdığı giysinin pahalılığı değildi.

Hayır. Onu endişelendiren bu kadının ta kendisiydi.

Leydi Beckinhall göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek zarif elini atın üzerinde oturan adama doğru uzattı. “Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, Yüzbaşı.”

Asker eldivenli eli tutarak üzerine eğildi. “Yüzbaşı Trevillion, emrinize amadeyim, hanımefendi.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Leydi Beckinhall ağır ağır. “Ne kadar da hoş.” Yüzbaşının yanakları al al olmuştu, zavallı adam. “Siz öyle diyorsanız, hanımefendi?”

“Ah, evet, öyle diyorum.” Leydi Beckinhall yetimhanenin kapısının önünde toplanmış gruba baktı. “Kana susamış bir katili yakalamak istemeniz gerçekten de çok hoş.”

Leydi Penelope “kana susamış” sözünü duyar duymaz bir çığlık attı. “Aman Tanrım! Bize hayaletin zararsız olduğunu söylemişsiniz, Bay Makepeace.”

Yüzbaşı Trevillion’un sert bakışı Winter’in üzerindeydi. “St. Giles Hayaleti’yle daha önce bir münasebetiniz mi oldu, Bay Makepeace?”

Winter omuzlarını silkti. “Arada bir. Dediğim gibi, bana hiç tehlikeli biri gibi görünmemiştir.”

“Kendisi bir dizi kanlı cinayetle suçlanmakta,” diye karşılık verdi Yüzbaşı Trevillion.

Leydi Penelope bir çığlık daha atınca Winter irkildi.

“Ah korkmayın, canım,” dedi Leydi Beckinhall ağır ağır. “Yüzbaşı Trevillion bizi korumak için burada, öyle değil misiniz, Yüzbaşı?”

“Evet, hanımefendi.”

“Bu da çok iyi bir şey çünkü görünüşe bakılırsa yüzbaşının dışında bizi koruyabilecek güçlü kuvvetli hiç kimse yok.” Leydi Beckinhall kocaman gözlerini Winter’a dikmişti.

Winter erkekliğine yapılan bu hakaret karşısında çenesinin gerildiğini hissetse de Leydi Beckinhall’un bunu fark etmemesi için elinden geleni yaptı. Onun yerine başını kaldırıp Yüzbaşıya baktı. “Eğer başka bir şey yoksa beyefendi, size iyi günler dileyerek misafirlerimi içeriye davet etmek isterim.”

Yüzbaşı Trevillion yeniden eğildi. “Size de iyi günler bayım, hanımefendiler.”

Büyük siyah atını döndürerek peşinde iki askerle birlikte köşeyi dönerek gözden kayboldu.

“Sinirlerim fazlasıyla gerildi,” diye duyurdu Leydi Penelope. “Ve eminim ki Şeker’in de durumu pek farklı değildir,” diyerek eliyle küçük beyaz köpeği işaret etti ama hayvan refakatçisinin kollarında uyuyor gibi görünüyordu. “Sizinki gibi bekâr işletmesinde biraz çay ve atıştırarak bir şeyler vardır diye umuyorum, Bay Makepeace.”

Bekâr işletmesi mi? Ne kadar da tuhaf bir tanımlamaydı bu. Winter yüzüne nazık bir gülümseme yerleştirerek sersem kadına doğru eğildi. “Elbette var, Leydi Penelope.”

Kapıyı açarak Bayan Greaves’le birlikte içeri girmesini izledi. Onların arkasında olan Leydi Beckinhall’la aynı hizaya geldiğinde Winter boğazını temizledi.

“Sizi burada tekrar görebileceğimi sanmıyordum, Leydim.”

“Öyle mi?” diye sordu Leydi Beckinhall yaramaz bakan bir çift göz üzerinde kaldırdığı kaşlarla. “Fakat ben yine de yetimhanenin yardımına ihtiyaç duyabileceğini düşündüm, *siz* öyle düşünmüyor olsanız bile, Bay Makepeace,” dedikten sonra onu arkasında bırakarak hızla içeriye girdi. Winter’in gözleri düşünceliydi.

Neredeyse bir hafta sonra Silence elinde tuttuğu örgüsünü bitirmeye çalışıyordu. Bir çorabın topuğunu tamir etmek her zaman zordu ama bu seferki iyice biçimsiz olmuştu. Michael’ın arabası önce sarsıldı sonraysa yavaşlamaya başladı. Pencereden dışarıya baktığında dar ve ağaçlı bir patika yoluna girdiklerini gördü. Hızın değiştiğini fark eden Lad kafasını kaldırdı. Arabanın zemininde fazlasıyla yer kaplıyordu.

“Neden duruyoruz?” diye sordu Silence. “Burası Londra hanlarından biri değil ki?”

Geçen haftanın neredeyse tamamını, yolda rastladıkları hanlara girip kimi zaman iyi kimi zamansa çok kötü yemekler yiyerek ve çoğunlukla da engebeli yollarda sıkıcı bir şekilde se-

yahat ederek geçirmişlerdi. Her gece başka bir yabancı yatağa bitkin bir halde, koynunda Mary Darling'le birlikte uykuya dalmıştı. Sabahları uyandığında, geceyi nerede geçirdiğini bilmediği Michael'ı uyanmış ve kendisine bir çaydanlık getirmiş olarak görüyordu. Davranışlarının hep nazik ve özenli de olsa oldukça mesafeli olduğunu düşünmekten alamadı kendini Silence.

"Greenwich'teyiz," dedi Michael o sırada. "Eve geldik."

Silence kucağında bebekle karşısında oturan Michael'a bakınca her zamanki gibi kalbinin hızlandığını hissetti. "Ev mi?"

Michael ona muzipçe gülümsedi ancak cevap vermedi. Üzerinde onu Caire'in evinden almaya geldiği zamanki eski ve sade kıyafetleri vardı. Bu ağırbaşlı, seyahat eden bir tüccar ya da başarılı bir çiftçiye benzeyen Michael'a neredeyse alışmıştı.

Ne kadar da tuhaf bir düşünüydi bu. Silence camdan dışarıya bakarak Michael için "ev"i ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. İki yanı ağaçlıklı olan patikanın sonunda, önünde yuvarlak bir girişi ve kırmızı kiremitten yapılmış olan bir köşke varmışlardı. Köşelerinden biri, dalları hâlâ çıplak olan sarmaşıklarla kaphıydı ve üçgen biçimindeki çatıların üzerinde yarım düzine kadar baca dizilmişti. Evin temelini etrafındaki toprakta yeni yeni filizlenen bitkiler baş göstermişti.

Silence Michael'a şaşkınlıkla baktı. Köşk oldukça güzel bir yere benziyordu, gerçekten de birinin "ev"i gibi dursa da bu kesinlikle bir korsanın evi olamazdı.

Michael sanki düşüncelerini okumuşçasına ona alaycı bir bakış fırlattı. "Haydi, içeri gel."

Mary Darling'i daracık bir at arabasının içinde bir hafta boyunca eğlendirmenin verdiği alışkanlıkla rahatça kucağına kaldırdı ve arabanın basamaklarını inerek inmesine yardımcı olmak için bir elini Silence'a uzattı. Arabadan en son inen Lad bir ağacı sulamak için koştuktan sonra evin etrafında büyük daireler çizmeye başladı.

Silence eteklerini düzelterek başını kaldırdı. Evin önündeki merdivenlerde, yanında iki genç hizmetçi kız ve daha yaşlıca bir kadınla birlikte kısa boylu, tıknaz bir uşak duruyordu.

“İyi akşamlar, Bittner,” diye seslendi Michael merdivenlere yaklaştıkları sırada.

“İyi akşamlar, Bay Rivers,” diye cevap verdi uşak. Yuvarlak yüzü kar beyazı bir peruğun altında adeta parlıyordu. “Yolculuğunuzun iyi geçmiş olduğunu umuyorum efendim.”

Silence şaşkınlık içinde gözlerini kırparak Michael’a baktı, ama o yaşlıca adamı düzeltmek yerine sadece başını eğmekle yetindi. “Yeterince iyiydi diyelim. İstedğim hazırlıkları tamamlayabildiniz mi?”

“Ah, elbette efendim,” diyerek karşılık verdi Bittner. “Bayan Bittner köyün en iyi bebek bakıcılarını bulabilmek için çok uğraştı. Bunlar Rose ve kız kardeşi Annie.”

Kızlar çekingen birer reverans yaptılar. Yaşça büyük olan yirmilerinde olmalıydı ama daha genç olan daha bir ergendi. Her ikisinin de taze yüzlerindeki parlak mavi gözleri dikkat çekiyordu.

“Rose beş yıl boyunca Johnson ailesinin bebek bakıcılığını yaptı,” diyerek atıldı Bayan Bittner hevesle. Kocasından birkaç santim daha uzundu ama yüzü en onunki kadar pembeydi.

“Öyle mi?” diye sordu Michael.

Bayan Bittner hızla başını salladı. “Johnson’ların yedi tane çocuğu olduğuna inanabiliyor musunuz?”

“O zaman küçük bir çocuğu idare etmekte sorun yaşamayacaktır,” dedi Michael. Utanarak yüzünü mantosunun eteklerine saklayan Mary’ye baktı. Başını kaldırarak Silence’ı yanına çekti. “Bu benim arkadaşım Bayan Hollingbrook. Evimde misafir olduğu sürece kendisine her türlü nezaketi göstereceğinizden şüphem yok.”

Silence yüzünün kızardığını hissetti. Sadece tek bir çeşit kadın bir bekârın evinde yanında refakatçisi olmadan konaklardı. Ancak hizmetçilerin yüzünde herhangi bir kınama göremedi. Onun yerine hepsi son derece saygılı bir biçimde eğilerek Silence’ı selamladılar.

“Elbette, Bay Rivers,” dedi Bayan Bittner. “Bayan Hollingbrook’a odalarını göstermemi ister misiniz?”

“Lütfen,” diye cevap verdi Michael.

“Benimle gelin, hanımefendi.”

Bayan Bittner Silence’ı evin içine götürdü. Ahşap zemini ve balmumuyla parlatılmış lambrileri olan giriş holü, tertemiz bir şekilde döşenmişti. Öğleden sonrasının güneşi, giriş kapısının iki yanındaki ve üzerindeki pencerelerden içeriye süzülerek hole sıcak ve samimi bir hava veriyordu. Holün bir tarafında bulunan ağır ahşap merdiven, evin üst katlarına çıkıyordu.

“Bu taraftan, hanımefendi,” dedi merdivenleri çıkmaya başlayan Bayan Bittner.

Silence onun peşinden giderken etrafına meraklı gözlerle bakınıyordu. Merdivenleri süsleyen yağlı boya tabloları Silence’a göre hiç de Michael’ın olağan tarzına uygun değildi. Birkaç manzara tablosunun yanı sıra çoğunluğu denize açılmış her türlü gemi resimleri oluşturuyordu.

“Hanımefendi?” diye seslendi Bayan Bittner.

Silence limana demir atmış devasa bir geminin resmedildiği bir tablonun önünde durmuştu. “Geliyorum.”

Merdivenleri hızlı adımlarla çıkarak kâhya kadının kendisini beklemekte olduğu aydınlık, küçük bir odanın kapısına vardı. Silence içeriye girerek etrafına baktı. Mavinin çeşitli tonlarının hâkim olduğu harika bir odaydı. Ashında biraz da Michael’ın sarayında kaldığı odayı da andırıyordu. Dönüp duvarlara bakar bakmaz bağlantı kapısını fark etti.

O kapının öbür tarafındaki odaların kime ait olduğunu sormasına gerek yoktu.

“Kızların size biraz sıcak su getirmelerini söyleyeceğim,” diyordu Bayan Bittner bir yandan. “Akşam yemeği saat yedide olacak. Böylece birkaç saat dinlenip hazırlanmanız için zamanınız olacaktır.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Silence. Önce tereddüt etti fakat sonra da öne atılarak sorusunu sordu Silence. “Bay Rivers’ı ne zamandır tanınıyorsunuz?”

Perdeleri çekmekle meşgul olan Bayan Bittner durup omzunun üzerinden Silence’a baktı. “Ah, Tanrı onu korusun, Bay Rivers beni ve Bay Bittner’i Windward Malikânesi’yle ilgilenmemiz için işe alalı beş altı yıl oldu.”

“Windward Malikânesi mi?” diye sordu Silence düpedüz büyülenmiş bir halde. “Buranın adı bu mu?”

Bayan Bittner’in gülümsemesiyle göz kenarındaki çizgiler derinleşmişti. “Bu çevrede herkesin hatırladığı kadarıyla hep öyleydi. Bay Rivers’ın adını Rivers Malikânesi diye değiştireceğini düşünmüştük ama Windward Malikânesi onun da beğendiği bir isimdi.”

“O hep mi burada yaşad?” diye sordu kâhya kadının vereceği cevabı merak ederek.

“Evet, fırsatını buldukça gelip burada oturur,” diyerek karşılık verdi Bayan Bittner. “Zavallı beyefendi, işi zamanının çoğunu işgal ediyor.”

“Bay Rivers’ın işi nedir?”

“Bilmiyor musunuz, hanımefendi?” diye sordu Bayan Bittner kaşlarını çatarak. “O bir gemi mühendisi, bizim Bay Rivers. Londra limanlarından denize açılan en güzel gemileri kendisi inşa eder.”

“Ah,” diyebilirdi Silence, aklına söyleyebilecek başka bir şey gelmediğinden. Bir gemi mühendisi mi? Ne kadar da gerçekdışı! Ama yine de geçen haftanın tamamında üzerine giydiği o kıyafetlerle ve her yerde bulunabilecek beyaz bir peruğun altında gizlediği saçıyla Michael gerçekten de başarılı bir gemi mühendisi gibi görünüyordu.

“Başka bir şey var mıydı, hanımefendi?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diyerek dalgınca gülümsedi Silence.

Kapının kapanmasıyla Silence pencerelerin yanına giderek perdelerin arasından dışarıya baktı.

Michael kendisinden başka daha neleri saklamıştı acaba?

Silence sıcak su gelinceye kadar odasının evin arka bahçesine bakan güzel bir manzarası olduğunu görebilmişti. Ellerini yüzünü yıkadıktan sonra yumuşak yatağın üzerine uzandı.

Ama henüz birkaç dakika geçmeden yeniden kalktı. Merakı, Michael'ın gizli evini araştırmaya galip gelmişken orada öylece yatıp uyuyamazdı.

Kapının dışında bir koridor vardı. Kendi odasının yanındaki odanın kime ait olduğunu biliyordu ve birkaç kapıyı daha açtıktan sonra koridordaki bu odaların boş birer yatak odası olduğunu gördü.

Aslında bu biraz sıkıcıydı.

Merdivenler hem yukarıya çıkıyor, hem de aşağı iniyordu. Üst katta büyük ihtimalle çocuk odası vardı. Yukarıya çıkınca güneye bakan ve öğleden sonra güneşini alan sıralı pencereleri gördü. Aydınlık koridorun sonunda bir kapı vardı.

Açarak içeriye baktı.

Mary Darling koskocaman ve güzel bir bebek odasının ortasında oturuyordu. Oda evin bir köşesine inşa edilmişti ve her iki tarafında da Mary'yi güvende tutacak parmaklıklı pencereler vardı. Küçük yatağı, şifonyeri ve ortalığa dökülmüş birkaç oyuncacı gördü. Mary'nin yeni bebeği yatağın üzerindeki yastıkların tepesindeki yerini almıştı bile. Anne Mary'ye bir at sürüsünün çektiği küçük ahşap vagonu gösterdiği sırada, Mary, Silence'ın odaya girmesiyle başını kaldırdı.

"Anneeeee," diyen bebek ayağa kalkarak Silence'a doğru koşmaya başladı.

"Nasılsın bakalım, Mary Hanım?" diye gülümsedi Silence. Bebek yeni yıkanmıştı ve üzerinde parlak siyah saçıyla tezat oluşturan gül renkli yeni bir elbise vardı. Silence hızla ayağa kalkan bakıcı kıza baktı.

"Mary'yi bir yürüyüşe çıkarmamın bir mahsuru var mı acaba, Anne?"

"Ah, hayır hanımefendi, tabii ki yok."

Silence Mary'yi kucağına alarak odadan çıktı. "Alt katta neler varmış, bir bakalım mı?"

Kucağında Mary'yle merdivenleri inmeye başladı. Alt kata inmeleriyle birlikte koridorda asılı duran tabloların tozunu almakta olan bir hizmetçiyle karşılaştılar. Kısa bir süreliğine duvarda asılı olan komik bir köpeğin resmedildiği tablonun önünde durdular. Koridorun ilerisinde sağ tarafta açık duran bir kapı vardı. Silence parmak uçlarında içeriye girerek erkekse mobilyalara ve ortada duran kocaman masaya bakarak burasının Michael'ın çalışma odası olduğunu tahmin etti. Duvarlarda asılı olan gemi çizimlerine birkaç dakika baktıktan sonra Mary Darling huzursuzlanmaya başladı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Silence. "Bakalım başka neleri keşfedebileceğiz."

Çalışma odasının karşısında kapalı bir kapı vardı. Silence kapıyı yavaşça iterek küçük bir oturma odası gibi bir yer görmeyi bekledi.

Evin güney cephesinin tamamını işgal eden odanın bir tarafında boydan boya güneş ışığını alan Fransız kapıları sıralanmıştı. Yeri kaplayan krem, kayısı ve çimen yeşili renklerinin çeşitli tonlarındaki geniş halının üzerine konforlu koltuklardan oluşan oturma grupları ve parlatılmış sehpaalar gelişigüzel bir biçimde yerleştirilmişti. Duvarlar bal renginde ahşapla kaplıydı ve her yerde kitaplar vardı. Büyük kitaplar, küçük kitaplar, sehpaaların üzerinde duran kitaplar, sanki henüz yenice okunmuş ve açık bırakılmış olan kitaplar vardı. Bazıları o kadar eskiydi ki sırtları dağılıyordu, bazılarıysa o kadar yeni görünüyordu ki daha hiç okunmamış bile olabilirlerdi ve hepsinde de resimler vardı.

"Aşağı," diye bağırdı Mary ve Silence onu dalgınlıkla yere indirdi.

Bu oda o kadar şık ve zevkli döşenmişken aynı zamanda son derece rahattı da. Sanki Michael sarayındaki kütüphanesini almış

da insanın zaman gerçekten zaman geçirmek isteyeceği bir yere dönüştürmüş gibiydi.

Günler boyu hem de.

Silence hayretle etrafına bakındı. Pencerenin yanında, üzerinde açık duran devasa bir kitabın olduğu sade bir ahşap konsol duruyordu. Silence oraya giderek kitaba baktı. Sayfanın üzerinde resmedilmiş olan gök mavisi renginde, titreyen kanatlarını açmış olan zarif ve neredeyse canlı görünen kelebeği gördü. Sayfayı dikkatle çevirince siyah beyaz çizgili egzotik bir kelebek daha gözüne çarptı.

Silence bunun Michael'ın Kelebekler Kitabı olduğunu anladı. Sakladığı ilk kitap buydu. Ona, dünyada güzelliklerin olduğunu öğreten kitap. Silence Michael'ın hazinesini, gizli tuttuğu sevdasını bulmuştu.

Başını kaldırıncı duvarların tavanla buluştuğu noktada ahşabın oymalarını fark etti. Odanın her bir yanında kelebekler uçuşuyor gibiydi.

“Beğendin mi?”

Arkasını dönünce Michael'ı kapının girişinde gördüğüne hiç şaşırmadı. Yanında Lad vardı. “Evet. Burası... harika.”

Michael gülümseyerek Mary'nin pencerelerin önünde durduğu yeri işaret etti. “Mary bahçeyi görmek istiyor.”

“Bir bahçe mi var?” Silence nedense aldığı bu haber karşısında da gülümseme isteği duydu.

“Yaz aylarında var. Şu anda çıplak topraktan başka pek bir şey olduğu söylenemez.”

“Ah, görebilir miyiz?”

Michael cevap vermeden odayı geçerek Fransız kapılarından birini açtı. Dışarıda evi bahçeden ayıran taşla döşeli bir teras vardı. Unutma beni çiçeklerinin sardığı alçak çitler çoğu çorak olan toprak tarhlarını ayırıyordu.

“Bak,” dedi en yakın tarhın önünde çömelerek. Birisinin diktiği ve kendiliğinden büyümüş olan çiğdem çiçekleri, çimlerin

üzerine serilmiş canlı bir halı izlenimini veriyordu. Narin mor yaprakları baharın esintisinde dalgalanıyorlardı.

“Bay,” dedi Mary. Silence’ı taklit ederek yanına çömeldi ve küçük parmağıyla çiğdem çiçeğinin üzerine konmuş küçük, masmavi bir kelebeği gösterdi.

Mary’nin hareketiyle ürken kelebek havalanarak kendini rüzgârın akışına bırakırken parlak mavi kanatları akşamüstü güneşin ışığında ışıldıyordu.

Silence kelebeği büyülenmiş bir şekilde izledikten sonra gözleri Michael’ın bakışlarıyla birleşti.

Michael’ın ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eve hoş geldin, aşkım.”

Mick boyun bağını son kez asılarak düzeltmeye çalışırken şifon-
yerin üzerindeki küçük aynada kendi kendine somurtuyordu. Windward Malikânesi’ndeki odaları sarayındakiler kadar gösterişli olmaktan çok uzaktılar ama bir şeyin aynı olmasına özen göstermişti: buradaki yatağı da en az sarayının yatak odasındaki kadar büyüktü. Odada etrafına bakındı. Saklanmak için kullandığı bu küçücük yeri, kimsenin kendisini Yakışıklı Mickey O’Connor olarak tanımadığı ve ilk başlarda kendini son derece yabancı hissettiği bu sığınağı dayayıp döşemesi uzun yıllar almıştı. Ne de olsa burada farklı kıyafetler giyiyor ve farklı bir aksan kullanarak konuşuyordu. Burada tamamen farklı bir erkekti o. Ama nasıl olduysa yıllar geçtikçe, o adamda kendinin farklı bir yönünü keşfetme fırsatını bulmuştu. Şimdilerde artık Michael Rivers’in ciddi kıyafetleri içinde kendini neredeyse Mickey O’Connor’ın göz alıcı kostümü içinde hissettiği kadar rahat hissedebiliyordu.

Sinirli olmasının nedeni diğer kimliğini Silence’a açık etmek değilse neydi peki? Geçen haftanın her akşamı yemeklerini Silence’la birlikte yemişti. O zaman bu duygusal sabırsızlığa da gerek yoktu, öyle değil mi?

Bir küfür savurarak aynanın önünden çekildi. İpek ve kadife giymeye alışkın biri olarak basit bir boyun bağıyla vakit kaybetmesine ne gerek vardı?

Mick odasından çıkarak holü geçti. Bittner yemeğin hazır olduğunu haber vermişti ve Aşçı Mick'in gecikmesine çok kızıyordu. Ama adımlarını hızlandırmasını sağlayan bu değil, Silence'i yeniden görecektir olmasıydı. Mick burnundan soludu. Ah, durumu ne kadar da kötüydü. Yüzü kızarmış bir delikanlının bir sokak kızıyla ilk buluşmasındaki gibi.

Ama Silence bir sokak kızı değildi işte. Öyle olsaydı onunla ne yapacağını çok daha iyi bilirdi. Gidip saygın bir hanımefendiye âşık olmak da neymiş? Bir girdaba benzeyen elâ gözlerindeki gizemi ömrünün sonuna kadar keşfederek geçirmek istediği bir hanımefendiye.

Mick yemek odasının önünde durarak nefesini sakınleştirmeye çalıştı. Şimdi de onu adamlarının içinde bir tek Harry'nin haberdar olduğu bu gizli köşesine getirmişti. Kendini teşhir ettiğini biliyordu. Ah evet ama en ufak bir pişmanlık bile duymuyordu. Mick Londra'da emirlerini yerine getirirken Silence ve bebeğin korunması gerekiyordu ve bunun için en uygun yer de burasıydı.

Aklındaki bu düşünceyle yemek odasının kapısını açtı.

Silence içerideydi, masanın başındaki yerin sağında kusursuz bir edayla oturuyordu. Üzerinde, buraya geldiklerinde odasına göndermiş olduğu mavi beyaz kumaştan dikilmiş sade bir elbise vardı. Eniştesinin evinden üzerindeki tek elbiseyle kaçmıştı. Kendisi için temin ettiği giysileri giymesi Mick'in hoşuna gidiyordu. Yüzünde bir gülümsemeyle odayı boydan boya geçerek yanına gitti.

Silence, yanakları kızardığı halde onun bakışlarına karşılık verdi. "Bana katılıp katılmayacağınızı merak etmeye başlamıştım, Bay Rivers."

Mick başını kaldırdı. Takma ismi üzerinde yaptığı vurguyu sadece hayal mi etmişti? "Sizin gibi güzel bir kadını yalnız bırakır mıyım hiç?"

“Hımm.”

Mick yerine oturarak ona baktı. “Mary Darling nasıl?”

“Oyun oynayıp banyosunu da yaptıktan sonra çabucak uyudu,” dedi Silence. “Bebek odası çok güzelmış.”

“Beğendiğine sevindim.”

“Belli ki Rose ve Annie çocuk bakıcılığı konusunda oldukça tecrübeliler, ama her şeyden önemlisi Mary’yi sevmiş gibi görünüyorlar ve Mary de onları sevdi.”

Mick homurdandı. “Mary Darling’i sevmemek için insanın taş kalpli olması lazım.”

Silence’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen onu ilk gördüğünde kendisine pek tutkun görünmüyordun ama.”

“Mary’nin biraz güçlü bir kişiliği var, aynı benim gibi. Birbirimizi daha yakından tanımak için biraz zamana ihtiyacımız vardı diyelim.”

Silence ona şüpheli gözlerle baktı. “İrlanda aksanınızın konuşmanızdan kaybolduğunu görüyorum, Bay *Rivers*.”

Hayır, vurguyu hayal etmemiştii. Bayan Bittner elinde dumanı tüten bir servis tabağıyla içeriye girerken Mick Silence’a uyarıcı bir bakış fırlattı. Kâhya kadın masanın etrafında dolaşarak kızarmış tavuk, haşlanmış sebze, jöle tatlısı ve meyve servisi yaptı. Arkasından gelen küçük bir kız da servise yardımcı oluyordu.

“İşte buyurun,” dedi Bayan Bittner sofrayı donatma işini bitirdiğinde. “Başka bir arzunuz var mı efendim?”

“Yok, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Mick.

Kâhya kendinden memnun bir halde başını eğdi ve genç yardımcısını da yanına alarak yemek odasından çıktı.

“Biraz tavuk ister misin?” diye sordu Mick servis tabağına uzanırken.

“Evet, lütfen,” diye cevap verdi Silence gayet nazıkçe. “Burada gizli bir kimlikle mi yaşıyorsun?”

Silence’ın bu konunun peşini bırakmayacağını bilmesi gerekirdi.

Genç kadının tabağına bir kanat ve biraz da göğüs etinden koydu. “Tam öyle sayılmaz, ancak... korsan Mickey O'Connor olarak tanınmadığım bir yerimin olmasını oldukça pratik buluyorum.”

Silence Mick'in kendi tabağına da servis yapmasını bekleyerek tavuğun tadına baktı. “O zaman Windward Malikânesi'ne geldiğinde sade bir İngiliz beyefendisi oluyorsun.”

“Öyle de denebilir.”

“Ve gerçekten de gemi mi inşa ediyorsun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Nasıl bir gemi mühendisi olduğumu mu soruyorsun?”

Bıçağıyla tavuğundan bir parça kesti. “Bundan seneler önce Pepper'ı paramı idare etmesi için işe almıştım. Bana korsanlığımı bağlantılı olmayan bir işe yatırım yapmamın akıllıca olacağını söylemişti.”

“Ama neden gemi inşası?” diye sordu Silence. “İstedğin her şeyi seçebilirdin, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.” Tavuğunu ağzına alarak düşünceli bir tavırla çiğnemeye başladı. “Londra limanında demir atmış olan gemilere oldum olası büyük bir hayranlığım vardı. Delikanlılık zamanlarımda saatlerce oturup limana giriş çıkışlarını izlerdim. Gemi inşası yatırım yapmam için çok doğal görünmüştü gözüme. Ayrıca tanınmış bir gemi mühendisi vardı –ailesi bu işi üç nesildir yapıyordu– ve o sırada mali desteğe ihtiyacı vardı. İşte ben de tam o zaman olaya dahil oldum.”

“O zaman bu yatırımın senin için kârlı olduğunu söyleyebilir miyiz?”

Mick omuzlarını kaldırdı. “Gemi inşa işinden neredeyse korsanlıktan kazandığım kadar para kazanıyorum.”

Silence hafifçe kaşlarını çatarak şarabından küçük bir yudum aldıktan sonra kadehini dikkatle masaya bıraktı.

Mick belli bir önseziyle gerildiğini hissetti. Korsanlığı bırakmasıyla ilgili konuyu tekrar açacağını düşündü ama Silence o sırada tamamen farklı bir mevzuyu açtı.

“Sarayın saldırıya uğradığı o gece,” dedi Silence, “bana Whitechapel Papazı’nın yüzüne kezzap attığını söylemiştin, ama sebebini anlatmamıştın.” Mum ışığında parlayan elâ gözlerini Mick’e dikmişti. “Şimdi anlatabilir misin?”

Mick, genç kadının bu sorusu kendisini hazırlıksız yakaladığı için donakalmıştı. Bütün hafta boyunca bu soruyu sormasını beklemişti ama Silence eve gelinceye kadar beklemişti. En azından bunun için minnettar olması gerektiğini düşündü.

Ağzı kuruduğu için şarabından bir yudum aldı. İçtikleri Fransız şarabı olağanüstü bir mahsuldü ama şu anda Mick için sirkeden bile farksızdı.

“Çocuktum,” diye başladı ve sustu. Ona nasıl anlatabilirdi ki? Bu hayatının en perişan, en sefil kısmı, kendisinin en perişan ve sefil yönüydü. Ona nasıl açıklayabilirdi?

Silence sırtını dikleştirerek parlak ve masum gözleriyle ona bakarak sessizce oturmuş bekliyordu ve Mick, kelimeler boğazında düğümlenirken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Michael?” diye fısıldadı Silence sonunda. “Michael, bana anlatabilir misin?”

Sesi, yıllardır süren susuzluğuna, kuraklığına son veren ve acısını dindiren bir pınar gibiydi sanki.

“Çocuktum,” dedi Michael yeniden, bakışlarını Silence’ın gözlerini ayırmadı çünkü bu korkunç hikâyeyi anlatmanın başka bir yolu yok gibiydi.

“Ve annem ve ben Charlie Grady, yani Whitechapel Papazı’yla birlikte yaşıyorduk, ama o zamanlar sadece Charlie Grady olarak tanınıyordu. St. Giles’ta cin üretiyordu ve annemi de geceleri sokağa gönderiyordu.”

Silence hiçbir şey söylemedi ama gözleri hüznle dolmuştu. Kendisi, çok uzun zaman önce ölmüş olan o küçük çocuk için hissettiği hüznle.

“Bazen annem müşterilerini eve getirirdi ama çoğunlukla malını sokakta satardı ve bana o gecelerde neler olduğundan tek kelimeyle bile bahsetmezdi ama arada bir ağladığını duyardım...,” dedi Mick. Kadehini kavramış olan eline bakarken sesi giderek alçalmıştı.

O zamanları düşünmekten nefret ederdi. Kötü anıları çoğu zaman aklının en ücra köşelerine itebiliyordu, asla başaramasa da onlardan kurtulmayı deniyordu. Aslına bakılırsa onları şu anda da düşünmek istemiyordu. Ama Silence öğrenmek istediği için bu kokuşmuşluğu bir kez daha su yüzüne çıkarması gerekiyordu.

Ağzının içindeki kötü tattan kurtulabilmek için biraz daha şarap içti.

“Akşamları dışarıya çıkmadan önce güzel ve tatlı sesiyle bana şarkı söylerdi. Beni Charlie’den korumak için elinden geleni yapardı çünkü adam korkunç öfke krizlerine kapılırdı ve o zamanlar da beni öldüresiye döverdi. Beni hiçbir zaman sevmemi.” Mick omuzlarını silkti. Hikâyesinin bu kısmı St. Giles’ta sıkça rastlanılan bir durumdu. “On üç yaşıma geldiğimde annem hastalandı. Kıştı ve tahıl bulmak da gittikçe zorlaşıyordu. Fiyatlar çok yükseldiği için Charlie ödemekte zorlandı ve tahıl olmadan da cin yapması mümkün değildi. Ve annem... annem de sokağa çıkamayacak kadar hastaydı.”

Mick’in susmasıyla odanın içi birdenbire çok sessizleşmişti. Dışarıdan, mutfaktan gelen uzak gülme seslerini duyabiliyorlardı.

Başını kaldırarak genç kadına baktı çünkü o kendisine acınmasını isteyen bir korkak değildi. “Oldukça yakışıklı bir delikanlıydım, neredeyse bir kız kadar güzeldim ve bundan hoşlananlar da çoktu, anlıyor musun?”

Silence bembeyaz olmuş yüzüyle ona bakmaya devam ederek başını anlıyormuşçasına eğdi. O da korkak değildi.

“Benim için bir müşterisi olduğunu ve adamın benden her istediğini yerine getirmediğim takdirde beni bir daha hareket edemeyeceğim şekilde döveceğini söyledi. İşte.” Mick derin bir nefes alarak o güzel elâ gözlere bakmaya devam etti. “Ben saf ve masumdum, daha önce hayatım boyunca bir kıza bile dokunmamıştım ama benden beklenen şeyin ne olduğunu da biliyordum. Ve bunun bir defaya mahsus bir şey olmayacağını da farkındaydım. İsteddiği şeyi bir kez yaptıktan sonra Charlie aynı şeyi benden bir daha, bir daha yapmamı isteyecekti; ta ki herkesin öğrendiği bir erkek fahişeye dönüşünceye kadar. Ama onun istediği o şey haline gelmek istemiyordum. Bir gün cin imalathanesindeydik ve bir köşede içkinin üretiminde kullandığı bir leğen dolusu kezzap duruyordu. Kezzabın neler yapabildiğini biliyordum, bir keresinde ahşabı yaktığını görmüştüm. O leğeni alıp Charlie Grady’nin yüzüne savurdum ve arkamı dönerek oradan son hızla kaçtım.”

Silence titreyerek iç çektikten sonra konuşmaya başladı. “Yapabileceğin başka bir şey yoktu. Senden yapmanı istediği şey ne kadar da tiksindiriciymiş.”

Mick omuz silkti. “Olabilir. Ama annem bunun için beni asla affetmedi. O olaydan sonra benimle bir daha hiç konuşmadı.”

“Neden?” diye bağırdı Silence. Sesindeki öfke Mick’in ruhuna ilaç gibi geliyordu. “Neden sana karşı onun tarafını tuttu?”

“Çünkü,” dedi Mick alçak bir sesle. “Charlie Grady benim babam.”

On Dördüncü Bölüm



Akıllı John'un krallığı artık tüm saldırılara karşı güvenderdi. Başlarındaki yenilmez ordu sayesinde halkı barışa ve refaha alışmıştı. Akıllı John sıkıldığı zamanlarda da vaktini dağının tepesine tırmanıp sahip olduklarını ve emrindekileri izleyerek vakit geçirmeyi seviyordu. Ama bir orduda beslenecek adam sayısı çoktu ve günün birinde Akıllı John hazine sandıklarının boş olduğunu keşfetti. Hızlı adımlarla bahçesine koşarak, "Tamara!" diye seslendi...

—Akıllı John'dan

Michael'in en büyük düşmanı babasıydı.

Silence o gece yatağında uykusuz yatarken Michael'in ona yemekte anlattığı şeyleri düşünüyordu. Babasının ona ve taparcasına sevdiği annesine yaptıklarını açıkladığında Silence afallamış ve duyduklarından öylesine tiksinimişti ki daha fazlasını sormaya cesaret edememişti. Ondan sonra da yemeklerini sessizlik içinde bitirmişlerdi. Şimdi burada gözlerini dikmiş yatağının karanlıkta kalmış gölgeliğine bakarken, aklı sorularla ve düşüncelerle dolup taşıyordu. Bir anne herhangi bir kimsenin, bu babası bile olsa çocuğuna böyle şeyler yapmasına izin verebilirdi? Ve çocuk da kendini bütün bu olanlara karşı savununca nasıl olur da çocuğa bu denli az değer veren bir yetişkinin tarafını tutabilirdi?

Silence karanlıkta titredi. Geçmiş Michael hakkında çok şey anlatıyordu. Silence, bir erkeğin nasıl olur da bu kadar küçüm-

seyici ve merhametten yoksun olabildiğini merak eder dururdu, işte şimdi cevabını almıştı. Merhamet duygusu babası denen o canavar tarafından yok edilmişti. Charlie Grady'nin vücudu yaralardan geçilmiyor olabilirdi ama Michael'ın ruhunda yatan yaralarla kıyaslanınca onlar geçekten de birer hiçti.

Yine de ona sorması gereken başka sorular da vardı: On üç yaşındayken tek başına ne yapmıştı? Annesine ne olmuştu?

Bu gece bunları merak edip düşünerek uyuyamayacağını biliyordu. Silence başını çevirerek Michael'ın odasına açılan kapıya baktı. Altından hafif bir ışık süzülüyordu.

İçgüdüsel bir davranışla yatağından kalktı ve parmaklarının ucunda kapıya doğru yürüdü ve mümkün ve Michael'ın içeride uyuma ihtimaline karşı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde açtı.

Michael üstü çıplak bir halde kocaman, bal rengi ahşap bir yatağın orasında oturuyordu. Etrafında çeşitli evraklar ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde ona ışık veren bir şamdan vardı.

Silence'in odaya girmesiyle başını kaldırdı ve bir an için ona hareketsiz bir şekilde baktı.

Sonra ise elinde tuttuğu kâğıdı yatağın üzerine bıraktı. "Silence."

Genç kadın heyecanla geceliğinin eteklerini eliyle topladı. "Sana sormak istediğim iki tane sorum var."

Michael ciddiyetle başını salladı. "Nedir?"

Onu içeriye davet etmemişti ama Silence yine de odaya girerek yatağın yakınında duran bir koltuğa yerleşti. "Babandan kaçtıktan sonra ne oldu?"

Michael evraklarını toplamaya başladı. "Londra'da tek başına kalan her çocuğun yaptığı şeyi yaptım. Çalıştım."

Silence bekledi.

Kâğıtlarının köşelerini düzelterek yatağının yanındaki komodinin üzerine bıraktıktan sonra yeniden Silence'a döndü. "St. Giles'tan kaçtım. Charlie'nin kezzaptan sonra hayatta kaldığını ve yaşadığı sürece benim için büyük bir tehlike oluşturacağımı biliyordum. O

yüzden bir süre dilencilik ve hırsızlık yaparak ayakta kalmaya çalışsam da bütün bunlar yalnız bir delikanlı için çok tehlikeliydi. Kendi bölgelerine kaçak avcılık yapılmasından hoşlanmayan çeteler ve hırsızlar vardı. Yakalanma riskinden bahsetmiyorum bile. Bir süre sonra nehre ilerledim ve bir kayıkçının yanında işe başladım. Malları yükleyip indirmesine yardımcı oluyordum. Bu gündüzleri yaptığım işti. Geceleri kayıkçıyla beraber yük gemilerinden bulabildiğimiz ne varsa çalışıyorduk.”

Tehlikeli hayatını gözler önüne sererken son derece gerçekçi ve duygusuzdu. Şu anda burada oturan uzun boylu ve tamamen yetişkin olan erkek, sadece gücünün değil, onca adamı yönetebilme yeteneğinin de farkındaydı ve her şeyi ve de herkesi alt edebilecekmiş gibi duruyordu.

Ama o zamanlar böyle olması imkânsızdı. Sadece on üç yaşında bir çocukken. Silence ergenleri tanırды. Geçen yılın tamamını onlarla ilgilenmekle geçirmişti. Her ne kadar sert ve umursamaz da olsalar, aynı zamanda son derece tatlı ve de hassastılar. Yanakları yumuşak ve kendi bağımsızlıklarını zekice laflar ederek savunurlarken bile gözlerinde hep özür dileyen bir ifade vardır.

Michael’ın o yaştaki geniş göğsü dar ve zayıf, kollarıysa uzun ve ince olmalıydı. Yine aynı kahverengi gözleri daha genç ve zayıf bir yüze hâkim olurlardı. Silence kimsenin yardım etmediği o kaybolmuş, yalnız ve kendi yolunu bulmaya çalışan genci gözünün önünde canlandırdı.

Kalbi paramparça olmuştu.

Silence derin bir nefes aldı. “Nerede yaşıyordun?”

Michael omuzlarını silkti. “Nehirde. Geceleri başımı uyumak için bulabildiğim her yere koyuyordum. Gece ya da en azından bir bölümü için kiralayabileceğin odalar vardı ama onlar da genç bir delikanlı için oldukça tehlikeli olabiliyorlardı. Hava iyi oldukça teknede uyurdum.”

Silence ona baktı. O büyük yatağın ortasında bir kral gibi oturuyordu, zeytin rengi teni mum ışığında cilalanmış gibi par-

lıyordu. Kalçalarının etrafına alelade sarılmış gibi duran yatak örtüsüne bakınca Silence o anda ilk defa altına bir şey giyip giymemiş olduğunu merak etti.

Telaşla gözlerini kaldırdı. “Peki ya sonra?”

“Sonra ise ustam ve ben daha büyük bir nehir hırsız çetesiyle burun buruna geldik. Bizi dövdüler ve o gece çaldığımız vurguna el koydular. Ve ben o anda bir köşeye çekilip yaralarımı sararken bu şekilde hayatta kalamayacağımı anladım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Silence.

Michael ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde uzattı ve geçmişte karşı karşıya kaldığı seçimi yeniden tartıya koyar gibi yaptı. “Ya bir kurt olacaktım ya da tavşan. Ben kurt olmayı seçtim. Ertesi gece bize saldırmış olan çetenin yanına giderek onlara hizmetimi sundum. Bana sürünün son kişisi olduğumu belli etmek için beni yeniden dövdüler ama ben onlarla baskın yapmaya başladım.”

Silence’ın gözlerine bakarak yumruklarını sıktı. “Ve daha da güçlenerek artık sürünün sonu olmadığımı ispatladığımda ve bıçak kullanmayı öğrendiğimde de çetenin liderine meydan okuyarak onu öyle fena halde dövdüm ki bir daha asla dik bir şekilde yürüyemedi. O nehir çetesinin başına geçtiğimde on beş yaşındaydım.”

Yumruklarını yatağın üzerine koyarak onlara baktı. “Birkaç yıl içinde Thames nehrinin en korkulan korsanı olmuştum. Eki-bimi St. Giles’a taşıdım ve yeniden Charlie’nin karşısına çıktım. Yüzündeki yanıklar kendini toparlamış olsa da formunun zirvesinde olduğu söylenemezdi. Onu o zaman öldürebilirdim ama yapmadım.”

“Neden?” diye fısıldadı Silence.

Michael başını kaldırarak ona baktı ama Silence o anda gördüğünün kendisi olmadığını biliyordu. Koyu gözleri büyülu gibiydi. “O... annem bana yalvardı. Onu yedi senedir görmemiştin ve

dizlerinin üzerine çöküp o herifin değersiz hayatını bağışlamam için bana yalvardı.”

Silence nefesini çekti. Annesini o halde, dizlerinin üzerinde onu ve Michael’ı taciz eden adamın hayatı için yalvarırken gördüğünde ne hissetmişti acaba?

“Aptal gibi davranarak annem yüzünden onun peşini bıraktım ve o da gidip Whitechapel’e yerleşerek planlar yaparak ve güçlenerek Whitechapel Papazı oluncaya kadar uğraştı.” Michael başını iğrenircesine salladı. “Onu o zaman bir böceği ezer gibi ezmeliydim.”

“Annen seni asla affetmezdi,” dedi Silence. Michael için ağlamak istiyordu.

Michael başını kaldırdı. “Beni zaten hiçbir zaman affetmedi. Onu hayattayken bir daha hiç görmedim.”

“Denedin mi?” diye sordu Silence yumuşak bir sesle.

Michael acıyla yüzünü ekşitti. “Defalarca. Beni onun yanına yaklaştırmadı ve onu gizlice görürsem sadece başına bela olacağımı da biliyordum. O hayvanı ölünceye kadar sevdi.”

*Charlie’yi kendi oğlundan bile daha çok sevmişt*i. Michael bu sözleri söylemese de Silence onun böyle düşündüğünü biliyordu.

Genç kadın ellerine bakınca geceliğinin kumaşını parmakları arasında sıkarak buruşturmuş olduğunu gördü. Ellerini dikkatle açarak kumaşı düzeltmeye çalıştı.

“Annen ne zaman öldü?”

“Dört hafta önce?”

Silence başını hızla kaldırdı. “Bu kadar yakın zamanda mı?”

Michael evet der gibi başını eğdi. “Mary’yi ve seni saraya getirmemin nedeni de buydu. Annem öldükten sonra Charlie’nin benden öç almasını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Bana yakın olan birine zarar vererek kan davasını güdeceğini biliyordum, özellikle de bir kadına. Genç kadınları incitmek her zaman özel zevklerinden biriydi.”

“Annen Charlie Grady’nin sana saldırmasına engel mi oluyordu?”

Michael başını çevirerek salladı.

Silence ellerini hızla öne uzattı. “Demek ki aslında seni önemsiyormuş, öyle değil mi?”

Michael ona ateşli gözlerle bakıyordu.

“Öyle olmuş olmalı,” diye fısıldadı Silence. “Seni hiç görmediği halde babanın seni yeniden incitmesine engel olacak kadar çok sevmiş olmalı seni.”

Michael başını sallayınca Silence onun bütün bunlara inanmakta güçlük çektiğini gördü. Hayatı boyunca tek bir gerçeği gördükten sonra başka bir gerçeğe inanmak çok zordu.

Michael’ın derin sesi Silence’ın düşüncelerini böldü. “İki sorun olduğunu söylemiştin.”

Silence başını kaldırarak Michael’ın kendisini delici bakışlarla süzdüğünü gördü, siyah gözleri perdelenmişti. Silence yüzünün yandığını hissetti. Düşüncelerini okuyabiliyor muydu acaba?

“Evet.” Ellerini kucağında birleştirerek sakın görünmeye çalıştı. Bu önemliydi. Vereceği cevap her şeyi değiştirebilirdi. “Bütün bunları bana neden anlattın?”

Michael bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırıştırdı. Geniş dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. “Ah, aşkım, bu sorunun cevabını gayet iyi bildiğinden eminim.”

Düşündüğü şeyi mi kastetmişti acaba? Onun hayatına girmesine izin mi verecekti? Bu ihtimal karşısında nefesi kesildi Silence’ın. Ondan istediği şeyi, onun da kendisinden isteyebilme ihtimali karşısında...

Ve Silence daha bunları düşünürken, Michael yataktan kalkarak Silence’ın sadece aklından geçirip de sormadığı sorusunu cevapladı.

Hayır, üzerinde hiçbir şey yoktu.

Uzun boylu ve yapılıydı ve yuvarlak kaslarından tut da ayaklarının üzerindeki küçük siyah kıllar dahil, her şey çok ama çok erkeksiydi. Ve erkekliği de gururlu bir biçimde kalkmıştı.

“Simdi de ben sana bir soru soracağım,” dedi ağır ağır ve de tehlikeli bir ses tonuyla. “Bu gece yatağıma gelir misin, Silence Hollingbrook?”

Silence çenesini dikleştirdi. İri, çıplak ve erkeksi vücuduyla yanına yaklaşan Michael’dan kaçmak gibi bir niyeti yoktu. “Evet.”

Michael başını kaldırarak ona baktı. Duyduğundan emin değilmiş gibi bir hali vardı. “Evet, ne?”

Silence yutkundu. Sadece bir kol mesafesinde duruyor olsa bile Silence onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Hissettikleri karşılıklı heyecanı ta içinde hissedebiliyordu. “Evet, yanında kalacağım.”

Michael karşı konulmaz çıplaklığıyla bir adımda yanında belirmişti. “Bundan emin misin, Silence? Seni bir kez yatağıma alırsam, bakirelere has çekincelerin olsa da duramam artık. Şimdi istersen bu kapıdan çıkıp gidebilirsin ama bir dakika sonra artık gidemezsin.”

Silence elini uzatarak haftalardır yapmak istediği şeyi yaparak avcunu erkeğin çıplak göğsünün üzerine koydu. Pürüzsüz teninin sıcaklığı sanki elini damgalayacakmış gibiydi. Silence onun teninin izini daima elinde taşıyacaktı. “Çekincelerim olabilir tabii ama bunların bakirelere has olmadığını bilmeni isterim. Bunu istiyorum.”

Michael, dudaklarından dökülen iniltiye benzer bir sesle hızla ve kararlılıkla hareket etmeye başladı. Silence kendini birdenbire kendisini büyük yatağa taşıyan Michael’ın güçlü kollarında buldu.

Genç kadını yumuşak yatağın üzerine yatırarak bir dizini şiltenin üzerine yasladı. Sonra da kasları gerilmiş ve hazır bir şekilde durup beklemeye başladı. “Seni korkutuyor muyum?”

Silence başını yavaşça iki yana salladı, kalbi erkeğin gözlerinde gördüğü endişe karşısında sıkışmıştı. “Korkunun sadece en güzel halini hissedebiliyorum.”

Michael gözlerini kapatınca Silence onun iri bedeninin titrediğini fark etti. Michael yatak örtüsünü yumruklarının arasına alarak sıktı. “Seni korkutan bir şey olursa, bunu bana söylemelisin. Seni incitmek istemiyorum. Ben...”

Michael, Silence’ın parmak ucuyla dudaklarına dokunmasıyla birlikte donakaldı. Siyah, vahşi ve tehlikeli gözlerini açarak genç kadına baktı.

Ama o Silence için tehlikeli değildi.

Hiçbir zaman. Silence bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama kalbinin derinliklerinde artık Michael’ın onu kasıtlı olarak asla incitmeyeceğinden emindi. Sahip olduğu içgüdüleriyle doğduğu için bir hayvanı suçlamak mümkün müdür?

Aklına gelen bu düşünceyle üzülünce Silence onu bir kenara iterek dikkatin parmaklarının altında hissettiği bu erkeğe vermeye karar verdi.

Michael yumuşak dudaklarını aralayarak genç kadının parmak uçlarını yalamaya başladı. Silence gülümseyerek ellerini Michael’ın birkaç günlük sakalıyla sertleşmiş olan çenesinde gezdirdiyordu. Michael son derece hareketsizdi, Silence’ı izleyen gözleriye beklenti dolu... Silence’ın eli güçlü kaslarını hissettiği boynunu okşadıktan sonra en sevdiği yere, yumuşak tenli göğsüne dokundu. Elini düzleştirerek göğsüne bastırdı. Michael’ın göğüs kasları güçlü ve sertti. Silence büyük bir merakla sırtının üzerine yaslanarak, ona her iki eliyle de dokunabilmek için kendini neredeyse tümüyle erkeğin vücudunun altına yerleştirmeye çalıştı. Silence onun niçin böyle hareketsiz kalarak ve hiçbir şey yapmadan genç kadının kendisini keşfetmesine izin verdiğini bilmesede buna müteşekkirdi. Bir erkeğin elbiselerinin altında neler olduğunu hep merak etmiştir. William bu konularda çok

kapalı düşünen bir erkek olmuştı bu yüzden de Silence hiçbir zaman merakını giderme şansına sahip olamamıştı.

Şimdi burada ise Michael ona istediği kadar keşfetme şansı tanıyor gibiydi. Ve Silence da bu erkek hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmeye kararlıydı. Hem bedenene hem de ruhen.

Ellerini erkeğin omuzlarına kaydırarak boynuna uzanan kasları okşadı. Kadınların böyle kasları yoktu, o yüzden Silence büyülenmiş gibiydi. Ellerini erkeğin üst kollarında gezdirdiği sırada Michael kaslarını sıkınca, ellerinin altında oynayan kasların verdiği hisle gülmeye başladı.

Michael'ın yüz ifadesi değişmemişti ama yırtıcı bir hayvana benzeyen gözleri hoşgörüyü gülüyor gibiydi.

Silence, elleriyle erkeğin yumruklarına dokunduğu sırada ona kirpiklerinin altından baktı. Daha ne kadarını keşfetmesine izin verecekti?

Parmaklarını göğüs kafesinde gezdirdikten sonra, siyah tüylerin çevrelediği göbek deliğini takip ederken, kadınların olmayan yerlerinde erkeklerin tüyleri olmasına şaşırdı. Silence o anda Michael'ın yüzüne bakınca kendisini izleyen yarı kapalı gözlerinin vahşileştiğini gördü. Bakışları kalbinin hızlanmasına neden olmuştu.

Silence gözlerini telaşla indirdi. Göbek deliğinin altındaki tüyler ince bir çizgi halinde erkekliğini çevreleyen siyah kıvrıkcık kıllara dönüşüyordu. Silence, kendi cesareti karşısında ağzı kuruyarak o ince çizgiyi parmaklarıyla takip etti. İncecik tüyler parmaklarını içlerine çekercesine kavırıyor gibiydi. Michael, Silence'ın ellerinin arasında büyüyüp daha da çok sertleşti ama Silence ona henüz dokunmuyordu. Onun yerine erkeğin kalçalarının ince hatlarına dokunduktan sonra yeniden ve defalarca erkekliğinin merkezine dönerek hissettikleri heyecanı tırmandırıyordu. Silence ona dokundukça Michael'ın nefes alış verişini düzensizleşmişti. Erkeğin dudaklarından dökülen homurtuya benzer sesi duydu.

İşte o zaman Silence ellerini Michael'ın erkekliğinin üzerinde birleştirerek orada bulduğu ödülü okşamaya başladı. Michael O'Connor'ın erkeklik organının ellerinde tutarken gülümsüyordu. Ah, bir erkeğin uzvunu elinde tutmayalı çok uzun bir zaman olmuştu, fakat bu harika bir duyuydu. Michael'ın teni bir kadife eldiven kadar yumuşacıktı ama Silence onu hafifçe sıktığında tenin altındaki etin bir kaya kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. Parmaklarını tam sıkmadan etrafında gezdirirken kadınlığının sarsılarak uyandığını hissediyordu. Michael'ın bedeninin bu büyük, yabancı ve en erkeksi bölümünü çok yakında içinde hissedecekti.

Silence derin bir nefes alarak nazıkçe erkeğin aletinin başına dokundu. Ucundaki derisi geriye çekilmiş, parlak ve kabarmış başı tamamen açıkta kalmıştı. Ucunda bir damla şeffaf sıvıyı parmak ucuyla yakalayarak, bir erkeğin tadının nasıl olduğuna bakmak için dudaklarına götürdü.

Michael Silence'ın bu hareketi üzerine birdenbire bir küfür savurarak genç kadının elini yakaladı ve üzerine çıktı.

Silence ona kocaman açılmış gözlerle bakarak ne tür bir "yatak odası hatası" yapmış olduğunu merak etti.

Michael onun bakışını görünce inledi. "İstediğin kadar okşayıp oynamana izin vereceğim *ama daha sonra*. Şimdi ihtiyacım olan şey...", diyerek geceliğinin kumaşını beline kadar kaydırarak bacaklarını ayırdı ve aralarına yerleşti. "... içinde olmak."

Michael'ın yanakları kızarmıştı ve ağzı da tehlikeli bir hal almış gibiydi. Silence, sertleşmiş organının kendi bacağına dürtüşünü hissedebiliyordu.

Michael elini bacaklarının arasına uzatarak ona dokundu ve kadınlığının kıvrımlarını araştırırcasına ayırmaya başladı. Michael ona bakıp daha önce kendisi haricinde hiç kimsenin dokunmadığı yerlerine dokunurken Silence de kocaman açılmış gözleriyle karşılık veriyordu. Yüzü yanıyordu, başını başka yere çevirmek istediye de artık utanç verici biçimde ıslanmış olduğunu biliyordu. Kültürlü insanların yatak odalarında yaptıkları şey

bu muydu? Oysa Silence bunu evliliğinde hiç yapmamıştı. Diğer kadınları bu tür bir hareketi yüzlerinde bilgiç bir gülümsemeyle mi karşılıyorlardı acaba?

Diğer kadınlarının aklına gelmesiyle dudakları titreyince Michael onu yanlış anladı.

“Yoksa canını mı yaktım?” diye sordu Michael çatallaşmış bir sesle. Elini çekerek Silence’la birlikte dönünce genç kadın kendini birdenbire onun üzerinde buldu. Yüzü kendi yüzünün sadece birkaç santim uzağındaydı.

Michael’ın bakışları sertti. “Çok haşın davranıp seni incitirsem bunu bana söylemelisin. Lanet olsun! Canını acıtmak gibi bir niyetim yoktu, aşkım.”

“Şişşt!” dedi Silence avcunu Michael’ın ağzına bastırıp telaşlı ve sert sesini sustururken. “Canımı yakmadın.”

“O zaman niye kaşlarını çattın?” diye sordu.

“Ben...” Silence bakışlarını indirdi. Bu bir konuşmayı nasıl yapacaktı? Geceliğinin etekleri belinde, ıslanmış kadınlığı onun kıllı bacağına yaslanmışken ve onun da iyice sertleşmiş olan organı kendi göbeğine dayanmışken, nasıl konuşabilirdi? Bu delice bir rüya olmalıydı.

“Ben bu tür sevişmelere alışkın değilim,” dedi Silence aceleyle, kendi sözlerini değiştirmeye fırsat bulamadan.

Michael bir an için sustu. Sonra ise Silence onun elini, gözlerine bakması için kaldırdığı çenesinde hissetti. Ağzı hâlâ sert ve tehlikeliydi, yüzündeki çizgiler ciddiyetle derinleşmişti ama sözleri sakın ve yumuşaktı. “Düşüncesiz ve kaba davranışım için özür dilerim ancak gerçeği söylemek gerekirse, yatak sporunun bu türüne ben de pek alışkın değilim.”

Silence’ın kaşları çatılmıştı. Ama bu güne kadar çok sayıda sevgilisi olmuştu?

“Ama...”

“Sus,” dedi Michael onunkinden çok daha büyük olan avcuyla Silence’ın dudaklarını örterken.

Bir eliyle kalçasını kavrayarak bacaklarını kalçasının birer yanına doğru açarak iyice ayırdı. Bu pozisyonda erkekliğinin kıvrımlarına teması çok daha yakındı.

“Ah!” Silence’ın haykırışı Michael’ın elinin altında kalmıştı ama ağzı açık olduğu için Silence dilinin ucunu çıkararak Michael’ın tadına bakmaya karar verdi.

Michael iç çekti. “Seni yaramaz şey.”

Silence emin olmasa da bunun bir iltifat olduğunu düşündü.

Michael elini çekerek bedeninin altında gerinen genç kadının kalçalarını iki eliyle kavradı. Bu hareketiyle aleti genç kadının cinselliğinin tepe noktasına değmişti.

Silence o anda hissettiği şiddetli duygu karşısında kendini kontrol edemeyince dudaklarından bir inilti koptu.

Michael, yüzü gergin olduğu halde, gülümsedi. “İşte bu, aşkım. Kendini iyi hissetmek için kullan beni.”

Silence’ın yüzü kızardı. Yoksa kastettiği şey...?

Ama Michael yeniden hareket edince Silence’ın aklı başından gidiverdi. Michael onu çıldırtıyor, delirtiyordu. Silence’ın kendi bedeni üzerinde doğrulmasına yardım ederek elleriyle sert göğsüne tutunmasını sağlayınca, Silence hareket ettikçe kendini şehvetli bir sisin içine düşmüş gibi hissediyordu. Büyük erkekliği kıvrımlarının arasındaydı, ıslaklığıyla iyice kayganlaşmıştı ve Michael da kasıtlı ve bilinçli hareketleriyle Silence’ın heyecanını arttırıyordu. Bu yaptıkları doğru bir şey olamazdı. Belli ki insanın bu denli güzel şeyler hissetmesi bir çeşit günahın ürünü olmalıydı ama Silence o an için bunu umursamadı bile. Dudağını ısırarak sıcak elleriyle kalçalarını kavramış olan erkeğe sürtünmeye devam etti ve –

Ve Silence aniden geldiğinde, doruk noktasına baş döndürücü ve uçarcasına bir hızla ulaştı. Baş, soluğu kesilerek öne düştü ve o anda bedeni imkânsız bir hazla üst üste bir, iki, hatta üç kez sarsıldı.

Sersemlemiş bir halde gözlerini açınca Michael’ın kendisine o güne kadar gördüğü en kendinden memnun erkeksi bakışlarla

süzdüğünü gördü. Ama dudakları gergindi ve kıvrımlarının arasındaki erkekliği hâlâ sert ve kabarıktı.

Üst dudağında ter birikmişti. “Benim sıram,” dedi Michael onu kaldırarak. “Beni orana götür.”

Silence gözlerini kocaman açarak eliyle vücutlarının arasına uzandı. Michael’ın aleti sıcak ve kendi sıvılarıyla ıslanmıştı ama aynı zamanda çok ama çok büyüktü. Erkeğin yüzüne bakarken en azından denemek zorunda olduğunu biliyordu. Aletini kadınlığının kıvrımlarında gezdirince ikisinin de soluğu kesildi.

Silence doğru noktayı buldu ve onu bırakmadan önce oraya yerleştirdi.

Michael yüksek sesle inledi, gözleri vahşi birer yarığa dönüşmüştü.

Silence yutkunarak kalçalarını biraz indirince Michael’ın kendisini delmeye hazır uzvunun başını hissetti. Acısı yoktu ama girişinde hafif bir gerilme hissetti.

“Michael,” diye bağırdı nefes nefese.

“Tanrım,” diyerek nefesini tuttu Michael. Başını geriye atınca boynundaki kasları gerildi.

Silence kalçalarını hafifçe döndürerek indirdi.

Michael gözlerini kapadı, ağzı açık, burun delikleri hareket halindeydi.

Silence kendini birazcık çekince Michael irkilerek ellerini genç kadının kalçasına yerleştirdi. Silence bedenini yeniden indirdi ve uzunluğunu biraz daha içine aldığı sırada Michael’ın yüzüne baktı. Erkeğin yüzünde acıya benzer bir ifade görünce Silence kendinde ani bir güç hissetti, onun hissettiği acıya sadece kendisi son verebilirdi.

Öne eğilerek dudaklarını nazikçe erkeğin çenesine değdirirken, kalçasını geriye iterek onu daha da içine aldı.

Michael’ın nefesinin arasında bir şeyler fısıldadığını duydu ve doğrularak vücudunu iyice aşağıya indirerek Michael’ın erkekliğinin tamamını içine aldı. İçi tamamen dolmuştu, kadınlığının incecik

kıvrımları erkekliğinin kökü etrafında iyice gerilmişti. Michael hareketsizdi, hızla soluyarak arada bir inliyordu ve elleri de genç kadının kalçasının üzerinde kasılarak seğiriyordu.

Silence büyük bir dikkatle ve de yavaşça dizlerinin üzerinde doğrulunca erkeğin uzvu sıcaklığının arasından kayarak çıkmaya başladı.

Kendini indirerek onu yeniden içine alınca Michael yutkundu. Güçlü boğazı inip kalkıyordu. Ne kadar da yakışıklı bir erkekti. Ve tamamen kendisine aitti.

Belki de Silence yanlış bir şey yapıyordu. Belki de Michael gerçekten acı çekiyordu. Eğilerek erkeğin dudaklarına hafif ve yumuşak bir öpücük kondurdu.

Sanki onu kamçılarmış gibiydi. Michael'ın dili birdenbire ağzının içindeydi, kalçalarını yatağın üzerinde kaldırarak eliyle genç kadının kalçasını tuttu ve uzunluğuyla defalarca içine gidip geldi. Tutkusu yoğun, neredeyse yıkıcıydı ama Silence ona dayanmaya kararlıydı. Michael'a, en az onun kendisine verdiği kadar zevk vermeye kararlıydı.

Michael aniden dudaklarını onun dudaklarından çekti, dişlerini sıkarak ve başını geriye atarak haykırınca Silence aynı anda onun içine akan spermlerinin yakıcı sıcaklığını hissetti.

Silence erkeği büyülenmiş gibi izledi. Daha önce bu anı hiç görmemişti. Sanki bir iblis ya da belki de bir melek tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Doğaüstü bir varlığın gelip de dayanılmaz bir acıyla olağanüstü zevki aynı anda tattırmış gibiydi.

Michael'ın terden ıslanmış yüzüne hafif öpücükler kondurarak, erkeğin kendine gelmeye çalıştığı sırada, o anı daha da özel kılmaya çalıştı.

Michael nihayet elini kaldırıp Silence'ın sırtını bir kelebeğin hafif dokunuşuyla okşamaya başladı. Dokunuşu öylesine yumuşak ve neredeyse sevgi doluydu ki Silence'ın gözlerinde yaşlar belirdi.

Michael ona baktı.

Genç kadın gözünü kırıştırdı. Erkeğin yavaş yavaş geri çekildiğini hissettiği erkekliği hâlâ içindeydi ve Silence onun üzerinde oturuyordu. Peki ya kültürlü insanlar bundan sonra ne yaparlardı?

“Gel buraya,” diye homurdandı Michael onu kendi üzerine çekip yatırarak.

“Şey, ben kendi yatağıma gitsem iyi olacak,” diye zayıfça karşı çıkmaya çalıştı Silence. “Üzerinde çok ağır olmalıyım.”

“Hayır,” diyerek tek kelimeyle karşılık verdi ona Michael. Bir kolunu genç kadının kalçasını dolayarak diğer kolunu ise kendi başının altına koydu.

Silence başını onun omzuna koydu. Bir erkeğin üzerinde yatmak şaşılacak derecede rahattı. Bedeni sıcaktı ve Silence onun güçlü ve düzenli kalp atışını duyabiliyordu.

Bir süreliğine erkeğin derinleşen nefesini ve yavaşlayan kalp atışını dinledi. William’la yatağını paylaşmayı hep sevmiştii ama onunla beraber yaptıkları hiçbir zaman Michael’ın ona az önce verdiği heyecanı yaşatamamıştı. Michael’la sevişmek harika, vahşi ve de son derece zevkliydi. Yaşadığı hayal ettiklerinin çok daha ötesindeydi.

İşte bu yüzden de yarım saat sonra ağlamaya başlaması oldukça tuhaf bir durum değil miydi?

Kahverengi gözlerinde seller gibi dolup taşan, akan, ellerini, yüzünü yakan ve onu tuzlu bir üzüntü denizinde boğan yaşlar vardı. Annesi, Charlie üzerine eğilmiş onu azarlayıp sözleriyle ve yumruklarıyla döverken ağlıyordu ve Mick de onu durduramayacak kadar küçük ve zayıftı.

Ama sonra genç kadın elini kaldırınca Charlie gözünün önünden kayboldu. Mick ağlayanın Silence olduğunu görse de onu teselli edecek, korkunç acısını ve bir türlü geçmek bilmeyen kederini ortadan kaldıracak bir şey yapamıyordu. Ne de olsa kötülüğün ve ölümün sebebi

ve tuzlu gözyaşlarının kaynağı kendisiydi. Onu açgözlü elleriyle yakalayarak elinde tutmak istediği yegâne şeyi kırıp dökmüştü.

Ne olursa olsun onu tutmaya devam edecekti. İster ağlasın, ister ağlamasın, kederli olsun olmasın, o artık kendisine aitti. Ve onu teselli edemese de belki de genç kadının sıcak gözyaşları kendi iltihaplı ruhunu yıkayabilirdi...

Mick vücudu ter içinde kalmış bir halde bir kâbustan uyandığı anda rüya görmeye devam ettiğini sandı.

Silence'ın ağladığını duyabiliyordu.

Onunla seviştikten sonra ağlıyordu.

Eğer bir kalbi olsaydı o anda hissedeceği acıyla kırılabilirdi. Ama öyle bir şeye sahip olmadığı için ona doğru uzandı. O nihayet yatağındaydı ve Mick bundan en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Aşka veya teselliye muktedir değilse de, yapacak hiçbir şey yoktu. Ama en azından bu kadını kollarına alıp gözyaşlarını kendi yüzünde hissedebilirdi.

Acısını paylaşabilirdi.

“Ne oldu, sevgilim?” diye sordu, uykudan ya da belki de hiç bilmediği bir duygudan çatallaşmış bir sesle.

Silence Mick'in dokunmasıyla gerilip omzunu çekse de Mick'in vazgeçmeye niyeti yoktu. Ne de olsa o bir korsandı ve bir korsan bir kez aldığını bırakmazdı. Silence bilse de bilmese de artık onundu.

Onu kollarına çekti. “Tatlı Silence, anlat bana.”

Genç kadının bedeni yenilgiyi kabul etmişçesine birdenbire rahatladı.

“Yalan söyledim. Tüm bu zaman zarfında yalan söyledim.”

Mick 'in onu neyi kastettiğinden en ufak bir fikri yoktu ama yine de rahatlatıcı sözler mırıldanarak genç kadının boynunu öptü. “Ne demek istediğini anlamadım?”

Silence başını tekrar sallayıp cevap vermeyince Mick onun başını kendisine doğru çevirerek yüzüne baktı.

Gördüğü şey karşısında midesine kızgın bir demir saplanır gibi oldu. Aynı rüyalarında gördüğü gibiydi, elâ gözleri kristale benzeyen gözyaşlarıyla bezenmiş, yanakları ise ıslak ve kızarmıştı. “Canım benim.”

Silence hıçkırarak konuşmaya başladı. “William’da gerçek sevgiyi bulduğumu söylemiştim. Evliliğimizin mükemmel olduğunu söylemiştim, fakat ah Michael, hiç de öyle *değildi*.”

Mick iç çekerek yanağını genç kadının kine dayadı. Evliliği elbette ki mükemmel değildi. Bildiği kadarıyla kocası sıkıcı herifin tekiydi. Ama aynı zamanda da artık *ölmüş* olan sıkıcı herifin tekiydi. Yas tutmanın bir insanın hayattayken ne kadar iyi ya da kötü biri olduğuyla alakası olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Sanırım ben sadece... sadece mükemmel bir evliliğimin olmasını istemişim,” diye fısıldarken Mick onun sesindeki titremeyi duyabiliyordu. “Hep uzaklardaydı ve ben de sürekli onu beklerdim... sanki hiçbir zaman gerçek bir evliliğin gerektirdiği gibi yaşayamadık. Ve bir zorluk çıktığında da,” diyerek iç çekti ümitsizce, “bir türlü ne yapacağımızı bilemezdik. Birbirimizle konuşamazdık bile.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Mick Silence’ın saçında.

“Ve bunu yapınca da...,” diye hıçkırdı, “...seninle benim aramda olan bu şey... sanırım William’la aramdaki her şeyin çoktan bitmiş olduğunu görmemi sağladı. Evliliğimizin, hayatımızın. Bir zamanlar her şeyin ne kadar mükemmel olduğu yalanını kendime bile söyleyemiyordum artık.”

Mick genç kadının sırtını okşayarak bekledi.

Silence başını kaldırınca güzel gözlerinin hâlâ ışıldadığını gördü.

“Kim bilir ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsundur?”

Mick göğsü sıkışarak onun yüzüne şefkatle gülümsedi. “Hayır, aşkım. Sadece çok yumuşak bir kalbinin olduğunu düşünüyorum ve bundan hoşnutsuz olmam da söz konusu olamaz.”

Silence titreyen dudaklarla gülümsedi.

Mick parmaklarını genç kadının yumuşak saçlarında gezdirdi. Ne kadar da güzeldi. “Ve anılarının sana büyük bir acı verdiğine de üzülüyorum ama korkarım ki az önce yaptıklarımızdan en ufak bir pişmanlık duymuyorum.”

“Ah,” dedi Silence gözlerini kırptırarak. “Ama ben de pişman değilim ki.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye mırıldandı Mick dudaklarını Silence’ın dudağının kenarında gezdirerek.

Silence nefesini tutarak çekingen bir tavırla dudaklarını aralayınca Mick tereddüt etmedi. Genç kadını derin ve ihtirasla öperek dilini onun ağzının sıcaklığına kaydırıp ve kederinin tortusunun tadını aldı.

Genç kadının aklının başka bir erkeğin anılarıyla meşgul olmasından hoşlanmasa da en azında onları şu an için nasıl uzaklaştırabileceğine dair bir yol biliyordu. Silence’ı iyice kendine çekerek etine dolgun kalçasını yeniden kendi beline yasladı. Organı şimdiden irileşip sertleşmişti. Kolunu kadının omuzlarına dolayarak tatlı göğüslerinden birini avcunun içine aldı.

Daha önce güzel göğüslerine ilgi gösterecek zamanı bulamamıştı. Silence onunla olmaya hazır olduğunu belli ettiği anda arzusunu kontrol etmekte zorlanmıştı. Gün ışığında onu soyup yeni ödülünü baştan aşağıya inceleyemeye niyetliydi ama şimdi burada, karanlıkta ona sarılmakla yetindi. Yumuşaklığını eliyle tarttı, dolgun göğsü avcunun içine tam sığacak büyüklükteydi. Silence nefesini tuttu, göğüs ucu arzuyla dikleşmişti. Mick onu parmaklarının arasına alarak, geceliğinin kumaşının üzerinden hafifçe dokunup çekiştirince kendi bedenine değen Silence’ın vücudunun titrediğini hissetti.

Mick genç kadının göğüs uçlarıyla birkaç dakika daha acelesiz ve tembelce oynadıktan sonra elini daha aşağılara kaydırıp. Kalçalarına dolanmış olan geceliği Mick’in bundan sonra yapmak istediği şeylere olanak sağlayacaktı. Avcunu kadınlığının üzerine bastırdı. Bu artık ona aitti, sadece kendisine açık olan özel bir

zevk bahçesi gibi. Kadının ballanmış yarığını parmaklarıyla yokladığında Silence'ın nefesi yeniden kesildi. Orasının da sırlısklam olduğunu keşfetmekten son derece memnundu. En azından onun için bu kadarını yapabiliyordu. Kadınlığının tepesindeki o nazik tomurcuğu bularak parmak ucunu etrafında gezdirse de henüz tam olarak dokunmuyor, arada bir sadece yokluyordu. Parmağını etrafında defalarca kaydırınca Silence kıpır kıpır bir halde inleyerek adını söyledi –*Michael*– ona bu şekilde hitap eden tek kişiydi.

Ama o buna izin veriyordu, çünkü bu yumuşak kalpli kadın onun için değerli bir ödüldü. Ve eğer Silence onun kadınıysa o da onun erkeği olmalıydı.

“Sus, sevgilim,” dedi genç kadının boynunun arkasını diliyle okşayarak. Ağzına tuz ve kadın cazibesinin tadı geldi.

Kalçasını arzuyla erkeğin kalçasına çarpmasıyla Michael küçük bir kahkaha attı. En sonunda parmak ucuyla tam olarak genç kadının dokunmasını istediği yere dokundu. Tomurcuğuna sıkıca bastırarak Silence'ın boğazından derin bir inilti kopuncaya kadar okşayıp, etrafında küçük daireler çizdi. Bu ses Mick'in lanet olası ruhuna ilaç gibi geliyordu.

Onu tutmasa Silence sarsılarak kendisinden uzaklaşacaktı. Kadının kalçasını tutarak kendisine bugüne dek en bilindik yöntemle bağladı. Bacağını kaldırarak kendi kalçasının üzerine çekti ve sıcak ve arzulu ıslaklığına giriş yaptı.

Sonra yeniden oyununa döndü. Kendi vücudu tamamen hareketsizken, genç kadının organını okşadığı sırada omzunu hafifçe ısırdı. İstedliğini elde etmişti: genç kadının kaçamayacağı bir şekilde vücutları birleşmişti. Parmaklarını ıslak kıvrımları arasından, kendi uzvunun köküne dokununcaya kadar kaydırды. Erkekliği, eliyle nazik teniyle oynadığı sırada, genç kadının vücuduna gömülmüştü. Silence hafifçe inleyince Mick daha önce ısırdığı yeri diliyle yaladı ve sonra da kulak memesine doğru ilerlemeye başladı. Silence ona sürtünmeye çalışsa da Mick onun hareket etmesine izin vermedi.

Parmaklayarak hafifçe dokunmaya devam etti.

Kadınlığı iyice kabarmış, eli ıslaklığıyla sırlıslıkla olmuştu. Erkekliğini kavrayan organın esnediğini hissettiğinde duyduğu haz olağanüstüydü. Mick ona, gözyaşlarına ve başkalarına duyduğu sevgisine değer veriyordu. Kalbi belki de kendi göğsünün içindeki boşluğu dolduracak kadar büyüktü. Hatta belki o artık onun da kalbi olabilirdi.

“Michael,” diye fısıldadı Silence o anda, şarkısının ne anlama geldiğini bilmeyen bir denizkızı gibi.

“Evet, aşkım?”

“Michael, lütfen.”

“Başını bana doğru çevir, aşkım.”

Silence denileni yaptı ve Michael da onun dudaklarını yiyip bitirircesine öpmeye, üzerindeki tuzlu gözyaşlarını yalamaya başlayarak dilini ağzının derinliklerine kaydırdı. Haracını talep eden bir korsan gibiydi.

Silence gerinince Michael kendini tutamadı. Kalçalarını geri çekerek genç kadının derinliklerine kayarken organı hâlâ avcunun içindeydi. Sımsıkı vadisini mızrakla delip geçercesine içindeki tüm güzellikleri yağmalıyordu. Silence ağzını sessiz bir çığlıkla açınca o anda doruğa ulaşan Mick onu aralanmış dudaklarıyla öptü. Ağzını genç kadınınkinden ayırarak zaferini haykırdı. Silence artık onundu, şimdi ve sonsuza dek, denizler kuruyana ve yeryüzünde tek bir insanoğlu kalmayıncaya kadar onundu, âmin.

O artık sadece kendisine aitti.

Silence Mick'in üzerine yığıldı, geceyi tutkularının misk kokusu sarmıştı.

“Uyu,” diye mırıldandı Mick onu kendisine çekip sıkıca sarılırken. Aleti hâlâ derinliklerindeydi.

Onu bir kez yakalamıştı ve artık gitmesine izin vermek gibi bir niyeti yoktu.

On Beşinci Bölüm



Gökkuşağı kuşu gökyüzünden süzülürken Akıllı John'un başının etrafında taklalar atarak yavaşça yere kondu ve Tamara'ya dönüştü.

Gökkuşağı rengindeki saçını geriye atarak neşeyle güldü.

"Akıllı John, saçlarına aklar düşmüş ve güçlü belin de bükülmeye başlamış! Son görüşmemizin üzerinden o kadar yıl mı geçmiş, sevgili dostum?"

Ama Akıllı John'un endişeli gözleri sadece sarayını görüyordu.

"İçi her daim altın ve mücevherlerle dolu bir sandık istiyorum."

Tamara yüzünde üzgün bir gülümsemeyle kollarını havaya kaldırarak, "Dileğin benim için emirdir!" diye haykırdı...

—Akıllı John'dan

Silence uyandığında kendisini saran erkek vücudunu hissetti. Bu öylesine bir lükstü ki büyük bir mutlulukla iç çekti. Kendi omuzlarını sarmalayan erkeğin geniş omuzları onu baştan aşağı ısıtıyordu. Topukları Mick'in bacaklarına değiyordu, ayak parmaklarını iyice açarak adamın bacaklarındaki kılları hissetti.

İşte o anda, yaptığı o küçük hareket sonucunda, Mick'in hâlâ içinde olduğunu fark edebildi. Silence duyduğu şaşkınlıkla büyüyen gözleriyle donakaldı. Michael'la birbirlerine kenetlenmiş bir halde uyumuşlardı. Şu an bile derinliklerinde, erkeğin aletinin seğirmesini hissedebiliyordu. Bu öylesine olağanüstü, öylesine mükemmel bir histi ki.

Michael'la yalnızca bir gecede William'la paylaştığının fazlasını paylaşmıştı. Michael'ın ağır ağır ve kusursuz sevişen bir sevgili olması gerçeğinden fazlası da vardı. Ağlamasını erkeklere has bir utanç duymadan, sabırla dinlemişti. Onu okşamış ve teselli etmişti. Bu düşünce Silence'a umut verdi. Eğer gözyaşlarını silmeyi ve hayal kırıklığına kulak vermeyi biliyorsa, tartıştıklarında hatta kavga ettiklerinde Michael kendisiyle mesele her ne olursa olsun, konuşabilir demekti, William'ın yaptığı gibi arkasını dönüp gitmezdi...

Pekâlâ. Birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

Tabii Michael'ın da bunu istediğini var sayacak olursa. Silence'ın kaşları çatıldı. Evlilikten ya da onu metresi yapmaktan bahsetmemişti bile. Kendisiyle ilgili herhangi bir planı var mıydı acaba? Yoksa sadece...

Michael'ın nefes alış veriş sesliydi ama Silence birdenbire sesin azaldığını fark etti. Sessizce dikkat kesildi. Dün geceki gözyaşları hakkında ne düşünüyordu acaba? Bu tür şeylere alışkın olmadığından emindi. Duygularının yoğunluğunu göstermesi patavatsızca bir davranıştı ama Silence bunu artık değiştiremeyeceğini biliyordu. William'la yaşadığı aşkın mükemmel olduğu hayaline o kadar uzun bir süre tutunmuştu ki şimdi bunu hiçe saymak kolay değildi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Ne için?” diye sordu Michael uykulu sesiyle.

“Ağladığım için,” dedi Silence yumuşak bir sesle. “Seni sinirlendirmiş olmalı, ama ben...”

“Sinirlenmedim,” diye karşılık verdi Michael. Silence onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu. “Burada yaptığımız şeyler için asla özür dileme.”

“Ama yatağında sulu gözlü bir kadın istemediğinden eminim.”

Michael homurdandı, yeniden uyarılmış bir halde kendini geri çekti. Silence'ın, hayal kırıklığına uğrayacak bir saniyesi vardı sadece çünkü o anda Michael onu sırtının üzerine döndü-

rerek güçlü ve erkeksi vücuduyla üzerine eğildi. Genç kadının bacaklarını dizleriyle yavaşça ayırarak sert ve sıcak erkekliğiyle yeniden içine daldı.

Silence bu süratli istilanın verdiği güzel duyguyla nefesini tuttu ve Michael'ın yüzünü hemen kendi yüzünün yanında hissetti, büyük avuçları genç kadının yanaklarını okşuyordu.

“Benim istediğim tek şey...,” diye mırıldandı ağır ağır, “...sensin. İstediğim başka hiçbir şey yok.”

Silence dudaklarını aralayarak bunu derken tam olarak neyi kastettiğini sormak istedi ama erkeğin ağzı onunkini örtünce aklındaki tüm düşünceler bir anda yok olup gitti.

Onu acele etmeden öperek doğruldu ve bedeninin üstünü kollarıyla destekleyerek içine girdi. Bu pozisyon eski ve çok tanıdık olsa da Michael'la henüz öyle değildi. Nedense Michael'la beraberken kendini çok daha savunmasız ve daha özel hissediyordu. Michael içine gidip gelirken Silence'ın yüzüne baktı, kendine tamamen hâkimdi, baskın erkekliği ona küstah bir hava veriyordu.

“Artık benimsin,” diye fısıldadı yarı kapalı gözlerle. “Anlıyor musun, Silence, aşkım?”

Silence anlamıyordu, yani tam olarak değil. Ondan fazlasını anlatmasını, “benim” derken neyi kastettiğini açıklamasını istiyordu. Bu bir haftalık bir şey miydi yoksa ömür boyu mu sürecekti? Ondan ayrıntı ve açıklama istiyordu ama üzerinde –içinde– böyle harika bir şekilde gidip geldikçe Silence'ın doğru sözcükleri bulması imkânsızdı.

O yüzden kollarını başının üzerinden geriye doğru uzatarak kendini erkeğin ağır hareketlerinin verdiği o zevke bıraktı. Michael'ın bakışları, Silence'ın, hareket ettikçe sallanan göğüslerine kaydı.

“Bunları görmeyi ne zamandır bekliyordum,” diye mırıldandı ve parmaklarını geceliğinin yakasından geçirerek üzerinden çekip çıkardı.

Silence nefesini tuttu, erkeğin takındığı bu gelişigüzel şiddet ona olağanüstü erotik gelmişti.

“Evet,” diye homurdandı Mick.

Başını eğerek dilini titreyen göğüs ucunda gezdirdi, kalçalarının hareketi ritmikti.

Silence içinde gitgide yükselen o kıpır kıpır duyguyu hissetti, sadece fiziksel olmayan bir şeylerin hasretini çeker gibiydi. Bu sevişme harikaydı, ama aşk değildi. Peki, bu yeterli miydi? Eğer Michael günün birinde kendinde onu sevecek gücü bulamazsa, Silence bunu kabullenebilir miydi?

Bu düşünceleri bir kenara iterek parmaklarını erkeğin omuzlarına ipek bir perde gibi dökülen saçına daldırdı. Dokunuşu Michael’ı kamçılımış gibiydi. Birdenbire hızlı ve sert hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı. Silence onun başını kaldırmak, şehvetin dışında bir şey görme ümidiyle gözlerine bakmak istiyordu, ama o anda onu ele geçiren arzusuyla göklere yükselmeye başladı.

Silence gözlerini kapatarak nefesini tuttu, sanki putperest bir ayinde kendisine sunulan bir hediyeyi kabul eder gibiydi. Bacaklarını iyice yana açarak Michael’ın ona verebileceği her şeyi ama her şeyi almaya karar verdi.

Michael onun göğsünde inledi, vücudu birdenbire gerilerek kasıldı. Silence ellerini onun omuzlarına kaydırarak teninin altında kaslarının dalgalanışını hissetti.

Gözlerini açtığı anda hava sanki altına bürünmüş, vaatlerle tazecik gibiydi.

Michael ağır vücuduyla üzerine yatmıştı.

Sonra ise yan tarafa yuvarlanarak dirseğinin üzerinde doğruldu.

Sakalı çenesini gölgeliyor, Silence’ı şefkatle izleyen bakışlarıysa az önceki sevişmelerinin etkisiyle ağırdı. Gözlerinde gördüğü şey aşk mıydı? Ya da ona yakın bir şey mi? Ama Silence ona bunu sormaya çekiniyordu. Ona bakmaya bile çekiniyordu.

Erkeğin baştan çıkarıcılığı öylesine ahlâksızdı ki Silence içine kapandığını hissetti. Saçı uyumaktan karmakarışık, yüzüyse ağlamaktan şişmiş olmalıydı. Yatak örtüsünü göğüslerinin üzerine çekti.

Bu hareketi üzerine Michael'ın dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılınca çekiciliği bir kat daha artmıştı. "Bittner genelde sabahları bana bir banyo hazırlar, rutinimi bilir. Sen de odana bir kuvet göndermemi ister miydin?"

"Ah, evet, lütfen," dedi Silence çekinerek. Banyo yapmak çok ender bulunabilen bir lükstü, özellikle de sabahın bu erken saatinde.

Michael'ın gülümsemesi bu hevesli cevap karşısında bir sırtmaya dönüştü. Öne eğilerek onu sertçe dudaklarından öptü.

O anda kapının vurulduğunu duydular. "Hizmetçiler..."

Michael başını sallayarak yataktan kalktı. "Hizmetçiler çok acil bir durum olmadıkça beni rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirler."

Kapıya giderek üzerine bir şey almaya gerek görmeden hızla açtı.

Silence dışarıda kimin olduğunu bilmiyor ama sesini duyabiliyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz, Mick?" diyordu Harry.

Ve Silence o anda henüz tamamlanmamış olan rüyalarının bin bir parçaya ayrılmak üzere olduğunu anladı.

"Dün gece yarısına yakın bir saatte yıldırım gibi fırladı gitti," dedi Harry adımlarını Mick'in adımlarına uydurmaya çalışarak. İki adam evin arkasındaki küçük ahıra doğru yürüyorlardı. "Senin söylediğin gibi onu takip ettik ama bu sabah buraya gelinceye dek nereye gittiğine dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Habersiz gelmesini istemediğini düşündüğüm için onu buraya kapatarak senin yanına geldim."

Mick kaslarının gerildiğini hissediyordu, adımları kendisine ihanet edene yaklaştıkça uzuyordu.

"İyi yapmışsın."

Dağ gibi bulaşğın üzerine eğilmiş olan genç bulaşıkhanesi hizmetçisinin onları görünce attığı şaşkın cıglığa aldırış bile etmeden

mutfaktan geçtiler. Dışarıdaki hava sanki bu kötü işi yansıtmış gibi gri ve kasvetliydi. Taşla döşenmiş avlunun karşısında bulunan ahırlara doğru yürürlerken yankılanan ayak sesleri duyuluyordu. Ahırın içindeki atlardan biri onları görünce sanki selam verircesine kişnemeye başladı. Bran, kendisini kısık gözlerle gözetleyen Bert'le birlikte boş ahırlardan birinde duruyordu.

Mick eski yardımcısına baktı. Bran'ın artık delikanlı denecek bir hali kalmamıştı. Çenesi, birkaç günlük sakalın etkisiyle kararmıştı. Ağzının kenarında yeni çizgiler belirmiş ve gözlerinin altı da çökmüştü. Bran önce Mick'e baktı, sonra da gözlerine bakmaktan utanır gibi başını başka tarafa çevirdi.

"Beni dışarıda bekleyin," dedi Mick Bert ve Harry'ye, gözlerini Bran'den ayırmadan.

İki adam dışarıya çıktı.

Mick öne doğru büyük bir adım atarak Bran'in çenesine, omzunun ve ıstırabının tüm gücünü katarak bir yumruk indirdi.

Bran yalpalayarak sırtını ahırın duvarına çarptı ve yere çöktü.

"Neden?" diye sordu Mick çatallaşmış bir sesle.

Bran'in eli yüzündeydi. Böyle bir darbe bir insanın çenesini, bir daha asla doğru dürüst yemesine veya konuşmasına izin vermeyecek şekilde kırabilirdi.

Mick bunu umursamıyordu. "Seni sokaklardan alıp yetiştirdim, evlat. Seni evime alıp yemeğimi yedirdim, sırtına giyecek elbiseler verdim. Ve sen de bana bu şekilde mi karşılık veriyorsun? Beni düşmanıma satarak? Adamlarını evime alarak ve masum bir genç kızın öldürülmesine izin vererek?"

Bran yarılan dudağından akan kanı yaladı. "Fionnula'yı öldüreceğini bilmiyordum." Bran'in sesi genç kızın adını söylerken kırıldı.

Mick başını salladı. "Ne yapacağını sandın?"

Bran omuzlarını kaldırarak gözlerini ahırın içinde gezdirdi. "Seni öldüreceğini."

"Ekibimin başına geçmek istedin."

Bran en sonunda Mick'in yüzüne baktığında, Mick onun gözlerindeki meydan okumayı görerek şaşırdı. "Bana defalarca bir zamanlar *kendi yolunu* nasıl çizdiğini, daha gencecik bir çocukken o korsan çetesinin liderini nasıl alaşağı ettiğini anlattın. Benden, bu yaptığın şeyin aynısını yapmamın dışında ne bekliyordun ki?"

Mick, bitkinliğini ruhunun derinliklerinde hissederek yere çömeldi. "Benim senden beklediğim sadakattir."

"Sadakat mı?" Bran başını sallamak istedi ama hissettiği ani acıyla irkildi. "Bana asla hiç kimseye güvenmememi, başkalarına güvenen her kesin aptal olduğunu, bana kendimden başka kimseden bir fayda göremeyeceğimi anlatıp öğretmiştin. Kendimi, sadece kendimi kollamam gerektiğini de. Bana verdiği dersleri uykumda bile anlatabilirim. Bana bir kez olsun sadakatten bahsetmedin ama şimdi beklediğin bu, öyle mi?"

"Evet!" Mick, gemilere yaptıkları baskınları, kendi adamlarının ve de düşmanlarının güç ve zayıf yönlerini analiz ettikleri sırada düşüncesizce yapılmış bu uyarıları hatırlıyordu. Ama Bran'i kendinden biri olarak görmüştü her zaman, lanet olsun, o sağ koluydu. Arkadaşıydı. Bran söylediği bu sözleri nasıl alıp Mick'in aleyhine kullanabilmişti? "Benim senden ve emrimde çalışan herkesten beklediğim tek şey sadakattir."

"Emrinde çalışan herkesten, evet öyle," dedi Bran. "Kendimi geliştirmem için hiçbir olanak yoktu. Ben senin gibi olmak istiyordum."

"Sen zaten benim gibiydin," diye gürledi Mick. "Sana güvendim, erkek olmanı sağladım. Bütün bunları yaparken ne düşünüyordun, Bran?"

"Özgür olmayı düşünüyordum!" diye bağırdı Bran. "Bizi sürekli olarak elinin altında tutarak bastırdın, sarayında yaşamamızı, masanda yememizi istedin. Bütün meseleleri sadece kendin uygun gördüğün gibi ve başka hiç kimseye danışmadan hallettin. Önerilerime ya da yaptığım planlara hiç kulak asmadın. Ben

senin gibi olmak isterken sen beni sadece uşağın ve dalkavuğun olarak gördün.”

Mick gözlerini Bran’e dikti. Bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini bilemeden yıllarını geçirmişti. Sadece kendi servetini değil, aynı zamanda adamlarını da koruyabilmek için sarayını bir kaleye dönüştürmüştü. Ve şimdi de Bran tutmuş cömertliğini yüzüne mi vuruyordu?

Mick iğrenerek başını çevirdi ve ayağa kalktı. “İhanetinin ayıbını bana yüklemeye çalış ama bu işe yaramayacaktır. Fionnula senin, evet sadece senin yüzünden öldü.”

“Ah, Tanrım.” Bran gözlerini sımsıkı yumarak kapayarak öylesine alçak sesle inledi ki Mick onun sözlerini duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı. “Ah, Tanrım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O güzel yüzü yanıp yok oldu, sürekli olarak rüyalarımın giriyor. Geceleri uyuyamıyorum bile.”

Mick homurdandı. “Evimi nasıl buldun?”

Bran başını salladı. “Pepper’in defterine gizlice göz attım.”

“Peki ya Papaz’a nerede olduğumu söyledin mi?” diye sordu Mick alçak ve ölümcül bir sesle.

“Hayır!”

“Niye geldin o halde?”

Bran gözlerini açtı, yüzü döktüğü gözyaşlarından ıslanmıştı. “Seni Papaz’la ilgili olarak uyarmak istedim. İsteddiği Bayan Hollingbrook. Artık başka hiçbir şeyden söz etmiyor.”

Mick neşesiz bir şekilde güldü.

“Bunu zaten çoktan bilmediğimi mi sanıyorsun, Bran? Buraya gerçekte neden geldin?”

“Özür dilerim, Mick,” diye fısıldadı Bran. “Onun nasıl biri olduğundan haberim yoktu. Eğer bana söyleseydin...”

“Neyi?” diyerek iç çekti Mick. “Eğer sana onun deli olduğunu söyleseydim beni kendi babama satmaz mıydın?”

Bran’in Mick’e bakakaldı, yüzü bembeyaz kesilmişti. “Baban mı? Papaz senin *baban* mı?

“Evet,” dedi Mick başını eğerek ağzı acıyla bükülmüştü. “Halka kapandı, öyle değil mi? Babam tarafından ihanete uğradın ve beni de babama sattın. Yaşlı adamın keyfine diyecek yoktur.”

“Mick...”

Mick elini hızla kaldırarak genç adamı susturdu.

“Seni öldürmeden önce gözümün önünden defol git.”

Bran bitkin bir halde doğrulmaya çalıştı. “Beni affedecek misin, Mick?”

Sözleri Mick’in içinde bir bağı çözerken içindeki kederi de serbest bırakmış gibiydi. Hızla hançerini çekti ve Bran daha hareket edemeden genç adamın boğazına dayadı.

Bran hançerin altından bir damla kan akarken donakaldı. Yakın bir dostu gibi sevdiği genç çocuğun yüzüne baktı. “Seni affetmem mümkün değil, Bran, hayır. Silence ve Mary Darling’i tehlikeye attığın anda bu umudu yerle bir ettin sen. Senin aptallığın yüzünden ölebilirlerdi. İşte bu yüzden, sırf onları tehlikeye attığın için şuracıkta boğazını kesip çürüyen cesedini nehre atmalıydım.”

Bir an için Bran’in boğazına tuttuğu bıçakla durup diğer adamın açık mavi gözlerine baktı. Bir zamanlar birlikte gülmüş, beraber içki içmişlerdi ve baskınların planlarını yapmışlardı. Bran ona bir kardeş kadar yakındı... hatta bir oğul kadar.

O darmadağın olmuş yüz Silence’inki olabilirdi.

Mick birdenbire dönerek ahır boyu boyunca kendiyle Bran arasında bırakarak kapıya yöneldi.

“Harry!” diye gürledi.

İri yarı adam bir saniye sonra yanında belirmişti. Ahırın içine bakıp Bran’in hâlâ hayatta olduğunu görerek şaşırdı.

Ne de olsa Mick şimdiye kadar Bran’in kendisine yaptığının çok daha azı için adam öldürmemiş miydi? “Al onu,” dedi Mick başını geriye, Bran’e doğru atarak.

“Onu alayım mı?” diye sordu Harry büyük bir dikkatle.

Mick irkildi. Bran’in ölümünün yükünü Harry’nin omuzlarına yükleyemezdi. Hayır, Bran kendi sorumluluğuydu ve onun

İngiltere'den gitmesini yine kendisi sağlayacaktı. İçini çekerek ensesini esnetti. "Onu mahzene kilitle. Onu bu gece Londra'ya götürüp uzak bir limana demir atacak bir gemiye bırakacağım."

Harry'nin yüzündeki rahatlama kısa bir süre sonra yok oldu. Bran'e dönünce Mick onun yüzündeki soğuk ifadeyi bugüne dek hiç görmediğini düşündü.

"Gel bakalım," dedi Harry Bran'in kolunu sıkıca kavrayarak ahırdan çıkarırken.

Bran omzunun üzerinden çaresizce baksa da Mick onu görmezden geldi. Kararını vermişti bir kez.

Mick uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, öfkesini kontrol altına alabilmek için birkaç dakika daha bekledi. Onun kendisini bu halde görmesini istemiyordu. Anlayamazdı. İnsanların birbirini affedebildiği yabancı bir yerden, erkek olmayı öğrettiğin genci yaşıtanın zayıflık sayılmadığı yerden geliyordu.

Mick başını geriye atarak görmeyen gözlerle ahırın kirişlerine baktı. Kendisini değiştirmesi mümkün değildi. İnsan kılığında bir şeytanın döllerinden meydana gelmiş biri olarak içindeki insanlık ancak bu kadardı işte.

"Michael?"

Sesi ahırın sessizliği içinde tatlı ve yumuşacıktı. Bir an için saklanmak istedi. Ruhunun hastalığının ona bulaşmasını istemedi. Kendini günahlarıyla kirlenmiş hissediyordu.

Ama onun Silence'ı her zaman olduğu gibi yine insafsızdı. Başını ahırın kapısından içeri eğmiş, bakıyordu. "Demek buradasın."

Mick yaslandığı duvardan uzaklaştı. "Evet, buradayım."

Silence sanki Michael'ın ruhunun kararmış olduğunu anlamış gibi kapıdan girmeden önce duraksadı. Belki de gerçek iyiliğin kötülüğün yakınına gelince dönen bir çeşit iç pusulası vardı.

"Harry sana ne söylemek için gelmiş?" diye sordu Silence.

Mick başını salladı. "Senin endişelenmeni gerektiren bir şey değildi."

Mick ahırın kapısına doğru yürüdü ama Silence yana çekilmedi. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturup o lanet olası güzel gözlerini Mick'e dikti. "Endişelenmek istiyorsam ne olacak? Ya senin sorunlarını paylaşmak istiyorsam?"

Mick ona büyük bir şaşkınlıkla bakarak bugüne kadar yatağına aldığı fahişelerden hiçbirinde böyle bir durumla karşılaşmadığını düşündü. Silence'ın yanından geçip yürümek ve onu o kahrolası sorularıyla oracıkta bırakmak istiyordu ama içinden bir his bunu yapmasının pek de kolay olmayacağını söylüyordu.

Mick iç çekti. "Harry Bran'i benimle görüştürmeye getirmiş."

Silence hiç hareket etmeden sadece kaşlarını kaldırarak ona bakmaya devam ediyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı Mick onu ince omuzlarından kavrararken. "Neden meselenin peşini bırakmıyorsun? Bu erkekleri ilgilendiren bir iş, seni değil."

"Ama ben ilgilendirdiğini düşünüyorum," diye karşılık verdi Silence cesur ve inatçı bir tavırla başını kaldırıp gözünün içine bakarken. "Sana bedenimi ve hatta fazlasını verdim. Sanırım sen de bunun karşılığında bana biraz olsun güven verebilirsin, öyle değil mi?"

"Olan biten bu mu yani? Küçük bir test mi?" Mick içinden, Silence masum olsa bile kusabileceği öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti.

"Belki de öyledir," dedi Silence ağır ağır. "Senin için yatağındaki kadından başka ne anlama geldiğimi bilmem gerekiyor Michael."

"Bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun," diye homurdandı Mick öfkeyle. "Benden ne istiyorsun?"

"Gerçeği," diye fısıldadı Silence, yumuşaklığındaki gücünü hissettirerek. "Dürüstlük. Dostluk. Ve belki de sevgi."

Mick, genç kadının bu sözleri karşısında midesine saplanan korku oklarını hissediyordu. Bir gemiye saldırabilir, bir erkeği bıçaklayabilirdi hatta bir korsanlar çetesine öncülük yapabilirdi ama Silence'ın kendisinden istediği şeyler asla yapamayacağı

türden şeylerdi. O Charlie Grady'nin oğluydu, hayatında bırakın duygulara, sevgiye asla yer vermeyen bir erkekti. Micki'in içindeki duygu kırıntıları bundan tam on altı yıl önce aynı Charlie Grady'nin yüzünün eridiği gibi eriyip yok olmuştu. Hayatta kalabilmek için kendini granit katmanlarının arkasında koruması ve bulunduğu noktaya gelmesi için de savaşması gerekmişti. Ama ya Silence? Ondan basitçe tüm zırhlarını çıkarıp atmasını ve güneşin altında çıplak ve savunmasız kalmasını talep ediyordu.

Genç kadın ondan bir şeyler söylemesini beklerken, kendisine dimdik bakan gözleri berraktı. Mick Silence'ın söylemesini istediği şeyleri içinde taşıdığından emin değildi.

"Lanet olsun sana," diyerek tısladı ve dudaklarıyla onun dudaklarını kapattı.

On dört yaşından bu yana kadınlarla sevişiyordu. Onların tatlı yönlerini ve yumuşak iç çekişlerini iyi bilirdi. Bunları yapmakta gayet ustaydı. Silence'ın de bununla yetinmeyi öğrenmesi gerekecekti. Onu elinde tutmak için bildiği başka bir yöntem yoktu.

Michael'ın öpücüğü baskın ve yıkıcıydı. Silence onun sorularına cevap vermediğini hatırlamaya çalıştı. Ama belli ki bedeni bir gecede Michael'ın ustalıklarının bağımlısı haline gelmiş gibiydi. Kendini ona yaslanıp dudaklarını açarken ve ellerini erkeğin güzel saçlarında gezdirirken buluverdi. Daha şimdiden büyük bir hevesle kendisine yapacaklarını bekler bir haldeydi.

Ama Bran'in neden geldiğini anlatmamıştı. Bu bilgiyi paylaşmaktan, hatta daha da önemlisi, az da olsa günlük hayatından bahsetmeyi şu ana kadar reddetmişti. Silence'ın yatağındaki bir vücuttan daha fazlası olmak istiyorduysa, Mick kendini ona açmaya öğrenmek zorundaydı...

Michael genç kadının elbisesinin eteklerini toplamaya başladığı andan itibaren bu düşünceleri yerle bir oluverdi.

Ağzını Michael'ın dudaklarından çekti. "Ah! Ya bir gelen olursa?"

“Sus,” diye mırıldandı Mick derinleşip çatallaşan sesiyle. “Kimse gelmeyecektir.”

Şimdi de bacaklarını açıkta bırakarak Silence’ı ahırın duvarına doğru iterek yasladı. Silence oraya yaslanmış bir halde, büyük bir şaşkınlıkla Michael’ın dizlerinin üzerine çökmesini izledi.

“Michael!”

Mick onu dikkate almadı.

“Aman Tanrım,” diyerek itaatkâr bir şekilde elbisesini alırken yine de birileri geliyor mu diye boynunu kapıya doğru uzatıp baktı. Ya Harry geri gelirse? Ya da Bran? Michael’ın emrinde çalışan bir seyis var mıydı acaba?

Michael o anda iki elini genç kadının bedenine koyarak baldırlarını ve dizlerini oksadıktan sonra nazikçe kalçalarına dokundu.

Silence titredi. Niyeti neydi? Kalçalarının birleştiği noktada yakıcı bir sıcaklık hissetmeye başladı, ya orasına da dokunmaya kalkışırsa?

Michael’m eğilip bacağına iç kısmını öpmesiyle Silence küçük bir çığlık attı.

“Eteklerini biraz daha yukarı kaldır, aşkım,” diye fısıldadı Mick.

Silence inledi. Eteklerini daha da yukarıya kaldırırsa, en mahrem yerini açığa çıkarmış olacaktı. Gecenin karanlığında çıplak bir halde oynamak başka bir şeydi, ama bunu gün ortasında yapmak yine başka.

Ama Michael’ın sesi akışkan bir günah gibiydi, karanlık ve tehlikeli bir biçimde baştan çıkarıcı. İsteğini, arzudan titreyen parmaklarla yerine getirirken bacaklarının birleşme yerini okşayan serin havayı hissetti.

“İşte böyle,” dedi Michael onaylayarak. “Öylece tut, aşkım ve bacaklarını biraz daha aç lütfen.”

Silence yutkunarak Michael’ın söylediğini yaptı.

“Aferin kızıma,” diyerek fısıldadı Michael Silence’ın teninde. Sıcak nefesi genç kadının titremesine neden olmuştu.

Ağzını kadının tümseğinin yanından, tenini diliyle yalayarak ve dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi yavaşça öperek geçiriyordu. Silence sabırsızca ve heyecanla başını geriye attı. Endişe ve beklentiden delirmek üzereydi. Michael onun odak noktasına yaklaşarak bacağıının yanındaki kıvrıma ulaştı.

Silence dudağını ısırarak sesini çıkarmamaya çalıştı, çünkü sesini çıkarırsa yakalanacaklarından emindi.

Michael'ın parmağını kasık tüylerinin arasında gezdirdikten sonra kadınlığının dış dudaklarına dokunduğunu hissetti. Onları başparmağıyla ayırarak ıslak iç kıvrımların ortaya çıkardı.

“Michael!” diye fısıldadı Silence cesaret edebildiği kadar yüksek bir sesle.

Fakat Michael onu yine duymazdan geldi. Nefesini ıslak kıvrımlarına üfleyince Silence hissettiği serinlikten çok, heyecandan bir kez daha titredi. Sonra Michael öne eğilerek sıcak dilini Silence'ın kadınlığının ortasına değdirdi.

Silence bu temasla birlikte yerinden zıpladığında başını neredeyse arkasındaki tahtalara vuracaktı. Aman Tanrım! “Ne yapıyorsun?”

Michael kısık sesle güldü ve Silence'ın sarsılan bedenini elleriyle tutarken dilini kadınlığının kıvrımlarının arasından son derece yavaş ve büyük bir itina ile geçirirken, Silence bunun hayatı boyunca gördüğü ve hissettiği en yakın temas olduğunu düşündü. Erkeğin dili ıslak ve sıcaktı ve verdiği hisse tanımlanamazdı.

Michael'ın açık bir ahırda olduklarını, Silence'ın, dilinin her dokunuşuyla birlikte sarsıldığını ve ona yapmakta olduğu şeyin düpedüz ahlaksızca olduğunu umursuyor gibi bir hali yoktu. Michael O'Connor'ın umursadığı bir şey yoktu. Silence hissettiği yoğun duygularla aklını kaçırabileceğini sanıncaya kadar onu yalamaya ve diliyle vurmaya devam etti. Erkeğin dilinin her hareketi sinir uçlarını fena halde yakıyordu. Her derin öpücüğü onu bir uçurumun kenarına sürüklüyor gibiydi. Nefes nefese kalmış

bir halde titriyordu, hissettiği arzuyla sırlıslıklam olmuştı ama Michael bir türlü durmak bilmiyordu.

Silence dizlerini daha da açarak erkeğin diline daha kolay bir geçiş sağlayabilmek için kačalarını iyice ona doğru uzattı. Bu işkenceden sağ çıkamayabilirdi ama en azından mutluluk içinde ölecekti. Başını ahırın eski duvarına yaslayarak üzerindeki çatı kirişlerine görmeyen gözlerle bakarken bir daha asla yüzü kızarmadan bir ahıra giremeyeceğini düşündü.

Michael o anda küçük tomurcuğunu dudaklarının arasına alarak aynı bu sabah göğüs uçlarına yaptığı gibi sertçe emmeye başladı. Yüce Tanrım, Silence kendini tutamıyordu. Uçurumun kenarından tatlı bir bilinçsizlikle yuvarlanırken içinde sevinçli bir özgürlük hissediyordu. Belini büküp bacaklarını sıkarken bağdırmamak için bir eliyle ağzını kapatıyordu.

Michael ayağa kalkıp da onu kollarına aldığı sırada hâlâ titriyordu. Silence erkeğin kolları arasında gevşemiş bir halde minnetle dinlenirken az önce hissettiği zevkten sonra bir daha kendi ayakları üzerinde durabileceğinden emin değildi. Eteklerini yere bıraktığı anda Michael avcunu sahiplenircesine kadınlığının üzerine yerleştirdi.

“Hoşuna gitti mi, sevgilim?” diye sordu ağır ağır.

“Hoşuma gittiğini biliyorsun,” dedi Silence ağırlaşmış diliyle yavaş yavaş konuşarak. “Ama bunu dikkatimi dağıtmak için yaptın.”

Michael geriye çekilerek yüzünde büyük bir temkinle Silence’a baktı.

“Asla vazgeçmiyorsun, öyle değil mi?”

“Bana anlatmayacak mısın, Michael?”

Mick başına sallayarak bakışlarını çevirdi ve parmağını kadınlığının az önce yaşadığı doruk noktasından sonra iyice hassaslaşmış olan yarığı arasına yerleştirerek nazıkçe okşamaya başladı.

Silence inleyerek erkeğin paltosuna tutundu. Silence’ın ıslaklığını hisseden erkeğin nefes alış verışı hızlanmıştı. “O kadar ıslak, sıcak ve de kabarıksın ki.”

Parmağını tomurcuğunun üzerinde gezdirince Silence'ın kalçaları sarsıldı.

“Michael...”

“Bunu sadece senin için yapmak istemiştım. Beyefendiyi oynamaya çalıştım ama belli ki yapamayacağım.” Elini kadının üzerinden çekerek pantolonunun önünü açmaya uğraştı. “Sana sahip olmalıyım.”

Silence onu yarı kapalı gözlerinin ardından izledi. Karşı çıkmalı, ona içeriye girip Bran'le olan buluşmasından sonra niçin bu kadar perişan görüldüğünü sorması gerekirdi ama Silence bunu yapamayacağını anladı.

Kendisine ihtiyacı olduğu bir anda onu reddetmesi imkânsızdı.

Michael erkekliğini dışarı çıkarınca Silence bakışlarını indirdi. Tamamen dikleşmiş erkekliğinin kökünün etrafındaki damarlar iyice belirginleşmişti, başıysa kıpkırmızı ve yuvarlaktı.

“Gel buraya,” dedi ve Silence'ın bir bacağına alarak kendi beline sardı.

Bu hareketiyle kalçasını Silence'ın kalçalarına yaklaştırmıştı ve genç kadın da onun kendisine sürtündüğünü hissetti ama biraz yüksekte kalmıştı.

Silence biraz sinirlenerek inledi.

“Sus sevgilim,” diye mırıldandı Michael. “Daha iyisini yapacağım, sana söz veriyorum. Sadece...,” diyerek diğer bacağına alarak genç kadını duvara yasladı ve iki bacağına da kendi kalçasına sardı.

Kadının poposunu tutan elleri tüm ağırlığını hissedebiliyordu. Silence kendini son derece güvende hissediyordu ama daha da önemlisi, erkeğin aleti artık olması gereken yükseklikteydi.

“Beni ihtiyacın olan yere koy, sevgilim,” diye fısıldadı Michael.

Silence eliyle aralarına uzanarak onu tutunca Michael'ın dudaklarından dökülen bastırılmış küfrü duydu. Kendini, onu bir kez olsun okşamaktan alamadı. O kadar sert, o kadar güzeldi ki.

“Silence...,” diyerek onu uyardı Michael.

Genç kadın daha fazla bekleyemedi. Onu kadınlığının girişine yerleştirirken o anda hissettiği sıcaklıkla dudaklarını ısırdı. Ne kadar güzel bir histi bu. Silence bir an için durdu. Günün birinde kendisini terk edecek olursa Silence hissettiği bu zevkten sonra bir daha kendine gelebilir miydi acaba? Sanki ona kendinden bir parça verir gibiydi. Bir daha asla geri alınamayacak bir parça.

Michael bedenini kıvrarak içine girdi ve gidip gelmeye başlayınca Silence de onun gibi bakışlarını kaldırdı.

Michael –onun Michael’ı– kendisini izliyordu ve burun delikleri açılıp kapanırken, dudakları da dişlerini açıkta bırakacak şekilde geriye çekilmişti.

Silence onun ateşli bakışlarına karşılık verirken elini kaldırıp erkeğin yanaklarını okşadı.

“Seviş benimle.”

Michael nefesini hızla bırakarak kendini Silence’ın içinden önce neredeyse tamamen dışarıya çekti ve hemen sonra yeniden içine girdi. Silence onun omuzlarına tutunup zevkten bağırılmamaya çalışırken erkeğin hareketleri hızlı, hatta neredeyse zıvanadan çıkmış gibiydi.

Yüce Tanrım, ne kadar da güçlüydü! Silence onu izlemeye devam etti. Yüzünün kenarından akan bir ter damlası vardı, dudakları sarf ettiği çabayla geriye çekilmişti. Silence onu öpmek, ona sarılmak ve onun kendisi için bu hayattaki her şeyi olduğunu söylemek istiyordu ama yapabildiği tek şey, patlamanın geldiği sırada dağılmamak için sıkıca tutunmak oldu.

Çünkü bu patlama çok ani ve sertti – Michael gibi. Bir yanma, o an yaşadığı şey, zevkin müthiş bir gelgit anıydı ve şiddetli olduğu kadar da müthişti. Sanki dünyası havaya atılarak dağılmış ve aşağıya inerken yeniden bir bütün haline gelmiş gibiydi. Bu çok sarsıcıydı.

Bu aşktı.

Fark ettiği duygu karşısında nefesini tutarak Michael’ın da zevkinin doruğuna ulaşmasını izledi. Başını geriye atmış, geldiği

anda bağıırırken vücudu kendi vücuduna çarparak sarsılıyordu. Öylesine olağanüstüydü ki Silence'ı ürkütüyordu. İçinde melankolik bir sızı hissetti. Bu sevişme Michael için ne anlama geliyordu? Daha doğrusu, herhangi bir anlamı var mıydı?

Michael başını genç kadının omzuna yaslayarak nefesini düzenlemeye çalıştı ve Silence o anda onun söylediklerini duyamadı.

Sonrasında ise kelimeler bir anlam kazanmaya başladı. "Bana ihanet etti, aşkım. Bran bana ihanet etti."

On Altıncı Bölüm



Akıllı John'un önünde neredeyse bir at kadar uzun ve yüksek olan bir sandık belirdi. Kapağını açınca içindeki altın paraları, başparmağı büyüklüğündeki uzun inci dizilerini ve parıldayan bin bir çeşitlikteki mücevherleri gördü.

Bir an için gördüklerine şaşkınlık içinde baktı. Sonra ise biraz geç de olsa Tamara'yı hatırladı. Başını kaldırıp teşekkür etmek istediği sırada kızın gitmiş olduğunu fark etti. Akıllı John, etrafında dünyanın bütün zenginlikleriyle birlikte bahçesinde tek başına duruyordu. Rüzgârda zarıfçe dalgalanansa tek bir turuncu tüydü...

—Akıllı John'dan

“Papaz'ın Whitechapel'deki dört cin imalathanesini devre dışı bıraktık,” dedi Harry Mick'e o günün geç öğleden sonrasında. “Bir de cin dolu varillerini taşıyan arabalarından birini devirdik.”

Sırtını duvara yaslamış olan Bert homurdandı. “Seyretmesi güzel bir manzaraydı. Her yere dökülen cini, askerler gelip de onları dağıtmadan önce ortalıkta koşuşturup caddenin ortasındaki kanaldan toplamaya çalışan pek çok ahmak herif vardı.”

Mick irkildi. Cin üretip satanlara karşı hiçbir zaman sempati beslememişti ama dökülen cini kanallardan toplayıp içmeye çalışan zavallı ayyaşların gözünün önüne gelen görüntüsü gerçekten de garipti. “Hangi askerler?”

Harry başını kaşıdı. “St. Giles’ta devriye gezen askerler vardı, geçtiğimiz haftalarda da olduğu gibi.”

Mick’in kaşları çatıldı. Askerler durduk yere ortaya çıkmazlardı. Birileri onları çağırmış, birileri de göndermiş olmalıydı. “Kumandanları kim?”

“Yüzbaşı Trevillion,” dedi Bert.

“Peki, o emirlerini kimden alıyor?”

“O sorunun cevabını bilmiyoruz,” diye itiraf etti Harry. “Hiç kimsenin haberi yok gibi. Ama Trevillion doğrucunun önde gideni. Çoğu yaşlı pezevenkler ve genelev patroniçeleri olsa bile, önüne gelen her cin satıcısını tutukluyor.”

“Bu Papaz’ın pek hoşuna gitmiyordur.”

Harry kıkırdadı. “Hayır, hiç hoşuna gitmiyor gerçekten. Onun adamları da tutuklandı.”

Mick koltuğunda arkasına yaslanarak düşüncelere daldı. Papaz bu Trevillion’dan ürkmüş olabilirdi ama daha önce de askerlerle uğraştığı olmuştı. Çoğu zaman da onlara rüşvet vermişti. Onu çok uzun süreliğine durdurmazlardı.

Koltuğun ayaklarını yere indirdi. “İyi iş çıkardınız, beyler. Ama size verecek bir görevim daha var ve bu oldukça önemli.” Mick iki adamın gözlerinin içine baktı. “Bayan Hollingbrook ve Mary’yi hayatınız pahasına korumanızı istiyorum sizden.”

Harry ve Bert dikkatle birbirlerine baktılar.

“Elbette,” diyerek karşılık verdi Harry. “Ama sen nerede olacaksın, Mick?”

Mick çenesini kaldırarak sakince konuşmaya başladı. “Önce Londra’ya gidip Bran’i dünyanın en uzak köşesine giden bir gemiye bindireceğim. Ondan sonra da Papaz’ı öldüreceğim.”

Bert’in kalın kaşları çatıldı. “Bu işi yapmak için başkasını gönderemez misin?”

“Hayır, bu düzgünce halledilmesi gereken bir şey,” dedi Mick sertçe. “Kendim ilgileneceğim.”

Harry sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. “Neden?”

“Bran Papaz’ın ya Bayan Hollingbrook’u ya da Mary Darling’i öldürünceye kadar durmayacağını söyledi ve ben de ona inanıyorum.”

Bert tükürmek istercesine boğazını temizledi ama sonra temiz çalışma odasında etrafına bakınarak vazgeçti. “O Bran denen herif, adi bir hainden başka bir şey değil. Söylediği bir şeye güvenebilir misin gerçekten? Belki de bir çeşit tuzaktır?”

Mick masasının üzerindeki evrakları görmeyen gözlerle inceliyordu. Bran’ın yüzü solgun ve terliydi. Mick yanılmıyorsa eğer, pişmanlıktan adeta hasta gibiydi. “Hepimize ihanet etti, bu doğru, ama bu konuda doğruyu söylediğine inanıyorum. Papaz’a artık sevgi beslediğini sanmıyorum. Ne de olsa Fionnula onun emriyle öldürüldü.”

Hem Harry hem Bert bunu hatırlayınca yüzlerini üzüntüyle buruşturdular.

Ama ikisi adına konuşup cevap veren Harry oldu. “Bize güvenebilirsin, Mick.”

“Güzel,” dedi Mick sakın bir sesle. “Çünkü size en değerli varlıklarımı emanet ediyorum.”

“Haklısın,” dedi Harry.

“Üst kattalar,” dedi Mick. “Çocuk odasında. Ben gittikten sonra onları gözünüzün önünden ayırmanızı istemiyorum, anlıyor musunuz? Bu akşam yemekten sonra ayrılacağım.”

İri yarı adam başını eğerek Bert’le beraber odadan çıktı.

Mick iç çekerek evrakları okumaya başladı. Bran’ın gitmesi ve Harry’le Bert’i de kızlarına göz kulak olmaları için burada bırakmasıyla beraber Papaz’ın evine girmek oldukça zor olacaktı. Düşünmek için arkasına yaslandı.

Çalışma odasından çıktığında akşam olmuştu ve Mick o zamana kadar etkili olacağına inandığı bir plan hazırlamıştı. Ama yemek salonuna girdiği sırada yine de güvenebileceği adam sayısının ne kadar az olduğuna dair hayıflanmıyor değildi.

Silence'ın masada oturduğunu gördüğü anda bütün düşünceleri silindi gitti. Mick onun Bran'le ilgili olanları anlatması için yaptığı ısrarı ve ihaneti öğrendiği zaman yüzünde beliren endişeyi anımsadı. Bu kadın onu ruhundan vuruyordu.

Üzerine, onun için diktirdiği açık yeşil elbiseyi görünce içi derin bir mutlulukla doldu. Elbise Mick'in zevkine göre biraz fazla ağırbaşlıydı –omuzlarını örten üçgen dantel şalın kenarlarını derin kesilmiş yakasına ilıstırmıştı– ama asıl önemli olan Mick'in aldığı elbiseyi giymiş olmasıydı. Gözlerini kısarak Silence'ın masada oluşturduğu güzel görüntüye baktı. Ona daha fazla elbise almalıydı. Birkaç sabah elbisesinin yanı sıra bir de operaya giderken giyebileceği şık bir gece elbisesine ihtiyacı vardı.

Silence'ın birdenbire gülümsediğini gören Mick'in yüreği ısındı. “Bana neden öyle bakıyorsun? Gerilmeli miyim?”

Mick bir koltuk çekerek genç kadının karşısına oturdu. “Senin için yaptıracağım elbiseleri düşünüyordum.”

Silence'ın yüzündeki gülümseme kaybolmasa da bakışında hüznün vardı. “Öyle mi? O zaman bir süreliğine seninle yaşayacağımı düşünüyor olmalısın?”

Mick'in eli masadan aldığı kadehle birlikte havada kaldı. “Bundan şüphelen mi var?”

Silence omuzlarını kaldırdı. “Bu konuyu hiç konuşmadık ve ben de aklından geçenleri bilmiyorum. Anlaşılması oldukça güç birisiniz, Bay Rivers.”

Mick şarabından bir yudum alırken genç kadının az önceki sözlerini düşündü. Onunla birlikte yaşamaya karşı olduğunu değil, sadece aklından geçenleri okuyamadığını söylemişti.

“Kalmanı arzu ediyorum,” diye söze başladı Mick ağır ağır, kadehini masanın üzerine bırakırken. “Sana pek çok güzel elbise alabilirim; odalar dolusu, eğer istediğin şey buysa.”

“Çok cömertsin,” dedi Silence nazık bir sesle.

Mick onu keskin bakışlarıyla süzdü. Bu konuşmada anlayamadığı farklı bir anlam var gibiydi. “Burada küçük Mary Darling'le

birlikte yaşayıp, günlerini istediğin gibi geçirebilirsin. Size bir araba alırım ve bildiğin gibi bahçe de var. Onunla meşgul olabilirsin.”

“Ne kadar nazıksın.”

Mick’in dudakları gerildi. Zorluyordu. Silence onu sürekli zorluyordu. Bugün öğleden sonra Bran’le ilgili tartışmada olduğu gibi şimdi de zorluyordu işte. Onu buraya getirmiş, evini ve kendisini de sunmuştu. “Daha ne istiyorsun? Bunların, kocanın sana vermiş olduklarından çok daha fazla olduğunu kabul etmelisin.”

“Evet,” dedi Silence soğukça, “ama William benimle evlenmişti.”

Mick’in başı, sanki onu tokatlamış gibi geriye atıldı. Bir şey daha söylemek üzere ağzını açtı fakat Bayan Bittner ve hizmetçiler o anda ellerindeki servis tabaklarıyla içeriye girdiler.

Hizmetçilerin odadan çıkmasını beklerken vereceği cevabı iyice düşündü.

Kapı nihayet kapanınca konuşmaya başladı. “Kocanla ilgili hatıralarının tartışmasını yapmak istemiyorum. Onun, senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum.”

Silence başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

“Eğer benden istediğin başka bir şey varsa,” diyerek konuşmasını dikkatle sürdürdü Mick, “... mesela kitap ya da kıyafet, ya da hatta bir hizmetçi, bunu söylemen yeterlidir.”

Silence’in gözlerindeki üzüntüyü görmemek mümkün değildi.

“Evet, bunu biliyorum Michael.”

“Sen Windward Malikânesi’nin hanımı olacaksın. İstedığın gibi davranmakta serbestsin.” İçinden, daha önce hiç bilmediği, tanımadığı bir panik duygusunun yükseldiğini hissediyordu. “Bulduğum her fırsatta ve sıklıkta, haftanın üç veya dört gününde seni görmeye geleceğim.”

Silence elindeki çatalı büyük bir dikkatle masaya bıraktı. “Burada sürekli yaşamayı düşünmüyor musun?”

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.” Çenesi gerilmişti. “İşim şehirde.”

“Korsanlık işini kastediyorsun.”

Mick ona şaşkınlık ve kızgınlıkla baktı. “Evet.”

“Hayatını kazanmak için insanları soymaya devam edeceksin yani,” dedi Silence. Yüzü öylesine ifadesizdi ki oyulmuş taştan bile olabilirdi ama güzel elâ gözleri alevler saçıyordu.

Annesinin gözleri gibi yanıyordu. İsteddiği şeyi ona veremiyordu. Ona layık olamayacaktı.

Gururla başını kaldırdı. Silence’ın kendisine veremeyeceği bir şey için sızlanmazdı. “Evet, ne de olsa ben bir korsanım. Bu gerçeği senden hiçbir zaman gizlemedim.”

“Hayır, günahlarını hiç gizlemedin, öyle değil mi Michael?” Dudakları incelmış, yüzü gergindi. “Yine de şimdi artık hayatında Mary Darling ve ben olduğumuza göre belki emekli olmayı düşünürsün diye umut etmiştim. Bizim için. *Benim için.*”

“Senin için yeterince şey değiştirmedim mi?” Michael kısa ve sert bir kahkaha attı. “Bu parayı ödeyecek paranın nereden geldiğini sanıyorsun, yediğimiz yemeğin, sırtındaki elbiselerin? Korsanlıktan!”

“Ama benim senin parana ihtiyacım yok, Michael,” dedi Silence omuzlarını silkerek bakışlarını odanın içinde gezdirirken. “Hepsi de çok güzel ama zorunlu ihtiyaçlar değil.”

“Benim servetim senin için gerekli olmayabilir, ama benim için öyle,” diye cevap verdi Mick sabırsızlıkla. “Hatırlarsan bir zamanlar sokaklarda yaşamıştım ve asla oraya dönmek gibi bir niyetim yok, senin için bile.”

“Sokaklara döneceğine dair bir tehlike yok ki,” dedi Silence ve nihayet sesini yükseltti. “Taht odanı gördüm. Oradaki servetinle bir kral gibi yaşayabilirsin. Gemi inşa işinle hayatını sürdürebilirsin.”

“Hayır,” dedi Mick başını hızla sallayarak. Gözlerinin önüne çocukken açlıktan ölmek üzere olduğu günlerin görüntüsü gelmişti. Gemi inşaatından bile yeteri kadar para kazanması mümkün değildi. *Hiçbir zaman yeteri kadar para diye bir şey yoktu, olamazdı.* “Hayır, anlamıyorsun. *Anlayamazsın.* Para, korsanlık beni ben

yapan şeylerdir. Gücümü bundan alırım ben. Öylece bırakmam mümkün değil.”

“Neden? Korsanlığının özü kocam gibi namuslu insanlardan çalmaktan ibaret!” diye bağırdı Silence masadan kalkarken. “Masumların üzerinde sebep olduğun acıları düşündün mü hiç?”

Mick güldü. “Senin o güzel hayal gücünün aksine, çoğu masum olmaktan çok uzaktır.”

Silence kollarını masaya dayayarak Mick’e doğru eğildi. “William masumdu, *ben* masumdum. Eğer sana gelmemiş olsaydım William hapse girecekti. Yaptığın şeylerin insanları mağdur etmediğini söylemeye kalkışma sakın, çünkü doğrusunu ben biliyorum. Bize zarar verdin Michael, hem de çok. İşi için başkalarına zarar vermeyi tercih eden bir adamla yaşamam mümkün değil.”

Mick Silence’ın bu tutkulu öfkesine bakakalmıştı. Bu meseleyi, masanın üzerinden eğilerek bir erkeğin bir kadınla halledebileceği en basit şekilde halletmek istiyordu.

Ama onun yerine derin bir nefes aldı. “Üzgünüm.”

Silence sanki duygularını kontrol altına almak istercesine başını öne eğdi.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Mick sesini dengede tutmaya çalışarak.

Başını kaldırarak cesur Silence’ın gözlerine baktı. “Olabileceğini bildiğim o erkek haline gel. Mary’ye bir baba ol. Bana da bir koca.”

“Beni hadım etmeye niyetlisin, öyle değil mi?” diye sordu Mick yumuşacık bir sesle. “İsteklerine boyun eğecek bir yarım adam olacağım. Serçe parmağımı havaya kaldırarak çay içmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır,” dedi Silence başını yavaşça sallayarak. “Parmağın havada ya da değil, hayatın boyunca çay içip içmemen umurumda bile değil. Senden bundan çok daha basit bir şey yapmanı istiyorum. Çok daha kolay. Sadece dur. Lütfen, *lütfen* korsanlığı bırak, Michael. Benim için. Burada birlikte yaşayabiliriz. Evlenip

bir aile kurabiliriz. Görmüyor musun? Her şey ulaşabileceğimiz yerde. Yapman gereken tek şey seçmektir. Beni seç.”

Michael’ın yüreği buz kesti. Bütün bunlar Silence için kolay olabilirdi ama parası –korsanlık işi– sefalete karşı kendi korumak için tutunabileceği yegâne şeydi. Açlığa karşı. Tek başına kaldığında onu kurtaran, aç kaldığında iki lokma yemek bulmasını sağlayan ve o anki hayatı yerle bir olduğunda kendisine yeni bir gelecek veren tek şey korsanlık olmuştu. Annesi ona yüz çevirebilir Bran ona ihanet edebilirdi, hatta Silence bile günün birinde onu terk edebilirdi ama en azından korsanlığı elinde kalacaktı. En azından parası olacaktı.

Parası gücüydü. Bu kadın için bile kendini güçsüz duruma düşürmeyecekti.

Silence’ın güzel yüzündeki kararlı ifadeyi gördü. “Hayır.”

Genç kadın Michael’ın kısa bir süre baktığında, Michael gözlerindeki çaresizliği görebildi. Sonra ise Silence arkasını dönerek odadan çıktı.

O gece Michael odasına geldiğinde, Silence’ın gözyaşları kurumuştur. Yattığı yerden Michael’ın çok sayıda bıçak ve bir tabancayı şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra bu silahları kuşandığını gördü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Uyanık olduğunu bilmiyormuşçasına durdu Michael. “Bran’i Londra’ya götürüp oradaki bazı işlerimi halledeceğim. Uzun sürmeyecektir. Harry ve Bert ben dönünceye kadar size göz kulak olacak.”

Saat gece yarısına varmak üzereydi. Şimdi yola çıkıp Londra’ya giderse “işlerini” halletmesi için gecenin geri kalan zamanına sahip olurdu. Yarın sabah gün doğumundan önce dönmesi mümkün olamazdı.

“Ne işi?”

Michael bir saniyeliğine duraksadı. Silence onu izliyor olmasa Michael'ın başını hafifçe salladığını ve sorusuna yanıt vermeye niyeti olmadığını anlamayacaktı belki de.

Kalbi kırıldı.

"Hoşça kal demeden gitmek istemedim." Elinde küçük bir bıçakla yatağın yanına geldi. "Ve sana bir şey getirdim."

Silence önce ona sonra bıçağa bakarak uykulu gözlerini kırıştırdı. Onun da mı bir korsan olmasını bekliyordu yoksa?

"Kendini ve Mary Darling'i nasıl koruyacağımı bilmen gerekir." Sesi yumuşaktı. "Gel, sana göstereyim."

Kendini ve Mary Darling'i savunma raddesine geldiğinde Harry ve Bert'in ölmüş olması gerektiğini söylemedi ona Michael, ama bunu yapmak istemiyordu.

Silence gecelikleri içinde yataktan kalkarak onun önünde durdu.

"Hızlı ve keskin bir biçimde saptırmalıyım," dedi Michael. "Çok sert atılma aksi takdirde bıçağın kolayca kayabilir."

Michael ona havada şimşek hızında bir bıçak darbesi gösterdi.

Silence erkeğin yüzüne şüpheyle baktı. "Ben o kadar hızlı olamam."

"Zamanla olacaksın," diye cevap verdi Mick. Yarın içi keçeyle kaplı ceketler getireceğim böylece sen de bıçak kullanmayı benim üzerimde öğrenebilirsin.

Silence kaşlarını kaldırdı. "Seni bıçaklamamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Michael ciddiyetle. "Adam öldürmeyi öğrenmen gerekir."

Silence başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Üşüyordu. "Sen bana göstersen bile ben bunu asla yapmayacağım."

Mick'in dudakları sertleşti. "O zaman onu sakatla. Gözlerine, boğazına ve karnına saldır. En cesur, en deli erkek bile bu durumda kaçır."

Silence titredi. Papaz deli miydi? Michael'ın peşinden böylesine kör bir şekilde geldiğine göre öyle olmalıydı. Bir kadını

kezzapla öldürmesi için adam gönderdiğine göre? Söz konusu olan, Mary Darling'i böyle bir canavardan korumaksa, Silence bıçak kullanmayı öğrenecekti elbet.

"Al," dedi Michael ona bıçağı uzatarak. "Ağırlığını hisset. Bu çok iyi bir İspanyol demirci ustasının yapımıdır."

Silence ona bu küçük öldürücü bıçağı nereden aldığını sormadı. Eline alıp baktığında çok güzel olduğunu gördü. Bıçağın ağız çeşit çeşit çiçek süslemeleriyle bezenmişti. Kıvrımlı sapı avuç içine tam olarak sığıyordu. Ağırlığını ölçtü. Büyüklüğüne göre oldukça ağırdı.

Michael arkasına geçerek ona sağ koluyla sarıldı ve elini kavrayarak bıçak darbesini nasıl yapması gerektiğini gösterdi. Sol eliyle de onu belinden tutarak hareketlerini yönlendiriyordu. Birkaç dakika sonra Silence nefes nefese kalmıştı ama Michael'ın nefes alışverişinde en ufak bir değişiklik yoktu.

"Onu eteklerinin arasında, cebinde ya da çorap bağında saklayabilirsin," dedi Michael.

Silence burnunu kıvrıdı. "Acıtmaz mı?"

Michael'ın göz kapakları düştü. "Acıtmasa daha iyi olur. Nazik teninin yaralanması dünyada istediğim son şeydir."

Silence onun kollarının arasında dönerken ellerindeki bıçak yere düştü. Erkeğin siyah gözleri yorgundu ve yüzünde de kendisi için duyduğu endişeyi açıkça görebiliyordu genç kadın. Sakalının mavi-siyah gölgesi çenesini koyultmuştu ve geniş, etli dudaklarıysa hafifçe aralanmıştı. Elini kaldırarak Michael'ın saçlarında gezdirirken buklelerinin parmaklarına dolanışını hissetti. Ona Londra'daki işinin ne olduğunu anlatmamıştı ama cevap vermeyi reddedişinden bu işin korsanlıkla ilgili bir şey ve de tehlikeli olduğunu biliyordu Silence. Bu gece yaralanır, ya da daha kötüsü olup öldürülürse ne olacaktı? Onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Midesine bir sancı saplandı. Michael'ın olmadığı bir hayatı düşünemiyordu. Ondan ayrı yaşasa bile onun bir yerlerde sağ olduğunu bilmek isterdi.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını onun yumuşak dudaklarına dokundurdu, akşam yemeğinde birlikte içtikleri şarabın tadını alabiliyordu.

Michael bir küfür savurarak onu kollarına çekti ve yatağına taşıyıp nazıkça yatırdı.

“Neden?” diye sordu Michael kolunun üzerine yaslanıp Silence’ın üzerine eğilirken. “Neden sürekli rüyalarım giren sen oluyorsun? Seni üstün başın dağınık bir halde sarayımdan gönderdiğim o günden sonra her gece ağlarken görüyorum. Eğer bir şansım daha olsaydı, seni böylesine incitmektense sağ kolumu kesmeyi tercih ederdim. Günün birinde beni affedebilecek misin, Silence, aşkım?”

“Affettim bile,” diyerek karşılık verdi ona Silence eliyle erkeğin yanağını okşarken. “Hem de çok uzun zaman önce.”

Silence gerçeği söylüyordu. O günkü ve de bugünkü erkeği tanıyordu artık. Aslında ikisi de aynı kişiydi, aynı zamanda hem acımasız hem nazık, zorba ve şefkatli olan Michael. En iyi yönlerini sevebildiğine göre en kötü yönlerini de sevmesi gerektiğini biliyordu.

“Sevgilim,” dedi Michael sıcak dudaklarını genç kadının yanağından çenesine doğru kaydırırken.

“Michael,” diye fısıldadı Silence özlem ve umut dolu bir sesle. “Gitmesen...?”

“Sus,” dedi Michael başını çevirip yanağını genç kadının yanağına yaslayarak. “Lütfen, tartışmayalım.”

Silence boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. Bu konuyu akşam yemeğinde de konuşup çıkmaza girmişlerdi: Michael korsanlıktan vazgeçmeyi reddediyordu. Bu konuda söylenebilecek bir şey kalmamıştı, o haklıydı: yeniden konuşmak sadece bir tartışmaya yol açacaktı ve Silence Michael’ın tam da tehlikeli bir göreve gitmesinden hemen önce bunu istemiyordu.

Bu yüzden gülümsedi ya da en azından titreyen dudaklarla gülümsemeye çalışarak parmaklarını erkeğin güzel saçlarının arasında gezdirdi. “Benimle sevişir misin, Michael O’Connor?”

Michael bakışlarını kaldırarak yüzüne bakınca, Silence onun siyah gözlerinde aşka benzer bir şey gördüğünü sandı. “Ölüm döşeğinde bile olsam kalkıp senin yanına gelirdim.”

Silence bu erkeği ömrünün sonuna kadar seveceğini biliyordu. Yattığı yerden doğrularak geceliğini başının üzerinden çıkardı ve erkeğin karşısında çırlıçıplak bir halde kaldı. Sonrasında ise yatağa yeniden uzandı ve kollarını açtı. “O halde gel bana.”

Bu davet Michael için yeterliydi. Genç kadının ağzını korsanlara has bir vahşilikle ele geçirdi. Silence dudaklarını mutlulukla aralayıp erkeğin dudağını kabul etti ve emmeye başladı. Michael inleyerek genç kadının üzerine dümdüz bir şekilde uzandı ve onu adeta yatağa çiviledi. Mantosunun ve pantolonunun çıplak teninde bıraktığı his oldukça egzotikti. Silence hafifçe kıvrınarak kalçalarında ve karnında hissettiği sürtünmenin tadını çıkardı ve içindeki kederli histen kurtulmaya çalıştı. Onu değiştiremeyecekti, bunu yapabilecek tek kişi Michael’ın kendisiydi. Fakat eğer bunu yapmayı reddederse de Silence durumu olduğu gibi kabullenmek zorunda kalacaktı.

Kabullenip üzüntüsünden kurtulmaya çalışacaktı.

Michael biraz daha aşağılara doğru hareket ederek göğüs uçlarını tek tek yalayıp hafifçe ısırmaya başladı. Silence elinin altındaki çarşafları sıkıca kavradı, erkeğin sevişmesi nefesini kesiyordu.

“Şimdi bacaklarını benim için aç, tatlım,” diye mırıldandı Michael dizlerinin üzerinde doğrulup pantolonunun önünü açarken.

Silence onun sözünü dinleyerek bacaklarını iki yana açtı ve erkeğin kendisi için hazırlanmasını izledi.

Michael kalın ve sert uzvunu avuçladı. “Şimdi bunu ister misiniz, hanımefendi?”

“Evet, lütfen,” diye fısıldadı Silence. Onun bu görüntüsünü, kendisiyle sevişmesini zihnine kazımak istiyordu.

Michael başını eğerek genç kadının kalçalarından tutup kavradı ve kendine doğru çekti. Poposunu kucağına yerleştirerek aletin başını kadınlığının girişine sürtmeye başladı.

Silence hissettiği zevk ve bundan sonra olacakların heyecanı ile inlemeye başladı: bedeni Michael’ın bedeniyle birleşecekti. Kendisini ona sunacaktı.

Michael yavaş yavaş içine girmeye başladı. Açısı olağanüstüydü ve bu yüzden de organı sanki Silence’ın içindeki son derece hassas bir noktaya temas ediyor gibiydi. Genç kadın şimdiden parçalandığını hissediyordu, üstelik Michael daha tam olarak içine bile girmemişti.

“Güzel mi, sevgilim?” diye sordu Michael nefes nefese.

Silence cevap olarak sadece iç çekti; konuşmak şu anda ona çok zor geliyordu.

Michael birdenbire üstüne çıkmıştı, onu tüm ağırlığıyla yatağa bastırırken uzvunu sapına kadar içine kaydırmıştı. Michael tüm gücü ve erkekliğiyle onun üzerinde, içinde, her yerdeydi. “Bana cevap ver aşkım. İsteddiği bu mu?”

Silence onun gerçekte neyi sorduğunu çok iyi biliyordu. Michael içine gidip gelerek hassas tenine sürtündüğü ve bedenine hükmettiği sırada göz kapaklarını ağır ağır kaldırıp erkeğe baktı. “Evet, istediğim şey bu.”

“Peki ya bunu?” diye sordu bu kez, kızarmış yüzü ve gerilmiş dudaklarıyla. “Sana yeterince zevk veriyor mu?”

Michael kalçasını çevirerek alt karın bölgesini genç kadının kine bastırırken, Silence’ın bacaklarını iyice açarak onu tamamen açık ve savunmasız hale getiriyordu.

Silence yutkunduydu, zevk dalgalarında boğuluyor gibiydi. Ağlamak üzereydi. “Verdiğini biliyorsun.”

“Ah, güzel,” dedi Michael geniş göğsündeki nefes alış veriş hızlanırken. “Çünkü aletimin içinde olmasından daha güzel bir şey

düşünemiyorum. Böylece dünyada her şey iyi ve yerli yerindeymiş gibi geliyor bana. Sen ve ben bunun için yaratılmışsınız sanki.”

Silence gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Michael ona elinden geldiğince değer verdiğini anlatmaya çabalıyordu.

“Bu yeterli mi?” diye sordu, hareketlerini hızlandırıp aletini kadının klitorisine sürterken.

Silence gözlerini kapatarak, her şeyi bir kenara itti ve erkeğiyle sevişmesinin verdiği zevkin içinde boğuldu.

“Silence,” dedi Michael. “Yeterli mi?”

Genç kadın büyük bir çaba sarf ederek gözlerini açtı ve ona gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Michael’ın duyduğu bu sözler üzerine gözleri büyüdü. Gürleyerek hızla içinde gidip gelmeye devam etti. Erkeğin kontrolünü kaybediyor olması hissi ve içindeki duyguların akın etmesiyle birlikte o da ani ve sarsıcı bir biçimde doruğa ulaştı. İçinde beliren sıcak kabarcık Silence ta ki aşk ve tatmin duygusuyla titreyinceye kadar büyüyerek karnından göğsüne, uzuvlarından parmaklarına kadar yayıldı. Bu duygu ta ki duyduğu zevk ve kederden ölebileceğini düşünene dek devam etti.

Michael onun üzerine nefes nefese kalmış bir halde yığılırken, ceketinin hassas göğüs uçlarına olan teması kadınlığının merkezinde artçı bir sarsıntının meydana gelmesine sebep oldu.

“Teşekkür ederim,” dedi Michael onun saçlarını okşayarak. “Teşekkür ederim.”

Silence, Michael’ın gözlerindeki üzüntüyü görmesinden korkarak başını başka yöne çevirdi.

Silence, nemli vücudu gecenin serinliğinde sakinleşirken yatakta yatmaya devam ettiği sırada, Michael onun üzerinden kalkarak üstüne başına çekidüzen vermeye koyuldu.

“Yarın öğle saatinde dönmüş olurum, aşkım,” diye mırıldanan Michael onu dudaklarından öpmek üzere eğildi.

Silence, zorlukla gülümsedi. Bu hayatında şu ana kadar yaptığı en zor şeydi ama erkeğin onu üzgün haliyle hatırlamasını istemiyordu.

Michael'ın kaşları çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

Silence kaşlarını kaldırarak hafif bir sesle konuşmaya başladı. "Sevişme sanatın oldukça yıkıcı olabiliyor."

Michael sırtınca Silence ona iştahla bakarak erkeğin bu görüntüsünü ezberlemeye çalıştı.

"Bu gece kokunu üzerimde taşıyacağım," dedi muzipçe. "Ve bu kokuyu her alışımında beni burada bekliyor olacağını hatırlayacağım."

Sonra arkasını dönerek sert adımlarla odadan çıktı.

Silence orada yatıp erkeğin menisinin vücudundan akışını hissederken yüze kadar saydı. Sonra da kalkıp hızlıca yıkandı. Kendisini Caire Malikânesi'nden almaya geldiği gün üzerinde olan sade kahverengi elbisesini giydi. O günün üzerinden sanki yıllar geçmiş gibiydi. Yanına alması gereken şeyler çok azdı. İspanyol bıçağı ve Mary'nin birkaç eşyası. Cesur denizcilerin resmedildiği kitapla ilgili biraz tereddüt ettikten sonra onu da aldı. Ne de olsa onu Mary'ye vermişti.

Michael'ın odasına hızla bir göz attıktan sonra koridora çıkan kapıyı açtı ve sandalye üzerinde uyuklayan Harry'yi gördü. Henüz bir adım atmıştı ki adamın göz kapakları aralandı.

"Gece gezintisine mi çıkıyorsunuz?" diye sordu cana yakın bir tavırla ama Silence onun bu haline kanmadı. Harry, Silence'ın elindeki çantaya baktı.

Silence omuzlarını dikleştirdi. "Eve gidiyorum, Harry."

Mick Windward Malikânesi'ne çıkan patika yolda ilerlediği sırada gün ağarmak üzereydi. Hem bedenen hem de zihnen çok yorgundu. Bran için bir gemi bulması hiç zor olmamıştı. Batı Hint Adaları'na doğru açılacaktı ve bu da yeterince uzaktı. Delikanlı Londra'ya giderken yol boyunca tek kelime etmemişti. Hem ruhen hem de bedenen yenik düşmüş gibiydi ve Mick de onunla konuşmak için herhangi bir girişimde bulunamamıştı.

Bran'ı o gemiye koymak kolayca halledebileceği son işti. Türlü çeşit rüşvet, kurnazlık ve de düpedüz acımasızlıklar sonuncunda Papaz'ın evine girebilmiş ve Charlie Grady'nin gitmiş olduğunu görmüştü. Adamı ya birileri önceden uyarırmıştı ya da sadece şanslı yaver gitmişti. Mick kendini fark ettirmeden oradan ayrılarak, saldırabilmek için bir sonraki şansını beklemek zorunda kalmıştı. Yaklaşan evi görmesiyle görünce içinin rahatladığını hissetti.

Atını durdurarak bir süre hiçbir şey yapmadan eve baktı. Sabahın erken ışıkları kiremitleri pembe-turuncu bir renge büründürmüştü. Evin etrafındaki bitki filizleri boy vermiş ve tomurcuklanmışlardı. Nergisler kısa bir süre sonra açacaklardı. Mick yorgunca gülümsedi. Çiçekler açtığında onları Mary Darling'e göstermek için can atıyordu. Bebekle beraber Silence için bir demet toplayıp ona verdikten sonra hep birlikte yemeğe ya da çay içmeye oturacaklardı ve Mick'in o sırada Silence'ı egzotik bir lezzetle cezbetmesiyle genç kadın yemeklerin müsrifliğinden şikâyet edecekti.

Tanrım, eve gelmek ne kadar da güzeldi. Evin arkasına geçerek elindeki dizginleri sabırsızlıkla uykulu bir seyise fırlattı. Mutfaktan geçerken sabah çaylarının keyfini çıkaran Bittner ve karısına kısaca el salladı. Ocağın yanında uyuklamakta olan Lad ayağa kalkarak kuyruğunu sallamaya başladı.

"Efendim...", diye seslendi Bittner Mick yanlarından hızla geçerken, ama Mick durmadı.

Merdivenleri ikişer basamak halinde tırmandıktan sonra durdu. Harry neredeydi? Lanet olsun, eğer Harry ya da Bert uyuyorduysa, bir sonraki vurgundaki paylarına el koyacaktı.

Mick aceleyle Silence'ın yatak odasına girdi ama yatağın boş olduğunu görünce de aniden durdu. Bağlantı kapısından kendi odasına geçip onun da boş olduğunu fark etti. Gördüğü tek şey yastığının üzerine bırakılmış olan bir çift temiz çorap'ı.

Mick bir an için durarak çoraplara bakarken, omu rgasından dehşet dolu bir ürpertinin yükseldiğini hissetti. Çorapları yavaşça

eline aldı. Boyları birbirinden farklıydı, bir tanesinin topuğu ise tamamen uyumsuzdu. Silence'ın ablasının evinden çıkıp buraya gelirken arabada yolculuk yaptıkları esnada ördüğü çoraplardı bunlar. Windward Malikânesi'ne vardıkları sırada bitirdiği çoraplar, şimdi sanki bir hediyeymiş gibi katlanıp yatağının üzerine bırakılmıştı.

Mick bu çirkin çorapları elinde tutarak bir an için hiçbir şey düşünemedi. Çaba sarf ederek bacaklarını hareket ettirdi ve merdivenlerden evin bir üst katına çıkıp çocuk odasına baktı.

Mary'nin boş karyolasının yanındaki yatakta genç bir hizmetçi kız uyuyordu.

Mick onu sertçe sarsarak uyandırdı. "Neredeler?"

Kız gözlerini ovuşturdu. "Dün gece Harry ve Bert'le beraber gittiler, efendim."

Ama Mick çoktan arkasını dönmüştü, aklı şaşkınlıkla gidip geliyordu. Onu terk etmişti. Silence onu terk etmiş ve Mary Darling'i de yanında götürmüştü.

On Yedinci Bölüm



Akıllı John artık istediği her şeye sahipti: büyük ve gösterişli bir krallık, ülkesini savunacak, yenilmez bir ordu ve hiçbir zaman boşalmayacak olan bir hazine. Bolluk içinde yüzüyordu. Güçlü Kral Akıllı John'la akıllıca bir birleşmeyi hayal eden bütün Kral ve Prenslar kızlarını onunla evlendirmek arzusundaydılar. Ama gelen prenses ne kadar güzel olursa olsun, Akıllı John başını yana çevirmekle yetinirdi. Gözleri gökyüzünde parlayan gökkuşağı rengindeki bir tüyü arardı...

—Akıllı John'dan

Londra'daki Caire Malikânesi Lord Caire'in taşradaki malikânesinden daha da gösterişliydi. Silence bir hafta sonra modern evin diğerlerine göre daha sade biçimde döşenmiş olan oturma odasında otururken, neredeyse hareket etmeye çekiniyordu. Etrafı şık mobilyalar, kırılğan antika biblolar ve pelüş halılar ve perdelerle sarılıydı. Buradaki zenginliğin ona biraz olsun Michael'ın sarayını hatırlattığını düşününce içi sızladı.

Tek fark buradaki her şeyin son derece zevkle seçilmiş olmasıydı.

Mary Darling'in kâhyanın bulduğu tahta oyuncaklarıyla oynamasını izledi. Bu görüntünün onu aslında mutlu etmesi gerekmez miydi? Gözünün önünde masumca oyun oynayan mutlu ve sağlıklı bebek vardı. Ama hiçbir şey ona artık zevk vermez olmuştu. Silence iç çekerek çenesini avcuna yasladı. Ona neler

oluyordu böyle? Michael'dan önce de yeterince iyi bir hayatı vardı. O yaşantısına dönemez miydi?

O sırada içeriye bir hizmetçi girdi. "Çay alır mısınız, hanımefendi?"

Silence gülümsedi. "Çok isterim. Bay Harry ve Bay Bert için de birer fincan hazırlayabilir misiniz, lütfen?"

Genç hizmetçi kızarak gözlerini devirdi. "Bu sabah zaten ikişer fincan çay içtiler. Aşçı onları fazlasıyla şımartıyor."

Mutfaktaki kadın çalışanlardan ilgi gören Harry ve Bert'i gözünün önüne getiren Silence'ın dudağı kıvrıldı. Harry ve Bert onu Michael'ın yarım düzine adamıyla birlikte koruyorlardı. Silence Temperance'ın Londra'daki evinin kapısını çaldıktan sonra o sabah öylece ortaya çıkmışlardı. Caire ve Temperance'ın burada olmadığı halde kâhyanın onu yine de tanımış olması Silence için büyük bir şanstı.

Silence eski kahverengi elbisesinden sarkan bir ipliği çekmişti. Belli ki Michael gittiklerini anlayınca onu ve Mary Darling'i korumak için ne gerekeni hızla yerine getirmişti. Silence etrafında korumaların olmasından dolayı birazcık suçluluk duysa da yine de minnettardı. Hizmetçinin kapıyı açıp kapatmasıyla Michael'ın korsanlarından birinin oturma odasının dışında oturduğunu gördü.

Harry Silence'a, Michael'ın Papaz'la işini bitirinceye kadar Caire Malikânesinden dışarıya çıkmaması için kesin emirler vermişti. Geçmişte böyle bir kısıtlama onu huzursuz etse de artık rahatsız olmuyordu. Zaten içinde herhangi bir şey yapacak heves de yoktu.

Mary Darling, ön koridordan gelen kargaşa sesleri üzerine başını kaldırdı. Bir saniye sonra Temperance büyük bir hızla odaya girdi. "Tanrım! Bütün bu vahşi adamlar da nereden çıktı?"

"Onlar koruma," dedi Silence özür dileyer bir tavırla burnunu bükerek. "Michael ısrar etti."

"Öyle olmasını umuyorum!" Temperance Silence'ın yanına gelerek ona sarıldıktan sonra yüzüne baktı. "Nasılsın, hayatım?"

Silence dudağını ısırarak titremesini engellemeye çalıştı. “İyiyim. Evine böyle bir baskın yaptığım için özür dilerim.”

“Saçmalama,” dedi Temperance.

Temperance elindeki çay servisiyle odaya dönen hizmetçi kıza tepsiyi kanepenin önündeki sehpanın üzerine bırakması için bir işaret yaptı.

“Teşekkür ederim, Perkins,” dedi Temperance Silence’ın yanına kanepeye otururken. Kız kardeşine dönmeden önce hizmetçinin odadan çıkmasını bekledi. “Bu durumda henüz güvende olmadığını var sayıyorum.”

Silence yüzünü buruşturdu. “Hayır. Papaz hayatta olduğu sürece değiliz.”

“Bu da Caire’in sayfiye evinden hangi akla hizmet ederek ayrıldığını düşündürüyor bana,” dedi Temperance.

Silence irkildi. “Üzgünüm.”

“Seni ve Mary Darling’i saatlerce aradık,” dedi Temperance çayı fincanlara koyarken, çok daha sakın bir sesle. “Hizmetçilerden biri camdan bakıp da senin ‘uzun boylu ve bir günah kadar yakışıklı bir erkekle’ gittiğini gördüğünü söyleyinceye kadar ne olduğunu anlayamadık. Hemen Londra’ya doğru yola çıkmak istiyordum ki Caire biraz daha beklemem için beni ikna etti.” Temperance kız kardeşine kuşkulu bir bakış fırlattı. “Sanırım sana yapabileceklerimden korktu.”

“Seni bu kadar üzmeyi asla istemedim,” dedi Silence aceleyle. “Sana bir not bırakmıştım.”

“Onun pek bir faydası olduğunu söyleyemem,” dedi Temperance aksi bir tavırla.

“Kendisiyle gitmemi istedi...”

“Ve sen de öylece gittin.” Temperance iç çekerek elindeki çay fincanıyla arkasına yaslandı. “Bizim ne yapacağımızı hiç düşünmeden.”

“Korkarım öyle oldu,” dedi Silence çekingen bir sesle.

Temperance çayından bir yudum aldı. “O kötü biri ve sen de bunu bildiğin halde arkana bir kez olsun bakmadan onunla gittin.”

Silence fincanını yüzüne yaklaştırdı. İçmeden çayın kokulu buharını içine çekti. “Onu terk ettim.”

Temperance fincanını sehpanın üzerine bıraktı. “Öyle mi?”

Silence başını eğmekle yetindi.

Temperance ona baktı. “Pekâla... bunun iyi bir şey olduğunu sanıyorum.”

Silence gözlerini yumdu.

“Yoksa değil mi?” diye sordu Temperance.

“Bilmiyorum.”

“Onu tam olarak neden terk ettin?”

Silence gözünü çayından ayırmadan başını salladı. Bir hafta önce verdiği kararını açıklayabilecek kelimeleri arar gibi bir hali vardı. “Gördüğüm kadarıyla hayatının bundan sonrasında mutluluk içinde yaşamak için fazlasıyla yetecek kadar parası var ama buna rağmen korsanlığı bırakmayı kabul etmiyor.”

“Ondan bırakmasını mı istedin?”

“Evet.”

“Pekâlâ,” dedi Temperance eline yeniden aldığı çay fincanının üzerinden mırıldanarak, “bu benim için de birini terk etmek için yeterli bir sebep olurdu.”

“Olur muydu?” dedi Silence parmağını fincanının kenarında gezdirirken düşünceli bir halde. “Benim için de yeterli olduğunu düşünürdüm. Gidip de onunla yaşamadan önce.”

“Ama ya şimdi?”

“Şimdiyse...,” dedi Silence öne eğilerek ablasına bakarken. Kalbinde olanları anlatmak istiyordu. “Benim için artık sadece bir korsan değil o. Acımasız nehir korsanı Yakışıklı Mickey O’Connor olsa da aynı zamanda Michael o. Kelebekleri seven bir erkek. Çocukluğunun en karanlık zamanlarını anlattı bana. Beni opera götürüp müziğin kendisini büyülemesine izin verdi. Kızına şarkı söyledi. Anlamıyor musun? Yakışıklı Mickey’den etkilenmiş

olabilirim ama onu asla sevemem. Michael'ı ise sevebilirim ve seviyorum da."

Temperance kız kardeşine baktı. "Bir korsan olduğu halde mi?"

Silence ablasının bakışına karşılık vererek çenesini kaldırdı. "Evet. Parasını kazanma şeklinden nefret ediyorum ama Michael'ı seviyorum."

Temperance iç çekti. "O zaman onu niçin terk ettin?"

"Çünkü beni hiçbir zaman kendisiyle eşit, her zaman sevebileceği ve güvenebileceği bir partner olarak görmeyeceğini düşünüyorum. Kendi düşünceleri ve prensipleri olan bir kişi, bir söz verip uğruna değişebileceği biri olarak görmüyor." Silence'ın dudakları titredi. "Ondan korsanlık yaparak geçireceği bir hayat yerine benimle yaşayabileceği bir hayat seçmesini istedim ve o da bunu yapamadı."

"Ah, tatlım."

Silence nefesini tutarak gülümsemeye çalıştı ancak başarılı olamadı. "Onu seviyorum, Temperance ve bundan nasıl vazgeçebileceğimi de düşünüp durdum ama bir çıkış yolu bulabileceğimi sanmıyorum."

Ablası iç çekti. "Aşkın kontrol edilebilir bir şey olduğunu sanmıyorum canım."

"Üstelik bu William'la yaşadığım aşka da hiç benzemiyor," dedi Silence gözlerini yumarak. "O tatlı ve hafifti, bir genç kızın rüyası gibi. Ama bu... bu şiddetli ve derin bir şey. Bazen ondan hoşlanmadığımı bile düşünüyorum. Bu nasıl olabilir ki?" diye sordu ablasına bakarak. "Onu aynı anda hem nasıl sevip de hoşlanmayabilirim?"

"Bilmiyorum," dedi Temperance. "Ama ben de bazen aynı şeyleri Caire için hissediyorum. Bazen beni delirtecek bir şey söylüyor ya da yapıyor ama yine de her zaman onu sevdiğimi onun da beni sevdiğini biliyorum." Dudağını ısırdı. "O'Connor seni seviyor mu?"

“Sanırım...” dedi Silence bir mendille gözlerini silerken. “Hiç söylemediği halde sevdiğini düşünüyorum. Onu gerçekte tanımıyorsun. Bana ve Mary Darling’e karşı son derece nazik olabiliyor. Bana bir enginarın nasıl yendiğini gösterdi ve onu nereye giderse gitsin takip eden şu koca çirkin köpeği de var ve... ve...”

Ablasına sevişmelerini anlatamazdı tabii! Silence bu düşünceyle kızardı.

“Mary Darling’e şefkatli mi davranıyor?” diye sordu Temperance yavaşça.

“Evet! Öylesine sevgi dolu ve şefkatli ki gözlerine inanamazsın.”

“O zaman Mary’yi onunla bırakman gerekmez miydi?”

“Bunu düşündüm,” dedi Silence sakince. “O iyi bir baba. Ama korsanlığından vazgeçmeyi reddediyor. Bu Mary için nasıl bir hayat olabilir ki?”

“Pekâlâ,” dedi Temperance, “... bu durumda konu kapanmıştır, öyle değil mi? Onu yanına alarak en doğru şeyi yaptın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Silence.

“Evet,” diyerek yumuşak bir şekilde gülümsedi Temperance. “Şu anda sana dünyanın sonu gibi geldiğini biliyorum ama onu unutacaksın. Unutacağını biliyorum. Ve unuttuğunda da sana iyi bir eş olacak birini bulacağız. Seni sevecek ve sana değer verecek birini.”

Dışarıdaki koridordan sesler yükseliyordu. Michael’ın adamlarından biri öfkeyle bağırıyordu.

Temperance için çekerek ayağa kalktı. “Sanırım korumaların gelen ziyaretçilerimden birini kovmaya çalışıyor. Gidip kim olduğuna baksam iyi olur.”

Silence dalgınlıkla başını salladı. Ablasının sözleri nazikti fakat işe yaramıyordu. Aklı ona Michael’ı terk etmekle iyi bir şey yaptığını söylese de kalbi bundan hiç emin değildi. Kalbi iyi bir erkek istemiyordu.

Kalbinin istediği bir korsandı.



Tahtının üzerine kurulmuş olan Mick'in yanında neredeyse boş olan bir şişe brendi vardı. Parmaklarının arasından düşen altın ve gümüş paralara bakıyordu. Şilingler ve ginelere hatta İngiltere'nin çok uzağındaki kıyı şehirlerinden gelen madeni paralar da vardı. Üzerlerinde kartalların, kral ve prenslerin başlarının olduğu paralar ve sembollerin ne anlama geldiğini bilmediği sikkeler.

Delikanlılık çağlarında dünyanın her yerinden gelen çeşitli paraların olduğunu gördüğünde büyülenirdi. Denizciler çoğu zaman demir attıkları ülkelerin paralarını hediye olarak alıp getirirlerdi Mick de düzenlediği baskınlarda bulabildiklerini çalardı. Aldığı paraları daha sonra inceleyip parmaklarının arasında oynatıp üzerindeki yabancı yazılara ve profillere bakardı. Sonra da onları bir geminin kaptanının kamarasından çaldığı fildişi kaplamalı bir kutuda saklardı.

Kapağı açık olan fildişi kutu Mick'in dizlerinin üstündeydi. Kutudaki paralar bir kralın fidyese bile olacak kadar çoktu. Hiçbir zaman saymaya gerek görmediği için değerlerini aslında tam olarak da bilmiyordu. Özellikle büyük olan bir parayı kutudan alıp başparmağının büyüklüğünde olduğunu gördü. Mary Darling'in bunu sevebileceğini düşündü. Uzanıp almak isteyeceğini ve kutudaki tüm paralarla oynamaya heves edeceğinden emindi.

Ama Mary Darling burada değildi.

Ani bir hareketle dizlerinin üstündeki kutuyu yere savurdu. Madeni paralar havaya uçarak mermer zeminin üzerine saçıldı ve taş zemine çarpan kutunun kendisi de büyük bir gürültüyle kırılarak ikiye ayrıldı. Tahtın yanında uyumakta olan Lad uyanarak ayağa sıçradı ve kuyruğunu sıkıştırarak köşede duran bir Romalının heykelinin arkasına saklandı.

Tahtın arkasındaki kapıda duran Pepper boğazını temizledi.

“Defol git buradan, Pepper,” dedi Mick sesinde herhangi bir öfke belirtisi olmadan. Hissettiği tek şey ağır ve korkunç bir bitkinlikti.

Windword Köşkünden bir hafta önce ayrılmıştı. Silence olmadan orada kalmaya dayanamıyordu. Evin her köşesi onu hatırlatıyordu. İçinde dolaştığı sürece her an karşısına çıkacakmış gibi hissediyordu. Neredeyse delirecek gibi olmuştu o yüzden de buraya, sarayına dönmüş ve içmeye başlamıştı. Ama ne kadar sarhoş olursa olsun, genç kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü her gece rüyalarına girmeye devam ediyordu. Kendisini terk ettiği halde rüyalarına musallat olmaya devam ediyordu lanet olası kadın.

“Diğer zamanlarda olduğu gibi çıkmamı istediğiniz gibi yine çıkardım, efendim,” diye konuşmaya başladı Pepper büyük bir dikkatle, “ancak adamlarınızın sizin için endişelendiğini iletmem gerektiğini düşünüyorum.”

Mick başını ellerinin arasına koydu. “Heriflerin endişelenecek lanet olası nesi varmış?”

Pepper boğazını yeniden temizledi. “Bir daha ne zaman baskına gideceğinizi ve bu yakınlarda akşam yemeği için yemek salonuna gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorlar.”

Mick sağ şakağında beliren zonklamayı hissetti. “Ne zaman baskın yapacağımı ve yemeğimi nerede yiyeceğimi kimseyi ilgilendirmediğini söyleyebilirsin onlara.”

“Ah,” dedi Pepper gergin bir sesle. Mick, Pepper’in bu güne kadar gerildiğini hiç hatırlamıyordu. “O zaman yatırımlarınızı konuşabilir miyiz? Altının fiyatı son beş ayda üçe katlandı. Altınlarınızın bir kısmını satıp o parayla mesela mücevhere ya da gümüşe diyelim, yeniden yatıracak olursak oldukça büyük bir kâr elde edeceğimizi düşünüyorum, en azından...”

“Paraya lanet olsun,” diye mırıldandı Mick.

Pepper susarak merakla başını eğdi. “Anlayamadım?”

“Para kahrolsun dedim,” diye gürledi Mick tahtından kalkarak. “Boş ver altını! Gümüş tabaklara da mücevherlere de, kürklere

de ipeklere de, porselene, baharatlara, çaya ve de mobilyaların tümüne lanet olsun!”

“Ama... ama,” diye kekeledi Pepper.

“Tüm paranın canı cehenneme!” diye bağırdı Mick. “Artık umurumda değil, kahretsin!”

Karanfil dolusu bir varile tekme atıp çiçeklerin tüm zemine yayılmasına neden oldu. Lad Romalı heykelinin arkasından sızlanıyordu.

“Efendim,” diye söze girdi Pepper yeniden.

Taht odasının kapısının açılmasıyla Bob kafasını içeri sokarak etrafına bakındı. Temkinliydi. “Mektup.”

Geriye çekilip kapının arkasından kâğıdı uzatmaya devam etti.

Pepper aceleyle gidip Bob’un uzattığı kâğıdı aldı ve mührünü açınca bir şey yere düştü.

Mick ayağıyla bir Çin vazosunu iterek yüzünde acı dolu bir tatmin ifadesiyle yere düşüp karanfillerin arasında kırılmasını ve bin bir parçaya ayrılmasını izledi.

“Efendim, bunu görmeniz gerekir.” Pepper bir anda yanında belirmişti, titrese de elindeki kâğıdı cesurca Mick’e uzatıyordu. Mick kâğıdı alarak baktı.

Elimdeler. Benimle annenin mezarında buluşmaya gel.

Pepper’in eline bir şey sıkıştırdığı sırada hâlâ elindeki kâğıda bakıyordu. Mick ne olduğunu görünce donakaldı. Küçücük, kendinki gibi simsiyah bir saç buklesiydi bu.

Gönderdiği korumalar, Harry ve Bert, hepsi de başarısız olmuşlardı.

“Bana bir at eyerleyin,” diye fısıldadı Mick. Göğsü hissettiği dehşetle sıkışmıştı.

Pepper koşarak odadan çıktı.

Mick yatak odasına giderek yüzünü ve ensesini suyla ıslattıktan sonra bıçaklarını alıp kuşandı. Tabancasını doldurduktan sonra

beline bağladığı kalın kemere tutturdu. Sonra da merdivenleri koşarak indi. Korkunun aklını ele geçirmesine izin veremezdi. Onlar hayatta ve iyiydiler.

Ama eğer değillerse de Papaz'dan alacağı intikam çok kanlı olacaktı.

Atı dışarıda evin önündeydi. Başında bekleyen seyis çocuğa tek kelime etmeden dizginleri eline aldı.

Pepper telaşla yanına gelmişti. "Adamlarınızdan bir kaçını yanınıza almayacak mısınız, efendim?"

"Hayır," dedi Mick atını döndürürken. "Bu benimle o lanet olası Papaz arasında."

Atını eşkin gidişe zorlayarak öğleden sonrasının telaşlı kalabalığının arasına dalmıştı. St. Giles Kilisesi'ne varması beş dakika almamıştı. Üzerinden indiği atını bir çite gelişigüzel bir şekilde bağladı.

İçeride avlu sessizdi. Mezarlığın patikasını geçerek köşeyi döndüğünde Papaz'ın annesinin mezarı başında durduğunu gördü. Görünürde başka kimse yoktu. Bu, her zaman yanında olan korumalarının bugün burada olmadıkları anlamına gelmezdi.

Mick iki adımda Papaz'ın yanındaydı. Yaşlı adamın boyun bağıny yakaladı. "Neredeler?"

Papaz yaralı yüzünü kaldırıp ona baktı ve güldü. "Ah, Mickey oğlum, ben nereden bileyim?"

Mick cebindeki minik saç buklesini çıkararak Papaz'ın gözüne sokarcasına uzattı. "O halde bu kimin?"

"Annenin," dedi Charlie Grady yumuşak bir sesle. "Flört ettiğimiz zamanda bana saçının bir buklesini vermişti ve ben de onu bugüne kadar sakladım tabii. Annenin saçı da tıpkı seninki ve o ufaklığı gibi siyah ve kıvrıkcıktı." Gözünü kırptı. "Beni torunumla tanıştırmam gerekirdi, Mickey. Korkarım şimdi bu işi kendim yapmak zorunda kalacağım."

"Önce seni cehennemde göreceğim," diye tısladı Mick yaşlı adamı iterek.

Arkasından ayakaltında gıcırdayan çakılların sesini duyuldu. Mick hızla dönse de Papaz'ın dikkatini dağıtması için yeterince zamanı olmuştu. Bir salise kadar yavaş ve bölünmüş bir saniye kadar geç kalmıştı. Bir darbeyle elindeki bıçak alınmış ve kolları ele geçirilmişti. Birdenbire avlunun her köşesinde askerler belirmişti.

Charlie cık cık diyerek başını sallıyordu. "Ah, her ikimizin de cehenneme gideceğinden en ufak bir şüphem yok oğlum ama senin benden önce gittiğini görmeyi tercih ederim."

"Lanet olsun sana," diyerek tükürdü Mick.

Beyaz peruk takmış olan bir asker topallayarak Mick'in yanına geldi.

"Mickey O'Connor, sizi korsanlık suçundan tutukluyorum."

"Tutuklanmış mı?" diye bağırdı Silence, Mary Darling için hazırladığı ekmeğin üzerine yağ sürmek için kullandığı bıçağı masanın üstüne bırakırken. Caire'in şehir malikânesinin oturma odalarından birindeydiler. Güneşin parlak ışınları Silence'in önündeki sehpanın üzerinde duran gümüş çay takımının üzerinde yansıyor. Şaşkınlık içerisinde Bert ve Harry'ye bakıyordu. İki adam büyük bir ciddiyet içinde omuz omuza vermiş, Silence'a bu kötü haberi getirmişlerdi. "Ama bu nasıl olur? Michael zaten hayatı boyunca kanunsuz değil miydi? Nasıl yakalanmış olabilir?"

Harry huzursuzlukla Bert'e bakıp omuzlarını dikleştirdi. "Papaz'ın kurduğu tuzağa düşmüş, hanımefendi. Aldığımız duyuma göre, Papaz sizin ve bebeğin elinde olduğunu söylemiş."

"Aman Tanrım." Michael onları kurtarmak için koşmuş ve böylece tuzağa düşmüştü. Yutkunarak önünde duran güzel gümüş tabağın içindeki ekmeğe baktı. Bu görüntü midesinin bulanmasına neden oldu.

"Mümkün olduğu kadar çabuk gitmelisin," dedi kapıda durmakta olan Temperance. Haberi alır almaz evin en uzak köşesinden koşarak gelmiş gibi nefes nefeseydi. "Papaz Mickey O'Connor'ı ele geçirdiyse, bundan sonra senin de peşine düşe-

cektir. Arabanın hazırlanmasını istedim. Hava kararmadan seni Londra'dan çıkarabiliriz.”

“Hayır!” dedi Silence ayağa kalkarak. “Londra'dan ayrılmayacağım.”

Harry ona huzursuzca baktı. “Papaz sizi ve bebeği aramaya devam edecektir, hanımefendi.”

“Bunun farkındayım,” dedi Silence. “Ve imkân dahilindeki tüm önlemleri almaya hazırım ama Michael hapisteyken buradan ayrılmam mümkün değil.”

“Ama hayatım,” diyerek ona karşı çıktı Temperance, şeri kahvesi gözlerinde büyük bir endişe vardı.

“Hayır. Bunu benden isteyemezsin.” Silence ablasına bakarak derin bir nefes aldı. “Mahkemenin sonucunun ne olacağını gayet iyi biliyorsun.”

Temperance gözlerini kapattı ama cevap vermedi. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Korsanlığın cezası asılmaktı.

“Kadehimi Talihsiz Bebek ve Kimsesiz Çocuklar için açılacak olan yetimhanenin tamamlanmasına kaldırıyorum!” dedi Leydi Hero elindeki küçük şeri kadehini havaya kaldırarak.

“Şeref! Şeref!” Sıkışık toplantı odasında bir araya gelmiş olan Leydiler Sendikasının üyeleri de kadehlerini kaldırarak ona eşlik ediyorlardı.

Isabel Beckinhall gülümseyerek şarabından bir yudum aldı. Yaklaşık bir ay önce Leydiler Sendikasının ilk toplantısına katıldığında bundan bu kadar keyif alacağını kim söyleyebilirdi?

Mary Whitsun'ın büyük bir dikkatle taşıyarak ikram ettiği çörek tepsisinden bir tane aldı ve Leydi Hero'ya baktı. “Çocuklar yeni yetimhaneye ne zaman taşınacaklar?”

“Umarız haftaya,” dedi Leydi Hero. Yüzü heyecandan kızarmıştı. “Leydi Caire dün şehirden ayrılmadan hemen önce

beraberce yeni binayı teftiş ettik ama sanırım Bay Makepeace'in de bizlerden biriyle son bir teftiş daha yapması gerekecektir."

“Siz gidemez misiniz, Leydim?” diye sordu Leydi Penelope, güzel yüzündeki kaşlarını çatarak.

“Ben yarın Lord Griffin ile birlikte ayrılacağım,” diye karşılık verdi Leydi Hero. Yavaş yavaş solmaya yüz tutmuş olan yüzü yeniden kızardı. “Bana kuzeydeki sayfiye malikânesinin oradaki harabeleri gösterecek.”

Lord Griffin'in kız kardeşi ve Leydi Hero'nun da görünüşü olan Leydi Margaret küçük bir kahkaha attı. "Malikânesinde göstereceği tek şeyin bundan ibaret olmadığından emin olabilirsin canım."

“Megs!” Leydi Hero önce şok olmuş bir halde nefesini tuttu sonrasında ise kahkahayla gülmeye başladı. “O şeriden kaç kadeh içtin sen?”

Leydi Margaret gözlerini kısarak kadehine baktı. “Bu henüz ikinci kadehim.”

“Şarap çok lezzetli,” diyerek araya girdi Bayan Greaves o anda durumu kurtarmak istercesine. “Tam başarımızı kutlamaya layık.”

Leydi Hero ona minnettar bir bakış fırlattı.

“Hmm,” diye mırıldandı Isabel bir çörek daha alırken, gerçekten de bu yetim kızın yaptığı en güzel hamur işiydi. “Şerî nefis, ancak onu içeriye Bay Makepeace’ten gizli sokmak zorunda kalman çok üzücü.”

“Aslında tam olarak içeriye gizli soktuğum söylenemez,” dedi Leydi Hero gururlu bir tavırla.

“Ama üzerinde herhangi bir yazı olmayan kutuların içine koymuştun,” diyerek üsteledi Leydi Margaret.

Leydi Hero burnunu kıvırdı. “Durum şu ki Bay Makepeace biraz fazla...”

“Aksi,” dedi Isabel.

“Ciddi,” dedi ablasının yanında oturan Leydi Phoebe cıvılcıvıl bir sesle.

“İnançlı,” diyerek ürperdi Leydi Penelope.

“Ve mizah anlayışı da oldukça kıt,” diye ekledi Isabel konuyu iyice vurgulamak istercesine. Yumuşacık çöreğinden bir ısırık aldı.

“Ama her şeye rağmen çok yakışıklı,” dedi Bayan Greaves mantıklı tavrıyla.

Leydi Penelope başını çevirerek baktı. “Ciddi ve inatçı erkeklerden hoşlananlara yakışıklı gelebilir. Dudağının hafifçe büzülmesinden en azından onun bu tür erkeklerden hoşlanmadığı anlaşılabilirdi. “Bayan Hollingbrook’un ağabeyini tek başına bırakmasından sonra yetimhanenin bir kadının elinin değmesine fena halde ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Bizlerin eli değiyor,” dedi Leydi Margaret biraz gücenmiş bir halde.

“Ama biz her zaman burada olamıyoruz,” diye itiraz etti Leydi Penelope. “O yüzden de aynı şey değil.”

“Peki ya hizmetçi hanımlar?” diye sordu Leydi Isabel eğlenerek. Bay Makepeace’in yetimhaneyi idare etmek için bir kadının ya da herhangi birinin yardımına ihtiyaç duyduğu fikrine katılmıyordu ama Leydi Penelope’un önyargılı ve tuhaf düşünce tarzı karşısında ağzı açık kalmıştı.

“Hizmetçiler,” dedi Leydi Penelope burnunu kıvrarak. Konuyla ilgili tek yorumu bundan ibaret gibiydi.

Isabel gülümsemesini gizleyerek çöreğinin son parçasını ağzına attı.

“Her halükârda,” diyerek araya girdi Leydi Hero telaşla, “yarından sonraki gün Bay Makepeace’le yeni yetimhanede buluşacak birine ihtiyacımız var. Nasıl davranacağımı bilen, hoş ve Bay Makepeace’in... şey, ciddiyetiyle başa çıkabilecek birine.” Gözleri Isabel’inkilerle karşılaşınca Leydi Hero’nun yüzünde tatlı ve biraz da kurnazca bir gülümseme belirdi.

“Siz bu iş için biçilmiş kaftansınız, Leydi Beckinhall.”

On Sekizinci Bölüm



Yıllar geçtikçe yaşlanan Akıllı John'un bir zamanlar siyah olan saçları bembeyaz olmuş, geniş omuzları çökmüş ve güçlü elleri de titrer hale gelmişti. Ve tüm bu geçen yıllar zarfında Tamara'yı bir daha hiç görmemişti. Bu dünyadaki zamanının sona ermekte olduğunu anladığı gün en sonunda gelip çatmıştı. Muhteşem sarayındaki gösterişli altın tahtında otururken, birbirinden değerli taş ve mücevherlerle dolup taşan sandık da yanındaydı ancak John'un hiçbirini göreceği hali yoktu.

Onun yerine kucagında tuttuğu parlak renkli beş tane tüyü incelemekle meşguldü...

—Akıllı John'dan

Mick O'Connor Newgate Hapishanesi'ndeki en iyi gözetilen hücrelerden birinde, hasırdan yapılmış yatağın üzerinde yatarken hayatını düşünüyordu.

Günün doğmasıyla son bulması muhtemel olan hayatını.

Bir aylık hapis süresinden sonra bir kaçış planı yapmıştı elbette, ne de olsa o hayatının tamamını plan yaparak geçirmiş olan bir adamdı. Kale neredeyse geçilmezdi, üstelik Yüzbaşı Trevillion'un askerlerinin yarısı da başına nöbet tutmak üzere görevlendirilmişlerdi. Onlar her türlü rüşvete karşı duyarsız olsalar da bu, Mick'in ziyaretçilerini göremeyeceği anlamına gelmiyordu. Pepper birçok kez gelerek Mick'in işlerini yoluna

koymasına yardımcı olmuştu ve bu esnada kaçış planını diğer adamlarına iletmesi çocuk oyuncağıydı.

Mick kaçmak için en uygun zamanın idam arabasının darağacına ulaşmadan hemen önce olduğunu düşünüyordu. Kalabalık insan topluluğu, hafta sonunu dışarıda geçirmek isteyen aileler, etli çörekler ve meyve satan tezgâhtarlar ve de askerler olacaktı tabii. Ama askerlerin dikkati kalabalıkta olacaktı. Eğer adamları idam arabasının Tyburn darağaçlarına yaklaştığı sırada bir kargaşa çıkaracak olsa, bu durum aynı anda hem kalabalığın hem de askerlerin dikkatlerini çekmiş olacaktı. Karışıklığın meydana geldiği o sırada da adamlarından oluşan ikinci bir grup onu kurtarabilirdi.

Biraz düşük ihtimalli bir kaçış planı olsa da bu tek şansıydı. Hayatında daha önce de kumar oynamış ve kazanmıştı. Şimdi neden olmasındı?

Yaptığı pek az şeyden pişmanlık duyuyordu. Korsanlığından pişman değildi, öldürdüğü adamlar yüzünden de değildi ve özellikle de Charlie'nin yüzüne kezzap atarak kendini daha on üç yaşındayken ona buna satmaktan kurtardığı için hiç pişman değildi.

Yine de mümkün olsa, değiştirmek istediği tek bir şey vardı. Silence'ın yanında kalması için uygun kelimeleri bulamamış olmasından dolayı pişmandı. Yalan söyleyip, onu korsanlıktan, saraydan ve istediği ne varsa vazgeçeceğine ikna etmeli, yanında kalmasını sağlamalıydı. Lanet olsun, belki de onun için korsanlığı gerçekten bırakmalıydı. İsteddiği tek şey onunla bir masada oturarak ona egzotik yemekler yedirmek ve o güzel ela gözlerinin şaşkınlıktan büyümesini izlemektir. Ve sonra ise gözlerinin başka şeylerden ötürü büyüdüğünü görmek isterdi. Yumuşacık tenini okşayıp ona diyecekti ki...

Ona ne diyecekti?

Tanrım. Onu sevdiğini söyleyecekti. Zavallı annesi dışında gerçek anlamda sevdiği tek kadın olduğunu söyleyecekti.

Mick gözlerini sıkıca yumarak kapayarak hapishanenin içinde yankılanan kahkahâlârı, inlemeleri ve bağırış çağırışları duymazdan gelmeye çalıştı. Bir daha yapması gerekse onu yatağına zincirler, Silence Mick'siz bir hayatı düşünemeyeceğini itiraf edinceye kadar onunla sevişirdi.

Çünkü Tanrı, Mick'in Silence'siz yaşayamayacağını biliyordu.

Her daim onun yanında kalır, hatta Silence ısrar edecek olursa onunla evlenirdi bile. Gözünün önüne Yakışıklı Mickey'nin evine bağlı erkek görüntüsü belirince küçük bir kahkaha attı. Ve günün birinde de bir bebekleri olursa...

Bu düşünceyle birden gözleri açıldı.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştir –çünkü Silence'in hep kalacağını sanmıştı, lanet olsun– şu anda çocuğunu taşıyor olabilir.

Tanrım! Mick ayaklarının üzerine zıplayarak daracık hücrelerinde volta atmaya başladı. Eğer Silence şu anda hamileyse çılgına dönmüş olmalıydı. Kendi çocuğunun bir piç olarak dünyaya gelmesi bugüne dek hiç umurunda olmamıştı ancak Silence utanç içinde yaşayacaktı. Toplumdan dışlanacaktı. Ailesi onu çok sevse de son derece tutucuydu. Onu sokağa atarlar mıydı? Hem Mary Darling'e hem de yeni bebeğe bakacak parayı nereden bulacaktı? Yüce Tanrım.

“Yağlı ilmiği mi düşünüyorsun yoksa?” diye sordu adı çıkmış Mickey O'Connor'ın başında nöbet tutmakla görevlendirilmiş ve gururdan göğsü kabarmış olan kısa boylu, üstü başı kir içindeki gardiyan. Elbette ki gerçek nöbetler askerler tarafından tutuluyordu ama gardiyan bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Çirkin suratını hücrenin kapısındaki kafesli pencereye yapıştırmış, kendi boynunu gösteriyordu. “Son astığımızın boynu neredeyse bir ayak boyu kadar uzamıştı.”

Mick adamı görmezden gelerek fahiş fiyata satın aldığı temiz saman istifinin üzerine oturdu ve ellerini başının arasına aldı. Bir süre sonra gardiyanın sesi kesilmişti. Belli ki kendisine cevap vermeyen bir mahkûma sataşmaktan sıkılmıştı.

Ama bütün bunlar Mick'in umurunda değildi. Düşündüğü tek şey Silence ve ona yaptıklarıydı.

Mick gözlerini yeniden kapatarak on üç yaşından bu yana yapmadığı bir şey yaptı. Dua etti.

Silence'in Newgate Hapishanesi'ne doğru ilerlediği sırada sokaklar hâlâ karanlıktı. Gün doğumuna daha bir saat zaman vardı.

"Bu yaptığınız hiç de iyi bir şey değil," diye homurdandı Bert. "Karanlıkta sokaklarda dolaşmanız. Efendimiz kafalarımızı kesecek."

"Şu anda olduğu yerden onun bile bizi cezalandırabileceğini sanmıyorum," dedi Harry mantıklı bir tavırla.

"Onu görmem gerekiyor, Bert," dedi Silence. "Anlamıyor musun? Onu seviyorum. Onu öylece kaderine terk edemem..."

Hiçkırığı konuşmasını sürdürmesine engel oldu. *Hayır, şimdi olmaz.* Sonrasında yeterince ağlayıp sızlayacak vakti olacaktı. Ama şimdi Michael için güçlü olmak zorundaydı. Onu bir aydan fazladır görmemişti. Winter ve Temperance onu mahkeme süresince ziyaret etmesine izin vermemişlerdi. Ölüm fermanından sonra ona acıyarak, Michael'ı son bir kez görmesinin iyi olabileceğini itiraf etmişlerdi.

Harry Silence'in omzuna dokundu. "Sizi anlıyoruz, hanımefendi. Ona olan aşkınız bir peri masalı gibi. Ve biz de onu... şeyden önce görmenizi sağlayacağız."

Harry susarak yutkundu. İki adam da soğukkanlı davranıyor olabilirlerdi ama Silence, Michael'ın ölüm cezasının ilan edildiği gün onların yüzünde gördüklerini hatırlıyordu. Harry'nin çirkin suratı üzüntüyle çökmüş, Bert ise hiç kimsenin bakmadığını sandığı bir sırada gözünden akan yaşları silmeye çalışmıştı.

Hapishaneye yaklaştıkları sırada Silence'a yakın olmaya özen gösteriyorlardı.

Silence feneri taşıyordu, böylece beklenmedik bir durumla karşılaştıklarında iki adamın da elleri boş olabilecekti.

Newgate hapisanesini karanlıkta hantal ve uğursuzca önlerinde belirdeğinde Silence titredi ve mantosuna sıkıca sarındı. Sokağın baştan sonra kaplayan eski kapısının yanında biraz daha yeni olan hapisane binası vardı. Elinde bir fener olan nöbetçi büyük kapıların önünde uyukluyordu. Üçünün yaklaşmasıyla uyanarak onlara baktı.

“Buraya Mickey O’Connor’ı görmeye geldik,” dedi Harry nazıkçe.

“Korsanı hiç kimse göremez,” diyerek tersledi onu nöbetçi.

Nöbetçi, Harry’nin attığı altın parayı kolayca yakaladı.

Paraya bakan gardiyan alayla güldü. “Bir şilin mi?”

Bert kıllanmıştı. “Bir şilin oldukça yeterlidir.”

Gardiyan ağzını açarak bir şey daha söyleyecekti ki Harry ona bir para daha uzattı.

Gardiyan bunun üzerine gülümsedi. “Yaklaşabilirsiniz.”

“Bu düpedüz soygun,” diye bağırdı Bert gardiyanın üzerine atılarak.

“Tamam! Tamam,” diye bağırdı gardiyan bir adım geriye çekilerek. “Onu görmenize izin vereceğim ama sadece size özel bir anlaşmayla.”

Bert içinde “anlaşma” ve gardiyanın soyuyla ilgili kelimelerin geçtiği oldukça saldırgan bir küfür savursa da gardiyan bunu duymamış gibiydi. Büyük kapıları açarak onları yarı karanlık bir koridora yönlendirdi. Hava hâlâ karanlık olduğu için içeridekilerin çoğu hâlâ uyuyordu. Havada iç çekişler, mırıldanmalar, horlamalar ve öksürük sesleri duyuluyordu.

Gardiyan onları uyuyan insanların olduğu başka bir avludan geçirerek merdivenlerden çıkardı. Üst kattaki koridorun bir tarafında parmaklıklı hücreler ve en sonunda ise kilitli bir kapı vardı. Gardiyan bu kapıyı açınca içinde ayakta duran ya da sandalyeler üzerinde uyuklayan yarım düzineden fazla askerin olduğunu gördüler.

Gardiyan odanın arka tarafındaki hücre kapısına ilerleyerek elinde tuttuğu kocaman anahtarı pencere parmaklarına sürterek

çınılattı. Kapının kilidini açtı ve içeriye girerek etrafına bakınarak seslendi. “Hey, O’Connor! Ziyaretçilerin...”

Karanlık hücrenin köşesinden öne atılan bir kol gardiyayı boğazından yakaladı. Gardiyayı tutmaya devam eden Michael öne çıktı ve Silence’a baktı.

Mürekkep siyahı saçları omuzlarına dökülmüştü. Hapishanenin soğuğuna rağmen üzerinde incecik bir gömlek vardı. Yakasındaki ve kol ağzlarındaki ince danteller içinde bulunduğu ortama hiç de uygun değildi. Hareket ettikçe ayaklarındaki kalın zincirler şingirdiyordu. Ama hücresi şaşırtıcı derecede temizdi ve içinde sadece bir saman istifi değil, bir sandalye ve üzerinde mürekkebin, tütün ve kağıtların olduğu bir masa da vardı. Saman istifinin yanında bir de küçük mangal göze çarpıyordu. Michael şu anda bile, onu taht odasında ilk gördüğü anki gibi küstah ve güçlü görünüyordu. Görünüşe göre bir hapishane bile Michael O’Connor’ın boyun eğdiremezdi.

Onun bu ilkel gücü karşısında Silence içinde bir şeylerin canlandığını hissetti.

Siyah gözleri fenerin ışığında parlıyordu. “Bert, şu haşaratı buradan al götür ve bana kilise papazını çağır.”

Elinden bıraktığı gardiyan basamaklardan sırt üstü düşerken zorlukla nefes almaya çalıştı. Seslere duyan askerlerin içinden birisi onlara yaklaştı. “Neler oluyor burada, Mickey?”

“Senlik bir durum yok, George. Görünüşe göre ziyaretçilerim varmış.”

George’un kaşları çatılmıştı. “Yüzbaşı bundan hoşlanmayacaktır.”

“Ama o şu anda burada değil, öyle değil mi?” diye sordu Michael gözlerini Silence’tan ayırmadan. Ay taşı yüzüğünü parmağından çıkararak askere attı.

Silence’ın yüzüne sanki tüm hatlarını iyice ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

Genç kadın hıçkırmamak için yanağının içini ısırdı. Güçlü olmalıydı.

“Gelmen için dua etmiştim,” dedi Michael kısık bir sesle.

Michael’ın kaçmaya çalışmadığını görüp rahatlayan asker yüzüğü cebine koyarak Harry’yle birlikte geriye çekildi.

Silence ona yaklaştı. “Seni buradan çıkarmanın herhangi bir yolu var mı?” diye fısıldadı. “Harry ve Bert’in adamlarının geri kalanını getirmelerini sağlayabilirim.”

Michael yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı. “Newgate Hapishanesi’nin bu bölümünden hiç kimse kaçamaz, sevgilim. Ayrıca, benden o kadar çok korkuyorlar ki başımda nöbet tutmaları için asker getirdiler. Bir kaçırma girişimi beni kurtaramadan sadece adamlarımın ölmesine neden olur.”

“Yüce Tanrım.” Silence ona ne diyeceğini bilemeden baktı.

“Burada biraz düşünecek zamanım oldu, sevgilim. Acaba bana bir iyilik yapabilir misin diye soracağım,” dedi Michael yumuşak bir sesle.

“Yapacağımı biliyorsun,” dedi Silence erkeğin yakışıklı yüzüne bakarak.

Michael dudaklarını büktü. “Al işte, daha ne olduğunu bile bilmeden kabul ediyorsun.”

Silence iç çekerek titreyen elini erkeğin omzuna koydu. “Senin için her şeyi yaparım, Michael. Sen de bunu biliyorsun.”

“Benim yanımda kalmak dışında mı?” Genç kadına yaklaşılmaya çalıştı ama ayaklarındaki zincirler yeterince uzun değildi.

Silence başını salladı, kirpiklerinden süzülen bir damla yaş vardı. Tartışma ve korkularının şu anda hiçbir önemi yoktu artık. “O... o tamamen farklı bir durumdu... Keşke sen...”

Michael parmağını dudaklarında değdirdi. “Önemli değil. Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Seni üzme gibi bir niyetim yoktu.”

Silence tüm çabasına rağmen gözlerinden akan yaşlara engel olamadan baktı ona.

“Gel buraya,” diye fısıldadı Michael onu sıcak kollarının arasına alarak. Alnını Silence’ın alnına yasladı. “Üzgünüm. Windward Malikânesi’nde işleri elime yüzüme bulaştırdığım için çok üzgünüm. İhtiyacım olan tek şey sen ve bebeğin olduğunu anlamalıydım. Para, korsanlık bunlar sadece korkumdan tutunduğum şeylerdi. Bugüne dek verdiğim en iyi karar olduğunu söyleyemem aşkım.”

“Ah, Michael.” Silence gözlerini kapatarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Bu itirafından sonra onu daha da çok seviyordu artık. Keşke bu birlikte geçirecekleri son anlar olmasaydı. Önlerinde birbirleri hakkında her şeyi öğrenebilecekleri daha nice haftalar, yıllar olsaydı keşke.

“Ama şimdi sana söylemem gereken önemli bir şey var,” diye mırıldandı Michael yumuşak bir sesle. “İçeriye girdiğinde senden istediğim o büyük iyilik var ya? Benimle evlenmeni isteyecektim.”

Silence şok içinde geriye çekildi. “Kilise papazını bu yüzden mi çağırttın?”

“Evet,” dedi Michael gülümseyerek. Yanaklarındaki gamzeler derinleşmişti. “Paradan memnun olduğu sürece neredeyse her şeyi yapacağından eminim. Senin için istediğim bu olmasa da ama dilencilerin pek seçme şansı olmaz, öyle değil mi? Benimle evlenir misin, Silence Hollingbrook?”

Ne kadar aptalca da olsa kalbi bu durumda bile hızla atmaya başladı. Hiç düşünmesine gerek yoktu. “Evet, ah, evet. Seninle evlenirim, Michael.”

Michael sırtarak onu dudaklarından hızla ve sertçe öptüğü sırada Bert yanında bir nöbetçiyle geri gelmişti. Yüz ifadesinden ve darmadağın saçından yeni uyandığı belli olan yaşlıca bir adam onlara eşlik ediyordu.

Papaz’ın son derece duygusal ve derinden gelen bir sesi vardı. Silence sanki mutluluk dolu bir sisin içinde duruyordu. Birkaç dakika sonrasında ise Michael ile evlenmişti.

“Al,” dedi Michael orta parmağından çıkardığı yakut taşlı altın yüzüğünü Silence’ın başparmağına geçirirken. “Bu, beni hatırlaman için.”

Silence parmağındaki altın yüzüğe ve değerli yakut taşının güzelliğine baktı. Bunun Michael’ın ilk yüzüğü olduğunu hatırlayarak duygulandı. Parmağına biraz büyük geldiği için başparmağına bir parça ip bağlayarak yüzüğü sağlamlaştırdı. Gözlerini kırpıştırdı. Şu anda kendini hem olağanüstü bir rüya hem de bir kâbusun içinde gibi hissediyordu. Evlenmişlerdi, ancak Michael yalnızca birkaç saat içinde asılarak idam edilecekti.

Michael George’a gelmesi için bir işaret yaptı. Askerle fısıldaşarak yaptığı konuşmanın sonunda ona yüzüklerinin geri kalanını da verdi. “Sadece bir saat, unutma,” dedi George.

Michael elini Silence’a uzattı. “Gel ve benimle biraz vakit geçir, Bayan O’Connor.”

Silence’ın mutlulukla Michael’ın kollarına sokulduğu anda hücrenin kapısı kapandı.

Silence iç çekerek başını erkeğin sıcak göğsüne yasladı ve kalbinin güçlü atışını dinledi. Michael elini yumuşak dokunuşlarla Silence’ın saçları arasında gezdirirken genç kadın erkeğin elinin titrediğini hissetti. Birdenbire dayanamayacak gibi oldu. İdam kararını, evliliğini, yarından sonra onsuz geçireceği yılları düşündü.

“Ah, Michael.” Çaresizlikle gözlerini kapadı. “Sen olmadan... nasıl yaşayabilir miyim bilmiyorum.”

“Yaşayacaksın,” dedi Michael, sıcak sesi emreder gibi çıkmıştı. Silence’ın yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı. Yarı aydınlık ışıktaki gözleri alev gibi parlıyordu. “Evet, yaşayacaksın. Benim için, Mary Darling ve kendin için yaşayacaksın. Bana söz ver aşkım. Yarın ne olacağına bakmaksızın yaşayıp mutlu olacağına dair söz ver bana.”

Silence yutkundu. Michael’ın ondan güçlü olmasını istediği bir anda zayıflık gösteremezdi. “Evet. Evet, elbette.”

“Aferin sevgilime.” Dudaklarını genç kadının alnında gezdirerek fısıldadı. “Afetin benim aşkıma.”

Silence’ın daha fazla tutamadığı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Seni seviyorum, Michael.”

Michael yanağını yanağına yasladı. “İdarecim olan Pepper’a vasiyetnamemi yazdırdım.”

Silence karşı çıkmaya çalıştı fakat Michael geriye çekilerek onun yüzüne baktı. “Sus şimdi, aşkım. Beni dinlemelisin. Pepper’a paranı idare etmesi için gerekli talimatları verdim. Mary Darling’i de yanına alarak Windward Malikânesi’ne gitmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Orası oldukça sessiz ve de bilinmeyen bir yerdir. Hizmetçilerim ile Harry ve Bert seninle ilgilenecekler. Papaz’ın ölümümü yeterli görüp tatmin olmasını ümit ediyorum ama yine de riske giremeyiz. Adamlarıma, Charlie Grady ölene kadar sana sahip çıkmaları için gerekli ayarlamaları yaptım. Ve onu da ayarladım.”

Silence ona şaşkınlık içinde baktı. Her şeyi planlamış, kendisi ve Mary Darling için ölümünden sonra gerekenin yapılmasını sağlamıştı. Onu sevdiğini söylememişti ama yaptıkları söyleyeceği her türlü sözden çok daha anlamlıydı.

“Silence? Planlarım senin için uygun mudur?” diye sordu Michael.

“Evet,” diyerek yutkundu Silence. “Evet, tabii.”

Michael alnının onunkine yasladı. “Mutlu olmanı istiyorum aşkım. Mary Darling’le birlikte.”

Silence’ın nefesi kesilmişti, konuşamıyordu. Hangi kelimeler şu anda kalbinden geçenleri ifade edebilecek kadar güzel ve yeterli olabilirdi ki? Öyle bir kelime yoktu.

Michael’ın Silence’ın aklından geçenleri anlamışçasına bakıyordu. Gözlerinde büyük bir keder vardı. “Gel yanıma yat, sevgilim.”

Silence kollarını onun boynuna dolayarak erkeğine sarıldı. Michael onu hücrenin arka tarafındaki saman istifine doğru

çekmeye başladığında Silence gömleğini sıkıca tuttu. “Ya bizi görürlerse? Askerler?”

Michael başını salladı. “Onlara bakmamaları için yeterli miktarda ödeme yaptım. Bert ve Harry de buna dikkat edeceklerdir.”

Silence omzunun üzerinden bakarak dışarıdaki adamların pencerenin önündeki parmaklıklardan uzaklaştığını gördü. Pencereden süzülen ışık arkadaki duvarı ve ona yaslanmış olan saman istifini neredeyse karanlıkta bırakmıştı.

Michael’a dönerek karanlıkta yüzünü görmeye çalıştı.

Elini sıkarak fısıldarken sesi derindi. “Gel ve karım ol.”

O artık kocasıydı.

Bulundukları yerin ve yakında olacakların hüznüne rağmen bu küçük gerçek Silence’ın içinin mutlulukla dolmasına neden oldu. O artık Michael O’Connor’la evliydi. Sevdiği adamın karısı olmuştu.

Çok az zamanları vardı. Silence parmak uçlarında yükselerek erkeğin yüzünü öpmek için kendine çekti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Silence erkeğin dudaklarında. “Sesini ve İrlanda aksanını seviyorum. Saçma sapan bir şey söylemeden hemen önce bana bakışını seviyorum. Mary Darling’i şefkatle kucaklamayı seviyorum. Ve benim karın olmamı istemeni seviyorum. Seni seviyorum, Michael O’Connor, seni seviyorum.”

Michael duyduğu bu sözler üzerine karısının belini sıkıca sarıp kendine çekti. “Silence, sevgilim. Beni terk ettiğini anladığım anda kalbimin göğsümden söküldüğünü sandım. Sadece senin varlığın kanamamı durdurabilir.”

Dudaklarını aralayıp Silence’ın dudaklarına kondurarak onu ısırды, sabırsız ve vahşiydi. Silence sadece birkaç adım ötede duran bir düzine adamın varlığının farkında olsa da bu düşüncüyü kafasından hemen uzaklaştırdı. Çekingenliğinin kocasını ne kadar çok sevdiğini göstermesine izin vermeyecekti.

Onu daima ne kadar çok seveceğini.

Dudaklarını erkeğin dudaklarından çekerek güçlü boğazına değdirdi ve tenindeki tuzun tadını aldı. Michael ellerini kaldırarak onu omuzlarından tuttu ama onu durduracak bir şey yapmadı. Silence gömleğinin yakasının açıkta bıraktığı tenini yaladı ve aynı anda da ellerini erkeğin pantolonunun önüne, sertleşmiş erkekliğin olduğu yere kaydırды. Karanlıkta hissederek ve öğrenerek Silence Michael'ın pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

"Silence?" diye fısıldadı Michael.

"Şişşt," diyerek susturdu onu Silence, bir kez kendisine yapmış olduğu gibi. "Hiçbir şey söyleme."

Silence dizlerinin üzerine çöktü.

Michael'ın derin ve sert bir nefes aldığını duydu. Silence pantolonunu çözüp iç çamaşırlarının önünü açtığında Michael tamamen hareketsizdi. Silence karanlıkta görmeyen gözlerle öne eğilince erkeğin kokusunu hissetti. Elleri sert ve hazır halde bekleyen erkekliğini buldu ve görmeyi diledi. Artık çekingenlik ve utanç duyacak zamanı yoktu. Yavaş öğrenmeye de. Bu son kez olacaktı.

Ama hayır, şimdi bunları düşünmeyecekti. Onun yerine önünde duran erkeği keşfetmeye karar verdi. Sol elinin parmaklarını erkeğin şaftından aşağıya kaydırırken, erkekliğinin bedeniyle birleştiği noktaya ulaşınca kadar her damarını ayrı ayrı ezberlemeye çalıştı. Organının altında yukarıya çekilmiş olan testis torbasını eliyle nazıkçe yoklayarak içindeki yumurtalıklarını hissetti.

Michael'ın dudaklarından garip bir ses dökülünce Silence onun orasına dokunulmasından hoşlandığını düşündü. Ya da belki de asıl hoşlandığı şey sağ eliyle yaptığıydı. Sert ve kalın erkekliğini yumuşak bir şekilde sıkıyordu. Ama işi henüz bitmemişti. Bu onların son sevişmesi olacaksa eğer...

Hayır, bunu şimdi düşünme.

Silence öne doğru eğilerek erkeğin aletinin başını yaladı.

Michael artık tamamen hareketsizdi.

Elleri genç kadının saçında, şaşkındı. Silence ağzını açarak onu içine aldı. Nazıkçe emmeye başladığında, Michael parmaklarının arasındaki saçını sıktı. Sanki onu kendinden uzaklaştırmak istercesine saçından çekti. Ama nazıkçe çektiği için, Silence olduğu yerde durmaya devam etti. Geriye çekilerek dilini erkeğin uzvunun başının etrafında gezdirdi. Hiçbir şey göremediği için tüm duyuları ayyuka çıkmıştı. Onun erkeksi ve güçlü tadını alabiliyordu ve dilinin altındaki ten sıcak, yumuşak ve esnekti.

Onu öptükten sonra dişlerini hafifçe erkekliğinin başına geçirdi. Aleti seğirince Michael tısladı. Silence gülümseyerek onu yeniden ağzının içine aldı. Böylesine güçlü bir erkeğin kendi merhametine mecbur olması son derece baştan çıkarıcıydı. Onun önünde bir köle gibi dursa da kölelik etmiyordu. Dilini erkeğin shaftının etrafında gezdirirken kendini son derece kadınsı ve güçlü hissediyordu. Michael'ın elleri saçını çekmekten vazgeçmişti. Onun yerine onu sanki hem uzaklaştırmak hem de daha da yakınına çekmek ister gibi tutuyordu.

Silence erkeğin aletini ağzından çıkararak shaftının altını yalamaya başlayınca Michael'ın içinde bir şey oldu. Öne eğilerek Silence'ı belinden tuttu. Dönünce yere sürtünen ve şingırdayan zincirlerin sesleri arasında Silence'ı kaldırarak onu saman istifinin üzerine yatırdıktan sonra üzerine uzandı. Silence nefesini tutarak kalçalarına değen serin havayı hissetti. Michael ellerini eteklerinin altında, kalçalarını okşayarak ıslak kadınlığını buluncaya kadar yukarıya kaydırды. Orasını okşadıktan hemen sonra elinin yerini erkekliği aldı.

Birisi öksürünce Silence birdenbire onları bir oda dolusu askerden ayıran şeyin sadece bir kapı olduğunu anımsadı. Michael erkekliğinin başını onun ıslaklığında döndürdü.

Michael'ın içine girmek için yolunu açmaya çalışmasıyla Silence dudağını ısırды. Henüz bir ay geçmesine rağmen Silence onun ne kadar büyük olduğunu unutmuş gibiydi. Michael'ın kendini

yeniden itmesiyle nefesini tuttu. Hissettiği şey öylesine güzel ve mükemmeldi ki onları ele verecek bir ses çıkarmaktan korktu.

Yarı yarıya içinde olan Michael duraksayıp Silence'ın pozisyonunu düzelterek kollarını kadının bacaklarının altında yerleştirerek onları iyice yanlara doğru açtı.

Birazcık geri çekilerek yeniden sabit ve acımasız bir baskıyla içine girdi. Organının girişindeki kasları geçer geçmez bir anda tamamen içindeydi. Silence erkeğin nefesini kendi yanağında hissetti. Derin nefes alıp veren geniş göğsünü hissetti. Bu anın şimdi durarak sonsuza dek yaşamasını istedi. Burada ve şimdi, sadece ikisi sanki dünyadan çok uzaktaki ıssız bir adada gibiydiler.

Michael, hiçbir ses çıkarmadan kendini yavaşça geriye çekti.

Silence onu omuzlarından yakalayınca erkeğin dudakları kendi dudaklarının üzerine geldi. Dilini genç kadının ağzının içine öylesine nazik bir biçimde kaydırды ki Silence ağlamak istedi. Onsuz nasıl yaşayacaktı. Başka bir insana bir daha asla böylesine yoğun bir yakınlık kurmadan hayatına nasıl devam edecekti?

Cenneti tam bulmuşken kaybediyordu.

O halde o da hâlâ imkânı varken bunun zevkine varacaktı. Kollarını erkeğin bedenine sararken ikisinin de çıplak olmasını diledi, ama yine de birbirlerine dokunabildikleri için mutluydu. Her ikisinin ağzına süzülen tuzlu gözyaşların tadını alırken Silence bu yaşların kendisine mi yoksa Micheal'a mı ait olduğunu bilemiyordu. Yoksa büyük Michael O'Connor'ı ağlatmayı başarmış mıydı? Dilini hafifçe ısırdı ve emerek ağzının içinde tutmaya çalıştı. Onu yeterince sıkı tutarsa belki de sonsuza dek yanımda kalır diye düşündü.

Belki de bu sevişmeyle kendi sonsuzluklarını yaratabilirlerdi.

Michael'ın kendini kontrol etmeye çalışırken omuz kaslarının gerildiğini hissediyordu, içine gidip gelirken hareketleri yavaş ve düzenliydi. Sanki sadece onun için yaratılmış gibiydi. Sadece Michael için. İçine saplanan sert uzvunun her santimi, yavaşça

geriye çekilirken kıvrımlarında hissettiği her dokunuş içinde alev alev yanan bir ateşin yükselmesine neden oluyordu.

Dahası, Michael ikisi arasında bir bağ oluşturunuyordu, kırılması mümkün olmayan, onları birbirlerine sonsuza dek bağlayacak demir bir zincir gibi. Bu onların gerçek evlilik seremonisiydi. Yaşlı bir adamın az önce söylemiş olduğu tüm sözlerden daha kutsal ve gerçektir.

Silence ona sarılarak onunla birlikte nefes alıp verirken alevlerin daha da yükselerek yanmasını bekledi. Michael aralarına uzanıp küçücük tomurcuğuna dokunduğunda ise beklediği şey oldu. Birlikte harladılar. Silence'ın içi erirken, bedenini erkeğinkine yasladı. Alevler onu coşkuyla ele geçirerek birlikte ateşten bir potanın içine fırlatılırcasına birbirlerine kenetledi. Michael sertçe içine girip kendini Silence'ın içine gömerken aynı anda dudaklarıyla Silence'ın dudaklarını kapadı ve hem onun hem de kendi inleyişini içine çekti.

Silence doruğa ulaştığında birleşmiş alevlerinden oluşan bir gökkuşağını görür gibi oldu. Bu öylesine kırılğan bir gökkuşağıydı ki Silence bir an için gerçek olduğunu sandı. Sevişmeleri sanki hapisane duvarlarını yerle bir etmiş ve onlar da özgür kalmış gibiydiler.

Birlikte ve özgür.

Ama her şeyin bir sonu olduğu gibi, gökkuşağının da sonu vardı. Silence gözlerini açtığında kocası hâlâ üzerindeydi. Sevdigi bedeninin ağırlığı yarı karanlık hücrenin içinde rahatlatıcı ve teselli ediciydi.

Şafak sökmek üzereydi.

On Dokuzuncu Bölüm



Akıllı John açıcısını çağırarak özel bir sipariş verdikten sonra vişneli tartın taht odasına getirilmesini bekledi. Yaşlandıkça sesi de zayıflamıştı, o yüzden adını söylerken sadece fısıldayabilmişti: "Tamara."

Harika güzellikteki gökkuşağı renkli kuş aniden pencereden içeriye girerek ayaklarının dibine kondu ve Tamara'ya dönüştü.

Onu ilk gördüğü anki kadar genç ve güzeldi, yıllar onu hiç değiştirmemiş olsa da artık gülümsemiyordu.

Gözlerinde derin bir ciddiyetle John'a baktı. "Beni neden çağırdın?"

—Akıllı John'dan

Söz verdikleri gibi, tam da gün doğarken onu almaya geldiler, bütün gece nöbetçiliğini yapmış olan askerlerin yerini yenileri almıştı.

Askerlerin hücre kapısını açıp içeri girdiği ve ellerini bağladıkları sırada bile Mick gözünü Silence'tan ayırmıyordu. Silence'ın yardımıyla en iyi elbiselerini giymişti. Şimdi üzerinde mavi bir kadife ceket ve pantolon, altın işlemeli yeleği ve dantellerle işlenmiş bir gömlek vardı. Silence'ın kendisi için ördüğü eğri büğrü çorapları giymişti ve onlar şu an üzerinde taşıdığı en değerli eşyalardı. Parmakları yüzüksüzdü, hepsini Silence'la baş başa bir saat geçirebilmek için askerlere vermişti ve bundan asla pişmanlık duymuyordu. Bir daha yaşasa yine olmazdı.

Askerler onu hücreden çıkararak uzun ve dar bir koridordan geçirdikten sonra sabah güneşine çıkardılar.

Silence onun peşinden yürüyerek Newgate Hapishanesinden çıkarken yanında Bert ve Harry vardı.

“Git artık,” dedi Michael şefkatle. Harry’ye başıyla bir işaret verdi. Harry ve Bert kimsesizdiler ama Harry’nin bakışına bakılacak olursa, o Mick’in ne istediğini biliyordu.

Halka açık bir asılma sahnesi hiç de hoş bir şey değildi ve Silence’in de Mick’in havada sallanan ayaklarını görmesine gerek yoktu. Biraz şansla iş bu duruma gelmeyecekti belki de. Adamları onu zamanında kurtarabilirlerdi ama bunu Silence’a söylemek istemiyordu. Planının işe yaramaması hâlâ ihtimal dahilindeydi, bu yüzden Silence’in boşuna umutlanmasını istemiyordu.

Silence ona kızarmış ama kuru gözlerle baktı, fakat hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki ifade yeterince anlamlıydı. Silence gibi bir kadının aşkına sahip olmak her erkeğe nasip olmazdı.

Onu birkaç saat sonra yeniden görmeyi bekliyordu ama kaçış planı bozguna uğrasa bile içi rahat olecekti.

Mick üzerinde tabutunun ve bir de Papaz’ın olduğu arabaya götürüldüğü sırada onları başıyla selamladı. “Kendinize iyi bakın.”

“Ne kadar da romantik,” diyen korkunç bir ses duyuldu.

Whitechapel Papazı hapishanenin olduğu taraftan gelerek Silence ve iki korumasının arkasında belirmişti.

Harry dönüp bakmak istedi ama daha tam olarak arkasını dönmeden aldığı darbeye yere yığıldı. Bert iki tabancanın kalbine nişan almasıyla geriye çekildi. Göz açıp kapayana dek Charlie Silence’ı yakalamış onu bir köpek gibi boğazından tutmuştu.

Silence boğazını sıkın parmaklardan kurtulmaya çalışırken Mick’le karşılaşan gözleri çaresizdi.

“Bu senin hanımın mı, Mickey?” diye sordu Papaz o sırada, çirkin suratı korkunç bir maske halini almıştı.

Hayır. *Hayır.*

Harry, başı kanayarak yerde yatıyor ama kalkmak için uğraşıyordu, demek ki en hiç değilse kendindeydi. Bert Papaz'ın adamlarından kaçabilmişti ama göğsüne doğrultulmuş iki tabancadan dolayı Silence'a yaklaşması mümkün değildi.

"O senin için bir şey ifade etmiyor," dedi Mick sesini kontrol etmeye çalışarak. *Şimdi olmaz.* Bir ördek gibi yakalanmış ve çaresiz olduğu bir sırada olamazdı bu. "Bırak onu gitsin, Charlie."

"Ah, bunu yapabilirim," diye karşılık verdi Papaz. "Bana doğru dürüst hizmet etmeyi öğrettikten sonra. Ne de olsa annen öldü, Mick. Yerine geçecek birine ihtiyacım var. Gözaltına alınmandan bu yana sabırla bekledim ki bu anın tadını doyasıya çıkarabilesin."

Mick midesinin döndüğünü hissetti. Bakışları Silence'ın gözleriyle karşılaştı. Kocaman açılmışlardı ama şimdi daha sakindiler. "Seni seviyorum, Michael."

Michael önce gözlerini yumdu sonra açarak Papaz'a baktı. "Ne olursa. İsteddiğini söyle."

Silence birdenbire tüm ağırlığıyla Papaz'ın eline karşı geldi. Papaz önce sendeledi ama hemen doğrularak onu yeniden kendine çekerek sımsıkı sardı.

Charlie gülümserken yüzü korkunç bir hal aldı.

"Ben alacağımı aldım, evlat. Senin ölümün ve senin kadının benim ödülüm olacak. Torunumu da alabilirim belki ama o tatlı niyetine olacaktır. Bu ise..., " diyerek Silence'ı ensesinden tutarak salladı, "bu masamdaki et gibidir."

Mick bağırarak Charlie'nin üzerine atılmaya çalıştı ama etrafındaki askerler onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Bir hanımefendinin kaçırılmasına göz mü yumacaksınız?" diye sordu Mick askerlere. Önlerinde olan bitene kör ve sağırlarmış gibi duyarsız kalmışlardı.

Charlie güldü. "Eğer yeterince para ödersen göz yumarlar tabii. Bunlar Trevillion'un askerleri gibi değiller. Elllerinde altın görmek isterler ve kimin verdiğine de bakmazlar. Şimdi, ilmiği

boynuna geçirdikleri zaman şunu hatırlamanı istiyorum oğul: Sen son nefesini verirken ben senin kadını baceriyor olacağım.”

Papaz bunu söyledikten sonra adamlarına bir işaret verdi ve uzaklaştı. Silence Mick’e dehşet içinde son bir bakış atıp Papaz’a karşı koymaya çalışırken Papaz onu çekiştirip yoluna devam etti.

Askerler Mick’i arabaya bindirdikleri sırada Papaz özellikle başka bir yöne bakıyordu. Charlie hepsine rüşvet vermişti, kim-seden yardım alması mümkün değildi. Adamları onu Tyburn’de kurtaracaklardı ama öyle olsa bile, Silence’ı kurtaracak hiç kimse yoktu.

Kendisinin hayatta kalması Silence’ın ölmesi anlamına geli-yordu. Mick’in ölmesi onun hayatta kalması demekti.

“Gidin,” diye bağırdı Bert ve Harry’ye. “Gidip Winter Makepeace’e olanları anlatın. Adamlarımı yanına almasını ve Silence’ı kurtar-masını söyleyin ona. Ekibe diğer emirlerin tamamını unutmalarım söyleyin. Anladınız mı? *Hiçbir şey* onları Silence’ı kurtarmaktan alıkoymayacak!”

Mick, arabanın hareket etmesiyle başını geriye doğru uzata-rak Bert’in Harry’ye yerden kalkması için yardım ettikten sonra iki adamın da koşarak uzaklaştıklarını gördü. Harry fena halde topallıyordu. Bert beş seneden fazladır Mick’in yanındaydı ve bu süre içinde ona çok iyi hizmet etmişti. Gerçi Bran de ona çok iyi hizmet etmişti, ta ki delikanlı ona ihanet edinceye kadar. Mick ölüme gidiyordu. Bert’e sadakatının karşılığını verecek hiçbir imkânı yoktu. Ya Bert kaçmaya karar verirse ne olacaktı? Bunu anlamasının tek yolu, adamlarının önceden planlandığı gibi Tyburn’e gelmesi olacaktı.

Ve bunun bedelini ödeyen de Silence olacaktı.

Yüce Tanrım, lütfen *asılmama izin ver*.

Araba yolculuğu sanki cehenneme yolculuk gibiydi. Oxford Caddesi’ne girdiklerinde kalabalık onları bekliyordu. Caddenin kenarına dizilmiş olan insanlar ona sesleniyorlardı. Kimisi ona destek olmaya çalışırken birçoğu da nefretle bağıırıyordu. Caddenin

izin verdiği ölçüde, üç ya da dört sıra halinde dizilmişlerdi. Mick başını dikleştirerek ayakta duruyordu. Arabanın Londra'dan Tyburn'e yolculuğu sırasında sendelememek için bacaklarını iyice yana açmıştı. Genç bir kız elindeki çiçek demetini arabanın içine, Mick'in ayaklarının dibine atınca Mick çiçeklere görmeyen gözlerle baktı. Londra'da adı çıkmış biriydi o ve fakirlerin arasında onu bir çeşit kahraman olarak görenler de vardı.

Hayatı boyunca çalmaktan başka hiçbir şey yapmamış olan bir kahraman.

Başkalarysa küfürler savurarak üzerine çürümüş meyveler fırlatıyorlardı. Mick hiçbir şeyin farkında değildi. Silence şimdi neredeydi acaba? Tanrım! Papaz onun ırzına geçerek gözlerindeki o masum parlak ışığı mı söndürüyordu? Bunu düşündükçe öldürmek istiyordu Mick. Kanlı bir savaş çıkarmak istiyordu. Ama burada bir arabanın üzerinde vahşî bir hayvan gibi bağılıydı işte.

Son bir içki alabilmesi için Londra'nın dışındaki bir tavernanın önünde durdular. Ve Mick içerken, kurtarılmamak, ölümünün Silence'ı kurtarmaya yeterli olması için dua etti. Papaz'ın kendi emrindeki kadınlara neler yaptığını biliyordu. Annesinin, Papaz'ın kendisine yaptıklarından dolayı nasıl ağladığını görmüştü.

Silence yaşasın. Mutlu olsun.

Nihayet Tyburn'un yüksek darağaçları görüldü. Belirgin olan üçgen tepesi gri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bir tarafında, seyirciler için yapılmış olan ahşap oturma sıraları vardı, ama kalabalığın çoğu ayakta durmayı tercih ediyordu. Mick, başında bir tepsi dolusu turtayla kalabalığın arasında ilerlemeye çalışan kadını gördü. Peşinde, turtaların parasını ödeyen müşterilerin ceplerini boşaltan bir hırsız vardı. Bir grup erkek çocuğu yanlarında bir sürü köpekle beraber arabanın peşinden bağırarak koşuyorlardı. Daha ileride hokkabazın biri, bir adamın şapkasını, bir portakalı, bir bıçağı ve de çiçek demetini havaya atarak küçük bir grubu eğlendiriyordu. İşini iyi yapıyordu ama yine de bir grup sarhoş ona küçük düşürücü hakaretler savuruyordu.

Mick kaçış planının neredeyse işe yarayabileceğini düşünerek isteksizce gülümsedi. Kalabalığın yoğunlaşmasıyla araba ikide bir durmak zorunda kalıyordu. İnsanlar onu bir kez görebilmek için üzerine geliyorlardı. Arabanın içine uzanan eller onu mantosundan ya da pantolonundan yakalamaya çalışıyordu. Elbiselerinden koparabilecekleri bir parça kumaş bugün için güzel bir anı oluşturabilecekti. Daha sonra da onu tuhaf eşya koleksiyoncularına satabileceklerdi. Güvenliği sağlamak için at üzerinde askerler vardı ama kalabalık askerleri arabadan uzak tutuyordu.

Araba sağa dönerek darağacına doğru ilerlerken Mick adamlarından hiçbirini görmeyince rahatlayarak derin bir iç çekti. Belki de Bert'in mesajını almışlardı. Belki de şu anda Makepeace'le birlikte Silence'ı kurtarıyorlardı.

Yüce Tanrım, öyle olması için dua ediyordu Mick.

Mick arabadan indirilerek darağacına götürülürken yanındaki papaz bir şeyler mırıldanıyordu. Kalabalık, bağırان çağırان, gürültücü ve akılsız ahmaklardan oluşuyordu.

Mick uzun boylu cellada bakarak başıyla selamladıktan sonra ona bir altın para uzattı. Cellat, Mick'in başına başlığı geçirdikten sonra bacaklarını bağladı. Ağır ipin omuzlarına değdiğini ve sıkıldığını hissetti. Sakin ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdi, nefesi başlığın altında sıcaktı.

Bir kolun çekilmesiyle boşluğa düştü.

Ağzını kocaman açarak boğazından geçmek bilmeyen havayı solumaya çalıştı.

Mick'in vücudu dönerek istem dışı bir şekilde sarsılırken başlığın arkasında yıldızlar belirmeye başladı. Ölüyordu, bedeni önlenemez olana acıyla karşı koymaya çalışıyordu. Kulaklarında büyük bir gürültü patladığı sırada birdenbire Silence'ın yüzünü gördü. Güzel ve gün gibi aydınlıktı.

Ondan sonra ise yere düştü.

Yerde şaşkın bir halde yatarken birinin boynundaki ipi gevşetmesiyle birlikte derin ve minnettar bir şekilde nefes almaya

başladı. Başlık kafasından çekilip alınıncaya kadar hayatta mı ölü mü olduğunu bilemedi. Ta ki St. Giles Hayaleti'ni görünceye kadar.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Mick boğulurcasına. Boğazı acıyordu.

“Sana canlı halinle ihtiyacı var, korsan,” dedi Hayalet. Sesi tanıdık gelmişti. Eğilerek Mick'in bacaklarını tutan ipleri kesti. “Bunu senin için yaptığımı düşünme sakın. Adamlarını önden gönderdim. Şimdi git ve Silence'ı kurtar.”

“Küstah herif seni,” diye mırıldandı Mick ama Hayalet kalabalığın arasından sıyrılan iki kişiyi uzaklaştırmak için öne atılmıştı bile.

“Git!” diye bağırdı Hayalet.

Mick de onun dediğini yaparak kalabalığın arasına daldı. Elleri hâlâ bağlıydı ve insanların üzerine çullandığı sırada kolunun içine sakladığı küçük bıçağı çıkararak onları çözmeye çalıştı. Hâlâtları kesmeden önce iki kez bacaklarından tekmelenmişti. Sonra ise boynundaki ilmiği çıkarıp başını kaldırdı. Kendisine şaşkın gözlerle bakan ceviz satıcısına doğru uzanarak adamı aşağıya çekerken cevizlerin dört bir yana dağılmasına neden oldu. Kadife mantosunu çıkararak adamın sırtındaki eski püskü kahverengi mantoyu çekip aldı. Mick yıpranmış mantoyu tek bir hareketle üzerine giydikten sonra adamın başındaki üçgen şapkayı da aldı ve yüzüne ve beyaz gömleğine çamur bulaştırdıktan sonra ayağa kalktı.

Seyircilerin tamamı Hayalet'in dört askerle mücadelesini izliyordu.

Kadının biri onu görünce ağzını açıp bağırarak gibi oldu.

“Aman!” diye bağırdı Mick. “Korsan o tarafa doğru kaçıyor!” Hayalet'in tam aksi yönünü işaret etti.

Bu haberin yayılmasıyla birlikte kalabalık arasında bir hareketlenme oldu. Mick Hayalet'in düşüp yeniden ayağa kalktığını gördü. Kalabalık ona hâlâ kızgındı, ne de olsa eğlencelerine engel

olmuştu. Ama St. Giles Hayaleti defalarca iyi bir savaşçı olduğunu ispatlamıştı. Mick onu izlerken, Hayalet de gerileyerek hareketli kalabalığın arasına karışıyordu.

Mick mantosunun yakasını kaldırarak yanaklarını örttükten sonra kalabalığın kenarındaki bir askere doğru ilerledi.

Atı kalabalığın gürültüsünden ve hareketlerinden zaten tahrik olmuştu. Askere sağlam bir tekme atmasıyla adam atın üzerinden düşüverdi.

Mick kışneyen atın üzerine atladı. İnsanlar bağırarak atın havada uçuşan nallarından kaçmaya çalıştı. Mick'in atı dürtmesiyle bir anda harekete geçtiler.

Charlie Grady Whitechapel'de yaşıyordu. Mick atını son hızla o yöne doğru koşturuyordu. Tyburn istikametinde ilerleyen askerlerin yanından geçerken orada bir ayaklanmanın olduğundan şüphesi kalmamıştı. Ama askerler dönüp yüzüne bile bakmadılar.

Mick hızla ilerlerken görebildiği tek şey Silence'ın yüzüydü. Bir çanın çaldığını duydu. Papaz'ın onu götürdüğünden bu yana en az üç saat geçmişti.

Tanrım, o hayatta mıydı?

Silence sanki çingraklı bir yılanın yanında oturur gibi sessizdi. Önündeki adamın yılanların tümünden daha da tehlikeli olduğunu da unutmamak gerekirdi.

Hayatta kalmalıydı.

Michael artık yaşamasa da, bu insan kılığındaki yılan ona saldırırsa bile, hayatta kalmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Mary Darling'in ona ihtiyacı vardı ve belli ki Bay Grady de kafayı Mary'ye iyice takmıştı.

Daha doğrusu Michael ile bağlantısı olan herkese kafayı takmış olduğunu düşündü Silence.

Hâlâ hastalığın ağır kokusunu alabildiği dağınık bir yatak odasındaydılar. Hem bu kokudan hem de şifonyerin üzerinde

gördüğü aksesuarlardan burasının Michael'in annesinin odası olduğunu anladı.

Burası onun öldüğü odaydı.

Silence ürperince Charlie Grady'nin yaptığı bu hareket üzerine aniden kendisine dönmesiyle birlikte donakaldı. Karşısındaki bir koltuğa oturmuş, hiç durmadan parmaklarının arasında tuttuğu bir çift zarı evirip çeviriyordu. Kafasının sol tarafı neredeyse tamamen keldi, sadece yer yer uzayan gri saç tutamları vardı. Kulağı ve burnunun sol tarafının neredeyse tümü yoktu. Geriye kalan kısımları koyu kahverengiye dönmüş olan cildi belirgin bir şekilde buruşmuştu. Onu sokakta görse acıyarak başını çevirirdi Silence.

Ama şimdi burada duyduğu dehşetle donakalmıştı.

Koltukları yanmayan bir şöminenin önünde duruyordu. Silence'in tahminine göre neredeyse üç saattir burada böylece oturuyorlardı. Odada saat yoktu. Ve Bay Grady tüm bu süre zarfında alçak ve *monoton* sesiyle konuşmuştu. Odaya giren herkes onun Silence ile konuştuğunu sanabilirdi ama gerçekte Silence de sadece bir koltuk olabilirdi. Charlie Grady aslında onunla konuşmuyordu.

Yanında olmayan oğluyla konuşuyordu.

"Onu bana karşı çevireceğini sandın, öyle değil mi?" dedi sadece ağzının yarısını oynatarak. "Ama bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu sana gösterdim! O bana her zaman sadıktı, benim Grace'imdi. Onu benden almak istediğin halde sadıktı. Hah! İşe yaramadı, öyle değil mi, delikanlım? Demek ki gülemeyecekmisin, ne dersin, Mickey O'Connor. Karını becerip sokağa attıktan sonra gülemeyeceksin."

Burada oturup bu adamın ağzından dökülen nefret dolu söylemlerini dinlemek oldukça tuhaftı. İçinde ona acımaya benzer bir his duyar gibi olsa da, uzun monoloğunun arasında ikide bir kendisine yapmaya niyetli olduğu şeyi duyunca bundan hemen vazgeçiyordu. Kapının ardındaki odada Charlie Grady'nin yarım düzine kadar adamı bekliyordu. Eğer kaçmaya yeltenecek olursa

onu adamlarına bırakıp taciz etmelerine izin vereceğini ürkütücü biçimde ortaya koymuştu.

Bir çanın sesi duyuldu.

Bay Grady başını kaldırarak dinledi. “Pekâla, onu artık astılar. Ne kadar şanslı olduğuna bakalım mı?”

Silence Charlie'nin bu sözleri üzerine dehşetle ürperdiğini hissetti. Bu kez gerçekten de kendisiyle mi konuşmuştu? Büyülenmişçesine adamın ocağın üzerine attığı eski zarlara baktı. Yuvarlanarak duran zarlar üçü ve dördü gösteriyorlardı.

“Cık cık,” dedi Charlie başını iki yana sallayarak. “Hiç de şanslı değilmişiz, öyle değil mi?”

Ayağa kalkıp pantolonunu çıkarmaya başladı.

Yirminci Bölüm



Akıllı John, Tamara'nın parmağını vişneli tarta batırışını izledi. "Dileklerimi gözden geçirerek yapabileceğim hataları düşündüm ama yine de en büyük hatayı hep yanlış şeyleri isteyerek yaptım."

Tamara düşünceli bir halde vişnelerden birini yerken başını eğdi. "Evet, ama sana yardımcı olamam. Bütün dilek haklarını kullandın."

Akıllı John bitkin bir halde gözlerini kapadı. "O zaman tüylerinden birini isteyebilir miyim senden, tatlı Tamara? Mor renkli olanından? Öbür dünyaya giderken elimde tüylerden oluşan bir gökkuşağı olsun istiyorum."

—Akıllı John'dan

Mick köşeyi dönerek Charlie Grady'nin evinin bulunduğu sokağına ve kaosu olduğu yere daldı. Korsanları eve saldırıyordu. Adamlar bağırıp iniyorlardı, bazıları yerde yatarak ölmeyi bekliyorlardı diğerleriyse Papaz'ın evinden akın eden adamlarla birebir dövüşüyorlardı.

Mick at daha tam durmadan hayvanın üzerinden atlamıştı.

"Bana bir bıçak at!" diye bağırıyor adamlarından birine. Havada uçan hançeri kolayca yakalayıp tuttu.

Onu tutuklamışlardı.

Karısını kaçırmışlardı.

Ve onu lanet olası bir biçimde asmışlardı.

Mick O'Connor'ın kendisiyle Silence arasında duracak olan kimseye merhamet gösterecek hali yoktu. Gördüğü ilk adamın üzerine atılarak onu omzundan tuttu ve hançerini midesine sapladı. Karşısındakinin gözleri büyüyünce Mick kanlı bıçağını çekerek ölü adamı kenara itti.

Bir sonraki adam ona bir sopayla saldırmaya çalıştı ama Mick eğilerek dizine sert bir darbe indirdi. Dizi kırılan adam bağırarak yere yığıldı.

Üçüncü adam Mick'e sadece bakarak kaçmayı tercih etti.

Mick buna itiraz etmedi.

"Evin içine," diye bağırdı Mick.

Kapıyı zorlayarak içeriye girince küçük holde bekleyen adamları gördü. Birisi tabancasını ateşleyecek kadar aptaldı. Burnunun önündeki duman dev bir dalga halinde yükselince Mick yüzünün yandığını hissetti. Tabancayı kullananın elinden alarak sapıyla başına bir darbe indirdi.

"Odaları tek tek arayın," diye emretti Mick adamlarına.

Merdivenleri üçer basamaklar halinde çıkarken kalbi göğsünü delemek gibi çarpıyordu. Eğer Silence burada değil de bu bir aldatmacaysa ne yapacağını bilmiyordu. Mick, Papaz'ın başka nereye götürmüş olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Merdivenleri çıkarken, ortasında yuvarlak bir masa ve sandalyelerin olduğu küçük bir oda gördü. Orada kalan tek nöbetçi Mick'e yukarıdan saldırdı. Mick yana kayarken adamı iterek merdivenlerden baş aşağı savurdu.

Mick yukarıya çıkmaya devam ederek diğer iki odaya açılan kapıları gördü. İlkini hızla açınca burasının bir yatak odası olduğunu anladı. Temiz, düzenli ve neredeyse bomboştı. İkinci odanın kapısının kilitli olduğunu görünce bir tekme savurdu. Duvaran seken kapı büyük bir gürültüyle açılmıştı.

İçeride Silence'ı gördü.

Mick donakaldı.

Ocağın yanındaki halının üzerine oturmuş ağlıyordu. Saçı ensesinin yanından sarkmıştı, elbisesinin korsesi beline kadar yırtilmış ve göğüslerinin tatlı kıvrımları korsajının üzerinden taşmıştı.

Nazik teninin üzerinde bir kızarıklık vardı.

Yüce Tanrım, geç kalmıştı.

Michael kapıdan ilk girdiği anda Silence delirdiğini sanmıştı. Son saatlerin korkunç olayları aklını iyice karıştırmış, şimdiyse kocasının hayalini görüyor olmalıydı.

Michael ağzını açarak konuşmaya başladı. “Özür dilerim.”

Sesi iyice çatallaşmıştı ama Silence bunu umursamadı. Eski püskü halının üzerinden bir sıçrayışla kalkarak erkeğin kollarının arasına koşarken ne kendi durumunu ne de Michael’ın yüzündeki barut izlerini umursayacak hali yoktu. Kollarını Michael’a dolayıp ona sıkıca tutundu.

“Üzgünüm,” dedi Michael bir kez daha, dudaklarını kadının yumuşak yanağına değdirerek. “Lütfen beni affet, Silence. O kadar üzgünüm ki.”

Silence bir şeyler mırıldanarak dudaklarını erkeğin dudaklarına değdirmeye çalıştı ama Michael geriye çekilince kocasının gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı. “Onu öldüreceğim, sakın merak etme. Yeter ki... sen yeter ki bizden vazgeçme. Sen iyileşirken sana bakacağım. Ve sana söz veriyorum ki iyileşeceksin.”

Silence ona neşeli gözlerle baktı. “Sen neyden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

“Papaz,” dedi Mick sıkılı dişlerinin arasından nefesini bırakırken. “Seni incitti.”

“İncitmedi.”

“Ne?”

Silence Mick’i elinden tutarak onu yatağın diğer tarafına götürdü. Bakmadan eliyle yeri işaret ediyordu. Sonrasında bir kez bakmıştı ve bu da ona yetmişti.

Silence yutkunarak fısıldamaya başladı. “Bana şey yapmaya... çalıştı... anlarsın işte, iyice sindiğimi düşünmesini bekleyerek bana verdiğin bıçağı çorabımdan çıkardım ve onu öldürdüm.”

Yeniden yerde hareketsiz yatan Papaz’ın cesedini işaret etti. “Korkarım bana öğrettiğin gibi gözlerini ya da karnını hedef alamadım, bıçağı öylece sırtına sapladım.”

“Sen...,” dedi Michael bir ona bir de yerde yatan cesede şaşkınlıkla bakarak. “Bıçakladın...”

“Onu. Evet.” Silence kollarını kendi vücuduna sardı. Ne de olsa Charlie Grady onun babasıydı. Michael şu anda şokta ya da matemde bile olabilirdi. Belki de...

Michael başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. “Sen Whitechapel Papazı’nı öldürdün.”

“Yani, şey... evet,” dedi Silence şaşırarak.

“Londra’da yaşayan en tehlikeli, en adi herifi tek bir darbeyle öldürdün, öyle mi?” Michael kahkahayla gözyaşlarını sildi.

“Şey... evet?”

Michael onu sertçe ve hızla öpünce Silence kendini bir an için sadece erkeğin dudakları üzerindeki dudaklarının keyfine bıraktı.

Michael onu cesedin yanından uzaklaştırdı. “Tanrım, sana nasıl da hayranım. O kadar sakın, tatlı ve aynı zamanda da küçük vahşi bir şeysin ki. Ama neden ağlıyorsun?”

“Sevgili Michael,” dedi Silence avcunu erkeğin yanağına yaslayarak. “Ben senin için ağlıyordum. Asıldığımı ve öldüğünü düşünmüştüm. Darağacından nasıl kaçabildin?”

“St. Giles Hayaleti sayesinde,” diyerek karşılık verdi Michael düşünceli bakışlarla. “Ben havada asılıyken gelip ipi kesiverdi.”

“Aman Tanrım.” Silence gözlerini kapatarak onun ölmekten nasıl kıl payı kurtulduğunu düşündü.

“Peki ya sen, sevgilim? Seni benden aldığı andan sonra burada neler oldu?”

“Beni buraya getirdikten sonra saatlerce konuştu da konuştu. Ve sonra da...,” Silence yutkundu. “Üzerime geldi. Ama niyetlendiği

şeyi gerçekleştirmekten çok uzaktı. Papaz bana tecavüz etmedi.” Ani ve korkunç bir düşünceyle sarsıldı. “Bana inanıyorsun, öyle değil mi?”

Michael’ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. “Sevgilim, ben Tanrı’ya inanmıyorum belki ama sana inandığımdan emin olabilirsin.”

“Michael, bu dine saygısızlıktır,” dese de Silence’ın dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme belirmişti.

“Hayır,” dedi Michael son derece ciddi bir sesle. “Bu aşk. Seni dinliyorum, sana inanıyorum ve seni seviyorum, sevgilim.”

Silence konuşmaktan korkarak ona sessizce baktı. Michael onu kollarının arasına alırken başını salladı. “Seni seviyorum Silence O’Connor, kapkara olan kalbimin tümüyle hem de.”

“Kalbinin o kadar da karanlık olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Silence gözyaşlarının arasından gülümseyerek. “Ben de seni seviyorum.”

Parmak uçlarında yükselerek dudaklarını kocasının dudaklarına yapıştırdı. Erkeğin sıcak nefesini hissedince büyük bir mutluluk duydu. Fakat sonra birdenbire aklına gelen şeyle geriye çekildi ve telaşla Michael’ın yüzüne baktı. “Ama askerler peşine düşmüşlerdir.”

“Evet.” Michael üzerindeki eski mantoyu çıkararak Silence’ın bedenine sardı ve yırtılmış olan korsenin önünü kapadıktan sonra karısını elinden tutarak onu kapıya doğru çekti. Dışarıya çıktıklarında Bert’in merdivenlerden çıktıklarını gördüler.

“Papaz’ın adamlarının hepsini dağıttık,” dedi Bert nefes nefese, “ama adamlarımızdan biri bu tarafa gelen askerlerin olduğunu söylediler.”

Mick başını eğdi. “Papaz’ın cesedi yatak odasında, yerde. Birkaç adam çağırıp icabına baktır. Ve eğer bir mahsuru yoksa şunu senden ödünç alacağım.” Bert’in kafasındaki gri peruğu çekip almasıyla adamın kel kafası çıplak kaldı.

“Ama sen ölüme mahkûm edildin,” diye bağırdı Silence. “Ülkeden kaçmamız gerekmez mi?”

“Evet, gerekebilir,” dedi Michael hafif bir gülümsemeyle. Bert’in peruğunu kendi kafasına yerleştirdi. “Eğer Bay Rivers olmasaydı.”

“Anlamıyorum,” dedi Silence Michael’la birlikte kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken.

“Yakışıklı Mickey’nin başına trajik bir ölüm gelecek. Kor-karım bunun sarayda olması lazım, biraz utanç verici olsa da başka türlüsüne kimseyi inandıramam. Harry ve Bert’ten Papa-zın cesedini oraya koymalarını ve ateşe vermelerini isteyeceğim. Bütün sarayı yakacaklar.”

“Sonrasında yanmış bir ceset bulup sen olduğunu mu sanacaklar?” Silence bu korkunç düşünceyle ürperdi. “Ama nereye gideceğiz?”

Michael kapıda duraksayarak Silence’ın ellerini ellerinin arasına aldı. “Ben bundan böyle artık saygın bir İngiliz Beyefendisi, Gemi Mühendisi Bay Michael Rivers olacağım. Ven sen de sevgilim, Bayan Rivers olacaksın. Mary Darling’i de yanıma aldırıp Greenwich’teki Windward Köşkünde yaşayacağız.”

Michael ona bu haberi verirken aksamı değişmişti. Birdenbire yine o kusursuz İngiliz Beyefendisi olmuştu.

Silence başını kaldırıp ona baktı. “Bu korsanlığı bırakacağın anlamına mı geliyor?” diye sordu fısıltıyla. “Hemen şimdi?”

Michael boğazını temizledi. “Sevdiğim ve saydığım biri bir korsandan daha iyi biri olabileceğimi öğretmişti bana.”

“Ah, Michael.” Ona istediği her şeyi vermeye hazırdı Michael. Ona bir aile verecekti.

Dışarı çıktıklarında Harry’nin de Michael’ın adamlarının arasında olduğunu görünce rahatladı Silence. Başında büyük bir sargı vardı ama iyi görünüyordu. Böyle, yaralı bir kahraman gibi görünerek kadın hizmetçilerin yaptığı tatlılardan istediği kadar alması işten değildi.

Silence aceleyle saçlarını kalan tokalarıyla toplamaya çalışırken Michael da omzuna adamlarından birinin verdiği mantoyu attı.

Bert'in getirdiği ata önce Michael bindikten sonra Bert elini Silence'a uzatarak kocasının önüne binmesine yardım etti. Sonra da geriye çekilerek bir selam çaktı Bert.

Michael başıyla selamına karşılık verirken atını tırıs koşturmaya başladı.

Silence gergin bir halde etrafına baktı. Yakınlardan gelen bağırtiları ve nal seslerini duyabiliyordu. Saçını yokladı. Onları ensesinde tutturmuştu, ama ne halde olduklarını bir tek Tanrı bilirdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Michael onun saçında. "Unutma, bizler sadece Londra'ya yaptığımız ziyaretin ardından evimize dönen Rivers çiftiyiz. Bense sadece bir gemi inşa mühendisiyim."

"Sarayını özlemeyecek misin?" diye mırıldandı Silence üzüntüyle. "Altın kaplı duvarlarını ve mermer zeminlerini?"

"Tek bir zerresini bile özlemeyeceğim. Ne altınları, ne ipekleri, ne kitapları ne de heykelcikleri. Onlar olmadan da yaşayabilirim. Olmasa yaşayamayacağım tek şey Silence Rivers'dır. Seni seviyorum, karıcığım."

"Ve ben de seni seviyorum, kocacığım. Sadece Bayan Rivers olmak için can atıyorum." Arkasına yaslanarak kocasının kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. "Ama belki de yatak odamızda adı çıkmış korsan Yakışıklı Mickey O'Connor olmaya devam edebilirsin?"

Mick öne eğilip karısının dudaklarını yakalamaya çalışırken göz kırptı. "Ah, bundan emin olabilirsin, sevgilim."

Sonsöz



Çıplak ayak seslerini duyunca Akıllı John gözlerini yeniden açarak yanında diz çökmüş olan Tamara'yı gördü. "Mor tüyümü niçin istiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Her istediğini elde etmiş olan bir adamın basit bir tüyle ne işi olabilir ki?" Akıllı John felçli, titreyen elini uzatarak Tamara'nın yumuşak yanağına dokundu. Gökkuşağı tüyler bana seni ve aslında dilemem gereken her şeyi hatırlatıyor."

"Peki neymiş o?"

"Sen," dedi Akıllı John. "Seni, sadece seni istemeliydim, tatlı Tamara. Çünkü seni tüm bu yıllar boyunca sevdim ve sensiz bütün zenginliklerim benim için hiçbir anlam taşımıyor."

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Tamara.

"Ah, evet, doğru," diyerek karşılık verdi John üzgün bir sesle. "Ben hayatı boyunca sahip olabileceği her şeyi kaybetmiş olan, yaşlı bir aptalım."

Son kelimelerini söylerken sert bir fırtına koptu. Her şey – krallık, yenilmez ordusu ve hazinesi– ortadan kayboluverdi ve Akıllı John kendini yeniden amcasının bahçesinde buluverdi. Kolları ile bacakları genç ve güçlüydü, saçları yeniden siyaha dönmüştü ve Tamara da güneşte parlayan gökkuşağı rengindeki saçlarıyla önünde duruyordu.

Akıllı John başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Nasıl?" diye sordu Tamara'yı belinden yakalayarak havaya kaldıırken. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tamara Akıllı John'un yüzüne bakarak gülümsedi. "Senin dileklerin tükenmiş olabilir ama benimkiler henüz tükenmedi!"

Birlikte Kral'ı uyandırmaya gittiler ve vişne hırsızının bulunduğunu söylediler. Krallığın yeni vârisi Akıllı John olmuştu. Denizin kenarındaki krallığın daha küçük ve daha önce dilediği kadar büyük ve masalsı olmamasına üzülmüş müydü Akıllı John? Ah, hayır, o bu dünyadaki en mutlu erkekti çünkü deniz kenarındaki bu küçücük krallığını Tamara'yla birlikte yönetecekti.

Ve bu, saygıdeğer okuyucu, tüm dünyaya bedeldir...

—Akıllı John'dan

Alacalı kostümü içindeki adam kiremit duvara yaslandı. Nefes nefese kalmıştı. St. Giles'a yaklaşmış olduğunu sanıyordu ama bundan pek emin değildi. Onu caddelerde kasaplık bir boğa gibi kovalamışlardı.

Kalçasındaki bir yaradan kan sızarak tuniğini ve çoraplarını ıslatıyordu. Bahar akşamının geç saatinde üşüyerek ürperdi. Başını kaldırarak saati tahmin etmeye çalıştı ama bulutların arkasında gizlenmiş olan güneş bunu imkânsız kılıyordu.

Azgın kalabalıktan kurtulması neredeyse bir saatini almıştı. Onlara bir idam sözü verilmişti. En iyi pazar kıyafetlerini giyip Tyburn'a bir gösteri izlemeye gelmişlerdi ve son dakikada bu eğlencelerinden mahrum edilmişlerdi.

Doğal olarak öfkeli kalabalık, hayal kırıklıklarının kaynağı olan kendisine dönmüştü.

Palyaço duvardan uzaklaşarak doğruldu ayaklarının gücünü denedi. Sokak etrafında hızla dönüyordu. Hızla eğilerek midasını kanallardan birine boşalttı. Belli ki başına bir darbe almıştı. Her şeyin bulanık olması ne kadar da tuhaftı.

Kafasının köşesinde bir yerde küçücük bir alarm zilinin çalındığını duydu.

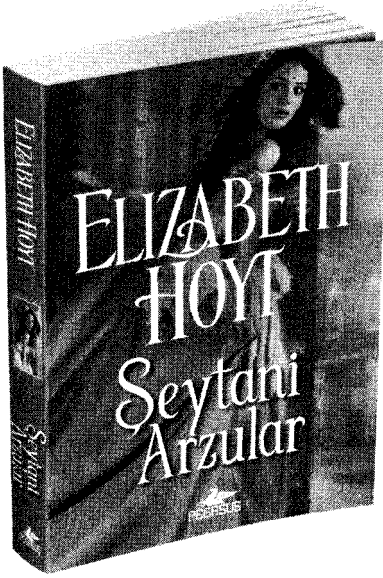
Yürümeye çalıştı ancak dik durabilmek için duvara tutunması gerekiyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra bu destek bile yetersiz kalmıştı. Gözlerinin önü kararınca dizlerinin üzerine

çöktü. Yakınlarında yankılanan at nallarının sesini duyunca başını yavaşça, acıyla çevirmeye çalıştı. O sırada köşeyi dönen bir araba gördü.

Elinden düşürdüğü kılıcı kaldırım büyük bir gürültüyle kaldırım taşlarına çarptı. Yaklaşan arabayı zorlukla açık tuttuğu gözlerinin ardından görüyordu.

Karanlık onu ele geçirmeden hemen önce düşündüğü tek şey, insanların onun kim olduğunu anladıklarında yaşayacakları şaşkınlıktı.

Sonra ise Winter Makepeace, yani St. Giles Hayaleti boylu boyunca kendisini saran karanlığın içine düşüverdi.



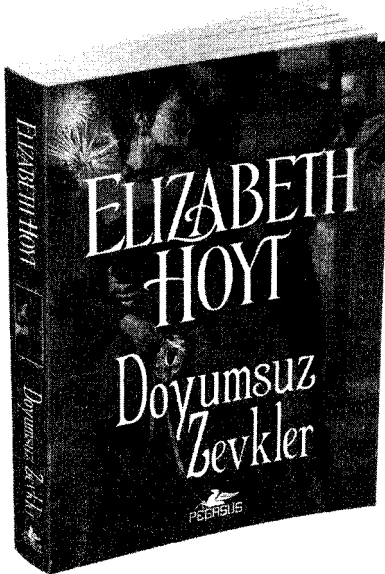
*Arzularıyla hareket eden
bir adam...*

*Geçmişte işlediği günahlarla
savaşıyan bir kadın...*

*İkisinin de reddedemeyeceği
bir anlaşma...*

“İnce düşünülmüş ayrıntılar, ilgi uyandıran karakterler yaratmak konusunda eşine az rastlanır bir edebî yetenek ve güçlü duygu patlamaları yaratacak bir üslupla Hoyt, aşk ve tehlike unsurlarını bir araya getirmiş.”

John Charles



*Leydi Hero Batten'ın hayatı
kusursuzdur...*

*Ta ki Marki'nin kötü şöhretli
kardeşiyle tanışana kadar...*

*Bu ikili ateşte kusursuz aşkı
bulabilecek midir?*

“Hoyt'un romanlarında insanı aşkın büyümesine inandıran bir şeyler var.”

RT Book Reviews

“Elizabeth Hoyt çekici karakterleri, heyecan verici konuları ve zekâ dolu diyaloglarıyla sanatını mükemmel icra ediyor.”

Publishers Weekly

Bir korsan...

Güzel, iyi yürekli ve genç bir dul olan Silence Hollingbrook dokuz ay önce korkunç bir hata yapmıştır. Kocasını koruması için bir nehir korsanıyla yaptığı pazarlık evliliğine mal olmuştur. Genç kadın, bu olaydan sonra kardeşiyle birlikte yönettiği yetimhanede saklanır. Ancak korsan geri gelmiştir ve ondan yardım istemektedir.

Tek gerçek hazinenin...

Çok çekici ve korkunç derecede zeki nehir korsanı, "Yakışıklı" Mickey O'Connor, Londra yeraltı dünyasında büyük mücadelelerle yükselmiştir. Merhamet ve aşk gibi duygulara önem vermemekte ve insanları oynatılacak piyonlar olarak görmektedir. Ancak çaylak bir kaptanın, kendisinden yardım isteyip bir geceyi onunla sohbet ederek geçiren karısını hiç unutamamıştır.

Bir kadının kalbinde yattığını fark edebilir mi?

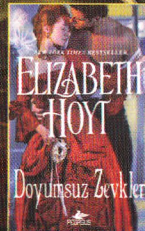
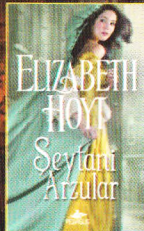
O'Connor, aylar önce kendisine getirilen annesiz bebeğini, bakması için Silence'ın kapısına bırakır. Böylece hem bebeği düşmanlarından korunacak hem de Silence'ın bebeğe duyduğu sevgiden yararlanarak genç kadını kendine bağlamaya çalışacaktır...

"Elizabeth Hoyt yetenek, incelik ve tükenmez bir tutkuyla yazıyor."

Julianne MacLean, *Portrait of a Lover*'in yazarı

"Hoyt, tarihi romans türünün yeni efendisi."

HistoricalRomanceWriters.com



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-705-5



Kapak Tasarımı: Diane Luger

Kapak Görseli: Alan Ayers

El Yazısı: Ron Zinn

© Hachette Book Group Inc., 2011